

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΠΥΘΑΓΟΡΗΣ ΣΑΜΙΩΝ

P Y T H A G O R A S

Aged Fulvium Urvinum in nominato erco.

I A M B Λ I X O Y

Χαλκιδέας, τῆς Κοίλης Συρίας,

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidensis, ex Cœle-Syria,

DE VITA PYTHAGORICA

L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
scatebat, purgatus, Notisque perpetuis illustratus à

LUDOLPHO KUSTERO

Versionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit

Vir Illustris ULRICUS OBRECHTUS.

Accedit

MALCHUS, sive PORPHYRIUS,

DE VITA PYTHAGORÆ:

Cum Notis

LUGÆ HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHUSII.

Itemque

ANONYMUS apud PHOTIUM

DE VITA PYTHAGORÆ.

AMSTELODAMI,

pud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus
CHRISTIANUM PETZOLDUM.

CIDCCVII.

9/1.20

15
74 15 61
14 4 9
14 1

159

PLVRIMVM
REVERENDO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
MUSARUM PATRONO ET
FAUTORI EGREGIO,
EIDEMQUE PRÆSULI
DOCTISSIMO,
OB SINGULARIA EJUS IN SE MERITA,
LIBRUM HUNC,
GRATI ANIMI TESTANDI CAUSA,
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

LECTOREM.

AMBLICHUM Nostrum *περί Πυθαγορικῶν βίαι*
 primus publici juris fecit * Arcerius Frisius;
 sed partim injuria temporis, partim librario-
 rum negligentia & imperitia adeo corruptum
 & deformatum, ut nesciam, an à renatis li-
 teris ullus scriptorum veterum pluribus men-
 dis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsan
 cuiquam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima
 editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic
 tam male affecto ante nos medicam manum admovisse. Spem
 quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant
 viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas
 Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit.
 Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuum re-
 lictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me
 facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggrederer;
 instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori
 & humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinii, qui
 instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præsunt, mihi-
 que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta co-
 mitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musæ-
 rum fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis
 apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque
 foedissimas maculas ex Jamblichō deterxi, & lacunas non
 paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
 com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensurus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficilioribus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritus, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonienses Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratæ erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent diversæ, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utraq; profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare cœpi, *deutéras Θεορίδας* cum Lectore communicem.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἰρέσεως ἱερευγόμενα, procul dubio scribendum est, ἐξαίρετος ἱερευγουμένης, (scil. τελετής.) Id est, (initia) quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriae partibus) celebrabantur.

Ibidem pro μνημάτων, scribendum est μνημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepfit. Mendum autem hoc jam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιώδη, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ἡνατιώδη; ab ἐναντιώσθαι, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Diæt. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μεσοδάκλυλα ἡνατίασα τῷτο ἀκύνσας τῆνομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἡνατίασα illic vertit, *repugnavi*; quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἐναυτίασα; à ναυτιῶν, *nauseare*, vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μεσοδάκλυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σικχαίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιῶν accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιῶν ἀπάρτας ἐπὶ τῷ φοβτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nausea omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus*.

Num. 60. pro ἀναλυτικὸν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζεν τὸς ὀδόντας, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corrigere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχινίζειν: à σχῖνος, *lentisco*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχινίζειν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχινίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχινός: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχίνων, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῆς λευκῆς τῆς ὀδόντας· ἀφ' ἧς καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεισθαι, *lentiscum rodere*, an *cuspidem ex lentisco facta dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχίζειν τὰς ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχειν τὰς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμῆγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφυλότης, ἰσότης, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ Φιλότης, ἰσότης. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

λα ἐν ταῖς ἡ φιλότις, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *æqualitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράφειν Εἰσεσίους ἔφη τὴς νόμους ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡβηδὸν καλεύσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. XIII. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam duram de Ephesius sententiam pronuntiaverit; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti : Αἴτιον Εἰσεσίους ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οἵτινες Εἰσμοδωρον ἄνδρα ἐωυτῶν ὀνηστὸν ἐξέβαλον, πάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt*, &c. Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclito*, Sect. 2. Ubi Menagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ὅ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσεσίους ἔφη, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡβηδὸν καλεύσας. Sed uti salebrofi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quæ trajecta videntur, in locum suum repositis, & paucis aliis immutatis, ad hunc modum : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσεσίους, ἔγραψαν τὴς νόμους, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡβηδὸν καλεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. Id est, *Non enim leges scripserunt*, (scil. Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat) *quibus cives universos, more Heracliti Ephesii ad laqueum amandarent; sed &c.* Vel sic : Οὐ γὰρ ἔγραψαν τὴς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσεσίους, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡβηδὸν καλεύσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesii, qui universos cives ad laqueum amandavit; sed &c.* Utrovis modo scribas, sensus erit clarus &

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro ἐπιχειρήσει rescribendum diximus ἐπιχειρήσας; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui eadem commiserat, convenire se volenti, respondisse, Οὐ δειμιτεύειν αὐτόχειρι: *Se homicidæ non dare responsum*: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse jactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharoëdo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: Οὐ σὲ δειμιτεύω Μουσῶν δερᾶπορτα κατέχλεις. Vid. Ælian. Var. Hist. Lib. viii. cap. 43. Simile responsum Calondæ, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀγχιλόχος. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsim in lucem prodiiit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculo careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue, quod verbis, quæ secundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt, Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo, ut Grammatici loquuntur, subjicere soleat: veluti, si quis dicat, *scio, quod sit doctus*, pro, *scio eum esse doctum*; vel, *dico, quod hoc sit verum*, pro, *dico hoc esse verum*; & similia; quæ non possunt non aures delicatiores offendere. Hæc autem dico, non ut de laudibus viri egregii quicquam detraham, sed ut juniores moniti, ab hoc genere barbarissimi, quo multos recentiorum scripta sua foedare video, cavere discant. Porro ubi interpretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi (quidni enim homo humani aliquid interdum passus fuerit?) de eo in notis Lectorem monui; ab ipsa autem versione manus abstinui, ut eam, qualis ab auctore profecta esset, non vero interpolatam Lectori exhiberem. Antequam à Jamblichō discedam, id paucis addam; me sæpius miratum esse, qui factum sit, ut in hoc libello toties res eædem & sæpe integræ paginæ diversis in locis ἀντολεῖται repetantur: veluti Num. 68, 188, 225. Num. 71, 94. Num. 86, 87, 137. Num. 69, 229. Num. 133, 177. Num. 196, 224. Num. 101, 102, 230, 231. Num. 139, 140, 148, &c. Equidem, persuadere mihi non possum, Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse, ut nesciret, quæ antea scripsisset. Quin potius existimo, Vitæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichō ultimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia, confuse, ut fit, in schedas ab eo conjecta; unde alii postea vitam hanc consarcinaverint, idque tam exigua diligentia & cura, ut sæpe eadem, superiorum obliti, bis terve iterarent, & quædam in alienum prorsus locum nullo judicio infercirent. Sane vix aliam comminisci possum causam, quare libellus hic non solum tam crebras, ut dixi, earundem rerum habeat repetitiones,

A D L E C T O R E M.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius materiaram congeriem, quam historiam apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichus ob argumenti & materiæ similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus scriinia Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim moneamus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Holstenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rittershusiæ antea tam raro occurrebant, ut eas in variis Bataviæ bibliothecis diu frustra quæsserimus: donec tandem vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singulari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente, Vir Clarissimus Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius utique misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine Notarum suarum Rittershusius, Vir accuratæ diligentiae & diffusæ eruditionis, confundit quidem Malchum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantinarum scriptore, cujus Photius & Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, cele-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Lucæ Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ, & alia Porphyrii Opuscula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platicum , referendam esse vidit.

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro κατακορέσθον μέλος, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, ἀκόρεστον, vel, ut Arcerius mavult, ἀκατακόρεστον μέλος; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiari non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblichio veram lectionem, quæ est κατακορέσσερον, ex MS. restituiamus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. Δι' αὐτῆς αἰτίας ἐκ ἐπακρόμεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναρμόνιον φθεγγόμενης. *Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cætera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua pertexam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavisurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruor otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

AD LECTOREM.

fui. Malui enim privatus , & ab omni tumultu strepituque aulæ remotus , meis me oblectare Musis , ex quibus incredibilem semper voluptatem cepi ; quam inter homines ab his deliciis alienos , splendidæ servituti obnoxius , ingloriam vitam traducere.

Ex Museo meo , Anno
Dom. clō d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ἡ περὶ τῆς

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

ΚΕΦ. α'.

JAMBLICH

CHALCIDENSIS

DE

VITA

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

CAP. I.

Ι ΠΙ' πάσης μὲν φιλοσοφίας ὁρμῆς θεὸν δὴ πρῶτον ἀρχαλαῖν ἔχον ἀπανταῖς γὰρ σώφροσιν ἐπὶ δὲ τῇ τῆς θεῖας πυθαγόρας δικαίως ἐπὶ νύμῳ νομιζομένη, πλὴν δὴ πρῶτον μᾶλλον ἀρμότῃ τῷ τοιοῦτον. Εἰς θεῶν γὰρ αὐτῶν nomine censeretur jure meritoque obtinuit.

UM omnibus, vel certe cordatioribus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine censeretur jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

ἡ περὶ τῆς πυθαγόρας βίης] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio una cum Vita hac Pythagoræ: περὶ τῆς Νικημάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδεύου περὶ τῆς πυθαγόρας αἰρέσεως λόγος. α. περὶ τῆς πυθαγόρας αἰρέσεως λόγος. β. Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν. γ. περὶ τῆς Νικημάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. δ. περὶ τῆς Νικημάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. ε. περὶ Γεωμετρίας. ε. περὶ Μουσικῆς, τῆς πυθαγόρειας. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quo-

dam comessabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrum laudet eum τῷ περὶ τῆς πυθαγόρας αἰρέσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς πυθαγόρας (vel πυθαγόρικῆς) αἰρέσεως, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam præclare meretur, in lucem edendus. Notandum autem est, librum hunc inscribi περὶ τῆς πυθαγόρας βίης, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores & instituta describere.

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capeßere. Accedit, quod & pulchritudine sua & majestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter. & nos Diis ducibus cæpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque jusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepatur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiã magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

* *Θεῶν*] Hæc vox ex priorè Edit. exciderat, quam ex MS. revocavimus.

¹ *Πρὸς τὸ τῶν*] Syntaxis & sensus requirunt, ut legatur, *πρὸς τὰς*, vel *πρὸς τούτοις*, i. e. *præterea*. Deinde scri-

τῆς ὠρθοδοξείας τὸ κατ' ἀρχαίαν, οὐκ ἐνέστιν ἄλλως, ἢ ἀπὸ τῶν Θεῶν ἀνπλασθῆναι. ³ πρὸς γὰρ τῶν καὶ τὸ καλὸν αὐτῆς ἐστὶν μέγεθος ὑπεράρξῃ τὴν ἀνθρώπινον διύαμιν, ὥστε ἐξ αἰφνης αὐτῇ καπνῶν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις τῶν θεῶν εὐμενῶς ⁴ ἐξηγῶντων καταβορᾷ πρὸς αὐτὴν, ἥρεμα ἂν αὐτῆς ὠρᾷ παύσασθαι πὶ διωυγείῃ. * Διὰ τὰ πάντα δὲ ἂν ταῦτα ὠρᾷ καλεῖσθαι πρὸς οὐδ' ἑξ ἡμετέρας, καὶ ὁπίσθεντες αὐτοῖς ἑαυτὰς, καὶ τὸν λόγον, ἐπώμεθα, ἢ ἂν τὰ τῶν, ἔθεν ὑπολογισμοῖς, τὸ πλεονῶν χρόνον ἡμετέρας πλεονῶν αἵρεσιν ταύτῃ, καὶ τὸ μαθήμασιν ἀπεξενωμένοις ἐστὶν ἀπορήσεις συμβόλοις ὁππакεῦσθαι, ψάδεσθαι καὶ νότοις συγγράμμασιν ὁπισκιάζεσθαι, ἄλλαις πὶ πλεονῶνταις δυσκολίαις ὠρᾷ ποδίζεσθαι. ἔξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βέλῃσις, μετ' ἧς ἐστὶν τῶν ἐπὶ ἀπορώτερον διωυγῶν ὑπομῆεν. μετὰ τῷ θεῷ, ἡμετέρας ἑαυτῶν περὶ αὐτὰς τὸ δέχον ἐστὶν πατήρα τῷ θεῷ φιλοσοφίας, μικρόν γε ἂν ὦν περὶ λαβόντες πρὸς τὰ γενεὰς αὐτῶν ἐστὶν πατρίδα.

be ὥστε ἐξ αἰφνης αὐτῇ καπνῶν quem sensum Interpres etiam ob oculos habuit.

⁴ *Ἐξηγῶντων*] Sic recte MS. Male antea, *ἐξηγῶντων*. Refertur enim ad Θεῶν.

Κ Ε Φ. Β'.

C A P. II.

3 Ἀέγεται δὴ ἔν Ἀγκαῖον τὸν
καπικήσαντα τὸν Σάμον πῖν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γνηνῆδ' μὲν
ἀπὸ Διὸς, εἴπε δ' ἀρετῶν, εἴπε δ' αὖ
ψυχῆς πὶ μέγεθ' ὅτι πᾶσι τῶν τὸ Φή-
μεν αὐτὸς ἀπενεγκαμύδ'· Φερό-
σι ἣ ἐδόξη τ' ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τάτω ἣ γνέσθ' ἡγεσμον
ὡς τὸ τὸ Πυθίας, συναγαγεῖν ἀποι-
κίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
καὶ περσλαβεῖν ἐπίκεινται ὡς πὶ τῇ
Ἀθηναίων, καὶ ὡς τῇ Ἐπιδαυρίων,
καὶ ὡς τῇ Καλλιδείων, καὶ τῶν
ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων οἰκίσαντες νῆσον, τὴν
δ' ἀρετῶν ἔδ' ἀφ' ἧς ἐστὶ τῆς Με-
λάμφυλλον καλεσμένην, περσλα-
ροῦσά πε τὴν πόλιν Σάμον, ἀντὶ τῆς
4 Σαμῆς τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἔν ἡγεσμον σιέβη γνέσθαι
πῖν.

Ἀγκαῖ, ἐναλίαν νῆσον Σάμον
ἀντὶ Σαμῆς σε
Οἰκίζεν κέλομαι· φυλλὰς δ'
ὀνομάζεται αὐτή.

Τὴν ἣ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τόπων τῶν
περσλαβέων συναγαγεῖν σημεῖον ἐστὶν
ἐ μόνον αἱ τῆς Θεῶν πρὸς ἐστὶν,

¹ Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte, Μελάμφυλον· quod & jam ante notaverat Luc. Holsten. ad Stephanum Byzant. v. Σάμου.

² Σαμῆς] Scribe, Σάμης· ut recte in

ANcæum igitur Sami, quæ in Cephallenia sita est, incolam, Jove natum esse ferunt; sive virtute, sive animi magnitudine hanc sibi famam pepererit. Prudentia vero nominisque gloria inter cæteros Cephallenæos facile principem fuisse constat. Traditur autem, hunc à Pythia oraculo monitum, ut contractis è Cephallenia, Arcadia, & Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro, & Chalcide demigrationis fociis, coloniam ad inhabitandam insulam deduceret, quæ à foli terræque bonitate Melamphyllos appellabatur, urbemque à se conditam pro Same Cephallenæ, Samum nominaret. Oraculum ipsum hujusmodi fuit:

*Linque Samen, Ancæ, Samum
sedconde: profundo
Insula cineta mari est antiquo nomine Phyllas.*

Quod autem colonia ex dictis locis adunata fuerit, non tantum Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos itidem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus translata; verum etiam cognatae familiae, solennesque Samiorum festivitates indicio sunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniae conditor fuit, domo & cognatione Mnesarchum & Pythaida Pythagoræ parentes descendisse ajunt. Hac autem inter populares jactata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem*

*Phæbo, amicumque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est: Mnesarcho scilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeste grvida, profecto prædixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucrosamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

¹ Τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἀλλ. συν.] Nihil præcessit, ad quod genitivi hi referri possint. Quare ne dubites scribere casu recto, αἱ συγγενεῖς, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων σύνοδοι, quam lectionem doctus etiam Interpres in versione sua expressit.

² Μνημαρχον] Paulo post, hoc ipso ca-

λόπι μετηγυμῆσαι τυγχάνουσιν ἐκ τῶπων, ὅθεν τὰ πλήρη τῶν ἀνδρῶν σωῆλθεν· ἀλλὰ ἐῖς τὴν συγγενεῶν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνίδωι, ἃς πιέμφοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. Φασὶ πῖνω ⁴ Μνημαρχον ἐκ Πυθαρίδα, τὰς Πυθαγόραν γυνήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν συγγενεῖαν, τὴν αὖτ' Ἀγκάϊαν γεννημένης, ⁵ τὴν δὲ ποικίαν εἰλάντος. * Ταύτης ἢ τὴν εὐγενεῖαν λεγομένης ὡς πᾶσι πολιταῖς, ποιητῆς τις τῶν ὡς πᾶσι Σαμίοις γεννημένων, Ἀπίλλωνος αὐτὴν εἶναι φησὶ, λέγων ἕτως·

Πυθαγόραν τ', ὃν τίηκε Διὶ Φίλω
Ἀπίλλωνι

Πυθαίς, ἣ καὶ ἄλλ' ⁶ πλεῖστον ἔχεν Σαμίαν.

Ὁ πόθεν ἢ ὁ λόγος ἕως ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελεῖν. Μνημαρχῶ τῷ τῷ Σαμίῳ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς θυομένῳ, μετὰ τῆς γυναίκος ἀδελφῶς ἐπὶ κυῆος, προεῖπεν ἡ Πυθία χρωμῶν πει εἰς Συρίαν πλεῖν, τὴν μὲν θυμηρέεστον εἰσεδαί ἐκτεκερδῆ, τὴν δὲ γυναῖκα κύει τε ἤδη, καὶ τίξει οὖν παῖδα τῶν πρότερον καὶ ἄλλ' ἐκ σοφίας διοίσοντα, καὶ τῷ sapientia præstantissimus, huma-

pitate, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνημαρχ⁶, prout etiam vocatur à Porphyrio in Vit. Pythag. Laërtio, & aliis.

⁷ Τῶν πρότερον] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, τὰ πρότερον.

ἀνθρώπων γένει μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σὺμπαντα τὸ βίον ἐσόμενον. * Οὐδὲ
 Μνήμαρχος συλλογισάμενος, ὅτι
 οὐκ ἂν μὴ πυθόμενῳ αὐτῷ ἐχρησέ-
 πει τὸ τίκτω ὁ θεός, εἰ μὴ ἐξ αἵρετον
 προτίρημα ἐμελλε περὶ αὐτὸν καὶ θεο-
 δωρήτην ὡς ἀληθεῶς ἔσεσθαι, τότε
 μὲν εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναι-
 κα Πυθαρίδα μετωνόμασεν, διὰ τὴν
 7 γόνυν ἢ τὴν προφήτιδος. * Ἐν τῇ Σιδόνι
 τῆς Φοινίκης δότοπκίσης αὐτῆς, τὴν
 γυναικίαν υἱὸν Πυθαγόραν προσηγό-
 ρωσεν. ὅτι ἄρα ὑπὸ τῆς Πυθίας προση-
 γορεύθη αὐτῷ. Ὡς αἰτητοὶ γὰρ Ἐ-
 πιμενίδης ἔνδοξος ἔξ Εὐνοκράτης,
 ὑπνοῦντες τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι τὴν Ἀπόλλω, καὶ κύησης αὐτῶν,
 ἐκ μὴ ἔτι ἔχουσης καταγεῖσά τε,
 καὶ προαγγεῖλαι διὰ τὴν προφήτι-
 dos. τῷ μὲν ἔνδοξῳ προσέειπε.
 8 * Τὸ μὲντοι τίω Πυθαγόρα ψυχῶν
 διὰ τὴν Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας ἔσται,
 εἴτε σωπαδὸν, εἴτε ἄλλως οἰκειό-
 τερον ἐπὶ ὧς τὸ θεὸν τῶν σωτε-
 ταγμῶν, καταπέμψεται εἰς ἀν-
 θρώπους, εἰς δὲ ἀνὰ ἀμφισθητήσας,
 πικραίρομεν αὐτῇ τε τῇ γυναι-
 κὶ αὐτῇ, καὶ τῇ σφίει τῇ ψυχῇ αὐτῇ
 τῇ πενταδαπῇ. καὶ περὶ μὲν τὴν γυναι-
 9 σεως παῦται. * Ἐπεὶ τὴν ἀνεκομίσθη

no generi ad omnem vitæ ratio-
 nem quam maxime profuturus es-
 set. Hinc Mnesarchus collige-
 bat, se non interrogantem de fi-
 lio ideo responsum à Deo acce-
 pisse, quod singularis illi præcel-
 lentia & dona animi plane divi-
 na essent affutura. Et uxorem
 quidem statim mutato Partheni-
 dis nomine, à filio vateque Del-
 phica Pythaidem, ipsumque in-
 fantem mox Sidone in Phœnicia
 natum, Pythagoram appellavit;
 à Pythio scilicet eum sibi prædi-
 ctum esse significans. Non enim
 audiendi sunt Epimenides, Eu-
 doxus & Xenocrates, qui suspi-
 cantur, tum temporis Apollinem
 cum Parthenide congressum, gra-
 vidamque ex non gravida fa-
 ctam per Pythiam pronuntiasse:
 id enim nullatenus admittendum
 videtur. Cæterum nemini, qui
 quidem ex ipsa viri nativitate &
 multiplici animi sapientia con-
 jecturam fecerit, dubium erit,
 quin anima Pythagoræ, Apolli-
 ninis subdita imperio, vel perpe-
 tim ejusdem Dei assecra, vel alio
 proximiori commercio eidem con-
 juncta, ad homines delapsa sit.
 Et hæc hæctenus dicta sint de ejus
 procreatione. Pater vero è Sy-

* Καὶ κύησης αὐτῶν, ἐκ μὴ ἔτι. } Desid.
 Heraldus in *Animadv.* in Jamblichum
 nostrum, recte legendum monuit, καὶ
 κύησης αὐτῶν &c. i. e. *Eamque gravidam ex*
non gravida fecisse, Arcegius, quamvis &c

in MS. suo ἐκ μὴ scriptum reperisset, ta-
 men in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu
 omnino repugnantē.

† *Ἀνεκομίσθη* } Sic rectius MS. quam
 prior Editio, quæ habebat, ἀνεκομίσθη.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum praefectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memoriæ forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque coleret: imo visus modo auditusque, in se cunctos convertibat, & quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi eum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμον διὰ τὸ Συρίας ὁ Μήσαιρχος μετὰ πολλὰς κέρδας ἐβαθείας πεισίας, ἱερὸν ἰδῆματι τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίᾳ Πιπυραίας. τὸν π παῖδα πικίλοις παιδύμασι καὶ ἀξιολογώτατις ἐνέτρεφε, νυμὸν Κρεοφίλῳ, νυμὸν ἧ Φερεκύδῃ τῷ Συρίῳ, νυμὸν ἧ σχεδὸν ἀπασι τοῖς ἱερῶν προϊσταμένοις τῷ Ἀθάλλων αὐτὸν ἐγχειρίζων, ὡς ἂν ἐπὶ θεῖα αὐτοῦ κωκυθία ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ ἀνέτρεφετο εὐμορφότατός τε τῶν πρώτων ἰσορρήντων, καὶ θεοπεπίστωτος εὐτυχηθείς. * διὸ θανόντες τε τῶν πατρὸς, στυγνότητος, σωφρονέσας τε ἡδύανερ, κομιδῇ πνεύματι ἑπὶ ὑπάρχων, ἐντροπῆς πάσης ἐαῖδός ἤξιετο ἡδὴ, καὶ ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων ὀφθείς τε καὶ φθεγξάμενος ἑπείρεφε πάντας, καὶ ὅτι πνεύματι ἐν πρεσβύταις θαυμαστός ἐφαίνετο, ὡς ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰκότως βεβαιῶσαι, τὸ θεῶν παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ Πιπύρωννύμῳ καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῶν βρέφους παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδίας, ἐπὶ μάλιστα αὐτὸν

* Τῶν ἱερῶν προϊσ.] Antea male, τὸ ἱερῶν προϊσ.

ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα αὐτοῦ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS supplevi. In priorē enim Edit. defunt hæc verba, καὶ τὰ θεῖα αὐτοῦ κωκυθία ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ ἀνέτρεφετο.

10 ἑπείρεφε] Prior Edit. ἐπείρεφε, & πρεσβύταις, & θυμωδῶς quorum loco ἐπείρεφε, & πρεσβύταις, & θυμωδῶς vel absque MStorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet?

κατίπασεν ἄξιον τῶν πρεσόντων
προπρημάτων ὁποφάνων, καὶ διε-
κόςμῃ θρησκείαις τὴν ἐμαθήμασι,
καὶ θάλαττα ἐξαίρεταις, εὐσεβεία τε
ψυχῆς καὶ κατεσπλησώματι.
ὧν τὴν ἐλάλῃ, ἥ ἐπρασπεν εὐδία καὶ
ἀμιμήτω πνι γαλλίῃ, μήτε ὀργῇ
ποτε, μήτε γάλωπι, μήτε ζήλῳ, μή-
τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ πειραχῇ
ἢ προπετείᾳ ἀλισπόμῳ. ¹² ὡς ᾧ
δαίμων πῶς ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ
Σάμῳ. * Διόπερ ἔτι ἐφύγε αὐτῷ
ὄντι πολλὴ δόξῃ εἰς τὴν Μίλητον
propter ejus adhuc ephēbi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque præsentibus bonis
dignum se ostendit. Ornabant
illum & religio & doctrina &
peculiaris victus ratio, & ani-
mi firmitudo, corpusque ad mo-
destiam compositum. In dictis
factisque ejus comparebat inter-
na quies, & immutabilis tran-
quillitas: non ira, non risui,
non æmulationi aut contentionis
studio, aut alii perturbationi &
proterviæ unquam vel tantillum
indulsi: adeoque, tanquam bo-
nus quidam Dæmon in Samio-
rum urbe peregrinabatur. Qua-

11

Κατίπασεν] Antea, κατίπασεν
corrupte. Hic repræsentavi quidem le-
ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
recte procedit. Quare, sensu exigente,
scribendum erit, ἰπὺ μῶλλον ἰσχυρῶν τ.
παρ. προπρημάτων ἀπὸ φανῶν: omīssa voce
κατίπασεν, quæ quomodo locum hic ha-
bere possit, non video.

¹² Καὶ κατεσπλησώματι] Sic MS. Antea ve-
ro tantum legebatur κατεσπλησώματι, vocula
καὶ male omīssa.

¹³ ὡς ᾧ δαίμων πῶς ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τ.]
Qui considerabit, Jamblichum non solum
fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
ligionis antistitem suo tempore prima-
rium, non mirabitur, eum de Pythagora
tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
mirum, Pythagoram Christo opponere
voluit, quod videret religionem nostram
nulla alia ratione magis subruī posse,
quam si hominibus persuaderet, extitisse
etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
stum Dominum nostrum tam sanctitate
vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
solum æquassent, sed etiam vicissent.
Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δὲ ἄλλοι τῶν Ὀλυμπίων
θεῶν ἰσχυρίζονται, εἰς ὅφελον καὶ ἰπὺ ὁρ-
θῶσιν ἢ διητῇ βίῃ λήγοντες εὐδαιμονίᾳ με-
τῇ φανήσιν τοῖς τόποις, ἵνα τὸ τῷ εὐδαιμονίᾳ
συνέχῃσι ἵνασιν καὶ γαλλίᾳ τῇ διητῇ φύ-
σι. i. e. Alii alium ex Diis Olympiciis (Py-
thagoram) ferebant, qui mortalem vitam e-
mendaturus, οἷον/que commodis consulturus,
isti seculo humana forma apparerent, ut mo-
tialibus beatitudinis & philosophiæ salute lu-
men donaret. Habes hic Deum humana for-
ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
id impie ad Pythagoram transtulit. Con-
fer Nostrium infra Num. 92. ubi idem
legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
ram; ita Philostratus impostorem Apol-
lonium Tyaneum, ob divinam, quæ eum
præditum fingeat, virtutem, ultra re-
liquorum hominum fortem longe evehit:
de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
infernissimus, tam magnifice sensit, ut
dixerit, Philostratum non debuisse opus
suum inscribere, Ἀπαλλομῆν βίῳ, sed
Θεῷ ἐς εὐδαιμονίαν ἐπιδημῶν, i. e. Dei ad be-
tines adventus: ne scilicet Christo Deo no-
stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumjectas peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discendique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θάλλῳ, καὶ εἰς Περίην πρὸς Βίαντα διεκομίσθη ὅσῳ σφύς, καὶ πρὸς Ἀστυρίπνας πόλεις ἐξεφοίτησεν καὶ ἡ τὴν ἐν Σάμῳ κομήτιν ἦδη ἐν παρεμμία πολλοὶ πολλὰ καὶ τὴν νεανίαν ἐπὶ Φημεντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλλαν. Ἰσχυρομένης δ' ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος πρὸς ὀκλῶν καὶ δέκατον μάλιστα ἔτ' ἡ γονῶς, προσορώμενος τε οἱ χωρήσῃ, καὶ ὡς ἐμπόδιον ἔσται τῇ αὐτῇ προσείσῃ, καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ παρδαζομένη φιλομαθείᾳ, νυκτὶ λαθὼν πάντας μετὰ τῷ Ἑρμοδαμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ¹⁵ Κρεοφύλα δὲ ὀππικαλεσμένης, ὃς ἐλέγητο Κρεοφύλας ἀπὸ γόνου εἶναι, ¹⁶ Ὁμήρου ξένου

exstat in Proœmio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est. gentilium philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

¹⁴ Τὸν ἐν Σάμῳ κομή.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesi-chius quoque, v. Ἐν Σάμῳ κομήτας, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectat, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitatam, decidamus.

¹⁵ Κρεοφύλας] Hunc alii rectius vocant Κρεώφιλον, per α, & ι. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2.

¹⁶ Ὁμήρου ξένου.] Hæc corrupta sunt, nec ullam prorsus habent ἀκλονδίαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὅπως Ὁμήρου ὁ ποιητὴς ξένος γνέσθαι λέγεται, καὶ φίλος. καὶ διδάσκαλος, &c. ξένος hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum sumi pro ξενόδω, quem vide. Homerum autem a Creophylo hospitio quondam exceptum fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῇ ποιητῇ ἡμέτεται φίλῳ ἔδιδάσκαλος τῷ ἀπάντων· μετὰ τῆς αὐτοῦ τῷ Φερεκύδῳ διαπύρρμους, καὶ αὐτοῦ Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν, καὶ αὐτοῦ Θαλλῷ εἰς Μίλητον.

12 * καὶ ὡς ἡγήσασθαι αὐτοῦ αὐτῶν ἀνὰ μέτρον ἕτως ὡμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ πᾶσι φύσιν αὐτῶν θαυμάζειν, καὶ ποιῆσαι τῷ λόγων κρινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλλῆς 17 ἀσκήτως αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας πᾶσι αὐτοῦ ἀλλὰ οὐ νέος ὡς ἀλλὰ γυνώσκων, ὅτι μάλιστα καὶ ὑπερβόησεν ἡν πᾶσι προσφοιτήσας 18 ἡδὴ δόξαν, μεταδίδας ὅσων ἡδυνάτο μαθημάτων, τὸ γῆρας καὶ τὸ ἑαυτῷ αἰπασάμενῳ, καὶ πᾶσι ἑαυτῷ ἀδένειαν, προστρέψας εἰς Αἴγυπτον ἀπαλλάττειν, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσπόλει μάλατε συμβαλεῖν ἐρεῖσι. ὡς γὰρ ἐκείνων ἔειπεν ἐφοδιάσασθαι ταῦτα, 19 δι' ἃ σφόδρα τοῖς πολλοῖς νομίζετο. καὶ μὲν πσάτων γε προσπρημάτων, ἕπερ φυσικῶς, ἕπερ ὑπὸ ἀσκήσεως ὁππότεν χηκέναι ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν 20 καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς

ri Poetæ hospes, amicus, & in omnibus præceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum Physicum, & denique Miletum ad Thaletem trajecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent, & ingenium ejus suspicerent, suæque participem philosophiæ redderent. In primis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios juvenes relinqueret, famamque de se proditam præsentia suâ augeret; communicatque quantum potuit disciplinis, & senectute corporisque imbecillitate excusata, ut in Ægyptum navigaret, & maxime sacerdotibus Memphiticis & Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse præsidia, quæ opinionem singularis sapientiæ sibi perperissent: nec tamen se iis à natura & exercitatione dotibus fuisse præditum, quibus abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se

17 Ἀσμένως] Sic reposui auctoritate MS. pro ἄσμενοι.

18 Προφοιτήσας] Sic potius, quam προσφοιτήσας, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προσφητήσας, η pro oi posito, quod librariis solenne est.

19 Δι' ἃ σφόδρα] MS. Regius habebat, δι' ἃ σφόδρα: pro quo δι' ἃ σφόδρα rescri-

bendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo usus est, διὰ scriptum invenisset, ejus loco διὰ in sua Editione infeliciter reposuit.

20 Καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus & constructio potius requirunt, καθιέρων, quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat.

hoc latum jam praesagium denun-
tiare, quod sapientior reliquis
mortalibus diviniorque futurus
esset, si cum istis sacerdotibus vi-
tam ageret.

CAP. III.

PRæter alia igitur, plurimum
quoque sibi profuturam tem-
poris præcipue parsimoniam à
Thalete edoctus, & propterea
vini carnisque usu, omnique
ingurgitatione abdicatis, intra
tenuis facilesque digestu cibos
se continuit, & hinc somni
modicus, ac excitator, tum
animæ puritatem, tum corpo-
ri exactissimam & inflexam san-
nitatem comparavit; atque ita
Mileto Sidonem solvit: illam si-
bi majorem patriam esse persua-
sus, & inde facile in Ægyptum
transiturus. Ibi versatus cum
prophetis, qui Mochi, natu-
ræ interpretis, posterii erant,

* *Ἐπαγχείω*] Vox corrupta: pro qua
ἀρχαῖος scribendum esse Arcerius recte,
ut putō, censet. Conjungitur enim cum
ὀλιγοπνίαις.

Μόχῳ] Mochi reddit eruditus inter-
pres. At Schefferus *Philos. Italic. cap. v.*
benemonuit, scribendum hic esse, *Μόχῳ*,
de designari a Jamblico antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cujus Stra-
bo & Sextus Empir. mentionem faciunt.
Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: *Ἐ-
πὶ δὲ τῶν Ποσειδωνίων περὶ σοφίας, καὶ τῶν ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων ἀγγέλων παλαιῶν ἴσιν, ἀπὸ δὲ Σιδωνί-
ου Μόχου, καὶ τῶν Τερψικλῶν χρησίων γεγραμμένον.*
Si vero Posidonius credendum est, antiquum de

ἐπηγγελίζω, οἱ τοῖς θελοῦσιν
ἰσχύει συγγήριον, θεοῦ πατρὸς αὐτῶν
καὶ σοφῶν πατρὸς ὑπὲρ ἀπαντῶντες ἑστῶσι
ἀνθρώπων.

Κ Ε Φ. γ'.

Ωφελήεις οὖν καὶ θάλασσα 13
παῖς ἄλλα, καὶ χρόνος μά-
λιστα φέδεσθαι, καὶ χαλεπὸν τέτα οἰο-
ποσία π, καὶ κρεωφαγία, καὶ ἐπὶ πρῶ-
τερον πολυφαγία δὲ πτωχὸν ἀμύθητον,
τῇ δὲ τ' λεπτῶν ἐὺ διαδοθέντων ἑδω-
δῇ συμμετρηθεῖς, καὶ τέτα ὀλι-
γοπνίαις, καὶ ἐπαγχείω, καὶ ψυχῆς
καθαρότητι καὶ ἡσυχίᾳ, ὑγίαιναντε
ἀκρεβέστερα καὶ ἀπαρέγκλιτον τῇ
σώματι, ἐξέπλυνον εἰς τὸ Σιδώνα,
Φύσας αὐτῇ πατρίδα πεπαισμέ-
νῳ ὄναι, καὶ καλῶς οἰομένη
ἐκείθεν αὐτῶν ῥάονα τ' εἰς Αἴγυπτον
ἑστῶσι. Διὰ τὰς αἰτίας. * Ἐν τῷ δὲ 14
συμβῶντων τοῖς τε ἁ Μόχῳ δὲ Φυ-
σιολόγῳ προφήταις δὲ ποταμῶν,

atomis dogma Moschieß, hominis Sidonii, qui
ante Trojanæ belli tempus vivit. Sextus Em-
pir. *Διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀγγέλων παλαιῶν ἴσιν, ἀπὸ δὲ Σιδωνί-
ου Μόχου, καὶ τῶν Τερψικλῶν χρησίων γεγραμμένον.* καὶ ὡς ἔλεγε ὁ Στράβων
Ποσειδωνίῳ, δὲ τῶν Μόχῳ τινος ἀνδρὸς Φο-
νικῶν ἀπογεγραμμένον. Democritus δὲ Epicurus
atomos principia dixerunt: nisi hæc opinio po-
tenda sit antiquior, ὅτι, ut Stoicus dicebat Po-
sidonium, deduxit a Moscho quodam Phœnice.
Arcerius etiam quidem Μόχῳ, vel Μώ-
χῳ, legendum esse conjecerat, sed no-
mine illo Mosē designari haud sane ve-
rissimè statuebat.

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ φοινικῆς ἱερο-
φάνταις, καὶ πάσας τελεσθεῖς τελε-
τας, ἐν τῇ Βύβλῳ ἃ Τύρῳ, καὶ καὶ
πολλὰ τῇ Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερουργήματα, καὶ ἄλλ' ὁμοειδαιμο-
νίας ἕνεκα τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας,
ὡς ἂν τις ἀπολῶς ὑπάρχοντι πολὺν
μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὁρέξει θεωρίας καὶ
εὐλαθείας, ἵνα μήτι αὐτὸν τῇ ἀξιο-
μασθήτων ἀφελάθῃ, ἐν θεῶν δόξῃ-
ρήτοισι καὶ τελεταῖς ἢ φυλακισμῶνα,
προμαθῶν τε, ὅτι ἀπικα τρέπον
πινά ἃ δόξαται τῇ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
καὶ αὐτῇ ὑπαρχῇ, ἐκ τῆς τε
ἐλπίσεως καλλίωνων καὶ θεοπείρων καὶ
ἀκραιφινῶν μετῴξεν μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ἃ ἀναθεῖς, καὶ πᾶς
Θάλευ τῷ διδασκάλῳ ὑποθήκας,
διεπερθεμένη ἀμελλήτῃ ὑπὸ πινῶν
Αἰγυπτίων περθεμένων, καιρῶν τε
προσερμασμένων τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον
τῇ φοινικῇ ὄντι ἀγριαλοῖς· ἐνθα
ἐμόναζε καὶ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας καὶ
τὸ ἱερόν· οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτῷ κεκοιμήσθαι, καὶ
οἱ ἀποδοῖναι, τὸ πολυτιμίαν προσι-
15 δόμενοι. * Ἐπεὶ μὲν τοι καὶ τὸν

& cum cæteris Phœniciaæ hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
riæ partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum ceremoniis ini-
tiatus est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisq; sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
coloniæ sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subiectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
numdarent, sibi augurati. Cum au-

ἱεροφάνταις] Φοινικῆς lege.

* Ὀρέξει] Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ὁρέξει.

ἢ φυλακισμῶνα] Imo, φυλακισμῶνα,
ut constructio sana sit. Pender enim a
precedenti ἀξιομασθήτων. Et mox, ὑπαρ-
χει rescipit pro ὑπαρχῇ; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

ἃ ἀναθεῖς] Sic Codex MS. pro voce
nihil ἀναθεῖς, quæ in priore Edit. repe-
ritur. At nec ἀναθεῖς sensui loci hujus
convenit: pro quo proinde ἀγαν ἡδύς
lubens rescipserim. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, Thale
magistro sui præ-
ceptum, in Ægyptum trajecisse.

ἢ φοινικῇ] Φοινικῇ scribendum
est.

tem inter navigandum animad-
verterent, quanta cum conti-
nencia gravitateque, pro vita,
cui insueverat, conditione age-
ret; jam aliter erga ipsum ani-
mati, & in pueri modestia ali-
quid homine majus notantes,
memoria repetebant, quam ex in-
sperato appellentibus apparuisset,
cum à summo Carmeli vertice,
quem præ aliis montibus sacrum
vulgoque inaccessum noverant,
lento gradu, & nunquam respi-
ciens descenderet, nullo præci-
pitio, vel etiam invio saxo eum
morante; quodque, cum ad sca-
pham venisset, nihil aliud dixe-
rit, quam, *in Ægyptum cursus est?*
& annuentibus ipsis navem con-

⁸ Διαζήτων.] Nisi vox mendo la-
borat, subintelligendum est *ιαωτῶν*, id-
que vertendum, *cum se componeret*. Alias
etiam non inepte legere possis, *διάρων*;
quam lectionem Obrechtus ob oculos
habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνηστικός.] Ne oratio sit *ἀνα-
κρίτως*, scribendum est *ἀνεμνήσθησιν*.
Nullum enim aliud deinceps sequitur
verbum, ad quod participia illa præce-
dentia, *διαζήτωντες*, & *ἰδόντες*, referri
possint.

¹⁰ Ἀπ' ἄκρῃ ἔ' Καρυῆλῳ λόφῳ.] Hoc
loco Jamblichi Carmelitæ quidam abu-
tuntur, ad persuadendum aliis, Pytha-
goram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt
enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui
Pythagora utique antiquior fuit, institut-
um, a monachis, sive eremitis in mon-
te Carmelo degentibus, continua suc-
cessionem per plura secula propagatum
fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama
celebris fuerit, Pythagoram ad montem

πλὴν ἐγκρατῶς αὐτῷ καὶ σεμνῶς,
ἀκατάθως τε τῇ σωτηρίῳ ὁππῆ-
δός⁸ διαζήτωντος, ἀμεινον πρὸς
αὐτῷ διαπρήντες, καὶ μᾶλλον πῇ
ἢ ἀνθρώπινῳ φύσιν ἐνιδόντες τῇ
τῷ παιδὸς εὐχρισμία, ἢ ἀναμνηστέ-
τες, ὡς προσορμίσουσιν εὐρύς αὐτοῖς
ὠφθη καπνῶν¹⁰ ἀπ' ἄκρῃ ἔ' Καρ-
μῆλῳ λόφῳ, (¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν
ἄλλων ὁρῶν ἠπίσαντο αὐτὸ, καὶ τοῖς
πολλοῖς ἁβαστον) χολαίως τε καὶ
ἀνεπιερεπῆ βαίνων, ἔτε κρημνῶ-
δης πνέας, ἔτε¹² δυσβάτης πύ-
ρατος ἐνισχυμένης, καὶ ὁπίσθεν τῷ
σκάφῃ, μόνον τε ὁπιφθεγξά-
μεν, εἰς Αἰγυπτίον ὁ δρόμος,
καταναύσαντων αὐτῶν ἐνέδη, καὶ

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initia-
retur. Sane, Philippus Tessiere Car-
melita, anno 1612. Biteris in provin-
ciali ordinis sui conventu, coram urbis
eiusdem Episcopo, non dubitavit inter
alias *Historia Carmelitane Theologie pro-
purpanda Theses* etiam hanc proponere,
Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum
etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos
instituisse, ut vitam conversationis, & vestitus
discipulorum Elie omnino referrent. Sed hanc
sententiam nullo rationis nixam funda-
mento merito refellit Papebrochius in
Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo,
Part. II. Artic. xvi. ubi prolixè de hoc
argumento agitur.

¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν.] Sic
recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii
corrupte legitur, *ἱερῶν ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν*
ἀπίστων.

¹² Δυσβάτης.] Pessime antea legebatur
ἱεροβάτης: pro quo *δυσβάτης* auctoritate co-
dicis MS. reposui.

σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιον εἶ-
 16 παλαι ναυπηλοῦσιν παρ' ὅλον τὸν
 * Εἴφ' ἐνός τι καὶ τῶ αὐτῷ
 ῥήματι διέμεινε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῶ μεταρῶν, μήτε ὕπνου, ὅτι
 εἰ μὴ λαθῶν ἅπαντας, ὡς εἶχεν
 ἐν τῇ ἰδρυαίᾳ καὶ ἀσπιδότῳ ὀπ-
 13 μωνῇ, κατέδαρτε βραχὺ. καὶ
 ταῦτα διηγεῖς ἐπεσφύρατο ὡς
 προσδοκίαν, εὐφυνεῖς τε συμ-
 14 βάλλον αὐτοῖς τῶ πλῆ, ὡς αὐ-
 τὸν παρὰ τὴν θεοῦ, πάντα σω-
 πτήντες τὰ τοιαῦτα, καὶ ὀπλολο-
 γοῦντο δαίμονα θεῖον, ὡς ἀληθῶς
 ἐπίδωκεν, ὅτι αὐτοῖς ἀπὸ Συ-
 15 ρίας εἰς Αἴγυπτον μετέβαιναι, καὶ τὸν
 τε πρόσλοιπον εὐφροσύνην πλῆν
 διεξήνουν, καὶ σεμνοτέρους, εἰπε-
 ρεῖσεν, ὁνόμασι τι ἐπράγμα-
 16 σιν ἐχρήσαντο πρὸς τι ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μέχρι τῆς εὐτυχιστά-
 17 της συμβάσεως αὐτοῖς ἐκκυμάντα
 παρόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἵνα τῶ
 σκάφους προσοχῆς. * Ἐνθα δὲ ἐκ-
 18 βαίνοντα ὑπερέσταντο σεβαστικῶς
 ἑπώνης, καὶ διὰ δειξάντες, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhæc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præsens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes concluderunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum à Syria transire:
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec feliciter,
 per summam maris tranquili-
 tatem, ad littora Ægypti na-
 vem applicuerunt. Ibi vero exscen-
 dentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹¹ Καὶ πῶς] Puto excidisse μῦθον: ut legendum sit, καὶ μῦθον. Sic enim sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόντα] Hæc vox videtur loco suo mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐτοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μέχρι τῆς εὐτυχιστάτης συμβάσεως αὐτοῖς παρόντα, καὶ ἀκυμάντα εἰς τὴν Αἴγυπτον δεκ. Nisi

enim sic statuas, vox παρόντα omnino erit supervacanea, nec locum hic habere poterit.

¹⁵ Ὑπερέσταντες] Sic MS. cujus loco antea minus recte legebatur, ὑπερέσταντες. Ὑπερέσταντες autem veram esse lectionem, vel ex iis patet, quæ paulo post sequuntur, τὴν τῶ ναυτῶν ὑπέρσταν, δεκ.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congefferunt, eaque fructibus arboreis pro præsenti copia cumulata, & mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejunio imbecillior, nec inter trahendum, nec cum à nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius à fructibus abstinuit, quin sumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

C A P. IV.

Interea dum obeundis templis omnibus maximum studium

“ *Ἐπισημαίνουσιν*] Est vox Lexicis ignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, *ἐπισημαίνουσιν*, i. e., cum accumulassent; ab *ἐπισημαίνω*, vel *ἐπισημαίνω*, quæ est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. γ. *Ἐπισημαίνουσιν*.

“ *τῶν ναυτῶν*] Sic recte MS. At prior Editio, *τῶν αὐτῶν*: nullo omnino sensu.

“ *Ἐναυτιώθη*] Prior Editio male *ἐναυτιώθη*: in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia

θισαν *ἤτοι καθαρωπάτης ἄμμου*, καὶ αὐτοῦ ἐξιδὼν πᾶσι βωμὸν παρ’ αὐτῶν πλασάουσιν, ¹⁶ *Ἐπισημαίνουσιν* τὸ ὅσον ἔχον ἀεροδρόμων, καὶ οἷον ἀπερχάς πᾶσι καταπηγνύμενοι *ἔφ’ ὅρου*, μεθ’ ὁρμησάντων τὸ σκάφος, ὅπως καὶ προέειπε αὐτοῖς ὁ πλάς. ὁ δὲ ἀλλὰ πᾶσι δὲ ἀσπίαν ἀπὸ νῆος τὸ σῶμα ἔχων, ὅτε παρὰ τὴν ἀποβίβασμόν *ἔ* τῶν ¹⁷ τῶν ναυτῶν ὁπείρουσιν *ἔ* χειρουργίαν ¹⁸ ἠναυτιώθη τῆς *ἔ*τε ἀνακαλύπτων, ἀπὸ τοῦ *ἔ*τε *ἤτοι* πολλὰ *ἔ* τῶν ἀεροδρόμων ἀεροδρόμων. ἀλλὰ ἐφαίψατο *ἔ* χειρουργίᾳ αὐτῶν, καὶ ὑποδρέψας *ἔ* διώαμι, εἰς τὰς ἐγγύς ¹⁹ διέσωσε σωοικίας, τὸ αὐτὸ *ἔ*τε *ἔ*τε πᾶσι ἀπάραχον *ἔ* *ἔ*τε *ἔ*τε ἀφ’ ὧν *ἔ*τε.

K E φ. δ.

Εἰς τὸν τὸ εἰς πάντας ἐφοίτησαν ἰσὶ ἐρεῖ μετὰ πλάσσης σωφίας *ἔ*

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad excaesum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem *ναυτιώθη*, quæ procul omni dubio corrupta est, præ altera illa amplectum esse. Vertit enim, *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

“ *Διέσωσε*] Imo, *διεσώθη*, i. e., incolumis pervenit. Vel subintelligendum est, *ἠναυτιώθη*.

ἀρετῆς ἐξέπαύσεως, θαυμαζόμενος
 τε ἑσπερόμηνον ὑπὸ τῷ συγχρομέ-
 νων ἱερέων καὶ προφητῶν, καὶ ἐκδι-
 δασκόμενος ὑπὸ πλείεσται περὶ ἐκά-
 στου, καὶ ὡς ἀλλήλων ἔτι ἀκύνετον τῷ
 κατ' ἑαυτὸν ἐπαινεμένων, ἔτε ἀν-
 δρα τῷ ὅτι σωείη γνώριζόντων,
 ἔτε τελευτῇ τῷ ἐπ' αὐτῷ πτωμέν-
 νων, ἔτε τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν
 ἀφικόμενον ἦδη πρὶν περὶ ἡμέραν
 εὐρήσιν. ὅθεν πρὸς ἅπαντας τοὺς
 ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὡφελόμενον
 παρ' ἐκάστου, ὅσα ἦν σοφὸς ἐκαστος.
 19 * Δύο δὲ ἄνθρωποι ἐπὶ τῷ πύ-
 λῳ ἐν τοῖς ἀδύτοις διετίλειαν
 ἀφρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, καὶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὡς
 ἐτυχε, πᾶσι θεῶν τελευτῆς, ἕως ὑπὸ
 τῶν καμύσων αἰχμαλωπιθεῖς
 εἰς βαβυλῶνα ἀνήχθη, καὶ ἐπὶ τοῖς
 μάγοις ἀσμέτοις συνδιατρέψας,
 καὶ ἐκ παιδείας τὰ παρ' αὐτοῖς
 σεμνά, καὶ θεῶν φρονημάτων ἐτελε-
 σάτων ἐν μαθήσει, ἀρεθμῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἀλλῶν μαθημάτων ἐπ'
 αἰσὶν ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δωδεκά συνδιατρέψας ἐπὶ, εἰς Σά-
 μον ὑπέστρεψε, περὶ ἑκτὸν πρὶν καὶ
 πενηντὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admira-
 tionemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non pratermisit
 nosse etiam quidquid sua ætate
 celebre foret, siue viri essent sa-
 pientia nobiles, siue initia quo-
 modocumque culta: nec loca in-
 visere abnucebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Qua de causa ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque hominem cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyfis milite inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis lubentibus ipse
 lubens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Δύο δὲ καὶ ἄλλοι.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

* Ἀσμέτοις.] Malim, ἄσμετοι, i. e.
 libens. Vel dicendum est, post ἀσμέτοις
 excidisse ἄσμετοι, ut legatur, τοῖς μάγοις
 ἀσμέτοις ἄσμετοις συνδιατρέψας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε΄.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientiæ, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Utut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omnimodo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invitis aliquem pulcherrimarum arrium gustum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

¹ Καθ' ἃ ἐπαιδύθη] Prior Edit. male, κατ' ἐπαιδύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vi. Pyth. & Schefferus de Philof. Ital. pag. 25. emendant, καθ' ὅν respicientes scilicet ad præcedens πρόπον. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte se habet.

² Προσέχοντες] Antea minus recte, ὁσέχοντες. Desider. Heraldus Animad-

ΑΝαγνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ πᾶν 20
πρεσβυτέρων, καὶ ὅσα ἐλαττον
ἢ πρόδιν θωματοεῖς, καλλίων
τε γὰρ καὶ σφώτερ^Θ καὶ θεοπρε-
πίστερ^Θ αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς κα-
λῶς αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
δος^Θ ὠφελεῖν ἅπαντας, καὶ με-
τιδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, ὅσα ἀν-
πτείνων, τὸν τῆς διδασκαλίας
τρέπον συμβολικὸν ποιῖν ἐπεχείρη,
καὶ πάντη ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
διδάγμασι, ¹ καθ' ἃ ἐπαιδύθη,
εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσείεντο τὸν
τοιῶτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μηδὲ
ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
φύσσω αὐτῷ. * Μηδενὸς ἔν αὐτῷ 21
προσέχοντες^Θ ², μηδὲ γνησίως
ὀρεγομένη τ' μαθημάτων, ³ ἃ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζεν παντὶ τρόπῳ
ἐπειρεῖσθαι, μὴ περὶ φρονῶν, μηδὲ
ὀλιγωρῶν τ' Σάμῳ, διὰ τὸ πατρί-
δα εἶναι, γίνεσθαι μὲν πάντως ἐβέ-
λετο τῆς τ' μαθημάτων καλλονῆς
ἐν πατρίῳτας, εἰ ἔ μὴ ἐκόντες.
ἀλλ' ⁴ ἔν ὅππῳ καὶ μετ' ὅδ' ὡς κα-

vers. in Jambl. cap. III. legendum potius suadet, ὡς εἰχοντες^Θ quod non displicet.

¹ ἃ τοῖς Ἑλλήσιν ἐνοικίζεν.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplevimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζεν: nullo omnino sensu.

⁴ Ἄλλ' ὅ.] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius παρα-
εἶναι.

πρήσας εὐφυῶς πινὰ καὶ εὐκινήτως
ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
σκήντων, πενήτων δὲ ἄλλως καὶ
δοπωπύρων, λογιζομένους π. ὅτι
εὐπειθὴ ἔξῃ, εἰ τὰ ὀπιτήδεια ἐκ-
πλεῖα πρὸ αὐτῶ ἀμερμενῶντι παρέ-
χοι, προσκαλεσάμεντο μετὰ τὸ
λατρεῖν τῷ νεανίᾳ, ἐπηγμίλατο
αὐτάρκη αὐτῶ ἐφόδια εἰς τὴν τῷ σω-
μαστικῆς ὑποτροφίᾳ καὶ ὀπιμέ-
λειαν διηνεκῶς παρέξεν, εἰ δὲ
δέξαιτο αὐτῶ καταβραχὺ π. καὶ
δοπύων, ἐνδεικνύς π. ὥστε μὴ
αἰθρῶς φορεπιδῆναι, μαθήματα
πινὰ, ἀπὸ βαρβάρων μὲν ἐξέ-
μαθιν αὐτὸς νέος ὢν, δοπολεῖν
δὲ αὐτὸν ταῦτα ἤδη δὲ τὸ γῆρας
22 καὶ τὴν τάχα ἀμνημοσύνην. * Ὑπο-
γομῶν δὲ ἔσ. νεανίᾳ, καὶ τῇ τῶν
ὀπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομείναντο,
6 τὴν δὲ ἀρεθμῶν μάθησιν καὶ γεω-
μετρίας ἐναγεῖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο,
ἐπὶ ἁμβακ. τὰς ἐκάστας δοπο-
δείξεις ποιῶμεν καὶ διδάσκων,
παντὸς ἀριθμοῦ, ὅ ἐστι ἁμβακ.

πῶν, vel ὕκων. Deinde, quæ sequuntur,
commodius sic legerentur, ἵπνοιά ἐ με-
δίδω πινάτω ἵχεστατο. ὡς ἀπὸ πρήσας. Vi-
de, Lector, & attende.

Ἐὶ διὰ δὲ αὐτοῦ] Sic MS. At Editio
Arcerii corrupte, ἰνὸς ἀδίδεατο. Deinde
pro αὐτοῦ, quod idem Edit. Arcerii ha-
bet, rescripti, αὐτῶ, sensu manifeste eam
lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
διὰ δὲ αὐτοῦ ὅτι τὰ μαθήματα.

Ἐπὶ δὲ ἀρεθμ. καὶ γεωμ. ἵνα

que commentus est. Vidit nempe
juvenem quendam palæstræ cor-
porisque exercitiis deditum, sed
pauperem & cum re angusta do-
mi colluctantem, in gymnasio apte
facileque pila ludere. Hunc sibi
dicto audientem fore reputabat,
si ei de paupertate securo, vitæ
necessaria abunde suppeditaret:
statim itaque à balneo ad se vocat
hominem, eique promittit alimo-
niam, ad corpus exercendum cu-
randumque sustenturam se submi-
nistraturum, dummodo acci-
pere voluerit à se paulatim labore
facili, & ea tenuis ne obruatur
continuato, quasdam disciplinas;
quas se adhuc juvenem à Barbaris
hausisse, jam vero sibi seni per
oblivionem excidere, ajebat. Ju-
venis spe subsidiorum allectus, o-
peram promittit. Primo itaque
illum in Arithmeticam & Geo-
metriam introduxit, demonstra-
tionibus in abaco propositis, &
pro singulis figuris, quas delineaverat,
juveni mercedem laboris

καὶ] Hæc utique sana esse non pos-
sunt. Quis enim sic Græce loquatur?
Quare puto Jamblichum scripsisse, εἰς τὸ
δὲ ἀρεθμ. καὶ γεωμ. ἐ γεωμετρίας ἵσταται
αὐτὸν ἐκινεῖτο.

ἁμβακ.] Pro ἁμβακ. Et sic pau-
lo post, ἁμβακ. pro ἁμβακ.

Διὰ δὲ αὐτοῦ] Διὰ γεωμετρίας no-
taverat vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani; quod probō.

tres obolos dedit; idque per tempus satis longum continuatum est, intenta cura studioque, nec non cum bono ordine & ad contemplandum manu ductione: ita ut juvenis tres obolos ferret, simul ac figuram Geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens observaret, quod disciplinarum elegantia & dulcedo ac connexio animo juvenis concinno ordine viaque deducti jam se altius insinuassent, nec in curriculo discendi substiturum, aut manum de tabula retracturum illum sciret, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito juvenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi jam suppetere, unde vivat: cum igitur de quotidie necessariis

γρόμματ⁹, μισθὸν δ' ἀντίπ-
νον¹⁰ παρήχε τῷ νεανία τελευ-
λων. καὶ τῷ μέλει πολλὰ χρένε
δετίλεισι ποιῶν, φιλοτιμότητα μὲν
καὶ σωφραδίᾳ, τὰ δὲ τι βελτίστη
ἐμβιβάζων εἰς τὴν θεωρίαν, κατ'
ἐκαστὴν δὲ γήματ⁹ ὡδὴ λήψιν
τριώβολον διδιδάσκει. * Ἐπὶ ᾧ ἂ 23
νεανίας ὁ δὲ πνι ἐμμελεῖ ἀγόμενος,
τῆς ἐκπρεπείας ἥδη ἀνπλαμβάνε-
το, καὶ τὴν ἡδονῆς καὶ τὴν ἀπολαύσεως
τῆς ἐν ταῖς μαθήμασι, σπουδῶν τὸ
γενόμενον ὁ σφός, καὶ ὅτι οὐκ ἀν-
εἰκὼν ἐπὶ δόξα καὶ ἔδῃ δόξα οἱ τοῦ
μαθήσεως, ἡ δὲ εἰς πάντα πάθη,
πενίαν ὑποτιμῶν καὶ δόξαν ἡ
τελευτόλων. * Ἐκείν⁹ ᾧ εἰπὼν⁹, 24
ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἷός τ' εἰμὶ
μαθῆναι, καὶ διδάσκειν σὺ
τὰ μαθήματα, ἐπήνεγκεν, Ἀλλ'
ἔδ' αὐτὸς τὰ πρὸς τρυφῇ δὲ
τῇδεα ἔχω ἐπὶ ἔδ' εἰς ἐμαυτὸν.

⁹ Ἀντίπνον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. descripserat, ἀντίπνον.

¹⁰ Παρήχει τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Jamblichi respexit Eustathius ad Il. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οἰδωμεν δὲ καὶ τὸν Ἰαμβλίχην, καὶ ὅτι δόξιν Πυθαγόρῃ εἰληπται ἄντα, ὅς ἐστι μὲν καὶ διδασκαλίας, οὐκ ἐστὶν εἰς μάθησιν, καὶ ὁ δὲ μαθηματικῇ γήματι τριώβολον εἰδὼν, ἐξωυμῶντος ὅταν τῷ τὸ παιδευομένῳ μὴ θῇ.

¹¹ Οὐδ' εἰ πάντα πάθη, πνι.] Desiderius Heraldus in Animadvers. in Jambl. cap. 3. locum hunc, qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuit & distinxit. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censebat, ἔδ' εἰς πάντα πάθη πνιῶν, ὑποτιμῶν καὶ ἀπολαύσεως. quod vertit, etsi vel optinet paupertatem facit subitutus, bonotatem indigentiam ejus etiam triobolis. Poterat ne quicquam dici a mente Jamblichi alienius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ὑποτιμῶν καὶ hic est, ἀπολαύσεως, causari, praeterire: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus significationis exemplum afferunt. Opportune Hesychius, Ὑποτιμῶν, ἀπολαύσεως quem locum adduxit etiam Heraldus.

¹² δέον ἂν χολάζειν εἰς περισμὸν τῶν κατ' ἡμέραν ἀναγκαίων, καὶ τῆς ἡμετέρας τροφῆς, ἢ καλῶς ἔχειν ¹³ ἀμβρακι καὶ ἀνομήτους ¹⁴ ματαιοποιήμασιν ἐαυτὸν ἀντιπερῶσαι. ὥς τὸν νεανίαν δυσωπώσας ἔσπευον τὴν θερμίαν ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἶπεν· Ἐγὼ σὺ λοιπὸν περῶ, καὶ ἀντιπελαργήσω τρόπον τινα. κατὰ γὰρ ἕκαστον χῆμα τεράσιον κ' αὐτὸς σι ἀντιπα-
²⁵ ρέξω. * καὶ τὸ λοιπὸν τὰδε ἔτιως ἐά-
 λω ὑπὸ τῷ μαθημάτων, ὥς μέ-
 νου Σαμίων ¹⁵ σωμαπῆρε Πυθα-
 γόρα, ἐμῶν τε ὧν αὐτῷ, Ἐξα-
 πκλήεις δὲ ὕος. τέττα δὴ καὶ τὰ
 αἰσθητικὰ συγγράμματα φέρε),
¹⁶ καὶ ἡ ἀντιισχυάδων πῶς τότε ἀθλη-
 ταῖς κραιβάδας τροφῆς διδάσκει, ἢ
 καλῶς εἰς Πυθαγόραν ¹⁷ τὸν Μνη-
 μάρχα τέττων ἀναφερομένων. λέ-
 γεται δὲ περὶ τῷ αὐτὸν χρονον θαυ-
 μασιώδη αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον,
 προσελθόντα αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναί-
 ματον λεγόμενον, ¹⁸ καὶ τῷ Γενέτρῳ Ἀπόλλωνι βωμὸν, καὶ τῷ
 τὸν γενομένῳ. ὅθεν εἰς ἅπαντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ

victuque diurno laborandum sit, imtempestivum videri, abaco in-
 cumbere, animumque sterili & va-
 no opere distrahere. Tum deni-
 que juvenis ægre ferens se à con-
 tinuandis disciplinis avelli, Ego,
 inquit, in posterum alimenta tibi
 suppeditabo, & ciconias imitatus,
 te mutuo sustentabo; nam in sin-
 gula schemata tres obolos vicif-
 sim tibi dabo: tantoque exinde
 disciplinarum amore captus est,
 ut solus inter Samios cum Pytha-
 gora è patria discederet, ipsi co-
 gnominis, filius autem Eratoclis.
 Hujus sunt libri de re Athletica:
 idemque ordinavit, ut Athletæ pro
 caricis carnibus vescerentur; quæ
 non recte Pythagoræ Mnesarchi
 filio tribuuntur. Eodem tempore
 & Delus admirabatur Pythagoram;
 cum ille scilicet ad aram incruen-
 tam Apollinis Genitoris accede-
 ret, eamque coleret. Hinc pro-
 fectus est ad omnia oracula. In
 Creta quoque & Lacedæmone le-

¹² Δέον δὲ] Sic MS. At prior Edit.
 male, δι' οὗ· quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ Ἀμβρακι] Pro ἄβρακι ut paulo fu-
 perius, ἀμβρακι pro ἄβρακι.

¹⁴ Ματαιοποιήμασιν] Antea male, μα-
 ταιοποιήμασιν.

¹⁵ Σωμαπῆρε] Sic recte legendum mo-
 nuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Py-
 thag. aiale, pag. 145. Prior enim Edit.
 male habet, σωμαπῆρε.

¹⁶ Καὶ ἡ ἀντιισχυάδ.] Vide Mcna-

gium ad Laërtium in Pythag. Num. 12.
 qui loca auctorum huc spectantia colle-
 git.

¹⁷ Τὸν Μνημάρχον] Μνημάρχον scriben-
 dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενέτρῳ] Καὶ τῷ Γενέ-
 τρῳ rectius legas: ut monuit etiam Mc-
 nag. ad Laërt. viii. 13. Cæterum, con-
 ferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ HEMICYCLIUM dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, justis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ atrium quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cælestium cognitionem absolvit, orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

Ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ 28

¹⁹ Πυθαγόρῃ ἔπ' καὶ οὖν καλέμινον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius, Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρῃ καλέμινον ἔπ' καὶ οὖν ἡμικύκλιοι.

²⁰ Ἐν ᾧ κατισκιάσῃ] Si me audias, leges, ὅς κατισκιάσῃ, i. e. quem (locum, nempe) στυχεταί, vel, condiderat.

δὲ καὶ ἐν Σωάρτῃ τ' νόμων ἕνεκα διέτριψε· καὶ τῶν ἀπάντων ἀκροατῆς π' ἐμαθητῆς γινώμενος. εἰς οἶκον ἐπαλειθῶν, ὥρμησεν ὅππ' ὦσ' ἀλελειμμένων ζητήσιν. * Καὶ 26
πρῶτον μὲν διὰ τὸ ἐν τῇ πόλει κατισκιάσας, ¹⁹ Πυθαγόρῃ ἐπ' καὶ νῦν καλέμινον ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τ' κοινῶν βεβλήκον, νομίζοντες περὶ τ' καλῶν καὶ τ' δικαίων καὶ τ' συμφερόντων. ἐν τῷ τῷ τόπῳ ποιῶσιν τ' ζητήσιν, ²⁰ ἐν ᾧ κατισκιάσεν ὁ πάντων ποιητὴς καὶ τ' ὅππ' ἐμείλει. * Ἐξ 27
π' τ' πίλεως οἰκῶντ' αὐτὰ φιλοσοφίας ἄντρων ποιητὴς καὶ, ἐν τῷ τῷ πολλὰ τ' νυκτὶς καὶ τ' ἡμέρας διέτριβε, καὶ τ' ζητήσιν ἐπιῆτο τ' ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν χρόνον Μίνω τῷ ἔ Διὸς υἱῷ. διανοηθεὶς καὶ πᾶσιν διηγεῖται ὕπερον τῶν τοῖς ἐκείνους μαθήμασι χρησιμῶν, ὥστε ἐκείνοι μὲν ὅππ' μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρας ἡ σωτέλεσε τὴν περὶ τ' ἐρατῶν ὅππ' ἐμείλει, ²¹ καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλας ταῖς

²¹ Καὶ ταῖς ἀποδείξε.] Corrupta hic quædam & transposita, quæ sic emendare & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐτῷ ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν Ἀριθμητικαῖς, &c. Id est, Et totam eam (nempe, scientiam rerum cælestium) demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis emensus est. Sic clara omnia.

²² ἄφ' ἧς ὑπερον ὑπ' αὐτῷ παραχθέν-
των ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν θαυμασιόν.
ἤδη γὰρ μεγάλῳ ὀπίδουσιν ἡ Φι-
λοσοφίας ἐχέσσης, καὶ τῆς Ἑλλάδος
ἀπάσης θαυμάζειν αὐτὸν προαιρε-
μήνης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῶν Φι-
λοσοφωτάτων εἰς τὸ Σάμον δι' ἐκεῖ-
νον ὠθουμένων, καὶ βελομήδων
κωνωνέων τῆς παρ' ἐκείνῃ παιδείας,
ὑπὸ τῷ αὐτῷ πολιτῶν εἰς τὰς πρε-
σβείας πάσης ἐλκόμενῳ, καὶ μετί-
χεν ἀναγκαζόμενῳ τῶν αὐτῶν λει-
τεργῶν, καὶ σπουδῶν, ²³ ὅτι πῶς
τῆς πατρίδος νόμοις περὶ μὲν
χαλεπὸν αὐτῷ μένοντῳ Φιλοσο-
φεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον
Φιλοσοφῆσαντες ὅτι ξένης τὸ βίον
διετέλειαν ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ
διανοήσεις, καὶ φύγων τὰς πολιτι-
κὰς ἀσχολίας, ὡς οἱ ἔνιοι λέγουσι,
τῷ περὶ παιδείας ὀλιγωρεῖαν τῶν
τότε τῷ Σάμον οἰκόντων ὠφελιμέ-
νῳ, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, πα-
τερίδα ὑψηλόμενῳ, ²⁴ τὴν πλείον

merentur, quæ deinceps perfecit.
Cum enim jam tum ingens Philo-
sophiæ accessio facta esset, tota
Græcia in ejus admirationem con-
sensit, & Philosophorum optimi
lectissimique propter eum Samum
commcabant, ut aliquid de ejus
eruditione in usus suos decerpe-
rent. Cives vero eum ad omnes
legationes trahebant, secumque
muneribus publicis fungi cogeant.
Unde facile deprehendit, legi-
bus patriæ obsequi, domique se-
dere, & simul philosophari per-
difficile esse, quodque cuncti, qui
ante se Philosophiam excoluerant,
vitam inter peregrinos exegerint.
Ista omnia animo volvens, poli-
ticas statuit declinare administra-
tiones, vel, ut alii volunt, Sa-
miorum id temporis in literis so-
cordiam aspernatus, in Italiam
profectus est; eam sibi patriam
esse existimans regionem, quæ
plurimum discendi cupidorum ferax
esset. Et ut primum in urbe nō-

229 νας εὐεχόντων πρὸς τὸ μακρῶς εἶναι οἰσικῶς ἔχουσιν χώραν. * Καὶ ἐν πρώ-

²² Διὰ τῶν] Sic quidem codex MS.
At ratio Hellenismi requirit, ut scriba-
tur, vel, ἄφ' ἧς τὰ ὑπερὶ αὐτῷ παραχ-
θέντα vel, τῶν ὑπερὶ αὐτῷ παραχθέν-
των, omisso διὰ. Nam verbum θαυμά-
ζειν cum genitivo rei apud Græcos con-
strui solere, subintellecto ἵνα, vel tyro-
nes norunt.

²³ Ὅτι πῶς ἡ πατρίς.] Hic corrupta
nonnulla, & turbata, quæ sic expedito,
ὅτι πῶς ἡ πατρίδος νόμοις περὶ μὲν
αὐτῷ μένοντι, χαλεπὸν φιλοσοφῶν. Sic omnia

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis
locis patet, quam male liber hic Jambli-
chi a librariis acceptus sit.

²⁴ Τῷ πλείοντι εἰς ἔχοντι πρ.] Est
locus corruptissimus, quem sic refingo,
τῷ πλείοντι τῷ ἰσοκρίνῳ ἔχοντι πρ.
τῶν ἔχοντων, quæ plures ex incolis discendi
cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ εἰς
ἔχοντι est ex MS. Sed prior Edit. habet
ἰσοκρίνῳ, quod propius ad τὸ ἰσοκρίνῳ
accedit.

²⁵ Οἰσικῶς] Arcerius legendum cen-

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communione inter se victitabant, cœnobitz inde nominati.

τη Κρότωνι Ὀπισθοματάτη πάλῃ προσείπατο, πολλὰς ἔχει ζήλους, ὥστε ἰσοῖται ἑξακιστὺς αὐτὸν ἀνθρώπους ἐρχόμεναι, ἃ μόνον ὑπ' αὐτῷ κεκινήμενος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ἥς μετιδίδυ· ἀλλὰ ἐπὶ λεγόμενον ²⁶ κεινοβίους, καθὼς προσέταξε, γυρομέρους.

C A P. VI.

K E Φ. 5.

ET hi quidem genuini Philosophiæ studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui Acusmatici dicebantur; qui, cum primum Italiam attigisset, una solum publice habita oratione capti, duorum millium numerum excedebant. Hi una cum liberis & uxoribus in unum commune auditorium, homacoion vocant, congregati, illam ab o-

Καὶ ἔτι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες. οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, ὥς ἀκουσματικὰ καλεῖται, ¹ ἐν μισθόνον ἀκροάσθαι, ² ὥς φασιν. ἢ προσωπίῳ ἐπὶ πάνδημον μίαν Ὀρεβίαν τῇ πελίας ὁ ἀνθρώπος ἐπιήσας, πλείονες ἢ διγάλιοι τοῖς λόγοις ἐνερχήθησαν. ³ ἀλλὰ ὁ μὲν πᾶσι ἐγυναιξίν ⁴ ὁ μακρότερον παρμεγέμετος ἰδρυσαίμενοι, καὶ πολιῶντας

sebat, ἥτις αὐτὸς haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, οἰσελῶς. Sed nec hoc placet. Nos, ut jam diximus, scribendum existimamus, ἰσοπέτας· que vox sensui convenientissima est.

²⁶ Κεινοβίους] Non est audiendus Scheferus de Philos. Ital. pag. 154. qui κεινοβίους legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus.

¹ Ἐν μισθόνον ἀκροάσθαι, ὡς φ.] Hæc, & quæ sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyrum. de Vita Pyth. Num. 20. unde ea Jamblichus mutuatus est.

² ὡς φασιν.] Porphyrius, ὡς φησι

Νικόμαχος· unde Jamblichum emendabis & supplebis.

¹ Ἀπὸ ὁμοῦ] Particula ἀπὸ locum hic habere nequit: sed ejus loco, ut sensus recte procedat, scribendum est, διπερ, vel αὐτοί. Apud Porphyrium quidem legitur etiam, ἀπὸ ὁμοῦ, sed præcedunt ista, ὥς μηδὲν οἰκιστὶν ἀποστῆναι, quæ hic omiſsa sunt. Quare, vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἄλλα hic retinere velis; vel sic, ut diximus, scribi oportebit.

⁴ Ὁ μακρότερος] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam notum est. Vide quæ notavit Luc. Holstenius ad Porphyrum. de Vita Pyth. Num. 20.

αὐτοῖς τ' πρὸς πάντων Ὀπικληθῆ-
σαν μεγάλῃ Ἑλλάδα, νόμους τε
παρ' αὐτῶν δεξάμενοι ἔπεσώγμα-
τα, ὡσανεὶ θείας ὑποθήκας, ὧν
ἐκτὸς εἶδεν ἐπρεθεῖον, παρέμειναν
ὁμονοῦντες ὅλη τῇ τῶν ὁμιλητῶν
ἀθροίσματι, εὐφημέιοι, καὶ
πρὸς τὴν πέραι μακαροζόιοι. τίς
τε ἑσίας ποιῶν εἶεν, ὡς προ-
λέχθη. καὶ μὲν τὸ θεῶν τὸ Πυθαγό-
ραν λοιπὸν κατηρέθμεν, ὡς ἀγαθὸν
τινα δαίμονα ἔφειλαν θρωπῶτα-
τον· οἱ μὲν τὸν Πύθιον, οἱ δὲ τὸν
τ' ὑπερβορίων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
Παῖωνα, οἱ δὲ τὸν τελέην τε κα-
τακέντων δαιμόνων ἕνα· ἄλλοι δὲ
ἄλλον τὸν Ὀλυμπίον θεῶν ἐφημιζον,
εἰς ὧφείλων ἔπαυέρθωσαν τῷ
θνητῷ βίῃ λέγοντες ἐν ἀνθρωπῶ-
ν μορφῇ φανῆναι τῆς τέτι, ἵνα
τὸ εὐδαιμονίας τε ἔφειλαν φιλοσοφίας
σωτήριον ἔναυσμα χαρίσθαι τῇ
θνητῇ φύσει· ἔμειζον ἀγαθὸν ἔτι
ἡλθεν, ἔτι ἤξει ποτὶ, θωρηθῆναι ἐκ
θεῶν διὰ τέταρτον Πυθαγόρα. διό-
περ' ἐπὶ καὶ νῦν ἡ παροιμία· πῶς ἐκ
Σάμου πομήτιον ὅτι τῷ σμνοπῶτα
31 Διὰ κερύσι. * Ἰσορῶν καὶ Ἀρμε-
πῆλης ἐν τοῖς ἐπὶ τὸ Πυθαγορικῆς
φιλοσοφίας, διαίρεσιν τινα ποιάν-
δης ὑπὸ τὸ ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάντι Σοφο-

mnibus celebratam MAGNAM
GRÆCIAM condiderunt. Hique
acceptis legibus & mandatis, quasi
cælo missis præceptis, a quibus
latum ungucem non discedebant,
cum summa totius cœtus concor-
dia, una mansitabant, laudati
undiquaque à vicinis & inter bea-
tos habiti; opes etiam, ut jam
ante dictum, in commune contu-
lerant, ipsumque Pythagoram, ut
bonum quendam dæmonem homi-
nibusque amicissimum jam in Deo-
rum referebant numerum: quidam
enim illum celebrabant Pythium,
alii Hyperboreum Apollinem, +
nonnulli Pæonem: erant, qui
censebant dæmonem esse ex iis,
qui Lunam incolunt: alii alium
ex Diis Olympicis ferebant; qui
mortalem vitam emendaturus, e-
jusque commodis consulturus, isti
seculo humana forma apparuerit,
ut mortalibus beatitudinis & phi-
losophiæ salutare lumen donaret:
quo munere nec venit nec veniet
ullum aliud majus, quam quod
dii per hunc ipsum Pythagoram
dederunt. Quapropter hodieque
proverbium, Comatum Samium,
tanquam gravissimum honestissi-
mumque deprædicat. Tradit verò
Aristoteles etiam in libris de Py-
thagorica philosophia, quod hu-
jusmodi divisio à viris illis inter

* Ἄλλοι δὲ ἄλλων τ.] Vide, quæ de
hoc loco observavimus supra, ad Num.
10.

* Τὸν ἐκ Σάμου κωμ.] Proverbium hoc
occurrit etiam supra, Num. 18. ubi vi-
de, quæ notavimus.

præcipua arcana servata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tantum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astro- rum omnigeno motu, oppositio- nibus, eclipsibus & inæqualitati- bus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terraque & intermediis naturis, five apparentibus, five occultis, recta quædam ipsisque rebus con- formis notio obvenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes alia- que scientifica omnia, quæ men- tis oculos maxime acuunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut vera totius universi principia & causas possit perspi- cere, inter Græcos locum inve- nerunt. Ne dicam, quod per il- lum in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silen- tium, abstinencia ab animalibus,

ρήπισ διαφυλάττει. τὰ λογικὰ ζῶα τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δὲ ἄνθρω- πον, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάνυ εὐλόγως ποιεῖ τὴν αὐτὴν ὑπε- λάμβανον, δι' ἣν περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαι- ρῶν καὶ ἀστέρων κινήσεως πάντοιας, ὁπισθοθέσων καὶ ὑποσέ- ψων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεν- τρικήτων καὶ ὁπτικύκλων, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων, ἔρασαν ἑ γῆς, καὶ τῆ μεταξὺ φύσεως, ἐκδήλων καὶ ἀποκρύφων, ὁρῇ τις ἑ εἰκίζα τοῖς ὅσοι παρεσλήθεν ἐννοία, μηδεὶς τῶ φαινομένων, ἢ δι' ὁπτινοίας λαμ- βανομένων, μηδαμῶς ἀντιπαύσαι μαθήματα καὶ καὶ θεωρία, καὶ τὰ ὁπτημονικὰ πάντα, ὅσα περὶ οὐ- ματοποιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς, καὶ καθαρτικὰ τὰ ὑπὸ τῶ ἄλλων ὁπ- τηδολμάτων τὰ ἔξ τε φυλάσεως, πρὸς τὸ καπεθεῖν διωηθῆναι τοῖς ὄντως τῶ ὅλων ἀρχαῖς καὶ αἰτίαις, ἐνωκίωθαι τοῖς ἑ ἄλλῃσιν. * Πολιτεία δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοδημία, καὶ κοινὰ τὰ τῶ φίλων, καὶ θρησκεία θεῶν, καὶ ὁσιότης ὡς πρὸς οὐδ' ἀ- τοιχομύας, νομοθεσία καὶ κα- ταδεῖα, καὶ ἐχεμυθία, καὶ φειδωλὴ τ

τὸ δὲ οἷον Πυθαγ.] Huc spectat ver- sus ille, apud Pythagoreos olim usita- tus, Ἄνθρωπος δίπτερος ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ πτερόν ἄλλο: Homo bipes est, & avis, & pteron quid. Per tertium quid intelli- gebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

* Πρὸς τὰς ἀτοιχομίας] Sic emen- davi; cum ante male legeretur, ἀτομα- τοιχομία. Κατοιχομίας autem notare de- functos, notum est.

ἄλλων ζῶων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοια, καὶ θειότης, καὶ πᾶ ἀλλὰ ἀγαθὰ, ὡς εἰς ὀνόματι περὶ λαθεῖν, πῶτα πάντα πῆς φιλομαθῶσιν ἀξίερατα ἔ φιλοσώδασα δὲ αὐτὸν ἐφάνη. εἰκότως δὴ ἐν ταῖς πάντα πῶτα, ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, ἔτως ὑπερφυῶς ἐταύμαζον τὴν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

33 **Δ** Εἰ ποίνω μὲν ταῦτα εἰπὼν, πῶς ἐπεδήμησε, καὶ τίσι πρώτοις, πῖνας πὶ λόγους ἐπιήσασθαι, καὶ πῶς τῶν, καὶ πῶς πῖνας. ἔτω γὰρ ἂν γῆροιο εὐληπία ἡμῖν πᾶς τῆς ταῖς τρεῖς αὐτῶ τῶν ἦν, καὶ ὅποια ἐν ταῖς πῶς βίῳ. λέγεται τοίνυν, ὡς Ἰπιδημήσας Ἰταλία, καὶ Σικελία, αἷς καπύλας πολίτας δεδωλμῶρας ὑπὲρ ἀλλήλων, πᾶς μὲν πολλῶν ἐταῶν, πῆς δὲ νεωστὶ, πῶτας φρονήματ' ἐλδοθέρειν ὑποπαλήσας, ταῖς τῶν ἐφ' ἐκείνης ἀκχῶν αὐτὸ ἀνεῖρρύσαστο, καὶ ἐλδοθέρειν ἐπίσης Κρότωνα, καὶ Σύβαρην, καὶ Καπὲν, καὶ Ρήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ ταυρομόδας, καὶ ἄλλας πῖνας, αἷς καὶ νόμους ἔτετο ταῖς

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat ut persequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himæram, Agrigentum, Tauromenas, & alias quasdam, qui-

Ἰπιδημήσας Ἰταλία καὶ Σικ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὅμῃς δὲ πάντα ἀμεινέμεν, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde et Jamblichus sumpsit.

ταυρομόδας] Sic MS. At prior E-

dit. corrupte, ταυρομῆας: pro quo Arce-rius infeliciter τερβητῶν reſcribendum censebat. Apud Porphyrium est, ταυρομῆην. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo ταυρομῆισι appellat.

bus per Charondam Catanarum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipsæ bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & omne partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiæ Siciliaeque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quosvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis refecandum, à corpore morbum, ab anima inscitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo dissidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

¹ Πελοπόννησος] Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, *Πελοπόννησος*.

² Αμυσίας] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose *Αμυ-*

Χαρώνδα & Καταναίης, & Ζαλευκῶν & Λοκρῶν, δι' ὧν εὐνομώταται ἡ ἀξιοζέλωτοι & ³ πατριώταις μέχρι πολλῆς ἀπετέλεισθαι. * Ἀνέειλε ἡ ἀρχὴ τῶν τῶν, καὶ διχοφρονίαν, καὶ ἀπολῶς ἐπὶ φροσύνης, & μόνον ἀπὸ τῶν γνωρίμων, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, μέγρι πολλῶν, ὡς ἰσορεΐται, γλυτῶν· ἀλλὰ ἔκαστος ἀπὸ τῶν ἰπλῶν ἔκαστος πῶν πασῶν, κατὰ τὴν ἑαυτῶν, & πρὸς ἀλλήλους. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς ἅπαντας πασυχῇ πολλὰς ἔκαστος ὀλίγας ἀποφθεγμα, χρησμοῦ θεοῦ συμβεβηδὸς πῶν ὁμοίων, ὅπποτ' αἰς ὡς περὶ, καὶ ἀνακεφαλαίωσις τῶν αὐτῶν δακύντων, τὸ τοιοῦτον ἀποφθεγμα· φυλαδὸς τῶν πύσης μηχανῆς, & περὶ κατὰ τὸν πῶν ἑκαστῶν, καὶ μηχαναῖς πασυχῶν, ἀπὸ μὲν σώματι, νόσῳ· ἀπὸ ἡ ψυχῆς ἀμείψαν· κατὰ δὲ, πολυτέλειαν· πῶν δὲ, τῶν τῶν διχοφροσύνης· ὁμῶς ἡ πῶν τῶν ἀμείψαν· δι' ὧν φιλοσοφία ἀνεμίμησεν ἑκαστῶν τῶν ἀρῶν δογματῶν. * Ο' ³⁵ μὲν ἐν κατὰ τὴν αὐτῶν τῶν ζωῆς ἐν τῶν πῶν λόγοις καὶ πῶν πρῶν πῶν τῶν ἡν ἐν τῶν τῶν χροῖον. αἱ ἡ δὲ ἔκαστος ἑκαστῶν ἀπομνημονεύσει, ὧν ἐκαστῶν ἐκαστῶν, ῥητῶν,

είπω, quod Arcerius interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio teneretur.

αἷς ἡ παρεγένετο μὲν ἐς Ἰταλίαν καὶ
τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν δαυτάρην Ἰππὶ
ταῖς ἐξήκοντα, καὶ ἦν Ἐρυξίδας
ὁ Καλκιδεύτης ἐκείνῳ ὀνόματι. εὐθὺς
δὲ παρὲν αὐτῷ ἐπετίματο ἐλθεῖν.
καὶ ἵστατο ἐπὶ πτόλιν, ὅτι εἰς
ἀπὸν κατέπλευσεν. οὐκ ἔτι πρὶν
πορεύεσθαι τὴν βωμὸν τὴν Γενέ-
ταρος ἡ πόλιν περιεστράφηκεν,
ὅς μιν ἀνείρεται ἐπὶ τῇ πόλει.
καὶ αὐτὸς πῶς ἐν τῇ πόλει.

Κ Ε Φ. θ'.

36 **Κ** αὖ κατ' ὁμοίαν τὴν καὶ τὸν πο-
ρεύεσθαι ὅς Συβαρίδων εἰς
Κρότωνα, τὴν πρὸ τῆν αἰγυγίαν
διόλου καὶ ἐπὶ τῇ, ὅτι τῇς παρ-
γῆς καὶ βυθὸς ἐμφέρει ἐστραβόνης,
ἔστιν ἡ πλῆθος ὁμοιωμάτων ἐ-
πὶ τῇ χυθύν ὁμοίως ἀεθμοῦ. καὶ
τῶν ἀνδρῶν ὑπομνήσαντων, ὅτι πρὶν
παρὲν πτόλιν, εἰ τῇ ἔτι
δοσέω, ζῶντας ἀφαιρεῖται πτόλιν
καὶ αὐτὸς ὅς ἡ χυθύν, πτόλιν γὰρ
ἀνείρεται ἀεθμοῦ καὶ τὸ

ἡ παρεγένετο μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich.
Benelejum in preclara Dissert. de Phalar.
Epist. pag. 68.

τὴν βωμὸν, τὴν ὁμοίαν.] Vide
Nostrum supra, Num. 25.

ἡ πλῆθος ὁμοιωμάτων.] Historiam
hanc totidem pene verbis narrat etiam
Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus
sua mutuata est. Tangit etiam Plutarch.
Sympos. VIII. 8. Βίον ἡ χυθύν πτόλιν πο-
τεύει τὴν πτόλιν, ὅτι ἀφαιρεῖται καὶ αὐτὸς
τὴν πτόλιν. Item Apulejus in docta sane
Apologia, p. m. 294. Pythagoram memore

dicandum erit, quod in Italiam
venerit Olympiade sexagesima
secunda, cum stadio vicisset E-
ryxidas Chalcidensis. Et statim
in oculis ferebatur, ingensque ad
eum factus est hominum conflu-
xus: ut & ante cum Delum ap-
pulit. Nam insulæ illius incolis
admirationem sui iniecit, cum ad
solam aram Apollinis Genito-
ris, quæ unica incruenta erat,
adorasset.

CAP. VIII.

Εο tempore cum Sybaride Cro-
tonem iret, circa littus pesca-
toribus supervenit, adhuc in pro-
fundo maris fagenam piscibus o-
nustam attrahentibus, quantaque
piscium multitudo, numero etiam
definito, capta esset prædixit.
Illis pollicentibus, se quicquid
imperaturus esset, facturos, si e-
ventus prædictis respondisset,
mandavit ut omnes ad unum pis-
ces vivos dimitterent, postquam
singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Me-
tarponem in littore Italice a quibusdam piscatori-
bus evetriculum trahi, fontanum jaculis ejus e-
misse: & pretio dato jussisse illico pisces eos, qui
capri tenebantur, solvi vetibus, & reddi profundo.

ἡ πλῆθος ὁμοιωμάτων.] Est
locus corruptus, qui apud Porphyrium
melius sic legitur, ὅτι τὴν πτόλιν ὁμοίως ἀεθμοῦ
πτόλιν φέρει τὴν πτόλιν. Pro ὁμοίως ta-
men Jamblichus rectius habet, καὶ πορεύει.

ἡ πτόλιν ὁμοίως ἀεθμοῦ.] Cor-
rige ex Porphyrio, ὅτι τὴν πτόλιν ὁμοίως ἀεθμοῦ.
πτόλιν, τὴν ἡ χυθύν ὁμοίως ἀεθμοῦ.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præsens adfuit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crotonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgaverunt, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incescit audientes videndi illum hospitum: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obstupecebat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusæ statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vesperæ; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmōnes Semi-

θαιμασιώπρον, ἔδεις, ἐν ποσῷ τῆς ἀεθλήσεως τῷ χρόνῳ, τῶν ἰχθύων ἐκ τῶν ὕδατος μαινάντων, ἀπέπεσον, ἡ δὲ αἰὼν τῆς ζωῆς καὶ αἰῶν. δὲ δὲ τῶν τῶν ἰχθύων πλεῖν τῆς ἀλιδόνης, ἀπὸ τῆς κρότωναι. οἱ δὲ τὸ πεπραγμένον διήγγειλαν, καὶ τὸ νομα μαθόντες πρὸς τὸ παῖδον, εἰς ἀπαντας ἐξηνεγκαν. οἱ δὲ ἀκούοντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸ ξένον. ὅπρῳ ἐν εἰσὶν κατέστη. τὸν τε γὰρ ὄψαν ἦν, οἷον ἐξεπλήρη τις ἀνιδῶν. καὶ ὑπενόει εἶναι τὸ παῖδον, οἷον ὡς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγας 37 ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περὶ χυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, περὶ δὲ δοτῶν λόγους πνῆς διαλεχθῆναι πρὸς αὐτὰς, ἐξ ὧν εἰς τὸ πρῶτον παρεκάλεσεν τὸν περὶ τὰς πρῶτον δοτῶν, ὁποταίνων, ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τῇ πόλει, καὶ τῇ φύσει. μᾶλλον τιμωμένον τὸ πρῶτον γένος, ἢ τὸ τῷ χρόνῳ ἐπιμένον. οἷον τὸ ἀναπλεῖν τὸ δύσεως. τὸν ἑὸν τὸ πρῶτον. τὸν δὲ χρόνον τῆς πλῆθους. τὸν γένος τὸ φθορῆς. πρὸς ἀπολήσεως δὲ καὶ οὗτον αὐτὸς χθονας τῶν ἐπὶ πλῆθους. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῷ δοτικίῳ οὗτον ἡγεμόνας, καὶ οὗτον οἰκιστὰς τῶν πόλεων. καὶ καθόλου, οὗτον μὲν θεὸς τῶν δαιμόνων.

* Ἐστὶν. Porphyrius rectius, ἰρι-
σῶτον.

τὸν πρὸς ὄψαν ἦν, οἷον ἐξεπλήρη.] Le-
go, τὸν πρὸς ὄψαν ἦν, ὅν ἐξεπλήρη, &c.

Τὸ δὲ est ex MS. pro quo antea male le-
gebatur ὄψαν.

* Μᾶλλον τιμῶνται τὸ πρῶτον.] Idem
legas apud Laert. lib. viii. Num. 22. 23.

καί τις ἢ τῶν ἡμῶν. οὐ γάρ τις
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. οὐ γάρ τις
 οὐ αἰτίας ἢ ἡμετέρας ποῖς νέω-
 ροις. * Ἐπαγωγῆς ἢ ἐνεκα ταύ-
 τα ἔλεγε, πρὸς τὸ πλεονέκτη-
 σι καὶ τὰς γενεὰς αὐτῶν. οἷς ἔφη
 ἡλικίᾳ αὐτῶν οὐκ ἔδει καὶ χάριν,
 ἡλικίᾳ αὐτῶν οὐκ ἔδει καὶ χάριν,
 τῷ διωχθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ
 φῶς ἀγαγεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν
 εἶναι οὐκ πρῶτος, καὶ οὐκ τὰ μέ-
 γιστα εὐεργετησάμενος ὑπὲρ πάντας
 ἄλλων, καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μέ-
 γας ἢ οὐκ γονεὺς προτέρους ἢ ἡμέ-
 τερας ἢ εὐεργεσίαις, καὶ πάντων
 κατὰ θέντων ὑπὲρ τῶν ἐγγόνων.
 αἰτίας εἶναι οὐκ προγόνους, οὐ αἷς
 ἔδενός ἐλαττον αὐτῶν εὐεργετῶν
 ἀποδεικνύοντες, εἰς ὅς ἔχουσιν τε
 εἶναι ἑξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ οὐκ
 θεὸς εἰκὸς ἐπὶ συγγνώμῃ αὐτῶν
 ποῖς μηδενὸς ἢ τῶν πμῶς οὐκ πα-
 τέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν
 39 μεμαθήκαμεν πμῶν. * Ὅθεν καὶ τὸ
 Ὁμηροῦ τῇ αὐτῇ προσομοίᾳ τὸ βα-
 σιλεῖα τῶν θεῶν αὐξάνειν, ὀνομάζον-
 τα πατέρα τῶν θεῶν ὡς τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ὡς τῶν ἄλλων μυθολογῶν
 ὡς ἀδεδωκέναι οὐκ βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν ἢ μετὰ ζομφίᾳ φι-
 λοσοφίᾳ ὡς τῶν τέκνων πρὸς τὸ

deis; Semideos hominibus; &
 ex his antecellere, qui junioribus
 authores vitæ extiterint. Hæc
 autem dixit, ut inductione qua-
 dam juvenibus persuaderet, ut
 parentes suos plurimi facerent.
 Tantam enim illis ajebat gratiam
 deberi, quantam mortuus debe-
 ret illi, qui ipsum ab orco in lu-
 cem faceret reducem. Deinde
 justum esse, ut eos qui primi
 maximis nos affecerunt beneficiis,
 ante omnes alios diligamus, nec
 unquam illis tristitiam conslemus;
 solos autem parentes bene meri-
 tis nativitatem antevertere, quæ-
 que à posteris bene geruntur, ea
 ad majores tanquam ad autores
 referenda esse omnia; nihilo se-
 cius in iis beneficentiæ suæ docu-
 mentum exhibentes, in quos de-
 linquere non possunt. Nam &
 Deos verisimile esse, iis veniam
 dare, qui non minori honore pa-
 rentes prosequuntur; cum ipsum
 divini Numinis cultum etiam à
 parentibus acceperimus. Unde &
 Homerum eodem nomine Re-
 gem deorum insignivisse, *Deorum*
hominumque Patrem eum salutan-
 do. Insuper alios multos My-
 thologos tradidisse, *Deorum*
 principes amorem illum natura-
 lem, quem liberi inter parentes

* Ἐπαγωγῆς ἢ ἱκν. } Desider. Heraldus Animadv. in Jambli. cap. III. versio-
 nem Arcerii recte hic reprehendit, simul-
 que docet, Ἐπαγωγῆς Græcis esse id

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocant.
 Res est vel tironibus notissima.

* Πάντων κατὰ θέντων } Scribe, πρῶ-
 τος ἢ κατὰ θέντων.

conjugii vinculo colligatos participantur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversæ inter se naturæ, progeniuit; eo tantum fine, ut amicitia longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinuisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Coloniae Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsum Deum alteri natu majori obsecundantem, tot labores exantlassæ; sueque Patri, rebus ex sententia gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modestiam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπαρχουσιν συζύγων τῷ γυναικί, καὶ ἑαυτὰς ποιήσασθαι παφίλων μηδὲς. καὶ διὰ ταύτων τῷ αἵματι ἅμα τὸν δὲ πατέρα ἔστις μητρί. ὑπόθεσιν λαβόντες, πῶν μὲν τὸν Ἀθλῶν, τὸν δὲ τῇ Ἡφαιστῷ φησὶν, ἐκαστὰς φύσιν ἔχοντας τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τῆς καὶ τῷ πλεονὶ ἀφειρώσεως Φιλίας μεταρχεῖν. * Ἀπάντων δὲ 40
τῶν ὄντων τὴν τῶν ἀθανάτων κρείσσει ἰσχυρότατον εἶναι συγχωρησάντων, διὰ δὲ τῆς Κροτωνιάτις, διὰ τὸ τῇ Ἡρακλείᾳ τῆς κατοικισθέντος οἰκίῃ ὑπαρχεῖν, διότι οὐ τὸ προσεπὶ ὁμόρον ἐκαστὰς τῆς γενέσεως ὑπακούειν, παρεληφθῶτος αὐτὸν πῶν θεῶν, ἐπὶ τῷ προσεπὶ τῆς πατρίδος, διὰ τῆς αὐτῆς ὅσων πέντες, καὶ τῷ πατρὶ θεῖναι τῷ κατοικισθέντος ὁμοῖοις, πῶν ἀγῶνα τῷ Ὀλύμπῳ. ἀπεφαίνεται ὅτι ἔστις πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας ἔως ἀνὰ πρῶτον ὁμοῖοις, ὡς μέλλουσιν πῶν μὲν φίλοις μηδέποτε ἔχθρῳ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἔχθρῳ, ὡς πᾶσι φίλοι γίνεσθαι. καὶ μελετᾶν ἐν μὲν τῇ πρὸς ὅσων προσεπὶ τῆς εὐνοίας, τὸν πρὸς ὅσων πατέρας εὐνοίας. ἐν δὲ τῇ πρὸς ἀλλήλους Φιλίαν θρωπύαν, τὸν πρὸς ὅσων ἀδελφῶς κατανίσταν. * Ἐφῆξεν ὅτι ἔλεγε περὶ σωφροσύνης, φρόνων, τὸν τῷ νομοκρατῶν 41

[Ὁ ὅτι] Legendum esse πατρὶναι, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti & ἀποδείξει, pro ἀποδείξει.

ἡλικίῳ πύρρον ἔφ' ὅπως λαμβά-
 ρων, καὶ ὃν καὶ ὁ ἀνταρξίας
 ἔχουσι πρὸς ¹⁰ Ἰππυμίας. εἴπε πρὸς
 ἑξήκω ¹¹ ἡμερῶν ἄξιον, ἃ μὲν
 τ' αἰρετῶν πάντης καὶ πικρῆς ἔπε-
 ραν καὶ γυναικὶ ἐπὶ τῇ τ' περὶ οὐ-
 ρῶν καὶ ἀποτιμωμένην περὶ αὐτῆς καὶ
 παλαιοῦ ¹² ὅτ' ἔνι νεώτερος. ἔπ' δὲ
 ραὶ αὐτῶν ἀποφασίαν ἐβίβλη-
 φων καὶ πρὸς τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν,
 καὶ πρὸς τὸ ψυχῆς, ἀποτρεφόμεναι
 ὅτι αἰσίου, καὶ τῶν βελήτων Ἰπ-
 42 τήδε μακάτων Ἰππυμίας. * φανερόν
 δὲ εἶναι ἔτι ἀποτρεφόμενης ἀν-
 ἡρώσεως. τῶν γὰρ βαρβάρων ἐπὶ τῶν
 ἑλλήνων περὶ τὴν Τροίαν ἀνταρξί-
 ας, ἐκατέρωθεν δὲ ἐνὶ ἀποτρεφόμε-
 ναις δεινότητις ἐβίβλησαν συμφο-
 ραῖς, ὅτ' ἔνι μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, ὅτ' ἔνι
 δὲ καὶ τῷ ἀνάσσει. καὶ μόνως ἂν
 ἀδελφικῶς τ' θεῶν δεικνύει ἡ χηλὶς
 πᾶσαι τ' πικρῶν, γρηγορῶν δὲ
 πατὴρ καὶ τὴν Τροίαν ἔλωσιν, καὶ ¹³ πᾶσι
 τῶν περὶ τὴν ἀποτρεφόμεναι τῶν
 Λοκρῶν εἰς τὸ τὴν Ἀθηνῶν ἔτι ἰλι-
 σθῶν ἰσχύει. παρεκάλετο δὲ ὅτ' ἔνι νε-
 οίους ἐπὶ τῶν πικρῶν, ¹⁴ ἐν-
 ἡρώσεως καλῶν, ὡς ἀποτρεφόμε-
 ναι

naturæ suæ eo tempore experi-
 mentum sumat, quo cupiditati-
 bus adhuc integris pollet viget-
 que: deinde hortabatur, ut ani-
 mum adverterent, contemplan-
 tes, quod sola inter virtutes tem-
 perantia & puero, & virgini, &
 fœmina, & seniorum ordini con-
 gruat; imprimis vero junioribus
 expetenda sit: unamque illam
 tam animæ, quam corporis bo-
 na complecti asserbat; dum sa-
 nitatem conservat, rerumque opti-
 marum studium alit fovetque: &
 hoc ipsum clarius ex opposito e-
 lucescere. Cum enim Barbari &
 Græci circa Trojæ adversis acie-
 bus concurrerent, utraque pars
 ex unius hominis incontinentia in
 gravissimas incidit calamitates,
 partim in ipso bello, partim post
 reditum in patriam. Illi quippe
 injuriæ Deum statuisset pœnam,
 integro decennio, & per mille
 annos duraturam; cum Trojæ
 excisum iri, & virgines à Lo-
 crensibus in Minervæ cognomen-
 to Iliadis templum quotannis mit-
 ti oportere, oraculo moneret.
 Hortabatur etiam juvenes, ut a-
 nimos ad eruditionis culturam ap-

¹⁰ Ἰππυμίας } Prior Edit. male, ἰ-
 γυμίας, pro quo ἰππομίας auctoritate Co-
 dicis MS. reposul. Et sic legendum hic
 esse, jampridem etiam monuit Dœdici.
 Herald. Animadv. in Jamb. cap. iv.

¹¹ Ὁμερῶν ἄξιον } Oratio & sensus re-
 ctius procederet, si ἄξιον deleatur. Est
 enim supervacaneum, nec ad locum hunc

quicquam facit.

¹² Τὸς νεώτερος } Imo, τοῖς νεωτέραις
 ut respondeat dativis præcedentibus.

¹³ Τῶν τ' παλαιοῦν ἀποτ. } Tangitur
 hic historia celeberrima & notatu digna; de
 qua plura diximus ad Suidam. v. Περὶ.

¹⁴ Ἐν ἡρώσεως } Antea male, ἐν ἡ-
 ρώσεως.

pellarent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris infumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instar boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

ἢ, πάντων μὲν ἀπεδαίονται κερ-
 νειν ἢ Διόνοιο, καὶ ταύτῃ βαλδύ-
 οται πρὸς τῶν ἄλλων· εἰς ἣν τὴν ἀσκη-
 σιν ἡ τὴν ταύτῃ μηδεὶνα χρεῖον,
 μηδὲ πόνον ἀνηλωκεναι. καὶ ταύτῃ,
 τῆς μὲν τῶν σωμάτων ὀπτιμελείας
 τοῖς Φαύλοις τῶν Φίλων ὁμοιουμένης,
 καὶ ταχέως ἀπολείπεται· τῆς ἣν παι-
 δείας, καθάπερ οἱ καλοὶ ἐν ἀρχῇ
 τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου ὡς
 μέλλουσιν· ἐνίοις ἣ καὶ μετὰ τὸ πάλ-
 λω ἀθάνατον δέξασθαι περιπέσης.
 * Καὶ ποιεῖται ἔπειτα καὶ μὲν ἐξ ἐστ-
 ραῶν, καὶ δὲ καὶ ἀπὸ δογματικῶν
 κατισχύουσιν, τὴν παιδείαν ὀπτι-
 δεικνύων κρινὼν ὅσον εὐφυΐαν τῶν 43
 ἐν ἑκάστῳ τῷ γένει πεπεσσομένων.
 καὶ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, ταύτῃ
 τοῖς ἄλλοις γιγνόμεναι παιδείαν. ἔτι
 δὲ ἐπὶ τῇ φύσει ἀπεδαίονται τὰς, ὥστε
 τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινεμένων καὶ
 μὲν ἔχουσιν οἷον πρὸς εἶναι παρ' ἐπὶ
 πάλαι, οἷον τὸν ῥώμην, τὸν κάλ-
 λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν·
 καὶ δὲ τὸν πρὸς ἄλλους ὅσον ἔχειν αὐτὸν,
 οἷον τὸν πλεον, τὰς δὲ χάρις, καὶ
 ἔπειτα πολλὰ τῶν ὡς ἀλειπομένων·
 τὴν δὲ δυνατὴν εἶναι ἐπὶ
 ὡς ἀλειπῶν, καὶ τὸν δόντα μηδεὶν
 ἢ ἦτον αὐτὸν ἔχειν. * Παραπλησίως
 δὲ καὶ μὲν ὅσον ὀπτι τοῖς ἀνθρώποις
 εἶναι κληρονομία· παιδευθῆναι ἣ ἐν-
 δέχεται κατὰ τὸ ἴδιον προαίρεσιν 44

43 Τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτης: scilicet, δικαιοσύνης.

ἢ θ' ἔτιως προσιόντι φανῆναι πρὸς
 τὰς τ' πατρὶδ' ἐπ' ἀφ' ἧς ὅκ' ἐξ
 ἀναιδείας, ἀλλ' ὅκ' παιδείας.
 χρεὼν γὰρ τ' ἀγῶναίς διαφέρειν
 οὗ· μὲν ἀνθρώπους τ' θηρίων, οὗ·
 δὲ Ἑλλήνας τῶν βαρβάρων, οὗ·
 δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
 φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως ἣ
 πηλικαυτίῳ ἔχοντας ὑπερβύχῳ,
 ὥστε τὰς μὲν θάπτον τρέχοντας τῶν
 ἄλλων, ¹⁶ ὅκ' μιᾷ πότερον τ' ἐκεί-
 νων ἐπὶ αὐτῶν τ' Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
 ναι· τὰς ἣ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ
 αἰπότητος τ' οἰκονομίας ἐπὶ ἀσφαλε-
 μηθῶναι. ἐν ἣ τοῖς ἐξ ἧς χρονοῖς,
 ἐν οἷς ἦν αὐτοῖς, ἕνα φιλοσοφία
 προέχεν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τὸ
 τὸ ὄνομα ἀντὶ τ' Σοφῆς αὐτὸν ἐπα-
 νόμασε.

Κ Ε Φ. θ'.

45 **Τ**αῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς
 νέοις διελέχθη. ἀπαγγελλέν-
 των δ' ἔν τῳ τῶν νεανίσκων πρὸς
 τὰς πατέρας τῶν εἰρημύων, ἐκά-
 λουν οἱ Χίλιοι τ' Πυθαγόραν εἰς τὸ
 σπώδερον, καὶ ἐπαινέσαντες ὅτι
 τοῖς πρὸς τὰς ἡδὴ ρηθεῖσιν, ἐκέ-
 λθον, εἰ τι συμφέρον ἔχῃ λέγειν
 τοῖς Κροτωνιάταις, διότι φήνασθαι

¹⁶ 'Εκ μιᾷ πότερον τ' ἐκ.] Est locus
 corruptus: quem Heraldus Animadv. in
 Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
 set, ἐκ μιᾷς πόλεως τ' ἐκείων. Hanc le-
 sionem, quia sensui optime convenit,
 Obrechtus etiam in versione sua expres-
 sit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita instructus ad res patriæ
 administrandas accedit, illum
 non id facere ex impudentiæ, sed
 ex eruditionis suæ conscientia.
 Nam institutione effici, ut homi-
 nes bestiis, Barbari Græcis, li-
 beri servis, & Philosophi ple-
 bejis præsent. Omnino vero in
 tantum excellere bene institutos,
 ut cursu velociores aliis, elapso
 tempore ex una illorum patria
 septem Olympiæ inventi sint; ex
 toto vero orbe in vnum collecti
 numerum, etiam septem modo
 fuerint sapientia celebres: post-
 ea suo tempore unicus philoso-
 phia excelluerit: hoc enim sibi
 cognomen indidit, ut loco Si-
 pientis, diceretur *Philosophus*.

CAP. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnasio
 disseruit Pythagoras: quæ
 cum ab iis ad parentes delata es-
 sent, mille viri in curiam evoca-
 tum laudarunt propter ea, quæ
 juventuti suggererat; simulque si
 quid ipsis Crotoniatis utile habe-
 ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heraldus:
 Δοκεῖ δ' ἡ πέλις (de Crotone loquitur)
 τὰ πὶ πολέμῳ ἀσκήσω, καὶ τὰ πρὸ τῶν
 ἀθλησιν. 'Εν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπιάδι οἱ τ' ἄλ-
 λων ἀσπερήσαντες τῷ περὶ αὐτῶν ἀνδρες ἑ-
 κῆντο Κροτωνιάταις.

promere jusserunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo praesens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Recapse vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posteros quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines, gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς αὐτὴν τῆς πολιτείας προκαθη-
μύνας. ὃ ᾧ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνε-
βέβηκεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ¹ ἱερὸν,
ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπαρχουσαν ἐμό-
νοιαν. πῶτας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν
προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσους εἶχεν,
καὶ μετ' ἀλλήλων ὡρᾶσθαι δοῶν, καὶ
τῇ κοινωνίᾳ πᾶσι μάλιστα χαίρειν.
καὶ τὸ σώμαλον, ἓνα ἔστι τὸ αὐτὸν αἰεὶ
χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν. ἐπὶ τῇ συμ-
φωνίᾳ, ἀρμονίᾳ, ῥυθμῶν, καὶ
ἀπαντα περιεληφέναι, τὰ ὡρᾶ-
σθαι δοῶν τὴν ὁμόνοιαν. ² ὁπιδεί-
κνυσι τῇ αὐτῶν τὴν διῶσθαι καὶ ἐπὶ
τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνή-
κεν· ἀλλὰ ἔστι καὶ τὴν συμφωνίαν ἔ-
ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὑπο- 46
λαμβάνειν αὐτὰς· ἔφη δὲ, κοι-
νῶν ὡρᾶσθαι κατὰ τὴν ἑκείνην εἶχεν τὴν κοι-
νήν ὡρᾶν καὶ τὴν πλήθους τῶν πολι-
τῶν. δὲν ἔν τῷ πᾶσι διοικεῖν ἔγω,
ὡς μέλλωσι τὴν πόλιν ὡρᾶσθαι δοῶν
τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσεσθαι τῇ πόλει
βεβαίως, εἰ ἀπαντὶ ἴσοι τοῖς πολί-
ταις ὦσι, καὶ μηδὲν μᾶλλον, ἢ
τῷ δικαίῳ ⁴ προέχωσι. τὰς γὰρ ἀν-
θρώπους εἰδότες, ὅτι τὸ πᾶν ἀπὸ
προσδεῖται δικαιοσύνης, μὴ το-

¹ Ἱερὸν] Vocem hanc ex MS. revocavi, quæ in priore Edit. deest.

² Ὁπιδείκνυσι] Antea male, ἰπιδείκνυται.

³ Ἐφη δὲ] In priore Edit. inepte, ἰφιδεῖν: quod Arcerius bona fide deletari vicerat. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald. in Jamb. cap. v.

⁴ Προέχωσι] τὸς γὰρ ἀνθρώπους εἰδ.] Sic locum hunc auctoritate Codicis MS. emendavi & distinxī. Antea enim male legebatur, ἀφείχοντο τὸς ἀνθρώπους, εἰδόντες, &c.

πιῖν, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχεν
 ὡς τῷ Διὶ τὸ Θείμιν, καὶ ὡς τῷ
 Πλάτωνι τὸ Δίκλῳ, καὶ καὶ τὰς
 πόλεις τὸ νόμον· ἵν' ὁ μὴ δικαίως,
 ἐφ' ᾧ πᾶσι καὶ, πιῶν, ἅμα
 φαίνεται πάντας τὸν κόσμον ἀδικῶν.
 47 * Προσέκειν ὅπως σωθεῖσιν, μη-
 δεὶ καταχρησάσθαι τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζεσθαι
 λόγους, ὥστε ἐχωρὶς ὀρκῶν εἶναι
 πρὸς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἔως
 οἰκονομεῖν, ὥστε τὴν ἀναφορὰν
 εἶναι τὴν προαιρέσεως εἰς ἐκείνων
 ἀνευγχεῖν. πρὸς πρὸς τὰς ἐξ αὐτῶν
 ἡγομένους διακρίσθαι γήσιως, ὥς
 καὶ τῶν ἄλλων ζώων μόνους τούτους τὴν
 ἐννοίας αἰσθησιν εἰληφίτας. καὶ
 πρὸς τὴν γυναικα τὴν βίαν μετέ-
 χουσαν ὁμιλῶντας, ὥς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν πημέ-
 νων ἐν γραμματικῇς ἐσθλας

fabulis finxisse, Jovi Themidem,
 Plutoni Ditem assidere, & in
 Urbibus Legem regnare; ut qui
 non bona fide munus, quod ob-
 eundum habet, accuraverit, in-
 totum pariter mundum injuriis vi-
 deatur. Insuper Senatum eorum
 decere, ut in jurejurando nullius
 Dei nomine abutantur; sed ita
 se gerant, & loquantur, ut vel
 injurati fidem mereantur: rem au-
 tem domesticam sic administrent,
 ut proventum ejus animi sui pro-
 posito tueri liceat. Illis vero, qui
 ex ipsis nati sint, sincerum amo-
 rem exhiberent; memores quod
 inter alia animalia soli intelligant,
 quid hic affectus sibi velit. Cum
 uxore vitæ socia ita agerent, ut
 reputent, alia quidem pacta ta-
 bulis columnisve; quod vero cum
 uxore initur fœdus, liberis sta-
 τῶν ὅπως πρὸς τὰς γυναικας ἐν πῶς

[Δίκλῳ] Quare Ditem venterit erudi-
 tus interpretes, ignoro. Justitiam oportet
 bat, vel Dikam.

[Ἐφ' ᾧ τίτ.] Rectius, ἐφ' ᾧ.

[Φαίνεται] Corrupte antea, φαίνεται
 τῶν.

[ὥστε τὴν ἀναφορὰν εἶναι τ.] Est lo-
 cus paulo obscurior, quem interpretes
 non intellexerunt. Arcerius reddidit,
 Domum cuique suam ita gubernandam esse,
 ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia
 æque infeliciter vertit. At nec doctissi-
 mi Obrechtii versionem hic probare pos-
 sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-
 ventum ejus animi sui proposito tueri liceat
 τῶν-verte, ut consilia sui rationem eo referre

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-
 nistranda re aliena, vel publica, ad
 normam quasi administrationis domesti-
 cæ referre nobis liceat: sive, ut exem-
 plo administrationis domesticæ, tanquam
 argumento, uti nobis liceat, ad proban-
 dum aliis, nos non minori fide & pru-
 dentia res alienas curaturos esse, quam
 qua nostras curavimus. Nam, ut recte
 ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m.
 16. Οὐ κακῶς διανοηθεὶς κατὰ τῶν ἰδίων,
 εὐδένων καλῶς βασιλεύσας κατὰ τῶν ἄλλο-
 τῶν. Qui rebus propriis male proficiscit,
 nunquam bene consulit alienis. Confer etiam
 Nostrium infra, Num. 196.

[ὁμιλῶντας] Propter ἀνθρώπων ora-
 tionis malle, ὥστε ὁμιλεῖν.

biliri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cujus ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum præberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum pœnarumque delicta tegant; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam iustitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam profligare: unice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus assererat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illum habendum esse op-

πένου. καὶ πειράσθαι ὡς εἰς τις ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾷ, μὴ δὲ τὸ φύσιν, ἥς ὅκιν αἰτίοι γεγόνασιν, ἀλλὰ δὲ τὸ προαίρεσιν. πῶς τὴν γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἐκείνην. * Σωκράτης δὲ ἐν τῷ, ὅπως αὐτοὶ πμόνας ἐκείνας ὁ εἰδήσωσιν. αἱ π γυναικες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος ὀλιγωρία ἐκείνη τῶν σωοικουμένων. ἐπὶ δὲ τὸ γυναικα νομίζειν ὅτι ἐστὶς εἰληφότας μὴ ἀπονδῶν, καθάπερ ἰκέειν ἐναντίον τῶν θεῶν ὁ εἰσῆχθαι πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ τάξει ἐν τῇ σωφροσύνῃ ὡς εἰς δειγμα γυνέως, τις π καὶ τὸ οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ τις καὶ τὸ πόλιν, καὶ πρηνεῖν, τὰ μηδένα μὴ δὲ ὅτι ἐν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φοβέμενοι τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικουῶντες λανθάνωσιν. ἀλλ' αἰσυνόμενοι τὸ τῷ πρὸς καλοκαρδίαν, εἰς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι. * Διεκείλετο ὁ κατὰ τὰς πράξεις 49 ὁδοκιμάζειν τὸ δέξιαν. εἶναι γὰρ ἔχ' ἐπὶ π ἀρετὴν, ἣ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξει καίρειν. ὡς εἰς το δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας ἐκ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν. νομίζειν δὲ, ὁ καίρειν μὲν

¹⁰ Εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνησιάζειν: quo sensu & τὸ γινώσκειν apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exemplum vide apud Henr. Steph. in *Theſauro*, & Desid. Heraldum ad hunc locum.

¹¹ Εἰσῆχθαι πρὸς αὐτὴν] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἰκίαν αὐτῶν, i. e. in domum suam introducere. Confer Nostrium infra, num. 84.

¹² Καίρειν μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi ἐν *Ἔργ.* v. 293.

εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν διωάρμυρον
 προῖδεν τὸ συμφέρον· δῶπρον δέ,
 τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκό-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσιπλοῦν·
 χεῖρας δέ, τὸν ἀναμύροντα διὰ
 τῆς κακῆς παθεῖν αἰσθάνου τὸ βέλ-
 πειν. ἔφη δέ, καὶ τὰς φιλοπαι-
 εδω βελομύδας σκοπὸν ἀνὰ διαμαρτά-
 νειν μιμημύδας τὰς ἐν τοῖς δρόμοις
 στεφανομύδας. καὶ γὰρ ἐκείνας καὶ
 τὰς ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ'
 αὐτὰς τῆς νίκης ὀπιθιμῶν τυχεῖν.
 καὶ τοῖς πολιτομορμύοις ἀρμόττειν,
 καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρρεσῆν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκρόντας ἀφελεῖν. παρεκάλε-
 δέ τῆς ἀληθινῆς ἀντιχόρμυρον εὐ-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι τοῖς ἄλλοις.
 καὶ γὰρ ἔτις ὑπάρχειν τὸ συμβε-
 λῶν ἱερὸν, ὡς τὸ ἔπαινον· ἐπεὶ δὲ τὸ
 μὲν ἡ χρῆμα πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπων· τὸ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς
 50 τὰς θεῶν. * Εἰδ' ἔτις ὅτι πᾶσιν
 εἶπεν, ὅτι τὸ πάλιν αὐτῶν ¹³ οἰκεί-
 ῳ συμβεβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτε
 πὰς βῆς διὰ τὸ Ἰταλίας ἤλαυνεν,
 ὑπὸ ¹⁵ Λακινίᾳ μὲν ἀδικησέντ',

Οὗτ' μὴ παύεσθαι, δε αὐτὸς πάντα
 νοήσει.

Ἐδὸς δὲ αὐτὸ κακεῖ, δε ἰὺ εἰπὲν
 πηγήται.

Ὅς δὲ καὶ μὴ αὐτὸς νοήσει, μὴτ' ἄλλ' ἀκούσῃ
 Ἐκ θυμῷ βλάπτου, ὅ δὲ αὐτὸ ἀχρεῖται
 αἰετ.

¹³ Οἰκεία] Ne dubites rescribere,
 ὡς αὐτὸς, i. e. condiciam esse: ab οἰκίζω. Τὸ
 οἰκεία enim est ab οἰκίω, incolō, inhabi-

tum, qui pro se quid condu-
 cat prævidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum vero, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus profint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 silium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subjecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bis: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post κατωκίσταξ rescripti pro κατω-
 κήσταξ.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆως, tum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικησέντ', & διαφθείρεν-
 τ'.

¹⁵ Λακινία] Holstenius ad Stephanum,
 γ, Λακίνιον, legit, Λακίνιον: quem vide-

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse ajebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe jussuque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum crexerunt Crotoniatae, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogarunt.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, à puero ad modestiam facto perfacile in omni vita salvum illibaturnque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

¹⁶ 'Ευεργασίας] Haud dubitem scribere, ἀντ' ευεργασίας. Deinde pro οἰκονομεῖν, quod statim sequitur, Desid. Heraldus οἰκονομεῖν non absurde etiam legi posse, censebat: sed cui cave assentiaris.

κρότωνα δὲ βοηθῶντα τῆς νυκτὸς
ὡς δὲ τ' ἀγνοῖαν, ὡς ὄντα τ' πλε-
μίων, ἀφ' ὧν θείσαντο, καὶ μετὰ
παῦτα ἐπεγγελαμύνασθαι τὸ μνη-
μα σπώνυμον ἐκείνῳ κατὰ κίσιδα
πόλιν, ἃν περ αὐτοῖς μετὰ τὴν
ἀθανασίας. ὥς τ' χάραν τῆς δο-
δόσεως ¹⁶ εὐεργασίας προσήκειν αὐ-
τὸς ἔφη δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ
ἀκύνεστοις, τὸ π' Μουσίων ἰδρύσαντο,
καὶ τὰς παλλακίδας, αἷς ἔχον ὀπι-
χώρον ἢν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ
ἀφ' ὧν θείσαντο χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν
τῷ Πυθίῳ πρὸς τὰς παίδας, ἐν δὲ
τῷ Ἡραεῖ ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖ-
κας ἡξίωσαν.

K E Φ. Ι.

Τὸν δὲ παραδόντα λέγουσιν ἡγή-
σασθαι τοὺς παῖσι παιάδε· ὥς
μήτε ἀρχεῖν λαιδορίας, μηδὲ ἀμύ-
νεσθαι τὰς λοιδορημάτων. καὶ πρὸς
τὴν παιδείαν, τὴν ἐπ' αὐνυμον τῆς
ἐκείνων ἡλικίας, καλῶς σπου-
δάζειν. ἐπ' ἣ ὑποθιγῶν, τῷ μὲν
ἐπικεκῶ παιδὶ ῥάδιον πεφυκέναι
πάντα τ' βίον τηρεῖν τ' καλοκαρ-
δίαν. τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι κα-

¹ Τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι] Sic vel ab-
sque auctoritate Codicis MS locum hunc
emendavi. Ante enim male legebatur,
ὡς δὲ μὴ ἐπικεκέναι.

τῶν τ' καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι·
 μᾶλλον δὲ ἀδιῶσθαι ἐκ Φαύλης
 ἀφορμῆς ὅππῃ τὸ πλὺν εὐδραμεῖν.
 πρὸς ᾧ τὰ πρὶς, φιλοφιλῶντες αὐ-
 τὰς ὄντας ἀποφύγειν, καὶ διὰ τὰ το-
 Φῆσαι καὶ τὰς αὐχμὰς ὑπὸ τ' πό-
 λων ἀποπέλλαιον, ὡς δὲ τ' θεῶν
 ὕδαρ αἰτησιμῶδες, ὡς μάλιστα
 ἡ ἐκείνων ὑπακούοντες ὅς δαιμο-
 νία, καὶ ἡ μάλιστα διὰ πλὺς ἀγνοῦ-
 σιν ἐξουσίας ὑπακούοντες ἐν πῶς ἰε-
 52 ροῖς διατερεῖσθαι. * Διὰ τὸ πλὺν δὲ
 πλὺν αἰτίαν ἐστὶν τὰς φιλαυθροπρά-
 τας τ' θεῶν, τὴν Ἀπόλλω, καὶ τ' Ἑ-
 ῤωπα, πάντας ζωογραφεῖν καὶ
 ποιεῖν τὸ πλὺν παίδων ἔχοντας ἡλι-
 κίαν. συγκεχωρηδαι δὲ καὶ τ' ση-
 φανιτῶν ἀγώνων πινὰς πεφύκει
 διὰ παίδας· τὴν μὲν Πυθικὴν, κρα-
 τηθέντες ὅς Πύθωνος ὑπὸ παι-
 δός. ὅππῃ παιδὶ δὲ τ' ἐν Νεμέᾳ,
 καὶ τ' ἐν Ἰσθμῷ, πεφύκεισθαι
 Ἀρχεμύρα ἐν Μελικέρτα. χωρὶς ᾧ
 τῶν εἰρημῶν, ἐν τῷ κατακλιθεῖ-
 ναι τ' πόλιν τ' Κροτωνιάτων, ἐπαγ-
 γελισθαι τ' Ἀπόλλω τῷ ἡγεμόνι ὅς
 οἰκισμὸς δώσιν ἡμεῖς, ἐὰν ἀγάγη
 53 τὸ πλὺν εἰς ἱππικὴν ἀποικίαν. * Ἐξ ὧν
 ὑπολαβόντες ἡ δὲν, τῆς μὲν ἡμέρας αὐτῶν πρὸνοιαν πεποιηθαι τὴν
 Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἀπὸντας τὰς θεὰς, ἡ ἀξίως εἶναι ὅς ἐκείνων Φι-

atatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque siccitate invalescen-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 dian: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissio-
 ne sanctimonix litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos repræsentari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confesso esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 fet ut conderetur, Apollinem du-
 ci colonix sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatibus ipsorum Apollo, æta-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse, ut se

* Ἐκείνους ὑπακούοντες.] Scribe abs-
 que cunctatione, ἐκείνους ὑπακούοντες,
 vel ὑπακούοντες.

ἡ μάλιστα] Desider. Herald. Animadv.
 in Jambli. cap. v. μέντοι legendum cen-

set. Sed nulla hic correctione opus est.

* Δεῖν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci hujus sensum fa-
 ciat.

ἡ ἀξίως εἶναι ὅς ἐκείνων Φι-] Est oratio hiul-

dignos eorum amicitia præsent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui præcesserunt, nec unquam senioribus obloquantur: Ita inposterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His præceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

C A P. XI.

A Pud uxores verò de sacrificiis differuisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum æquitati modestiæque deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quæ suis ipsarum manibus elaborassent, eaque sine ministerio servorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

λίαις. καὶ μελετᾶν ἀκέειν, ἵνα δύνωνται λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίζειν, παντὶ εὐχὴς ἐξορμῶντας τοῖς ἐληλυθόσιν ἐπακολουθεῖν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις μηδὲν ἀντιλέγειν. ἕτω γὰρ εἰκότως ὑπερον ἀξιώσων, μηδὲ αὐτὰς τὰς νεωτέρους ἀδικεῖν. Διὰ τὴν γὰρ πᾶσι ὡφελιμένοις ὁμολογεῖται ὡφελισμὸς αὐτῶν, μηδὲνα τὸ ἐκείνης προσήγορα ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

Κ Ε Φ. ια'.

Τ Αἱς δὲ γυναῖξιν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφύλασθαι λέγεται, 54
πρῶτον μὲν, καθάπερ ἐπὶ τὰς μέλλοντας ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσθαι τὰς εὐχὰς, βέλοιντ' ἂν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν κἀγαθόν, ὡς τῶν θεῶν τέστις προσεχόντων. ἕτως αὐτὰς πλεῖστα ποιῆσθαι τὸ ὑπερέκειναι, ἢ ἐπιμῶς ἔχωσιν αὐτὰς καὶ εὐχαῖς ὑπακοσμήσθαι. ἔπειτα τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἃ μέλλουσι, τοῖς χερσὶν αὐτὰς ποιεῖν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμῶν προσεγγεῖν, οἷον πόπανα, καὶ ψαῖστα, καὶ κηρία, καὶ λιθανωτῶν. Φόβου δὲ ἐξ ἑαυτῶν τῶν δαίμονι μὴ τιμᾶν, μηδ' ὡς εἰδέναι πάλιν προσίστασθαι ἐνὶ καιρῷ

ea, quam sic supplere poteris, deum æξίως αὐτὸς παρέχει τὸ ἐκεῖνον φιλίας. Sic sensus erit planissimus.

Ἄντὸς τῶν νεωτέρων] Male antea ca-

su dativo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις.

τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto, τὸ δαίμονι.

πολλὰ δαπανᾶν. πρὸς δὲ τῆς πρὸς
 οὗτ' ἀνδρας ὁμιλίας καλῶσαι κα-
 τανόειν, ὅτι συμβαίνει ἔτις πατέ-
 ρας ἢ πατρὶς ἢ θηλείας φύσεως ὡδὲ
 καχωρηκείαι μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τὰς
 γαμαμῆτας, ἢ τὰς πεκνύσαντας
 αὐτὰς. διὸ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μηδὲ
 ἐναντιῶσθαι πρὸς τὰς ἀνδρας, ἢ
 τίτι νομίζουσιν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡττῶνται. * Ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς ἑσέτην
 ἡμῶν δαπανῶμεθα καὶ τὴν
 σωφροσύνην, ὡς δὲ μὲν ἔσται οἰκὸν
 τῶν ἀνδρῶν ὅσιν ἐστὶν αὐτῇμερὸν
 προσεῖναι τοῖς ἱεροῖς. δὲ δὲ τῶν μὲν
 προσέχοντες, ἐδέσπῃ. ὡδὲ γαί-
 λαι δὲ ἔκαστ' ἀνὴρ τὸν βίον αὐτοῦ
 τι εὐφημεῖν, καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν
 ὅπως ἑκάστη αὐτῶν εὐφημῆται
 καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀγαθὴν μὴ

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare jussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facturæ, si vel plane non refrag-
 gentur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum sermoni-
 bus jactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 fœminis, per totam vitam bene
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatam gloriam ab-

* Ὅς ἀπὸ μὲν ἔστιν.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

† Καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, &c, ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τὰς ἄλλας
 ὁρᾶν, ὅπως ἑκάστη αὐτῶν εὐφημῆται: Et
 ut aliis ea faciant, quæ ipsa pro se a Diis ex-
 petita sint. Δραῖν πᾶσι ἀγαθόν, vel ἡγεῖν,
 aliquem beneficio, vel maleficio afficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, τὴν δὲ ὁρᾶν &c ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρῶναις: ubi vide quæ notavimus.
 Porro εὐφημεῖν, quod vulgo linguæ save-
 re, vel bona verba dicere, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro precari, vel
 precibus a Diis aliquid expetere: quod tum

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere solcamus. Certe, εὐφημία pro
 precibus sumitur apud Platonem Alcib. 11.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βάλλε
 αὐτῶν τὴν Λακεδαιμονίαν εὐφημίας ἵππῳ καλῶ-
 λον, ἢ τὴν σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερῶν.
 Malle se Lacedæmoniorum εὐφημίας, quam
 tunc Græcorum templa. Addit ibidem
 Plato, τὴν γὰρ εὐφημίαν οὐκ ἄλλω πᾶσι
 δεκεῖ λέγειν ὁ Θεὸς, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν:
 Εὐφημία nihil aliud Deus appellare videtur,
 quam vota illorum & preces. Hæc afferre
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & jurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accipit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse fæmineum genus pietati junctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, Ν Υ Μ Φ Η Α Μ; liberos enixam,

καταλύσωσι, μηδὲ τὰς μυθογενέ-
φας ἐξαλείψωσι, οἱ θεωρεῖτες
τὴν τῶ γυναικῶν δικαιοσύνην, ἐκ
τῆς ἡ προσέειπα μὲν ἀμαρτῦρον τῶ
ἡμαρτημῶν καὶ τῶ κόσμον, ὅταν πάλιν
ἄλλω χρῆται δὲ, μὴ γίνεσθαι ὅτι ἐκ
τῆς πίστεως δίκαιος, μηδὲ ἀντιλογίας,
ἡ ἐμυθοποίησεν τῆς γυναικὸς ἐν
καὶ τῶ πάσας ὁφθαλμῶν χρωμῆας,
ἀλλὰ τῶ εὐχερῇ κοινωνίαν. ὅπερ ὅτι
τῆς ἄρρενας μεταπηδῶν, ὡς ὁ προ-
λαβὼν ἀπιδῶκεν, εὐχέλως ἐπι-
μῶς τῶ αὐτῶ μακροδίδας, ἐδίδενα
ἀνὰ προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς
μὴ οἰκῶν αὐτὸν τῇ φύσει. * Ἐπὶ ἧ 56
τὸν σφώπτατον τῶ πάντων λεγόμε-
νον, καὶ συντάξασθαι τῶ φωνῶν τῶν
ἀνθρώπων, καὶ τῶ σώματος, εὐρε-
τὴν καταστῆσαι τῶ ὀνομάτων, εἴπε
θεὸν, εἴπε δαίμονα, εἴπε θεῖον πῦρ
ἀνθρώπων, σπινδιόντα, ὅτι τῶ εὐσε-
βείας οἰκειότατον ἐστὶ τῶ ἡρώτων
γυναικῶν, ἐκείνῳ τῶ ἡλικίαν αὐ-
τῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῶ, καὶ
καλέσθαι τὴν μὲν ἄχαμον, κέρλῳ
τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομένην,
ἡ νύμφῳ τὴν δὲ πῦρ γυνήσας-
μένην, μητέρα τὴν ἧ παῖδα ἐκ

* Προσέειπα μὲν ἀμαρτῦρον] Lego, προέειπα μὲν ἀμαρτῦρας.

† Ἐμυθοποίησεν τῆς γυν.] Tangitur hic fabula de Phorcynis filiabus, cujus meminerunt Palsepharus de Incredib. cap. 32. Heracitus de Incredibil. cap. 13. Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. & alii.

* Ὡς ὁ σφωπῶν ἐπ.] Est locus obscurus & ὑπερβολῶς, ex quo me non satis expedio. Aliqua saltem in his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legatis, ἐδίδενα σφωπῶν τῶ λεγόμενον, ὡς καὶ οἰκῶν αὐτὸν τῇ φύσει.

† Νύμφῳ] Hæc vox in priorē Edit. deest, quam ex MS. revocavimus.

παίδων ἱπποδῶσαν, καὶ τὴν Δωρι-
κὴν Διόλεκτον, Μαΐαν. ὅς σὺμφων-
νοι εἶναι τὸ ἔς τὰς χρησμούς ἐν Δω-
δωνῇ καὶ Δελφοῖς δηλῶσαι Διὰ
γυναικός. Διὰ δὲ τὴν εὐσέβειαν
ἐπεικῶν, πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κτ'
τὴν ἱματισμὸν τηλικαύτῃ τῷ ὅρῳ
δοται κατασκευάσαι τὴν μεταβολήν,
ὥστε τὰ πολυτελῆ τὴν ἱματίων μηδε-
μίαν ἐνδύεσθαι πολὺν, ἀλλὰ θῆ-
ναι πάσαις εἰς τὸ τὴν Ἑρῆς ἱερὸν πολ-
57 λὰς μυριάδας ἱματίων. * Λέγουται
δὲ ἔς πεινὴν π. διελθῆναι, ὅτι περὶ
τὴν χώρην τὴν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς
μὲν ὁ ἀρετὴ πρὸς γυναικὰ Διὰ Γε-
βίην, Ὀδυσσεὺς δὲ δεξιὰν τὴν τῷ
τῆς Καλυψῆς ἀθανασίαν ὅτι τῷ τὴν
Πηνελόπειαν καταλιπεῖν. ὑπολεί-
πεται δὲ τὴν γυναιξίν, εἰς τὰς ἀν-
δρας δοποδείξασθαι τὴν καλοκαγα-
θίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃ τὴν
εὐλογίαν. ἀπλῶς δὲ μνημονόει,
Διὰ πᾶς εἰρημίας ἐν τῷ εἶναι περὶ
Πυθαγόραν δὲ μετέριαν πμὴν καὶ
συσθῆναι, καὶ κτ' τὴν πόλιν τὴν Κροτωνιατῶν γυνεία, καὶ Διὰ τὴν πόλιν περὶ
τὴν Ἰταλίαν.

Κ Ε Φ. 16.

CAP. XII.

58 Λέγουται δὲ Πυθαγόρας πρῶτος
Φιλόσοφος ἑαυτὸν προσωρο-
ῶσαι, ὅς καὶ μόνον ὀνόματι.

MATREM; & aviam Dorica dia-
lecto MAIAM. Cui consonum
esse, quod per mulierem Dodo-
ne & Delphis oracula edantur.
His à pietate accersitis laudibus
effectam esse ajunt tantam immu-
tationem, ut vilioribus vestimen-
tis assumtis, pretiosas non am-
plius auderent induere mulieres,
sed omnes in templo Junonis con-
secrarent aliquot pretiosarum ve-
stium myriades. Fertur hoc quo-
que oratione sua executus, quod
circa regionem Crotoniatarum ce-
lebrata sit fides mariti erga ux-
orem; eo quod Ulysses non ac-
ceptaverit immortalitatem à Ca-
lypsone ea conditione sibi obla-
tam, ut Penelopen defereret.
Restare igitur, ut uxores maritis
suam præstent virtutem, adeoque
pari laude viris se exæquent. His
alloquiis Pythagoræ non parum
honoris studiique Crotone, & me-
diante urbe illa, in Italia partum
esse asseveratur.

Fertur autem Pythagoras pri-
mus se appellasse Philosophum:
nec tantum novum nomen intro-

* Ἀρετὴ] In priorē Edit. est ἀρετὴ:
at in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutan-
dum esse quivis facile videt.

* Ὁν κρινῶ] MS. habebat, ὅν κρινῶ:
Sed supra i adscripta erat diphthongus
ay, ut scilicet sphalma librarii corrigeret-

duxit, sed ante rem ipsam nominari convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliusque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniae lucrique causa merces dividendurus, ille gloriam edito roboris specimine quasiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

tur. Arcerius δὲ κενὸν scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

¹ Εοικέναι γὰρ ἴφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblichum sumpsisse, discimus ex Cicerone *Tusc. Quaest. lib. v.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprime huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem* (Pythagoram) ut scribit auditor Platonis Ponticus Heraclides, Philumtem sequuntur venisse, eumque cum Leone principe Philasiorum docte & copiose disseruisse quaedam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quasivisse ex eo, qua maxime arte consideret; at illum, autem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem nominis, quasivisse, *Quinam* essent Philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Graeciae celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatus gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quaestu & lucro dicerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum, nec lucrum qua-

υπαρξας, ἀλλὰ ἑπεὶ πρᾶγμα οἰκῶν προσκοιδάσκων χρησίμως. ² εοικέναι γὰρ ἴφη τὴν εἰς τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων παράδοτον τῷ ὅπῃ πᾶς πανηγύρεις ἀπαντᾷντι ὁμίλῳ. οὗ γὰρ ἑκείσθι παντοδαποὶ φοιτῶντες ἀνδρῶπι, ἀλλὰ κατ' ἄλλαν χρείαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ τε καὶ κέρδεσιν χάριν ἀπαιμπολήσται τὴν φόρον ἐπιγόμενῳ. ὁ δὲ δέξῃς ἐνεκα διπιδεξόμενῳ ἡ καὶ τὴν ῥώμῃν τῷ σώματι. ἐστὶ δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τὸ γε ἐλδοθερώτατον, ³ σωαλιζόμενον, τίπων θῆας ἐνε-

rent, sed visendi causa venirent, studioseque perspicere, quid ageretur, & quo modo: item nos quasi in mercatu quandam celebritatem ex utraque aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita & nativitate profectos, alios gloriae servire, alios pecuniae; viros esse quosdam, qui ceteris omnibus possibilibus, rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare Sapientiae studiosos: id est enim, Philosophos: & ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum, cognitionemque praestare. Vide etiam Laertium in *Pyth. Num. 8.*

¹ Συναλιζόμενοι] Sic recte Codex MS. pro συναλιζόμενοι: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem ἀλιζία apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis librariorum in ἀωλιζία mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, & invita quidem literarum serie, antea legebatur, *Συναωλιθίσης*, pro *Συναλιθίσης*: itemque *Συναωλιζόντο*, pro *Συναλιζόντο*: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restitui. Apud Scholiasten Homeri quoque ad *Il. B. v. 303.* ubi de Aulide agit, *ἀωλιθῆται* habes pro *ἀλιθῆται*: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ ἐδημιουργημάτων καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ ὀπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν τῷ πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔγω δὲ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπὰς ἀνθρώπους τῷ σωθῆναι εἰς ταυτὸ συναθροίζεσθαι. τὰς μὲν γὰρ χρημάτων ἐπευφής αἰρεῖ πόθῳ. τὰς δὲ δόξης ἐν ἡγεμονίας ἡμέρῳ, φιλονεικίᾳ τε δοξομανεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τῶν ἀνθρώπων τρόπον, πῶς ἂν ἀποδεξάμενον τῶν καλλίστων θεωρίαν, ἐν ἑκαστονομάζειν φιλόσοφον. * καλὴν μὲν εἶναι τὴν τῷ συμπαιγνῷ ἔραν ἔξαι, καὶ τῷ ἐν αὐτῷ φορημύων ἀσέρων, εἰς καθορὴν τὴν τάξιν. κατὰ μετὰσίαν μὲν τοις πρῶτοις ἐν νοητῷ εἶναι αὐτὸ τοῖστον. πῶς πρῶτον ἦν ἐκείνο, ἡ τῷ ἀριθμῶν τε ἐν λόγων φύσις, δι' ἀπάντων διαφύεσθαι, καθ' ἃς τὰ πάντα ταῦτα συντάχεται ἐν ἐμμελῶς, καὶ κειρόμεται πρεπόντως. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῷ ὄντι ὀπισθήμῃ, ἡ οὖν τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἐν ὁπύτως ἔχοντα, ἀρχολαμύνη ὧν μετοχὴ ἐν ταῖς ἄλλαις αὖτε εἰποι τις καλὰ. φιλοσοφία δὲ, ἡ

59

communione etiam cætera pulchra quis dixerit : Philosophia vero

naturam loci, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinæque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita, contemplaturi : Ita etiam in vita humana diverforum studiorum in unum fieri conspirationem : quosdam enim pecuniæ & luxus capi desiderio ; alios magistratus locumque principem appetere ; esse, quos infedit infana de gloria contentio : sinceriores vero hominum nationem esse, quæ rerum pulcherrimarum contemplatione occupatur, & venit *Philosophi* nomine. Itaque pulchrum equidem esse, universum cælum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat ; hancque pulchritudinem provenire à participatione essentia primæ illius entis, quod mente tantum comprehenditur. Primum vero illud est, natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc universa eleganter ordinata, & prout decebat ornata sunt. Et sapientia quidem vera, est scientia quædam, quæ versatur circa pulchra, eaque prima, divina, & incorruptibilia, quæ eodem semper modo se habent, & ob quorum

* Ἀποδείκνυμι] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδείκνυμι.

† Ἀσχολομένη ἢ μετ.] Antea corruptissime, ἀσχολεμένη ἢ μετοχή καὶ τὰ ἄλλα ἃν εἴποι τις καλὰ. Menda hæc cla-

rissima jam ante etiam correxerant Arce-rius & Desid. Heraldus. Cæterum, cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutionis cura etiam pulchra, & à Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

SI porro fides habenda est tot antiquis simul & egregiis viris, qui de eo scripserunt; habuit Pythagoræ philosophia aliquid, quod usque ad animalium ratione destitutorum informationem se extenderet: quo ipso confirmavit, quod doctrina in hominibus mente præditis cuncta domentur; imo interdum in feris quoque animalibus & quæ rationis expertia putantur. Nam Dauniam Ursum, gravissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, ut ajunt, & satis diu manu demulcivit, offaqe & fructibus arboreis refocillatam, & jurejurando adactam, ne viventia amplius attingeret, dimisit: illa vero statim in montes & sylvas se abdedit, & imposterum non est visa in ullum pecus feramque irruere. Cum vero

* *Ὁς διδασκαλία πάντα περιγ.*] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam *διδασκαλία* tam casu recto, quam dativo hic accipi posse videtur. Si casu dativo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente præditis: sive, per doctrinam omnia consequi mente præditos. Sin casu recto, scribendum erit, *πάντων περιγίνεται* εἰς τὰς τῶν ἔχουσιν, ὅπως καὶ εἰς τὰς ἀνήμερας, &c. *Doctrina*

ἡλῶσις τῇ τοιαύτης θεωρίας. καλῇ μὲν ἔν τῇ αὐτῇ παιδείᾳ ἢ ὁπμιλείᾳ, ἢ συνπίνακα αὐτῶν πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

Κ Ε Φ. ιγ'.

Εἰ δὲ ἐπιστάτιον πσάπτις ἰστ-
ρίοσι πρὸς αὐτῶν, παλαιοῖς π
ἅμα ἔσι, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρη τ
ἀλόγων ζώων ἀναλυτικῶν π ἐν-
θετικῶν ἐκέκητο Πυθαγόρας ἐν τῷ
λόγῳ. Διὰ τὰς συμβιβάζων, ὡς
διδασκαλία πάντα περιγίνεται πῖς
τῶν ἔχουσιν, ὅπως ἐπὶ τὰς ἀνήμερας
π ἐμπορεῖν λόγους νομιζομένοις.
τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἀρκτῶν, χα-
λεπώτατα λυμαινομένην τὰς ἐνοί-
κας, κατασχών, ὡς Φασι, καὶ
ἐπικησάμενος χρόνον συχνόν, ψω-
μίσεις π μάζην ἐκ κροδύοις, καὶ
ἐρκώσεως μηκέτι ἐμψυχῶν κατὰ πτε-
ῶν, ἀπέλυσεν. ἢ τῇ εὐθὺς εἰς τὰ
ἔρη ἐστὶν ὁρμηδὲς ἀπαλλαγῆσαι,
ὅπως ἐτ' ὅκ τὰς ὥφθη τοπαρέπασ
ὁπμιλείᾳ ἔδὲ ἀλόγων ζώων. * Βῆν τῇ 61

omnia superas, (vel domas) in iis, qui mente præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c. Posterius placet. Id tantum adhuc mones, me vocem πάντων, quæ in priore Edit. deest, ex MS. addidisse.

* *Τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἀρκτῶν, χαλ.*] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem fere capituli, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 23. 24. &c. unde Jamblichus ea mutuatus est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγῇ νο-
μῇ, καὶ κυάμων χλωρῶν ὡρῶν ἡ-
μῶν, τῷ βυκόλῳ ὡρῶν, συνε-
βύλασεν εἰπεῖν τῷ βοὶ τῇ κυάμων
ἀπίχου. προσαίξαντο. ἢ αὐτῷ
τῷ βυκόλῳ, καὶ ἔφησαντο. εἰ-
δέναι βοῖσι ἢ εἰπεῖν, ἢ εἰ δὲ αὐτὸς
οἶδε περὶ αὐτῶν ἔσμεν βυκόλῳ, δεόν
τῷ βοὶ ὡρῶν. προσελθὼν αὐ-
τὸς καὶ εἰς τὸ ἔς πολλὴν ὥραν προσψι-
θυμένος τῷ παύρῳ, ἢ μόνον τότε αὐ-
τὸν ἀμειβόμενος ἐκόντα ἀπέστη. ἢ κυά-
μων, ἀλλὰ ἔσμεν λέγασαι
μηκέτι γινώσκου κυάμων παπρά-
παι τῷ βὺν ὁπῆνον. μακροχρονί-
ωτον ἢ ἐν τῇ Τάραντι καὶ τῇ
Ἑρῆς ἱερὸν γινώσκου δις μακρο-
κέναι, πῶν ἱερὸν ἀνακαλέμενον
Πυθαγόρῳ βὺν, ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων τροφοῖς σιτήματα, αἵ
οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσάγουσι.
62 * Ἀπὸ τῆς ὑπερῆρας οὐλῆς οὐλῆς
πλάσι, προσμιλῶντο. αὐτῷ πῶν
γινώσκου δις τῆς περὶ τῶν οἰ-
κῶν, καὶ συμβόλων, καὶ δις
μεῶν, ὅτι ὡρῶν οἶον ἀγγαλίαν πνὺς ἢ καὶ αὐτὸς πῶν ὡς ἀληθῶς
θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, ἢ μετὰ γένεσιν λέγεται, καὶ καταψήσεται πάλιν

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinere juberet.
At bubulcus irrisit eum, & se
bovatim loqui posse, negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insufurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstineret, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, Pythagoræ bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
victui aptis alebatur. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omina, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur veræ pietatis amantibus,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem è sublimi deduxisse, manu-

1 Εἰπὼν] Porphyrius rectius, λαλῶν.

4 Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περὶ αὐτῶν. Lego &
distinguo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περὶ αὐτῶν τὸ
ἄλλῳ συμβαλεῖν, δὲ αὐτὸν τῷ βοὶ πα-
ραλῶν. Sic sensus clarus.

5 Αἰπὸν σὺ ὑπερῆρας. Historiz hujus
meminit etiam Plutarchus in Numa,
p. m. 65. & Elian. Var. Hist. libr. iv.
cap. xvii.

6 Διοσημείον] Male antea, δις σι-

μείον: quod mendum etiam viderat Ar-
cerius.

7 Καὶ αὐτὸς] Sic etiam Porphyrius.
At voces hæc videntur esse supervacaneæ:
nisi quis forte καὶ αὐτὸς legendum cen-
seat, secundum opinionem viri docti,
qui sic ad marginem codicis Spanhemia-
ni rescripserat.

8 Μετὰ γένεσιν] Porphyrius rectius, με-
τὰ γένεσιν, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansueticare, & vocis ore prolata virtute subigere.

CAP. XIV.

VERUM enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicuus, clarisque indicibus admonebat prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsum ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri versus inprimis laudabat, & ad Lyræ scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Ast ollimaduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Contraque casaries auro, argen-
toque revincta.*

¹ Κυκλῶν] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani optime emendavit, κελῶν, i. e. demulcens.

² Ανεμίμνησκε πολλὰς ἔσας.] Ex Porphyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφῆναι. Διὰ τῶτων δὴ καὶ τῶν ὄρων
πλησίων τῆς περὶ δέδεικται τῷ Ὁρ-
φείῳ ἔχων ἐν τῇς θηρίοις ἡγεμο-
νίᾳ, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ καπ-
χων τῇ δότῃ ἑσμάτῃ τῷ Φωνῆς
προεῖσθαι διωάμεν.

K E Φ. ιδ.

Αλλὰ μὲν τῆς πρὸ τῶν ἀνθρώπων 63
Ἰπμιελίας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τῷ
ἀρίστῳ, ἥνπερ ἔδει προεῖλθῆναι
ἐπὶ μέλλοντας ἐπεὶ τῶν ἄλλων τὰ
ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐταρξέσθαι γὰρ
καὶ σαφῶς ἀνεμίμνησκε τῷ ἐντυγ-
χανόντων πολλὰς ἑσσοτέρᾳ βίᾳ,
ἐν αὐτῶν ἡ ψυχὴ περὶ τῶνδε τῶν
σώματι ἐνδεθῆναι, πάλαι ποτὶ
ἐβίωσε, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφι-
λέλοις πεκμηλοῖς ἀπέφαιεν Εὐ-
φορβὸν γεγονέναι, Πάνθ' αὖτ' ἐν τῇ
Πατρὸς καὶ καταγωνιστῆς καὶ τῷ
Ὀμηρικῶν τίχων μάλιστα ἐνείκας
ἐξύμνῃ, καὶ μὴ λύρας ἐμμελίσσεται
ἀνεμῆσαι, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνῃ τὰς
Ἰπμιελίας αὐτοῦ,

Αἵματι καὶ οἱ δόκοντο κόμαι χα-
ρίεσσιν ὁμοῖαι,

Πλοχμοὶ δ' οἱ χρυσοῦ περὶ δὲ
γύρω ἐσφῆκοντο.

³ Καὶ αὐτὸν ὁ ἀναμφιλέκτ. τεκμ.] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, αὐτὸν ὁ ἀναμφιλέκτως, πεκμηλοῖς ἐπίφαιεν, &c.

⁴ Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum, Il. ε.

Οἷον δὲ τρέφει ἔρην ὅτι ἀνὴρ ἐμνη-
λὲς ἐλαίης

Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀνα-
βέβρυχεν ὕδωρ

Καλὸν, τηλεθάρον, τὸ δὲ π ποιοῖαι
δοῖναι

Παντῶν ἀνέμων, καὶ π βρύει
ἀνθεῖ λούκῃ.

Ε' λθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν
λαίλαπι πολλῇ

Βόθρε τ' ἐξέσπρεψε, καὶ ἐξεπένυσεν
Ἰππὶ γαίῃ.

Τοῖον Πανθὰ γόν' εὐμμελίῳ Εὐ-
φορῶν

Α' τρεῖς δὲ Μενέλαος ἐπὶ κτενεῖ,
τόλχε' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορήματα περὶ τῆς ἑν Μυ-
κλήαις σὺν Τρωϊκαῖς λαφύροις τῇ
Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφώρεως ἔφρυξος
τῆς αἰσῆδος, περιέμεν, ὡς πάν-
των δημῶδη. πλὴν ὅτι διὰ πάν-
των τῶν τ' βαλόμενον δεικνύει,
ὅτι αὐτὸς π' ἐγίνωσκε
ὅτι προτέρως αὐτὴ βίβλος, καὶ τῆς
τῶν ἄλλων Ἰππικαίας ἐντάθεν
ἐνέχετο, ἵνα μνησθῶν αὐτὰς,
ἡς εἶχον πρότερον ζωῆς.

Κ Ε Φ. ιε'.

64 Η' γάρ μιν δὲ πρῶτον εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις πρὸ δ' αἰσθησεως

Quale per astatem viridantis ger-
men olivæ

Sedulus agricola in campo produ-
cit amæno ;

Quam rigat allapsu vicina riuu-
lus undæ :

Et blandæ mulcent anima clemen-
tibus auris ,

Lataque candenti vestit sese un-
dique flore.

At si forte ruat vehementi turbi-
ne ventus ;

Sternit humi affligitque ima de
stirpe revulsam :

Talem Panthoidem dejectum vul-
nere acerbo ,

Atrides vita exutum spoliabat ὅ
armis.

Quæ vero traduntur de Phrygis
hujus Euphorbi scuto , inter alia
Trojana spolia Mycenis Junoni
Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
termittimus. At enim quod per
omnia isthæc indigitare voluit ,
hoc est , quod nempe ipse vitam
suam antea actam agnoverit , & ho-
minum informationem auspicatus
sit , refricando illis vitæ prioris
memoriam.

C A P. XV.

CUM vero existimaret, primo
hominibus adhibendam esse

ἑν Μυκλήαις] Adde ex Porphyrio ;
ἀνακαμψίης.

βαλόμενον] Ἐβόλετο scribendum est,
propter ἀνακαμψίαν orationis.

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde a Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attactus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quasdam diatonicas, chromaticas, & harmonicas ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecterent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, æmulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφερομένην ἡπρίμειλαιαν, ἢ τις καλὰ μὲν ἐρώη ἐ γήματα ἐ εἶδη, καλῶν ᾗ ἀκροὶ ρυθμῶν καὶ μελῶν τῷ διαμεσικῆς παιδῶσιν πρῶτῳ κατησάτω, δια τι μελῶν πικρῶν καὶ ρυθμῶν, ἀφ' ὧν τρέπων τι καὶ παύων ἀνθρωπίνων ἰάσεις ἐγνοῖτο, ἀρμονίαι τι τῆς ψυχῆς διωάμεων, ὡσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωτήρον, σωματικῶν τι καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατασολαί καὶ ἀφυσιασμοὶ ὑπὸ αὐτῶ ἐπενοῦντο. καὶ ἡ Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λόγῳ ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγομέναις ἐξαρτύσεις τι καὶ ἐπιφάσεις παύεται καὶ σωτηρμόδετο, δαιμονίως μηχανώμεθα κερσίσματα πινῶν μελῶν διατονικῶν τι καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ραδίως εἰς τὰ ἐναντία ἐπείετρεπον καὶ ἐπειήρον τὰ τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως σπαιτάμεθα καὶ ὑποφύομεθα, λύπας καὶ ὀργὰς καὶ ἐλέας καὶ ζήλας ἀτόπας καὶ φόβας, ὅπτημίας τι παντοίας, καὶ θυμὸς καὶ

¹ Προφερομένην] Scribe, ἀποφερομένην.

² Αφυσιασμοί] Ὑμᾶζω est, sanum reddo: unde ἀφυσιάζω, & ἀφυσιασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφυσιασμοὶ scribendum existimabant: ab ἀφυσιάζω. Sed Desider. Heraldus Animadvers. in Jambl. cap. vi. τὸ ἀφυσιασμοὶ recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblichus noster voce

ἀφυσιάζω utitur: ut idem Heraldus opportunè monuit.

³ Ἐξαρτύσεις] Idem quod κατάρτησις: qua voce Noster utitur infra, initio capitis xvi. Quid autem Pythagoræi appellaverint κατάρτησις, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τινῶν] Prior Edit. male τινῶν: quod Arcerius ἰσοτιμίαν verterat.

⁵ Περίεστιποι καὶ περιήζον] Potius numero singulari, περιέστηκε καὶ περιέζει. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπερβολῆς
καὶ σφοδρότητας, ἐπαυροθύνοντες
πρὸς ἀρετῶν τέτων ἑκάστον διὰ τῶν
προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ πινῶν
σωτηρίων συγκυρεσμένων φαρ-
65 μάκων. * Ἐπὶ τὸ ὕπνον ἐσπείρας
τρεπομένων τῶν ὁμιλητικῶν, ἀπὸ
λατρεῖ μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερῶν παρε-
χῶν καὶ ἑνηχημάτων, διακαθαίρει
τὸ συγκυκλοδασμῶν τὸ νοητικόν,
ἡσυχᾶς τε καὶ εὐνοίας, ἐπὶ τῇ μαν-
τικῇ δὲ ὕπνου αὐτοῖς ἀπειρο-
ζειν. ὁπότε τῇ εὐνῇ πάλιν ἀνισα-
μῶν, τὸ νυκτερινὸν κάρε, καὶ τὸ
ἐκλύσις, καὶ τὴν ἡμετέριαν αὐτοῖς
ἀπὸ πάλαι διὰ πινῶν ἰδιοτροπῶν
ἀσμάτων καὶ μελισμάτων, ψιλῇ
τῇ κρήνῃ διὰ λύρας, ἢ ἑ φωνῇς
στυλινάμων. ἑαυτῷ δὲ σὺν ἑ
ὁμοίως δὲ ὀργάνων, ἢ ἑ δὲ τηρίας
τὸ πινῶν ὁ ἀνὴρ σωτήριος ἑ ἐπι-
εργάζειν· ἀλλὰ ἀρρήτως πινῶν δὲ δυσπι-
νοῦν τῇ ἰσότητι χρωσμένων, ἐνηπι-
νίζει πρὸς ἀρετὰς, καὶ τὸ νοῦν ὁ ἐπὶ
ρείδει τῇ μεταρσίαις τῇ κόσμῳ συμ-

& appetitus, animique inflatio-
nem & remissionem atque vehe-
mentiam: ad rectam virtutis nor-
mam revocans horum singula con-
venienti modulatione, velut me-
dicamentis salubribus temperata.
Et vesperi cubitum ituros disci-
pulos à diurnis perturbationibus,
& rerum actarum residuo tumultu
liberabant, & mentem instar
fluctus commotam repurgabant,
quietosque & bonis infomniis va-
ticipiniisque concipiendis habiles
somnos conciliabant: à lecto au-
tem resurgentibus excutiebant no-
cturnum languorem, remissionem
& torporem, per quosdam pecu-
liari modo compositos cantus &
modulationes; quæ vel solo lyrae
pulsu, vel etiam voce perageban-
tur. Sibi vero ipsi Vir ille non
æque per instrumenta vocemque
tale quid comparabat, sed ineffa-
bili quadam & intellectu difficili
divinitate intendebat aures, men-
temque sublimioribus mundi con-
centibus infigebat; atque ipse so-

* Ὁμιλητικῶν] Ὁμιλητικῶν scribingendum
esse recte monuit Arcerius.

ἑνηχημάτων] Arcerius corrigere
tentabat, ἰσηχημάτων, vel ἰσθυμημάτων:
sed male. Nam vox ἰσηχημάτων recte se
habet, & significat sonos, quibus aures
posita resonant, vel recens personue-
runt: veluti sermones & dicta, ab aliis
prolata, sive bona, sive mala. Si igitur
discipuli Pythagoræ interdum quædam au-
divissent obscena, vel male ominata,
& quæ mentem illorum turbarent, eorū
oblivionem Philosophus illis indu-

cere conabatur, ut hac ratione animus
ab impuris cogitationibus prorsus libera-
retur. Quæ autem Jamblichus hoc loco
ἰσηχημάτων; ea infra Num. 114. ἰσηχη-
μάτων vocat: quem locum confer.

ἑνηχημάτων] Et hanc vocem
male sollicitat Arcerius. Utrumque enim
dicitur, & κλυδισιῶν, & κλυδισιῶν.

Κρήνη] Potius κρήνη, ut inter-
pretem etiam legisse ex versione ejus pa-
tet.

ἑνηχημάτων] In MS. male, ἰσηχη-
μάτων. Editio Arcerii habet, ἰσηχημάτων: idem

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem sphaerarum & aliorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos stridores, celeritatibus, magnitudinibus & uestionibus certa quadam musices

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichus restituimus; quam etiam interpretes in versione sua expressit.

¹¹ Κατακρηρίστην μέλῳ] Prior Edit. habet κατακρηρίστην: pro quo Arcerius ἀκατακρηρίστην (i. e. ipso vertente, quo nullus satiari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic representavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατακρηρίσθαι dicitur vinum forte, vel merum; & κατακρηρίσθαι χρώμα, color saturus, vel intensus: sic κατακρηρίστην μέλῳ recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Cæterum, uti Jamblichus hoc loco κατακρηρίστην μέλῳ; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατακρηρίστην συμφωνίαν dixit: & Nicomachus in *Enchirid. Harmon.* pag. 9. Edit. Meibom. κατακρηρίστων συμφωνίαν.

¹² Ἐποχήσεις] Interpretes, uestionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐποχῆσθαι τῷ αἰθέρι, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invehī: sed tunc ἐποχῆσεις non differet à κίνησις, quod statim sequitur: & hoc sensu τавтоλογία foret dicere, ἐξ ἐποχῆσεων κίνησις. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχή vero in Astronomicis notat intervallum, sive definitum spa-

φώνιαις, ἐσακχῶν, ὡς ἐνέφαινε, μόνον αὐτῆς, καὶ σωίεις τὴν καθολικῆς τὴν σφαιρῶν ἐπὶ τὴν αὐτῆς κινημάτων ἀστέρων ἀρμονίας πρὸς συνάδας, πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν, καὶ κατακρηρίστην μέλῳ φθεγγομένης, διὰ τὴν ἀνομοίωσιν μὲν ἐπικίλως διαφερόντων ροιζήματων, παχῶν πρὸς μελεθῶν, καὶ ἐποχῆσεων, ἐν λόγῳ ᾧ πρὸς ἀλλήλας

tium circulorum cælestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere, Musicam mundanam, sive cælestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circulorum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmon.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, vocat ἐποχῆσθαι eo, quo dixi, sensu usus est: quod commendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα γὰρ τὰ ροιζήματα φασὶν σῶμα ἡ ψόφους ἀναγκάτως ποιεῖν, μεγέθει, καὶ τὰ χειρὸς φωνῆς, καὶ τὰ πρὸς παραλλαγμῆος ἀλλήλων, ἥτις ἐστὶν τῆς ἰσότητος φθογῆς, ἢ ἐστὶν τῆς ἰσότητος ταχύτητας, ἢ ἐστὶν τῆς ἰσότητος, ἐν αἷς ἰσότητος ῥύμη συνπλήττει. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitum, magnitudine, & celeritate vocis, & loco inter se diversos, vel propter sonos sibi peculiare, vel proprias celestiales, vel orbis, in quibus unumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχος, & ἐποχή: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichus hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχῆν, id paulo post πῶς vocat. Addit enim, αἱ δὲ τῆς αὐτοῦ διαφοράς

μεσικωπάτω διαπραγμάτων, κί-
νησιν καὶ περιπόλησιν ἐν ὕμνεσά τινι
ἅμα, καὶ ποικίλως περικαλλεσά-
66 τινι δοτοπλαγμύλιν. * Α' Φ' ἧς δὲ-
δόμῳ ὥσπερ, καὶ τ' τῶν νῦν λέ-
γονι εὐτακλίμῳ, καὶ, ὡς εἶπεν,
σωμασκέμῳ, εἰκόνας πινὰς τέ-
των ἐπινόη παρέχεν τοῖς ὁμιληταῖς,
ὡς δυνάτον μάλιστα, διὰ τὴν ὀργά-
νῳ καὶ διὰ ψυχῆς τ' δευτερίας ἐκ-
μεμῆμῳ. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ τῶν
ἐπὶ γῆς ἀπάντων σωετὰς ἐπέκεινα
τῆς κοσμικῆς φθέγγεσσι ἐνόμιζεν
ἀπ' αὐτῆς τ' φυσικῆς πηγῆς καὶ
ρίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖτο δι-
δάσκειν καὶ τὴν ἐκμασθῆναι, καὶ
ἐξομοιοῦσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ δοτομί-
μησιν τοῖς ὕμνοις, ὡς ἂν ἕως
πρὸς τὴν φύσιν αὐτὸν δαιμονίαν
13 μόνον διαπραγμύλιν ἀναπλητὸν
δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμ-
βαιεν εἰς αὐτὴν ἀφορώσι, καὶ τῇ
παρ' αὐτῆς χαρμῇ, δὲ ἐκόντων καὶ
καὶ ὑποδειγμάτων ὠφελεῖσθαι καὶ
διορθῶσθαι, μὴ δυνάμεις τ' πρῶ-
των 14 εἰλικρινῶν δεχέσθαι ἀλη-
67 θῶς ἀνπλασθῆναι. * Καθ' ἑκάστην
ἀμέλει ἐπὶ τοῖς ὅμοις καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνο-
ρῶν ἐν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκλίνων

ratione compositis, conversionem
& circumactionem gratissimam si-
mul & variis modis pulcherrimam
efficiebant : à qua velut irriga-
tus, & quoad mentis rationem
bene compositus ac quasi sagina-
tus, ipse imagines quasdam ho-
rum cogitabat exhibere discipulis,
eaeque, in quantum fieri poterat,
inprimis per instrumenta & solam
etiam vocem imitari. Sibi enim
foli inter omnes qui terram incol-
lunt, datum existimabat, ut in-
telligeret exaudiretque sonos vo-
cis à mundo editæ, idque ab
ipso naturæ fonte, & radice: ad-
eoque dignum se esse censebat,
qui doceretur aliquid & disceret,
quique cœlestibus nitendo, imi-
tandoque assimilaretur; utpote
qui à Dæmone ipsum afflante ita
conformatus esset: cæteris vero
hominibus sufficere putabat, ipsum
& ipsius dona intueri, & ex ima-
ginibus exemplisque proficere ac
emendari; cum prima rerum ip-
sarum archetypa vere apprehen-
dere non possent. Quemadmo-
dum scilicet iis, qui propter
splendoris eminentiam ipsum so-
lem irretorta acie contemplari ne-

rum, cujus initium a memorabili aliquo
evento ducitur.

11 Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
re Edit. quam ex MS. revocavimus.

14 Πρώτων] Sic recte MS. At prior
Edit. male, πραγμάτων.

πρῶτῳ ὁρῶντι πρὸς τὴν πλάττειν, μιγῆσθαι
καὶ τὰς καὶ τὴν διὰ τὴν ἀλήθειαν. Ut
proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic
definitum spatium, vel locum, vel cir-
culum significet, in quo corpus aliquod
movetur. Eodem modo, quo in Chro-
nologicis ἐποχή dicitur, periodus anno-

queunt, in aquæ consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

Vir erat inter eos quidam præstantia doctus

Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:

Cunctæque vestigans sapientum docta reperta.

Nam quoties animi vires intendebat omnes

Perspexit facile is cunctarum singula rerum

Usque decem vel viginti ad mortalia secla.

Ἰ Διὰ πτηκῆας.] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἀφ' ἐπιτηκῆας: pro quo Arcerius ἀφ' ἐπιτηκῆας, vel ἀφ' ἐπιτηκῆας, a πῆζω, infelicitè rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

Ἰ Καὶ ἑλσµψιν.] Prior Edit. habet, καὶ ἑλσψιν: quod auctoritate codicis MS. in καὶ ἑλσµψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπος καὶ ἑλσµψις, imago rei splendentis repercussa, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, Splendorem repercussum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conatur

ὑπερφύγµαι, ἐν βαθείᾳ συστάῃ ὕδατος, ἢ καὶ Ἰ ἀφ' ἐπιτηκῆας πύσης, ἢ κατ' ἑλσψιν πινὸς µελανουργῆς, δεικνύειν ὁπποῦν πῆζος ἐκλήψεις, Φειδύµβοι τῆς τ' ὅψιν ἀδινείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον πῆζα κατὰ λαµψιν Ἰ αὐτῆς τὸ πῆζον ἀραπῶσιν, ἢ καὶ ἀνελκνύειν, µηχανώµβοι. τὰ τοῦ φαίνεσθαι καὶ Ἐµπεδοκλῆς περὶ αὐτῶν ἀνίτησθαι, καὶ τ' ἐξαίρετα καὶ θεοδωρήτα ὑπὲρ τῆς ἀλλῶς διοργανώσεως, ἐν οἷς φησὶν.

Ἦν Ἰ δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περὶ ὧσα εἰδῶς,

Ὅς δὴ μήκιστον περὶ πιδων ἐκλήσαστο πᾶσιν,

Παυτίων τι µάλιστα σφῶν ἐπιήραν Ἰ ἔργων.

Ὅ ποτε γὰρ πᾶσι σιν ὀρεζαίτο περὶ πιδεσιν,

Γ' εἰά γε τῶν ὄντων πάντων λῶσσοκεν ἑκάστω,

Καί τι δέκ' ἀνθρώπων, καὶ τ' εἴησιν αἰώνεοι.

illis, qui tali se delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinam: unde καὶ ἑλσψιν cum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

Ἰ Ἦν δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in priorem Edit. irreperant, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, sustulimus.

Τὸ γὰρ, περὶ ὧσα, καὶ τῶν ὄντων
πάντων λύσσοσκεν ἕκαστον, καὶ
πραγμάτων πλεον, καὶ τὰ εἰκότα,
ἐμφαντικὰ μάλιστα τ' ἐξαιρέτως ἐ
ἀκριβεστέρας ὥστε τὰς ἄλλας διορ-
γαλώσεως ἦν, ἐν τε τῷ ὁρᾶν, καὶ τῷ
ἀκρίβειν, καὶ τῷ νοεῖν.

Κ Ε Φ. 15'.

CAP. XVI.

68 Α Ἰ τῇ μὲν οὖν ἤδη ἁλὲ μυσικῆς
ἐπιτηδύοιτο αὐτῷ¹ κατάρτυσις
τῶν ψυχῶν. ἄλλη δὲ καθάρσις τῆς
διανοίας αἶμα ἐ τῆς ὅλης ψυχῆς
ἁλὲ παντοδαπῶν ἐπιτηδύματων
ἕως ἡσκήτο παρ' αὐτῷ. τὴν γὰρ
τὴν περὶ τὰ μαθήματα ἐ ἐπιτηδύ-
ματα πινὼν ὥστε δὲν ὑποάρχεν,
καὶ πᾶς τ' ἐμφύτης πᾶσιν ἀκρασίας
τε ἐ πλεονεξίας βασιάνους τε πικι-
λωπάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακατα-
πυλᾶ καὶ σιδήρῳ συντελεσμένης ἁλ-
εσμοδετήσαι τις χρωμένους, ὥς
ἔτι καρετέρων ἔτα ὑπομύειν διώα-
ται τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τῆς
ἐμφύτης ἀποχρῶν πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιτελείαις

Nam verba illa, *præstantia*, & *en-
tium omnium perspexit singula*, ac
sapientia opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
præ cæteris accuratam habitudi-
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.

Atque hæc per Musicam exco-
lebatur ab ipso animorum ad-
aptatio. Alia autem mentis to-
tiusque animæ repurgatio per va-
ria studia hunc in modum insti-
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innatæ omnibus intemperantiæ
plusque habendi libidini diversifi-
sima experimenta & castigationes
ac igne ferroque peragenda sus-
flamina familiaribus præcipi de-
bere; quæ homines ignavi susti-
nere aut pati non possent. Præ-
terea abstinentiam omnium ani-
malium, ut & ciborum, qui ra-
tionis humanæ promptitudinem,

¹ ἁλὲ Μυσικῆς.] In prior Edit. par-
ticula ἁλὲ deest: quæ tamen salvo sensu
abesse non potest.

² Κατάρτυσις.] Ex MS. pro καθάρτη-
σις, quod prior Edit. habet.

³ Ἐπιτελείαις.] Est vox corrupta, pro
qua Arcerius ἐπιτελείαις, vel ἐμπειρίαις le-
gendum censebat: sed male. Codex
MS. habet, ἐπιτελείαις: quod itidem vi-
tiosum est. Nos legendum censemus

ἐπιτετελείαις, vel ἀρχετέλαις: cujus emen-
dationis inter alia & hanc habemus ra-
tionem, quod supra Num. 13. itidem
corrupte legatur ἐπιτετελείαις, pro quo ἀ-
ρχετέλαις legendum esse manifestum est.
Conjunctuntur enim illic, ὀλιγοπνίαις &
ἐπιτετελείαις. Porro, Pythagorici vigilan-
tiam maximi faciebant; torporem vero
& segnitiam averfabantur: eamque ob
causam sedulo cavebant, ne cibos ede-

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminacionem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi somnique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similibus contemptum inaffectatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, profectuum adjumenta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, sive Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplatiæ; sive dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

τῷ λογισμῷ ἐὶ εὐκλεινείαις ἐμπι-
δίζονταν κατέδειξεν πῶς ἐπαίρει,
ἐχεμύθειαν τε καὶ παντελῆ σιωπῶν,
πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σωασκῶ-
σαι ὅππῃ ἔτη πηλλὰ, σιῶνόν τε καὶ
ἀδιάπινδον πρὸς τὰ δυσληπίστατα
τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν τε ἐὶ ἀνά-
ληψιν. * Διὰ τούτου ἢ καὶ αἰνίαν καὶ 69
ὀλιγοσπίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δόξης
τε καὶ πλάτης καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτή-
δωτον καὶ καταφρόνησιν τε καὶ κα-
τεξανάστασιν καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπί-
κρητον πρὸς αὐτὸν προσήκοντας,
πρὸς ἢ αὐτὸν ὁμήλικας ἀπλάσσει
ὁμοιότητα, καὶ φιλοφροσύνην.
συνεπίτασιν τε καὶ παρόρησιν πρὸς
αὐτὸν νεώτερος, φθονος χωρὶς.
Φιλίαν ἢ πάντων πρὸς ἅπαντας,
εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, δι' εὐσε-
βείας καὶ ὁπισθημονικῆς θεωρίας, εἴτε
δογματῶν πρὸς ἀλλήλα, καὶ καθό-
λου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῶς τε
πρὸς τὰ ἑαλόγως, ἀφ' φιλοσο-
φίας, καὶ τῆς κατὰ πῶτον θεωρίας·
εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους,
πολιτῶν μὲν, ἀφ' νομιμότητος

rent, quos ὑπὸ δὴ κατέτασιν inducere pos-
se crederent. Unde apparet, sensum
emendationi nostræ non parum favere:
dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λο-
γισμῷ ad εὐκλεινείαις tantum referas,
non vero etiam ad ἀρχοντίαις: hoc mo-
do & ordine, ταῖς ἀρχοντίαις, καὶ ταῖς
ἐν λογισμῷ εὐκλεινείαις, &c. Sic sane
omnia erunt clara. Cæterum, erat et-
iam cum pro ἐπιγνώσεως legendum cense-
rem ἐπιγνώσεως: sed prius magis placet.

Confer etiam Nostrum infra cap. xxxi.
ubi totus hic locus repetitur.

¹ Κατέφρονησιν] Antea male, φρό-
νησιν.

² Ὀμήλικας] Sic MS. At prior Edit.
corrupte, ὁμιληκός.

³ Φιλίαν ἢ πάντων πρὸς.] Totus hic lo-
cus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quæ-
dam rectius leguntur.

⁴ Διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, αυ-
τορε ἰπῷ Jamblichō, cap. xxxiii. ubi.

μὲν ὑγίαις, ἑτεροφύλων δὲ, ἀλλὰ
 Φυσιολογίας ἐρῆς· ἀνδρὸς ᾧ πρὸς
 γυναικα, ἢ ἀδελφῆς, καὶ οἰκείας,
 ἀλλὰ κεινωνίας ἀδιασρέφει· εἴπε
 συλλήβδην ὅ πάντων πρὸς ἅπαν-
 τας, καὶ προσέτι τῷ ἀλόγων ζῶων πι-
 νῶ, ἀλλὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
 ὁπιτωλοκῆς ἐκ κεινότητος· εἴπε ἐ
 σώματι καθ' ἑαυτὸ θνητῷ καὶ τῷ
 ἐγκερυμμένων αὐτῶ ἐναυτίων δυ-
 νάμεων εἰρμύδων καὶ συνδρασμὸν
 δι' ὑγίαις, καὶ εἰς παύσει ἀφαιτίας
 καὶ σωφροσύνης, κατὰ μέμνησιν τῆς
 ἐν πῶς κερμικῆς σχεύεις εὐετη-
 70 ρίας. * Πάντων τῶτων, ὅ ἐν ἐνός
 καὶ ἑ αὐτῶ καὶ συλλήβην ἐ συγκε-
 φαλαίωσιν ὀνόματι· ἑ τῆς φι-
 λίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολο-
 γημύως Πυθαγόρας ἐχέμε· καὶ
 διότι τῆς ὁπιτηδεοπάτης πρὸς
 ὅτ' ἑαυτὸς ὁμιλίας ὅ ὑπερ π καὶ
 κατὰ ὅτ' ὑπὲρ αἰπιώτατος πῶς
 πρὸ αὐτῶ ὅπερ ἔπε ὑπὸ ὀρῆς
 πηρωμύω πειρίνετῇ ποτε ψυ-
 χῇ, ἔπε ὑπὸ λύπης, ἔπε ὑπὸ
 ἡδονῆς, ἔπε πνός ἄλλης αἰδρεῖς

legislationem, peregrinorum per
 rectam rerum naturalium doctri-
 nam, mariti vero in uxorem aut
 fratres aut propinquos, per com-
 munionem indistortam, docuit,
 & ut summatim dicam, erga om-
 nes omnium; animalium etiam
 irrationabilium, per iustitiam &
 naturalem necessitudinem com-
 munionemque: denique latentium
 in corpore per se mortali, &
 contrariarum facultatum pacifica-
 tionem, & arctam conciliationem
 ope sanitatis, huicque congrui vi-
 ctus & temperantiæ, salubri mun-
 danorum elementorum statui simi-
 lem. Hæc omnia sigillatim ad
 idem amicitiae nomen, velut com-
 pendio ad unum caput revocata,
 absque dubio invenit & sancivit
 Pythagoras. Fuit etiam, ut sum-
 matim dicam, suis discipulis uni-
 cus autor, ut vigilantes æque ac
 somniantes cum Diis versarentur
 quam accommodatissime. Quod
 ipsum sane non cadit in ullam a-
 nimam ira aut dolore ac tristitia
 aut alia turpi cupiditate contur-

ut dixi, hæc ipsa repetuntur. Codex
 MS. habet διαπομιμύτατα. At prior Edit.
 corruptissime διαπομιμύτα: pro quo Ar-
 cerius ἀπῶως describendum putabat, δια-
 νομιμύτα. Erit autem νομιμότης, proprie,
 vita legitima, sive, obediencia erga le-
 ges: quæ vox insolens quidem est, &
 Lexicis ignota: sed quales non paucae
 aliz apud Nostrum reperiuntur.

* Πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ πρὸς.] Lo-
 cum hunc, ante mutilum, ex codice

MS. supplevi. In priorē enim Edit. de-
 sunt verba hæc, ἅπαντας, καὶ πρὸς τῷ
 ἀλόγων ζῶων πρὸς, ἀλλὰ δικαιοσύνης.

ἑ ἐνός] Infra. Num. 229. rectius
 legitur, ἐνός καὶ ἑ αὐτῶ - - ἑ τῷ φιλικῶ
 ὀνόματι· ὄντι.

ἑ ὑπερ π καὶ κατὰ τὸς ὑπὲρ π] In
 MS. vitiose exaratum erat, ὑπὲρ π καὶ
 κατὰ τὸς ἀνθρώπων. Nimirum π ὑπὲρ
 error librarii mutaverat in ἅντας; quod,
 si plene scribas, est ἀνθρώπων.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficilisque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis repurgatam sanabat, & cœlestem ejus particulam refocillabat, salvamque ad consequendum intellectū divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuatur & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hic ei scopus propositus erat.

C A P. XVII.

PReparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipsorum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quoque affectu parentes aliofque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum in-

¹¹ Ἐπιθυμίας] Sic pro ἐπιθυμίας, quod prior Edit. habet, legendum esse recte monuit Desid. Herald. *Animadvers.* in Jamblichum, cap. vi.

¹² Κατὰ τὴν Πλάτωνα] Locus Platonis,

Ἐπιθυμίας ¹¹ περιπαιγμένη μα-
 Δία, ἔδωκε δὲ τέττων ἀπασῶν ἀρεστω-
 τήτης πρὸς καλὴν ἀρετὴν ἀμαρτίας.
 Διὸ δὴ τέττων ἀπάντων δαιμονίως
 ἰᾶτο καὶ ἀπεκαθάριε τὴν ψυχὴν, καὶ
 ἀνέλω πύρρην τὴν θείον ἐν αὐτῇ καὶ ἀπί-
 στω, καὶ περὶ τὴν ὅτι τὸ νοητὸν τὸ
 θεῖον ὅμμα, κρείττον ὢν σωθῆναι,
 κατὰ ¹² τὴν Πλάτωνα, μυρίων
 σαρκεῖων ὁμμάτων. μόνον γὰρ αὐτῷ
 ἀπεβλέψασθαι, καὶ οἷς προσέκει βου-
 θήμασι πινυθῆναι καὶ ἀπεθνήσκῃν,
 ἢ περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀληθείας
 διορατῆν. πρὸς δὴ τὰ ἀναφέρων
 ἐπιείτῃ τὴν ἀληθείας καθάρσιν.
 καὶ ἦν αὐτῷ τὴν παιδείας ὁ τύπος
 ποιῆσθαι, καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέ-
 πων.

K E Φ. ιζ.

ΠΑρεσκιδνασμένη ἡ αὐτῷ ἔτιως 71.
 εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν,
 προσόντων τῇ ἐπαίρων, καὶ βυλο-
 μύων σπουδατερίειν, ὅσα εὐθὺς
 συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν
 δοκιμασίαν ἔτι κέρσι ποιήσῃ.
 πρῶτον μὲν πυνθανόμενος, πῶς
 πῆς γινώσκει ἔτι οἰκείους πῆς λοι-
 πῆς εἰσὶν ὁμιληκότες. ἔπειτα θεω-
 ρῶν αὐτῶν τὰς τε γέλωτας ὅσων

ad quem Jamblichus respicit, exstat lib. vii. de Republ. pag. 485. Edit. Lugdun. Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀκαίρους, καὶ τὸ σιωπῶν, καὶ τὸ
 λαλιᾶν ὡς πρὸς τὸ δέον, ἐπὶ τῷ
 ὁπαιθυμίας, πίνες αἰσὶ, καὶ ὅττω γυναι-
 κίμας, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὸ πρὸς
 τῶν οὐμολίαν, καὶ πρὸς τὴν μά-
 λισαν τὴν ἡμέραν ἀναλάζοντες, καὶ τὸ
 χροῶν ἐπὶ τὴν λυπὴν ὅτι πᾶσι τῶν
 χρίωνσι ποιῶμενοι. προσετίθει δὲ
 τὸ ἡδύ, καὶ τὸ πορείαν, καὶ τὸ
 ἄλλω τὸ σώματι κίνησιν. τοῖς τε
 τὸ φύσει γινώσκουσιν φύσει γινώ-
 μονῶν αὐτῶν, σημεῖα τὰ φανερά
 ἐπὶ αὐτῶν τὸ ἀφαιρῶν ἡδὺν ἐν τῇ ψυ-
 χῇ. * Καὶ ὅν τινα δοκιμάσειεν ἕως,
 ἐφίει τῶν ἐταῶν ὑπερσεσῶν, δο-
 κιμάζων πᾶς ἐχρὶ βεβαιότητος καὶ
 ἀληθείας φιλομαθείας, καὶ ἐπὶ πρὸς
 δόξαν ἰκανῶς περισσεύουσαν, ὡς
 καταφρονοῦν τιμῆς. μετὰ δὲ τῷ
 τοῖς προσεῖς προσέτιθετο σιωπῶν
 πειραστῇ, ὅσοι πειρώμενοι, πᾶς
 ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώ-
 προν τὸ ἄλλων ἐγκρατεῶν μακρῶν τῶ-
 ν, τὸ γλώσσης κρατῶν. καθὼς καὶ
 ὑπὸ τῷ τὰ μυστήρια νομοθετησάν-
 των ἐμφαίνοντο ἡμῖν. ἐν δὲ τῷ
 χρόνῳ τῷ τῷ τὰ μὲν ἐκάστη ὑπάρ-
 χοντες, τῶν τῶν αἰσίων, ὁκοινοῦν-
 το, διδόμενα τοῖς ἀποδεδειγμένοις
 εἰς τῶν γινώσκουσιν, οἵπερ ἐκαλῶν-
 το πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ πίνες καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν

tempestivos, silentium, sermo-
 nisque abusum: tum quo cupidi-
 tatibus modo indulgerent; quos
 haberent sibi familiares, & quo
 pacto cum illis viverent; deni-
 que quibus potissimum rebus in-
 terdiu vacarent; quibus item gau-
 derent dolerentve. Inspeciebat
 & vultum, & incessum, & totius
 corporis motus: atque ex nativis
 faciei lineamentis ipsos ita nosci-
 tabat, ut manifesta indicia obscu-
 ris animorum inclinationibus in-
 dagandis adhiberet. Quem au-
 tem ita probasset, cum triennio
 contemptum haberi jubeat: nec
 tamen intermittebat, ejus con-
 stantiam, verumque discendi stu-
 dium, & an adversus gloriam sa-
 tis firmus honorisque contemptor
 esset, observare. Post hæc im-
 perabat suis quinquennale silen-
 tium, ut sciret quantum possent
 in continentia linguæ, re omnium
 difficillima; uti significatum est
 ab iis, qui mysteria instituerunt.
 Interea temporis quicquid facul-
 tatum opumve quisque posside-
 bat, in medium conferebatur, &
 aliis ad hoc ipsum destinatis, qui
 Politici, & legislatores nomina-
 bantur, dispensandum committe-
 batur. Ipsi vero, qui post quin-
 quennale silentium, ex vitæ cete-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sie ex
 codice MS. locum hunc emendavi & di-

finxi. Ante enim male legebarur, ἐγκρ-
 ἔχουσιν πρὸς χαλίσ.

raque ingenii modestia, dogmatibus participandis digni habebantur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, & intra velum audiebant juxta videbantque Pythagoram: antea enim obduo velo extrinsecus citra præceptoris aspectum, ab ore ejus pendebant, diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur, opum quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum extruebatur ab homacois (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur:) qui si quando illis obvi facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dicabant mortuos, quos hac spe reformaverant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardierant, illos male conformatos, & ut ita dicam, imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem, ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum Orgia & initiationes, post

των, ἐκ τε βίης καὶ τῆς ἄλλης ὀπίσκειας κεραιέντες μὲν τὴν πενταπλήσιον, ἡ ἰσώτεροι λοιπὸν ἐγίνοντο, καὶ ἐν τοῖς σινδόν ὅτι ἐπὶ κεραιὸν ἔργον, μετὰ τῆς καὶ βλέπειν αὐτὸν. πρὸ τῆς ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μηδέποτε αὐτῶν ἐνορῶντες, μετῴχον τὸν λόγον διὰ ψυχῆς αὐτῆς, ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βάσανον τὸ οἰκίαν ἡδυν. * Εἰ δὲ ὁποδοκίμασθαι, 73 πλὴν μὲν ἔσαν ἐλάμβανον διπλῶν, μνημαῖ δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώνυτο ὑπὸ τῶν ὁμακίων. ἔτω γὰρ ἐκαλουτο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα. σωτυγχαίνοντες δὲ αὐτοῖς, ἔτω σωτυγχανον, ὡς ἄλλοις πόνῃ. ἐκείνους ὅτι ἔφασκε τεθνήσκειν, ἔς αὐτοῖς ἀνεπλάσσωτο, καλὰς κάρτας προσδοκῶντες ἔσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων. ἡ ἀδιοργανώτως τε, καὶ, ὡς εἶπεν, ἀτελεῖς τε καὶ σεμνῶδες ὄντο ὅτι δυνῶν δυσμαγετέρες. * Εἰ δὲ μὲν τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βα- 74 δίσματι, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσειως τε καὶ καταστάσειως ὑπὸ αὐτῶν φυσιογνωμονηθῆναι, καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν περὶ αὐτῶν ὡς εἶπεν, μετὰ πενταπλήσιον, καὶ μὲν ὅτι ἐκ τῶν πρῶτων μαθημάτων ὁργανισμὸς καὶ

* Ἐνορῶντες λοιπ. ἔγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi. p. 105.

* Μνημαῖ δὲ αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Schefferum in dicto opere, sub finem capituli xii.

* Ἀδιοργανώτως] Id est, malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διαργανώτως: δε alibi voce διοργανώτως.

* Τὸς δυσμαγετέρες] Sic MS. Ar prior Edit. minus recte, τὸς δὲ ἀμαγετέρες.

μυήσεις, ψυχῆς τε ἀπορρύψεις, καὶ καθαρμὸς τοσάυτας τε καὶ τηλικαύτας καὶ ἐκ ποικίλων ἔτω θωρημάτων⁶ προσδίδουσαι, δι' ἧς ἀγγινοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγαιαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητοι⁷ ἐπιπὶ καὶ δυσπαρεσκελῆτες εὐρέσκατο, ¹ στήλῳ δὲ πνα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημῖον ἐν τῇ Διαιτερίῃ χῶσαντες, (καθὰ καὶ⁸ Περιάλῳ τῷ Θυρίῳ λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξαρχῷ, ἀπογνωδῆσιν ὑπ' αὐτῶν) ἐξήλαινον ἐκ τῶ ὁμαχείῃς, φορτίσαντες χρευσθεὶς τε καὶ δαγόρῃς πληθύνον. κινὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ πᾶσι ἀπίκειτο, ὑπὸ πινῶν εἰς τέτοιοι⁹ ἔπιτηδείων, καὶ Δί, οἰκονομάρμα, ἧς προσηγόρῳ οἰκονομικὰς δότι¹⁰ τίλας. καὶ εἴ ποτε σιωπύχοισιν ἄλλως αὐτῷ, πάντε¹¹ ὀντινοῦ μάλλον,

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theorematum, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiebatur, tali homini in scholâ cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contigisse fertur Perialo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & cum in finem repozita pecunia publica administrabatur à quibusdam, qui à sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censebant,

⁶ Προσδίδουσαι] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & feriem orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμὸς, etc. pendunt à præcedenti μνῆ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

⁷ Στήλῳ δὲ πνα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημῖον.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse; præsertim cum et alia non pauca bis in eo dicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capitis xxxiv.

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoris inculcat.

⁸ Περιάλῳ τῷ Θυρίῳ καὶ Κύλωνι τῷ Συβαρίῳ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ ἱππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίῳ ἔχοντα χάψμα καὶ τὸ Πυθαγόρειον σφῆς, ἐξελαθῆναι τὸ διατεῖσθαι, καὶ στήλῳ ἐπ' αὐτῷ γράψαι, οἷα νεκρῷ. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scripto prodidisset decreta Pythagoræ, e Scholâ expulsum fuisse, & ipsi, tanquam mortuo, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subiungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illum qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lyfis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare te etiam philosophiam quibusvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hæc tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, latabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinorum Ejus humanorumque præceptorum meminisse; neque bona sapientiæ communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animæ subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, quæ tantis laboribus com-*

ἢ ὁκείνον ἡγάγετο εἶναι, τὴν κατ' αὐτὰς τιθνησέτω. * Διόπερ καὶ 75
Λύσις Ἱππάρχῳ πρὸς ἀπὸ πολλή τιμω-
ματι δίδοντι ὅτι τὴν λόγον τῆς ἀνα-
σκήσεως, καὶ ἀνὰ μαθημάτων καὶ
θεωρίας ἀπὸ φυσικῶν, Φησὶ·
Φασι δέ σε εἶ δαμοσίᾳ¹¹ φιλοσο-
φῶν τῆς ἐπιτυχάνεσι, τίπερ ἀ-
πεξίωσθαι Πυθαγόρας· οἷς ἑμαρ-
μέν, Ἱππάρχε, μετὰ σκεδᾶς,
ὅτε ἐφύλαξας δὲ, γαστήρην, ὡς
ἡ γυναιξί, ¹² Σικελικῆς πολυτε-
λείας, ἧς ὅτε ἐχρῆτο τὴν γαστήρα
δούρειν. εἰ μὲν ὡς μετεβάλλοις,
χαρήσκει· εἰ δὲ μή γε, τίθνησθαι.
Διαιμενῶσθαι¹³ γάρ φασι ὅσοι
εἰη καὶ τὴν θῆραν θῆραν τὴν ἀνθρω-
πίων ἀσχεγυγλμάτων, μηδὲ κοι-
νὰ¹⁴ ποιῶσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τῆς
ἐν ὅντι τὴν ψυχῇ κακοποιήσεως.
ὧς γὰρ θῆμις¹⁵ ὁρέγαν τῆς ἀπαντῶ-
σι τὰ μὲν ποσῶν ἀγώνων σκεδᾶ

⁹ Λύσις } Epistola hæc Lyfidis existat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldina & Genevensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodit: itemque inter opuscula Mythologica, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Henr. Westseum Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. Var. Lect. lib. 1. cap. xii. Meminit etiam ejus Synesius, Epist. cxliii. & Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Romæ.

¹⁰ Τὸν λόγον } Lege, ἢ λόγον.

¹¹ Φιλοσοφῶν } Φιλοσοφῆν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² Σικελικῆς πολυτελ. αἷς ὅτε ἐχρ. } Sic rescripti sensu exigente. Ante enim legebatur, Σικελικῆς πολυτελείας, ἧς ὅτε ἐχρῆτο τὴν γαστήρα.

¹³ Διαιμενῶσθαι γάρ φασι ὅσοι εἰη καὶ τὴν } Scribe, διαιμενῶσθαι γὰρ ὅσοι εἰ τὴν τὴν θῆραν καὶ τὴν ἀνθρ.

¹⁴ Ποιῶσθαι } Cave mutes. Est enim Doricum pro ποιῶσθαι.

¹⁵ Ὀρέγαν τὰς ἀπαντ. } Sic recte MS. In prioribus vero Edit. male legitur, ὁρέγαν τὰς ἀπαντῶσας τὰ μὲν ποσῶν ἀγώνων σκεδᾶ περιχυθῆναι. Quæ monstra? Ποσειδῶν autem Doricum est pro ποσειδῶν.

περχθέντα, ἔδὲ μὲν βεβαίοις
τὰ τῶν Ἐλευσινίων θειῶν μυστήρια
διαγνῶσθαι¹⁶. κατ' ἰσότητά τ' ἀδι-
και εἰ ἀσέβεις οἱ τοιαῦτα πράτταν-
76 πτες. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν,
ὅσον χρόνος μάχῃ ἐκμεμετρήκα-
μεν, δοτὸρ ῥυτῆς ἡμέραι 17 αἰτίας,
τῶς ἐν τοῖς σέβεισιν ἀμῶν ἐγκεκο-
λαμηδύως. ἕως πᾶσα διελθόντων
ἐπίων ἐγνόμεθα δεκτικαὶ τῇ τιμῇ
λόγων. 18 καθάπερ οἱ βαφεῖς
προεκεκαθάραντες ἐνψῶν τὰ βέ-
ψυμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκταλυ-
τον τὰν βαφάν 19 ἀναπίωντι, καὶ
μηδέποτε ῥυσησμεδύας ἐξίπτελον. τὴν
αὐτὴν ῥῶσιν καὶ ὁ δαίμονι ἐκτὸς ἀνὴρ
προπαρεσκεύαζε τὰς ψυχὰς τῇ τῆς
φιλοσοφίας ἐραδέντων, ὅπως μὴ
διαφθάλῃ παρ' ἡμῶν τῇ ἐλπίδι ἐν-
των ἐσθίου καλῶν π' ἀραθῶν.

¹⁶ Διαγνῶσθαι κατ' ἰσότητά] Antea cor-
ruptissime hic legebatur, διαγνῶσθαι, κα-
τ' ἰσότητά. Διαγνῶσθαι autem Doricum est
pro διαγνῶσθαι.

¹⁷ Σπίλις;] Hæc vox abest a priori
Editione, quæ in aliis Epistolæ hujus E-
ditionibus legitur.

¹⁸ Καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκεκαθάραντες
ἐνψῶν τὰ βέψυμα.] Eodem plane simili uti-
tur Plato lib. iv. de Republ. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐκ ἔνι οἶδμα, ὅτι οἱ βαφεῖς,
ἐπειδὴν βυληθῶσι βάψαι ἱμάτια, ὡς ἐν ψῶν
ἀλλὰ καὶ, πρὶν μὴ ἐλπίσινται ἐν τοσού-
τοις χρόνοις μίαν φύσιν τῶν ἱματίων
ἵπνεται ὡς παρρησιάζονται ἐν ἀλίγη παρη-
σικίᾳ διακρίνοντες, ὅπως διέντων ὅτι
μάλιστα τὸ αἰσθῆναι, &c. Item Theophrastus
in Mathematicis, pag. 17. qui ad
hunc ipsum locum Platonis respiciens,

parata sunt, aut profanis Dearum
Eleusiniarum mysteria evulgare: æ-
que enim injusti atque impii sunt,
qui alterutrum horum fecerint. De-
cebat autem ad animum revocare,
quantum temporis spatium consumpse-
rimus in eluendis maculis, quæ pe-
tiora nostra altius infederant, donec
tandem, peracto quinquennio, ad
percipiendam Illius doctrinam capa-
ces evasimus. Sicut tinctorum vesti-
menta, quæ coloribus imbuiere vo-
lunt, prius purgata, medicamentis
inficiunt, ut tinturam nec facile
eluendam, nec unquam evanituram
sorbeant: eodem modo divinus Ille
Vir animos philosophiæ deditos ante
præparabat; ne bona ulla et honesta,
quæ sibi promittebant, eos sub-
terfugerent. Neque enim ille do-
ctrinam adulterinam venditabat,
sed præparabat ut bene et recte ad-

ait: Παιδύομεν γὰρ τὰς ψυχὰς ἐν Μυσι-
κῇ, &c. ἂν δὲ καὶ μηχανώμενοι, ἢ ὅπως
ἡμεῖς προεκεκαθάραντες καὶ ἐν ψῶν
τοῖς, ὡς περὶ τοῖς τοῖς τοῖς καὶ ῥυτῆς
τοῖς, τὰς αἰτίας ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἢ ἐκ τῆς
δύσεως, ὅπως λόγους ἐνδίδονται, ὡς περ
βαφῶν. Cæterum, τὸ ἐν ψῶν hic apud
Jamblichum, & ῥυτῆς, apud Theo-
nem, referendum est ad alumen, quo
tinctorum in lanis repurgandis & colore
inficiendis uti solent. Id enim est ῥυτῆς
ῥῶν, sive adstringendi vi præditum; ut
ex usu & experientia constat. Plinius
lib. xxxv. cap. xv. Vis liquidum aluminis ad-
stringere, inducere, rodere. Paulo ante di-
xerat, Inficiendis clato colore lanis candidum
liquidumque (alumen) ἀνθίστηναι est.

¹⁹ Ἀναπίωντι] Male antea, ἀπώσιντι.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum divinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc prætexitu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes præter decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompósitos turbulentisque scientiam & doctrinam divinam instillant: perinde ut si quis in puteum profundum & alto luto repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbabit, & aquam simul perdidit. Eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce & discipulis. Ipsam enim pectus & cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quædam & densa dumeta obsident, quæ quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere, & prosperare intelligendi facultatem. Con-

καὶ κωλύουσι προφανῶς μὲν ²³ αὐξηθῆναι τὸ νοητικόν. οὐ-

²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a librariis temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ Ἡφάνισι] Doriceses dicunt, ἡφάνισιν.

²² Πυκινὰ γὰρ καὶ λάσιαι λόχμαι π.] Locum hunc citat Eustathius ad II. B. pag 360. Edit. Rom. Ὁ δὲ δὲ Ἰαμβλίχῳ Πυθαγορείῳ Λύσις ἐκπεφύσκει εἰς

γῶς, ἔδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τῶς νέως ἐμπλέκουσι, πρὶ ἔδὲν κρήγουν ἀολάζοντες· ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ἦν ὁπιστάμων. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήν διδασκαλίαν, πολλὰ ἔδὲ θειὰ θρῶντι, σαγνυδόντες, ἔκτ' κόσμον, ἔδ' ὡς ἔτυχε, τῶς νέως. * Τοιγαρὶν γὰρ χαλεπῶς τε ἔδὲ προσάλλεσσι ἀπεργάζονται τῶς ἀκαθάρσις. ἐγκρίναντι γὰρ ἡγεσι τετραρχαμένους τε ἔδὲ θολοῖσι θεωρήματα ἔδὲ λόγους θείους· καθάπερ ἡ πρὸς εἰς φρεῖας βαθὺ βορβόρον πλήρες ἐγχείοι καθαρὸν ἔδὲ διαδίδει ὕδωρ. τίν τε γὰρ βορβόρον ἀνετάραξε, καὶ τὸ ὕδωρ ²¹ ἡφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ τὸ πρὸς τῶν ἔδὲ διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκινὰ ²² γὰρ ἔδὲ λάσιαι λόχμαι παρὶ τὰς φρενας ἔδὲ τὰν καρδίαν ἐμπυφύκωντι τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργισθέντων, πᾶν τὸ ἀμερον καὶ πρῶον καὶ λογισκὸν τῶς ψυχῆς ὁπισκιάζουσα,

ψύχῃ, ὡς δὲ τῆς ὁρενῆς περιέλειπον τὸ νόημα, εἰπὼν γλῶσση Δωρετικῇ ἵνα τοῖσιν, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσιαι λόχμαι παρὶ τὰς φρενας καὶ τὰς καρδίας πεφύκει· ἥ μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργισθέντων, πᾶν τὸ ἀμερον καὶ πρῶον καὶ λογισκὸν τὴν ψυχῆς ἐπισκιάζουσα, καὶ κωλύουσα σωφιστικῶς αὐξηθῆναι καὶ σωφύσαι τὸ νοητικόν.

²³ Αὐξηθῆναι καὶ σωφύσαι τὸ νοητικόν.] In Editione Arcerii mendose admodum legitur, αὐξηθῆναι καὶ σωφύσαι τὸν αἰσθητικόν.

μάξαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπιλθὼν αὐ-
τῶν τὰς ματίρας, ἀκρασίῳ τι καὶ
πλεονεξίῳ. ἄμφω δὲ πλούνοιοι
78 πεφύκαντι. * Τὰς μὲν ἔν ἀκρα-
σίας ἐξεβλάσθησαν ἄθεστοι γάμοι,
Ἰπιδυμῖαι, καὶ φθοραὶ, καὶ μέθαι,
καὶ ὡς φῶς Φύσιν ἀδοῖναι, καὶ σφο-
δραὶ πνεις Ἰπιδυμῖαι, μέχρι βα-
ράθρων καὶ κρημνῶν ἐκδιώκεσθαι.
ἤδη γὰρ πινὰς ²⁴ ἀνάγκασαν Ἰπι-
δυμῖαι μήτε ματίρων μήτε θυγατέ-
ρων ἀποχρεῖσθαι, καὶ δὴ παρεσείμηναι
πίλιν ἐ νόμῳ, καθάπερ τύραν-
νον, ἐκπελαγαῖναι τὴν ἀγκῶ-
νας, ὥσπερ αἰχμάλωτον Ἰπὶ πὺν
ἔλατον ὀλεθρον μὲν βίας ἄγασθαι
καπίεσαν. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκαντι ἀρπαγαὶ τι, καὶ λασθαῖαι,
πατροκλονίαι, ἱεροσυλίαι, Φαρ-
μακῖαι, καὶ ὅσα τέτων ἀδελφά-
δῃ ὦν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐνδοιατῆται πῶτα τὰ πάθη, πύρρ
καὶ σιδάρω καὶ πᾶσις μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
τα, ²⁵ καὶ εὐρύμῳ τὸ λογισμὸν
ἐλάττερον τῶν πσῶτων κακῶν,
79 πτῶνικὰς ἐμφυτεύειν τι χερίσμον αὐτῶν, καὶ ὡς διδόναι. * Τοσού-

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de secunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefaria nuptia, et
stupra, et ebrietas et quæ præter
naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quædam vehementiores, in
barathrum et præcipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi à tergo re-
vinctis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt detru-
si. Ex avaritia proveniunt rapina
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quæ sunt alia
hiscæ gemina germana. Primum igitur
filias illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem à tan-
tis malis in libertatem asserere: ac
tum demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inferendum est. Tan-

ἐν δόμοις καὶ μηδὲ. Nos τὸ αὐθιγῆν (quod
Doricè dictum est pro αὐθιγῆν) revo-
cavimus ex MS. τοιηκῶν, ex Eusta-
thio; & ἀνομάσαιμι. (quod itaem Do-
ricum est, pro ἀνομάσαιμι) ex aliis Epi-
stolæ hujus Editionibus.

²⁴ Ἀνάγκασαν. Sic MS. pro ἡνάγκα-
σαι, quod Arcerii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, κρηνί.

²⁵ Καὶ εὐρύμῳ τὸν λογισμὸν. Locum
non solum corruptus videtur, sed etiam
mancus; quem sic rescripserim, καὶ ῥο-
σάμῳ τὸν λογισμὸν, καὶ ἰλιθιγῶν τὸ
σῶν κακῶν κατεστῶσιν, τοιηκῶν δὲ,
&c. Sic omnia sunt clara. Τὸ ῥοσάμῳ
certe in aliis Epistolæ hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam disciplinarum, & tam accuratum in docendo examen philosophiæ præmittendum censebat Pythagoras; eoque efficiebat, ut & ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis, & mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret judicaretque.

C A P. XVIII.

POST hæc dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit: cum enim indole dissimiles essent, par non erat, ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quæque audienda proponere, aliis nihil indulgere, eosque plane excludere: quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque, dum quibusvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit, utilitatem inter omnes partitus est pro virili, & justitiæ distributiæ munia implevit, congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellavit, alios vero *Py-*

²⁶ ὡς τὸ δὴ 1 In his mendum ali-
quod latere necesse est, quoniam orationem reddunt ἀκατάλητον. Quare cum Ar-
cerio legerim, φέρε δὴν.

τῶν Ὑπὲρμαθητῶν, καὶ ὅπως ἀναγκα-
σαιότητι ²⁶ ὡς τὸ δὴν μαθημά-
των πρὸ φιλοσοφίας ποιῆσαι Πυ-
θαγόρας, πρὸς τὴν ἐξαίρετον ἐπίτη-
τον ἔξέτισιν ἀκροασιῶν πρὸς τὴν
διδασκαλίαν ἔμεταδοσιν τὴν αὐτῇ
δεδογμένων, βασιλεύοντες καὶ ἀπο-
κρίνων πρὸς τὴν ἐπιτυχάνοντων ἐπι-
νοίας, διδάγματα καὶ ποιήματα καὶ
θεωρίας ὑπερμαθητικῆς μελέτης εἰ-
δеси.

Κ Ε Φ. ιη.

MΕΤΑ δὴ τούτοις λέγωμεν, ὅπως 80
οὗτοι ἐγχεθέντες ὑφ' αὐτοῦ
ἀνέστησαν χωρὶς καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστης.
ἅπτε γὰρ τῶν αὐτῶν μετέχοντες ὁρίσθαι
πέντες ἢ ἄξιον, μὴ τὸ ὁμοίως ὄντας
φύσεως. ἅπτε ἀξίον ἢ οὗτοι μὲν πάν-
των τῶν πρῶτον ἀκροασιῶν
μετέχοντες, οὗτοι ὅμως, ἢ μὴ
ὅλους μετέχοντες. καὶ γὰρ τούτοις ἢ
ἀποκρίνων καὶ ἀνιστον. τὸ μὲν τοι
μεταδόναι τὴν ὑπερμαθητικὴν λόγων
ἐκάστης τὴν ἀκροατικὴν μοῖραν, τὴν
καὶ ὑπερμαθητικὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ
διδασκῶν, καὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης
λόγον ἐφύλαττειν, ὅτι μάλιστα τὴν
ἀξίαν ἐκάστης διδομένης ἀκρόασιν
καὶ καὶ δὴ τούτων τὸν λόγον, οὗτοι μὲν
ὑπερμαθητικῶς καλῶντες, οὗτοι ὅμως Πυ-

¹ Τὸς μὲν ὑπερμαθητικῶς καλ.] Vide
Schefferum de Philof. Ital. cap. xi. pag.
100, 101.

- θηγορίδας· ὡςπερ Ἀττικὸς πῖνας
 ἱεροζοῖδον, ἐπὶρας ᾧ Ἀττικιστὴς.
 διελὼν ἔτω πρῆπιτως τὰ ὀνόματα,
 οὗτ' μὲν γησίους εἶναι ἐπέσηκετο,
 οὗτ' δὲ ζήλωντας τέτων θηλυδωτη
- 81 ἐρομοθήσησε. * Τῶν μὲν ἐν Πυθα-
 γορείων κοινῶν εἶναι τ' ἑσῖαν διέ-
 παξε, καὶ τ' συμβίωσιν ἅμα διὰ
 παντὸς τ' χρὴναι διὰ πλεον' οὗτ' ᾧ
 ἐπὶρας ἰδίας μὲν κήσους ἔχειν ἐκέ-
 λασσε, σιωπῶντας ᾧ εἰς τὰ τὸ συζο-
 λάξιν ἀλλήλοις. καὶ ἔτω τ' διὰ
 δοχλῶ πάντων δὸν Πυθαγόρα κατ'
 ἀμφοτέρους οὗτ' ἐπέρας συστήναι.
 κατ' ἄλλοι ᾧ αὐτὸν δύο ἢ εἰδη
 τῆς φιλοσοφίας· διὰ γὰρ ἦν γῆρη
 τῶν μεταχειροζοῖδων αὐτῶν, οἱ
 μὲν Ἀκασματικοί, οἱ ᾧ Μαθημα-
 τικοί. τετῶν ᾧ οἱ μὲν Μαθηματι-
 κοὶ ὁμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
 ὑπὸ τ' ἐπὶρας. οὗτ' ᾧ Ἀκασμα-
 τικὸς ἔτοι ἔχ' ὁμολόγηεν, ἔπ' πλὴν
 πραγματεύειν αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
 ρα, ἀλλ' ἰσπῶσθαι. τὴν ᾧ ἰσπῶσθαι
 οἱ μὲν Κροτωνιάτῳ Φασίν· οἱ δὲ
- 82 Μεταποντίνον. * Εἰς ᾧ ἡ μὲν τῶν
 Ἀκασματικῶν φιλοσοφία, ἀ-
 κῶματα ἀναπόδεικτα, καὶ ἀνδ'
 λόγων, ὅπ' ἔτω πραγματίον, καὶ τ'
 ἄλλα, ὅσα παρ' ἐκείνους ἐρρέθη,
 ταῦτα πειρῶνται διὰ φυλάττειν ὡς
 θεῖα δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπ' λέγειν προσωποῦνται, ἔπ'

thagoristas: plane uti quosdam At-
 ticos, nonnullos autem Atticistas
 dicimus. Ita nominibus apte di-
 stinctis, quosdam genuinos esse
 statuit, cæteris vero præscripsit ut
 se horum imitatores præstarent.
 Pythagoreis igitur bonorum om-
 nium communionem indixit, eos-
 que per omnem vitam una degere
 voluit: cæteris autem præcepit,
 ut suas quisque opes seorsim possi-
 derent, sed studiorum commu-
 nium gratia in unum locum con-
 venirent: hicque philosophandi
 modus à Pythagora uterque ad
 successores tranilatus dedit. Jux-
 ta aliam philosophandi formam,
 sectatores Pythagoræ divideban-
 tur in *acusmaticos* & *mathematicos*:
 quorum hosce reliqui Pythagoreos
 confitebantur; sed mathematici
 negabant *acusmaticos* tales esse:
 utpote qui non à Pythagora, sed
 ab Hippasō, quem Crotoniatam
 quidam, alii vero Metapontinum
 faciunt, disciplinam suam habe-
 rent. Versatur autem *Acusmati-*
corum philosophia circa auditi-
 ones demonstratione aut ratione
 destitutas: quippe saltem, quod ita
 agendum sit, aliaque quæ ab Illo
 acceperunt præcepta, ut divina
 dogmata custodire annuntuntur; ipsi
 vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπόδεικτα] Antea male, ἱσπῶ-
 δηκῶ.

* Ἀυτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπ' λέγ.] Lo-
 cum hunc antea mutilum ex codice MS.

tentur, neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O DI! quo genere estis? quæve
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
femini ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, ὅτι λέγειν ὡς ποιοῦνται, ὅτι λικτίον εἶναι ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro. παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, ὅτι αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεκτίον εἶναι, ἀλλὰ Ἐ αὐτῶν ἵπο-
λαμβάνουσι τέτρες ἔχον βέλπεα
πρὸς φρένησιν; οἵτινες πλείστα
ἀγκίσματα ἔχον. πάντα ᾗ τοιαῦτα
ἀγκίσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη.
τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστι, σημαίνει·
τὰ δὲ, τί μάλιστα· τὰ δὲ, τί δει-
πράττειν, ἢ μὴ πρᾶττειν. τὰ μὲν
ἐν, τί ἐστι, τοιαῦτα· οἶον, τί ἐστιν
αἱ μακάρων νῆσοι, ἡλιος, σελλώη;
τί ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πε-
τρακλῦς; ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἐν
ἣ αἱ Σερλώες. τὰ δὲ, τί μάλιστα,
οἶον, τί τὸ δικαιοῦστον; ὅσον. τί
τὸ σφώπτον; ἀριθμός. δώπερον
δὲ, τὸ τοῖς πρᾶγμασι τὰ ὀνόματα
πλημνρον. τί σφώπτον τῶν παρ'
ἡμῖν; ἱατρική. τί κάλλισον; ἀρ-
μονία. τί κρεῖττον; γνώμη. τί
ἀρῶν; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέ-
στατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρω-
ποι. διὸ Ἐ ποιητὴν ἵποδάμαντα
Φασὶν ἐπαινέσαι αὐτὸν, τὸν Σαλα-
μίσιον, ὃς ἐποίησεν,

Ω Θεοὶ, πόθεν ἐστὶ, πόθεν ποιοῦ-
σθε ἡμέτεροι;

Ἀνθρώποι, πόθεν ἐστὶ, πόθεν κα-
τεῖ ὧδε ἡμέτεροι;

⁴ Ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμ.] Locus est obscu-
rus, ex quo ut commodus aliquis sensus
eliciatur, scribendum puto, τί ἐστὶν ἡ ἀρ-
μονία, ἢ ᾗδον αἱ Σερπείες. Sed, ut ve-
rum fatear, mihi ipse non satisfacio.

- 83 * Ταῦτα εἰς πιαῦτα ἐστὶ τὰ τέττα τῶν
 γήινων ἀκρόσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν
 πιαύτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἐστὶ δὲ
 αὐτὴ ἡ αὐτὴ τῇ τ' ἐπὶ τοῖς σφιστῶν λε-
 γομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκείνοι ἐζή-
 τουν, εἴ τί ἐστι τ' ἀγαθόν, ἀλλὰ,
 τί μάλιστα. ἔδδ', τί τὸ χαλεπὸν,
 ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτερον; ὅτι τὸ
 αὐτὸν γινῶναι ἐστιν. ἔδδ', τί τὸ ῥά-
 διον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶν; ἐπὶ τῷ
 εἶναι χρῆσθαι. τῇ πιαύτῃ γὰρ σοφία
 μετῃ χαλεπήκεναι ἔοικε τὰ πιαῦτα
 ἀκρόσματα. πρότερον γὰρ ἔπει Πυ-
 θάγορα ἐχθρόν. τὰ δὲ, τί πρᾶκτέον,
 ἢ εἰ πρᾶκτέον, τῶν ἀκροσμάτων
 πιαῦτα εἰν' οἷον, ὅτι δὲ πικρο-
 ποιῆσθαι. ὁ δὲ γὰρ ἀντικαταλείπειν
 τοῦ θεοπροπίου τὸ θεόν. ἢ, ὅτι
 δὲ τὸ δεξιὸν ὑποδείδω πρότερον.
 ἢ, ὅτι εἰ δὲ τὰς λεωφόρους βαδίζειν
 οὐδὲς, ἔδδ' εἰς περιρραντήριον ἐμ-
 βάλλειν, ἔδδ' ἐν βαλανείῳ λύεσθαι.
 ἀδελφόν γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ
 84 καθαρῶς οἱ κρινῶν ἄνθρωποι. * Καὶ
 ἄλλα τὰδε φορτίον μὴ συγκατα-
 ρεῖν. εἰ γὰρ δὲ αἶπὸν γίνεσθαι ἔμ-
 πονεῖν. σωσαναπθῆναι δέ. Χρυσὸν

Hæc atque hujusmodi sunt istius
 scholæ dicta: singula enim horum
 ostendunt, quid sit maxime: & hæc
 eadem est cum illa septem Sopho-
 rum sapientia: nam & illi quære-
 bant, non quid simpliciter bonum
 esset; sed quid maxime tale: nec
 quid difficile, sed quid difficilli-
 mum; nempe, seipsum nosse: ne-
 que quid facile, sed quid facilli-
 mum; scilicet, facere quod adsue-
 veris. Hujus enim ipsius sapientie
 imitatione dicta ista videntur pro-
 dita esse: utpote cum illi septem
 Pythagora antiquiores fuerint.
 Quod porro præcepta de iis quæ
 facienda, quæve omittenda sint,
 attinet, ea talia erant. Liberos esse
 suscipiendos. Dextro pedi calceum
 prius esse induendum: neque via
 publica ingrediendum; neque in
 aquiminali intingendum; neque
 in balneo lavandum; nam circa
 omnia ista incertum este, an qui iis
 una utuntur, puri sint: aliaque hu-
 jus generis ista. Non ad onus suble-
 vandum, ne simus causa non labo-
 randi; sed ad imponendum, opem
 præstari debere. Cum muliere au-
 rum gestante non esse rem haben-

τῷ εἶναι] Sic codex MS. At prior Edit.
 corrupte, τῷ εἶναι χρῆσθαι: cui loco, ut
 desperato, Arcerius asteriscum apposuerat.

Δεῖ γὰρ ἀντικαταλείπειν τὸς θεοπ.
 Eandem procreandorum liberorum cau-
 sam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 622.
 Καὶ τὰς ἀνθρώπους φύσεις ἀντίχειναι τῷ πατ-
 ρὶ παιδίον καταλείπειν, ἀντὶ τῷ γινῶναι
 ῥέτας αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πατρὸς. Sic enim lo-

cum hunc corrigo.

ὅτι δὲ τὸ δεξιὸν ὑποδ.
 De hoc aliisque Symbolis Pythagoricis vide etiam
 Nostrium in *Protreptico* sub finem, & In-
 terpretes ad Laërtium in *Pythagora*.

Ἀδελφόν γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ χρῆμα.
 Sic locum hunc ex MS. emendavi. An-
 tea enim pessime legebatur, εἰ δὲ ἄλλοι γὰρ
 ἐν πᾶσι τέτοις εἰ χρῆμα οἱ κρινῶντες οἱ κριν.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicem quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album lœdendum; quia & hic supplex Lunæ sacer est; unde & horas denunciat. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas pœnas nascamur, pœnas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse è via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverso pectore exceptis occumbere; malum vero,

ἐχέσθῃ μὴ πλησιάζειν ὅππῃ παρο-
πιῖα. Μὴ λέγειν ἀνὰ Φωτὸς.
Σπένδαν πῖς θεοῖς κτ' τὸ δὲ τὴ κί-
λικθῇ; οἰωνὸν ἔνεκα, καὶ ὅπως μὴ
ὑπὸ τῇ αὐτῇ πῖνῃ. Εἰν δακτυλίῳ μὴ
φέρειν σημεῖον θεῷ ἐκόντα, ὅπως
μὴ μιαινῇ. ἄρασμα γάρ, ὅπερ
δαίφουτος ἐστὶ τῷ οἴκῳ. Γυναῖκα
ὃ δὲ δῶκεν τῇ αὐτῇ. ἱκέτης γάρ.
διὸ καὶ ¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ
λήϊς δὲ δεξιᾶς. μηδὲ ¹¹ ἀλεκ-
τρύνα λατρεῖν θύειν. ἱκέτης γάρ,
ἡρὸς τῷ μηνός. διὸ ἐ σημαίνουσιν
ὡραν. * Καὶ συμβαλῶν μὴδὲν ⁸⁵
ὡρᾶ τὸ βέλπυσον τῷ συμβαλῶ-
μῶ. ἱερὸν γάρ ¹² συμβαλῆ. Ἀρα-
θὸν, οἱ πόνοι. αἱ δὲ ἡδοναὶ ἐκ πα-
τὸς τρυφῆς κακόν. ὅππῃ καλᾶσως
γάρ ἐλθόντος δαί καλᾶσθῶναι.
Θύειν χρὴ ἀνυπόδεσιν, καὶ πρὸς τοὺς
ἱεροὺς προσκίνα. ¹³ Εἰς ἱερὸν ὃ δὲ
ἐκτρέψατο. οὐ γάρ παρέργον δαί
πνέειναι ¹⁴ τὸν θεόν. Ἦ πρὸς μόνον
ἔχοντα τρυφᾶντες ὅν τῷ ἐμπροσθεν
πλῶτῃσι ἀναγίν. ἐναντίας δὲ,

⁹ Ὅπως μὴ μιαινῇται] In priorē Edit. particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48.

¹¹ Ἀλεκτρυόνα λατρεῖν θύειν] In priorē Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi, auctoritate ipsius Jamblicii in *Protreptico*, pag. 146. ubi ait, Ἀλεκτρυόνα καὶ πρὸς μὲν, μὴ θύει δὲ.

¹² Συμβαλῆ. Ἀραθὸν οἱ π.] Antea absque distinctione legebatur, συμβαλῆ ἀραθὸν οἱ π. quam confusionem non animad-

vertens Argerius, συμβαλῆς ἀραθὸν οἱ πόνοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ Εἰς ἱερὸν ὃ δὲ ἐκτρέψατο. οὐ γὰρ π.] Porphyrius de *Vita Pyth.* præceptum hoc Pythagoricum sic effert, Προγενεὶδ ὃ μὴ ἐν παρέργῳ τὸς θεῖς, ἀλλ' εὐχόμενοι ἐπὶ τῷ ἀρχηγόντι.

¹⁴ Τὸν θεόν] Cum Argerio τὸ θεῖον lego.

ἐλαστίον. ¹⁵ οἷς μόνον τὸ ζῶον οὐκ
εἰσέρχεται ἀνθρώπων ψυχῇ, ἀ γέ-
μεις ἐστὶ τυθ' ἡμῶν. ἀλλὰ τῷ τὸ θυσι-
μῶν χρηρὶ ἐοικέν μόνον, οἷς δὲ τὸ
ἐοικέν καθήκη. ἀλλὰ δὲ μηδεὶς
ζῶν. τὰ μὲν γὰρ πιαυτὰ τὸ ἀκυσμά-
των ἐστὶ. τὰ δὲ πλεῖστον ἔχοντα μήκας,
πρὶς τὸ θυσιῶν, καὶ ἐκαστος οὗ-
καυρὸς πᾶς χρηρὶ ποιῶν, τὰς π
ἀλλας, καὶ πρὶς μετακινήσεως τὸ ἐ-
τῶν, καὶ πρὶς τὰς παρὰς, πᾶς
86 δὲ ἀκαταμάτητος. * Ἐπὶ οὖν μὲν
γὰρ ὁπλιζομένων δὲ. οἷον, ὅτι δὲ
τυκτοποιῶν, ἕνεκα δὲ καταλιπεῖν
ἔπρεον ἀντὶ ἑαυτῶν θεῶν θεοστυτήν.
τῶν δὲ εἰς λόγον προσέτι. καὶ
ἕνεκα μὲν τῶν ὁπλιζομένων δὲ
προσπεφυκέναι, ἅπερ δὲ ἕνεκα δὲ
πέρην. οἷον πρὶς τὸ ἄρτον μὴ κα-
ταγνώαι, ὅτι πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ κε-
σιν ¹⁶ συμφέρει. αἱ δὲ προστιθέμεναι
οὐκ ἐπὶ λογίᾳ πρὶς τὸ πλεόντων οὐκ εἰς
Πυθαγορικῇ, ἀλλὰ ἐνίων ἔξωθεν
ὁπλοποιζομένων καὶ περὶ μύων
προστίπτεν εἰς τὰ λόγον. οἷον δὲ πρὶς
τῷ νῦν λεχθέντι, ἀλλὰ τί εἰ δὲ
καταγνώαι τὸ ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
φασίν, ὅτι εἰ δὲ τὸ σπυρίοντα ἀλλο-
λύειν. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρεῖα-

contrarium. Animam humanam in
ea saltem animalia non ingredi, quæ
mactare fas est; ideoque ex immo-
labilibus illa sola comedenda, quæ
pro victimis cedere licet; à cæteris
omnibus abstinentum. Talia itaque
sunt quæ acusmaticis præcipiebantur:
prolixissima vero doctrinæ
erant de sacrificiis, quomodo tum
alio quovis tempore, tum eo præ-
sertim, quando ex hac vita migran-
dum est, peragenda sint: item de
sepultura, quomodo instituenda sit.
Et quibusdam quidem ratio adji-
cienda est: exempli gratia: quod
suscipiendi sint liberi, ut post te
alium succedaneum Deorum cul-
torem relinquant. Aliis vero sub-
jecta ratio non est. Quædam por-
ro rationes è propinquo assumptæ;
nonnullæ vero longius petitæ sunt:
ut quod panis non sit frangendus,
quoniam ad iudicium apud inferos
conducit. Sed hæ rationes
ob verisimilitudinem additæ, non
sunt Pythagoricæ, sed quorun-
dam extraneorum, qui eas com-
miniscuntur, quive conantur pro-
babilem quandam speciem dictis
affingere: ut de eo quod modo
dictum est, quare panis frangen-
dus non sit, aliqui quidem ajunt,
propterea, quod non oporteat

¹⁵ Εἰς μόνον] Mena scribendum esse vir
doctus ad marginem codicis Spanhemia-
ni recte monuit.

¹⁶ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tione habet, εὐ συμφέρει: quod confide-
randum est.

¹⁷ Τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρεῖον.] Vide Mena-
gium ad Lact. lib. VIII. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum patrem convenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuendoque huiusmodi omen præbere. Ac omnia quidem præcepta, quibus quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad divinum Numen tendunt, estque hoc principium & eo omnis vita ordinatur, ut Deum sequamur, atque huius philosophiæ ista ratio est, quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde quam à Diis petunt: perinde ac si quis in provincia Regis potestati subiecta, quendam è civium numero præfectum colat, neglecto eo qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Cum enim & Deus sit, & omnibus imperet, in confesso est, quod bonum à Domino petendum sit: omnes enim iis bona tribuunt quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Æ-

ελκῶς πάντες ὅππῃ ἕνα ἄρ' ἔναι σπεί-
σιν οἱ φίλοι. οἱ δ' ἰ, ὅπ' εἰ δέῃ οἰ-
νὸν ποιῆσαι τοῖς ἐν δὲ χόρδον κα-
ταγνύειν ἐ σωτρίβοντα. ¹⁸ ἅπαν-
τα μὲν τοι, ὅσα πρὸς τὸ πρᾶτ' ἔναι
μὴ πρᾶτ' ἔναι διορίζουσιν, ἐστὶ χαρὰ
πρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δὲ ἄλλ' αὐτῇ ἐστὶ,
καὶ ὁ βίβ' ἅπας συντίπαιλαι πρὸς τὸ
ἀκροαθῆναι τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος
αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.
* Γελοῖον γὰρ ποιεῖν ἀνθρώποι ἄλ- ⁸⁷
λοθεν ποτὲν ζητῆναι τὸ εὖ, ἢ ὡς
τῶν θεῶν. καὶ ὁμοίον, ὡς περ' ἀν-
θρώπου ἐν βασιλευσύνῃ χώρᾳ τὸ πλι-
τῶν πινὰ ὑπερχόντων πρᾶτ' οἱ, ἀμε-
λήσας αὐτῶν τῶν πάντων ἄρχοντος.
τοιαῦτον γὰρ οἰονταί ποιεῖν ἐστὶν ἀν-
θρώπου. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον, καὶ
ἔστι πάντων κύριος, δεῖν ὁμο-
λογεῖται ὡς τὸ κύριον τὸ ἀγαθόν
αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὡς μὲν ἀν-
θρώποι, καὶ οἷς ἀνθρώποις, τοιαῦτοις
διδάσκει τὸ ἀγαθόν. πρὸς ἐς τὸ ἐνα-
πίως ἔχουσιν, πρὸς ἐναπία. τῶν μὲν
αὐτῇ ἐστὶ τοιαύτη σοφία. ἣν δὲ πῶς
ἵππομέδων ²⁰ ἀγείρει. αἰνῶς,

¹⁸ ἅπαντα μὲν τοι, ὅσα πρὸς τὸ πρᾶτ' ἔναι — *ἰσχυρῶς ἔχουσιν, καὶ ἰσχυρία*] Totus hic locus repetitur infra, Num. 137. quod & de aliis locis miror. Quid enim crebra illa παντολογία opus est?

¹⁹ Καὶ δὲ ἄλλ' αὐτῇ ἐστὶ] Locus hic turbatus est & corruptus, quem sic in ordinem redigo, ἐστὶ χαρὰ πρὸς τὸ θεῖον, καὶ ὁ βίβ' ἅπας συντίπαιλαι πρὸς τὸ ἀκροαθῆναι τῷ θεῷ καὶ δὲ ἄλλ' αὐτῇ ἐστὶ καὶ λόγος ἔστι

τῆς φιλοσοφίας. Sic expedita sunt omnia. Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ Ἀγείρει Αἰνῶς] Arceus vertit, *rusticus Aeneas*. Sed quid hoc? Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, Ἀρχαῖος. At Nos, deletο ἀγείρει, legendum censuimus, αἰνῶς. Nam infra, cap. ult. inter Ægeos recen- setur Hippomedon.

Πυθαγόρειον, τῶν Ἀκουσματικῶν, ὅς ἐλεγεν, ὅτι πάντων τέτων ²¹ ἐκείνης λόγους ἔδοξε εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὡς οὐδὲν ἴσθαι πολλῶν καὶ ²² αἰεὶ δὲ γοῖαν, ²³ τὸν μὲν λόγον περὶ ἡρώδου· λελεῖσθαι δὲ αὐτὰ πρὸς ἐλήματ᾽. ²⁴ οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων, τέττας πρόλογον εἶναι Πυθαγόρου, καὶ αὐτοὶ φασὶν ἐπὶ μάλλον, καὶ ἀλέγουν αὐτοὶ, ἀληθῆ εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος πρὸς αὐτὴν

88 γνέσθαι φασὶν. * Ἀφικέσθαι τὸν Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας ἐς Σάμους καὶ τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀκμαζέουσας τῆς ἰταλίας, καὶ γνέσθαι σωήδεις αὐτῷ ὄντι πρώτους ἐν τῇ πόλει. τέτων δὲ τοῖς μὲν περὶ σπουδαίους καὶ ἀρχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικαῖς πράγμασι κατέχευε, ²⁵ ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τὰ μαθημάτων ἔδοξε ἐντυγχάνειν, ψιλῶς διὰ λεχθῆναι, ἡγάρμον, ὅθεν ἦτιον

geus, Pythagoreus, è numero Acusmaticorum, qui dicebat, quod Ille omnibus hisce rationes demonstrationesque subjecerit; quia vero vulgo à pluribus, iisque semper segnioribus tradebantur, inde factum esse, ut rationibus detractis, sola problemata reliqua manserint. Qui vero inter Pythagoreos Mathematici dicuntur, illi fatentur & istas rationes esse Pythagoræ, & ipsi plura insuper tradunt, quæque dicunt, ea contendunt vera esse: sed causam dissimilitudinis hancce fuisse ajunt: venisse Pythagoram ex Jonia & Samo, Polycrate tyrannide potente, & florente tum temporis Italia, principesque urbium familiares ipsi factos. Horum seniores cum difficile esset disciplinis & demonstrationibus vacare, utpote occupatos & civilibus negotiis distractos, simpliciter ad eos differebat; ratus eos nihilominus etiam sine rationibus fructum inde per-

²¹ Εκείνης] Idem vir doctus recte scribendum hic monuit, ἐκείνης, i. e. Pythagoras. Sic enim Pythagoram κατ' ἐξοχὴν a sectatoribus suis appellatum fuisse, tum alii testantur, tum etiam Noster paulo post, Num. 89.

καὶ αἰεὶ δὲ γοῖαν] Arcerius scribendum putabat, καὶ ἰσαρροῖαν: male omnino. Est enim locus sanus, & mendicæpers: quem Obrechtus recte vertit.

²³ Τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. Antea vero male, το μὲν λόγον.

²⁴ Οἱ δὲ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ δὲ

Μαθηματικὸν τῶν Πυθαγορείων: ut Obrechtus recte. Deinde, pro τῶν δὲ, sensu exigente rescripti, τῶν δὲ π.

²⁵ ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τὰ μαθ.] Propter ἀκολουθίαν orationis scribo, ὅτι χαλεπὸν εἶναι διὰ τὰ μαθημάτων καὶ ἀποδείξαι αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Addo αὐτοῖς, quia dativi præcedentes περὶ σπουδαίους & ἀρχόλοις non reguntur a verbo ἐντυγχάνειν, sed διὰ λεχθῆναι. Deinde, διὰ τὰ μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est, disciplinis & demonstrationibus vacare, ut eruditus Obrechtus vertit, sed, de disciplinis & demonstrationibus cum aliquo colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret : perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicunque vero inter juniores facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus expo-
liebat : & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem è numero Pythagoreorum ; cum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse ; cum tamen omnia fuerint Illius Viri : sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, ut è Geometria quæstum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus : hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

ωφιλεῖσθαι ἔανδ' ἡ αἰτίας, εἰδό-
τας, τί δὲ πράττειν ὥστε ἔοι
ιατρειοὶ ἢ περὶ αἰσθησέμεναι Διὰ
τί αὐτοῖς ἕκαστον πράττειν, ἔδεν
ἦτον πυγῶναι τ' ὑγίαι. ἔστις ἡ
νεώτερος ἐκτόγχανε, καὶ διω-
μύοις πειρῶν ἑμαρτάνειν, πῶς πει-
πῶς δὲ διποδείξωας καὶ τ' μαθημάτων
ἐκτόγχανε. αὐτὰς μὲν ἐν εἰναί
διπὸ τέτων. ἐκείνης ἡ διπὸ τ' ἐπύρων.
πρὶ δ' ἡ ²⁶ ἰππῶς μάλισσα, ὅς ἦν
μὲν τ' Πυθαγορείων. Διὰ δὲ ἡ ἐξ-
νεγκῶν ἑμαρτάνει πρῶτον σφαῖ-
ραν τ' ἐκ τ' δωδεκά πενταγώνων,
ἀπώλειτο καὶ ἡ γαλατῶν, ὡς αἰσ-
θησῶς. διόταν ἡ ἐλαβεν, ὡς εὐρών.
εἶναι ἡ πάντα ἐκείνης ἡ ἀνδρός.
περὶ αἰσθησέμεναι γὰρ ἔτω τ' Πυθαγό-
ραν, καὶ ἡ καλεῖσθαι ἐνόματι. * Λέγ- 89
σι ἡ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξενήχθαι γε-
μετρίαν ἔτως. διποβαλεῖν πρὸς τ'
ἐπύρων τ' Πυθαγορείων. ὡς ἡ ²⁷ τέτο
ἐπύχουσι, διποβαλεῖν ἀνθρώπων γε-
μαπῶσαι διπὸ γεμετρίας. ἐκα-
λεῖτο ἡ ἡ γεμετρία πρὸς Πυθα-
γόρῃ, ἰσχυρία. πρὶ μὲν ἐν τ' Δι-
φορῶς ἐκαπῶας τ' πρᾶγμαπῶας,
καὶ ἐκαπῶων τῶν ἀνδρῶν τῶν
ἀκρωμύων Πυθαγόρῃ πᾶσι πα-
ρελήφαμιν. ὅτ' γὰρ εἶσω σινδόν-
ον, καὶ ἐξω, ἀκρωμύων τῶν Πυ-
θαγόρῃ, καὶ ὅτ' μὴ πρὸ ὅτ' ἀκρῶν

²⁶ ἰππῶς] Hujus Hippasii etiam men-
tio facta fuit supra, Num. 81.

²⁷ Τέτο ἐπύχου] Lego, ἔτως ἡ πό-
χου.

τας, ἢ ἀνδρῶν ὁράων, καὶ σῶν εἰσῶ,
καὶ ἐξω διωρισμένους, οὐκ ἄλλους,
ἢ σῶν εἰρημνύους ὑπολαμβάνειν
προσέειπε. καὶ σῶν πολιτικῶν δὲ, καὶ
οἰκονομικῶν, καὶ νομοθετικῶν ὄντας
αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρή.

Κ Ε Φ. ιθ'.

CAP. XIX.

- 90 Κ Αθόλως ἢ εἰδέναι ἄξιον, ὡς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρε, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστω ἐδιδάσκων παρεδίδοξεν ὅτι σφ-
φίως ἢ ὑπεράλλεσσαν μοῖραν. πε-
μήρου ἢ μέγιστον. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκυθῆς ἐξ Ἰππεβορέων, ἀπει-
ρῶς τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὡς ἐ-
ἀμύνητο, καὶ τῇ ἡλικίᾳ προεβή-
κως ἤλθε, τότε δὲ διὰ τοῦτον αὐ-
τὸν εἰσηγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' αὐτὸν
ὅτι σιωπῆς, καὶ ὅτι ἐν τοσούτοις χρόνοις
ἀκροάσεως καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων,
ἀφ' ὧν αὐτὸν ὑπετίθηδον ἀκροά-
σας πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῶν δογ-
ματισμῶν, καὶ τὸ πρὸς φύσιν
σύγγραμμα, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδι-
91 δαξεν. * Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβάρης
ἀπὸ Ἰππεβορέων, ἡ ἱερὸς δὲ ἐκασ-
τὸν Ἀπόλλωνος πρεσβύτη κατήκων;
καὶ τὸ ἱερατικὸν σφώτατο, ἀπὸ τῆς

IN genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuilibet ratam sapientiæ portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initia-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, eum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
minibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione coli-
tur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* Ἀκροάσας] Mendose. Vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani rescrip-
serat, εἰρησάσας: quod non displicet.
Arcecius conjiciebat, ἡγήσας.

* Ἰερὸς δὲ ἐκαστὸν Ἀπόλλωνος πρεσβύτη κα-
τήκων, καὶ τὰ ἱερὰ σφ.] Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expedit:
Ἰερὸς δὲ ἐκαστὸν Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης ἡδὲ

è Græcia domum remeans, ut aurum, quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus è templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

Ελλάδι τοσοῦτον εἰς τὰ ἰδιῶτα, ἵνα τὸν ἄγερθεντα χρυσὸν τῷ θεῷ δοθῇται εἰς τὸ ἐν ὑπερβορείοις ἱερὸν. Ἰαμβλίου ὅτι ἐν παρόδῳ καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Πυθαγόραν ἰδὼν, μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ὅτι περ ἦν ἱερεὺς, καὶ περὶ αὐτοῦ μὴ ἄλλῃ εἶναι, μηδὲ ἀνθρώπων ὁμοίον ἐκείνῳ· ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸ Ἀπὸλλω, ἐκ τῶν ὧν ἑώρα περὶ αὐτὸν σμυνοτάτων, καὶ ἐξ ὧν προσεγίνωσκεν ὁ ἱερεὺς γινωρσμάτων, Πυθαγόρα ἀπιδάσκεν οἷσιν, ὃν ἔχων διὰ τοῦ ἱερῆ ἐξήλθε, χρήσιμοι αὐτῷ ἐσόμενοι πρὸς τὰ συμπιπτοντα δυσμήχανα καὶ τὴν πωσύνην ἄλλην. Ἰαμβλίῳ γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄλλα διαβαινῶν, οἷον ποταμούς, καὶ λίμνας, καὶ πέλαγος, καὶ ὄρη, καὶ τὰ πτωχεύματα, καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς λόγῳ, καθαρμούς τε ἐπιτίλει, καὶ λοιμούς ἀπιδάσκει, καὶ

ὧν, καὶ ταῖς ἐκ τῆς σφωδρῆς ἀπὸ τοῦ Ἰαμβλίου ἀναγραφῆς εἰς τὰ ἰδιῶτα, δεσ. Pro περὶ οὗτου rescripsimus περὶ οὗτου. Erat enim Abaris jam senior, &c., ut ipse Jamblichus paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ πτωχεύων, cum in Græciam veniret. Deinde, pro καὶ ἡλικίᾳ Desider. Herald. *Animadv.* in Jamblich. cap. vii. legendum censet καὶ ἡλικίᾳ: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τῷ ἱερῷ σφωδρῆ ex Græcia in patriam suam deduxisse, vel intulisse. Sed non observavit vir ille doctus, pro σφωδρῆ legendum esse σφωδρῆς: unde conjectura ejus sponte corrui. Nos igitur rectius, ut putamus, rescribendum censuimus, ἥδη ὧν: prout etiam Obrechtum legisse ex versione ejus patet. Porro, pro σφωδρῆ scri-

bendum esse σφωδρῆς, monuerat etiam vir doctus ad marginem codicis Spanheimiani.

[Ἀγερθέντα] Sic noster MS. ἀγερθέντα, congrego, colligo. Antea vero male, ἀρκεθέντα: quod Arcerius suo more ἀρκεθῶς, in ἀρκεθέντα mutandum censuit. Vide etiam Desider. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀγερθέντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit.

[Οἷσι] Confer Nostrium infra Num. 136. 140 & 141.

[Ἐποχόμενοι] ὅτι αὐτῷ καὶ τὰ ἄλλα διαβ.] Vel legendum est, ἐποχ. ὅτι αὐτῷ, καὶ τὰ ἄλλα διαβ. Vel, ἐποχ. ὅτι αὐτῷ τὰ ἄλλα διαβ.]

ἀνέμους, ἀπὸ τῶν εἰς τὰ πᾶσι ἀξί-
σῶν πλείων βοήθην αὐτὸν γνέσθαι.
92 * Λακεδαιμόνα γοῦν παρελήφα-
μεν μὲν τὸν ὑπὸ ἑκείνῃ γνόμενον ἐν
αὐτῇ⁶ καθαρμὸν μήκεν λοιμῶσαι,
πλλάκις περὶ τὸν τῷ πατρί-
ματι πεπιστεύσας, ἀλλὰ τὸ δυσρα-
πείαν ἔχοντα, καὶ ἐν ὥκισται,
τῶν ταύρων ἐρῶν πνίγῃ⁷ ἀξιό-
λογον αὐτῇ παρεχόντων, ἢ ἀλλὰ τὸ
ὑπερεκείσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσίν.
καὶ ἄλλα πιαῦται⁸ τὴν γῆν ἰσχυρεῖται
τῆς πρὸς Ἀβάριδος⁹ δυνάμεως.
δεξάμενος ἢ Πυθαγόρας τὸ ἴσον,
καὶ μὴ ξενισθεὶς πρὸς τὸν, μηδὲ τὸ
αἰτίαι ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν,
ἄλλως ἢ ἂν ἔντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὦν,
ἰδίᾳ ἐκ αὐτοῦ δοξαζόμενος τὸ Ἀβάρ-
ιδαν, τὸν τε μὴρὸν τὸ ἑαυτῷ ἐπίδειξε
χεύστον, γνώρισμα παρέχων ἔτι μὴ
διεψεύσθαι. καὶ πᾶσι καὶ ἑκάστῳ
ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαερθιμῶν
μὲν αὐτῷ, καὶ πᾶσι ἰκανῶς πε-

pellebat atque arcebat ventos ab
urbibus, quæ opem ejus implorave-
rant. Lacedæmonem certe acce-
pimus ab eo lustratam, nunquam
deinceps peste laborasse; cum an-
tea sæpius id malum incubuisset,
propter incommodum situm loci,
in quo urbs erat condita; monti-
bus quippe Taygeti ab imminente
desuper summo cacumine nimium
æstum immittentibus. Eadem de
Cnossio Cretæ urbe, & alia quoque
similia potentia Abaridis vestigia
memorantur. Pythagoras autem
accepto telo, minime rei insolentia
commotus, nec causam, ob quam
ei daretur percontatus est, sed tan-
quam qui revera Deus ille foret,
Abaridi seorsum ab arbitris ab-
ducto aureum suum femur ostendit;
ut argumento esset, neuti-
quam illum animi falsum fuisse:
quin & enumeratis singulatim quæ
in templo reposita erant, fidem
illi fecit, quod non male Apollini

⁶ Καθαρμὸν] Sic recte MS. pro cor-
rupto καθαρίσθαι, quod prior Edit. ha-
bet. Et paulo post, καὶ ἐν ὥκισται, ite-
dem auctoritate MS. rescripti, pro καὶ
ἐν ὥκισται.

⁷ Διὰ τὸ ὑπερεκείσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσίν]
Est locus obscurus: quem Obrechtus,
ut ex versione ejus patet, sic legit & di-
stinxit, ἀλλὰ τὸ ὑπερεκείσθαι ἐκ Κρήτης
Κνωσίν. Sed nos verba illa, ἀλλὰ
τὸν δυσραπείαν ἔχοντα, καὶ ἐν ὥκισται.
τῶν ταύρων ἐρῶν πνίγῃ ἀξιόλογον αὐτῇ
παρεχόντων, ἀλλὰ τὸ ὑπερεκείσθαι, parenthe-
si includenda censemus; & deinde ea,
quæ sequuntur, sic scribimus, ὅς ἐστι

Κρήτης Κνωσίν. Sic sensus erit clarus:
Lacedæmonem nempe, postquam ab Abaride
lustrata fuerit, a pestilentia libera-
tam fuisse; uti & Cnossium, urbem Cre-
tæ. Confer cum hoc loco Nostrium in-
fra, num. 141.

⁸ Τίχνη] Est vox corrupta: pro qua
Archerius legendum censuit, τυχνημαί;
Obrechtus, ἴχνη: at Nos potius συχναί,
i. e. multa; amicissimo & pererudito
Hemsterhuyfio, nupero Pollucis Edito-
re, eam Nobis conjecturam suggerente.
Deinde scribimus, ἰσχυρεῖται πᾶσι τῆς
τῆς πρὸς Ἀβάριδος δυνάμεως.

⁹ Ἀβάριδος] Divide & scribe, Ἀβάριδος.

ipsum assimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam præstaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; quæ verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & cœlestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

ραχών, ὡς εἶπεν κακῶς ἐκάσαι· προοίεις π, ὅτι ὅτι θεραπεία καὶ εὐεργασία τῷ ἀνθρώπῳ ἦκει, ¹⁰ καὶ ἀλλὰ τὸ ἀνθρωπίνου φθ, ἵνα μὴ ξενίζόμενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέχον παρέσονται, καὶ τὸ παρ' αὐτῶν μάθησιν ἀποφύγωσιν· ἐκέλευσε π μύειν αὐτὸν, καὶ συνδιορθῆναι τὸν ἐντυγχάνοντα· τὸν δὲ χρυσὸν, ὃν σωήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ὀπιτηθείοις, ὅσοι περ ἐτύχαιον ἕτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγήμενοι, ὥστε ¹² βεβαιῶσαι τὸ δόγμα, τὸ λέγον, κοινὰ τὰ φίλων, δὲ ἔργα. * Οὕτω δὲ κατα- 93 μέναιον αὐτῶν, ¹³ ὁ νῦν διελόμενος, Φυσιολογίαν π ἐ Θεολογίαν ὀπιτημηδίου παρέδωκε· καὶ ἀντὶ τῷ ἀλλὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τὸ ἀλλὰ τὸ ἀριθμῶν πρὸς γνῶσιν παρέδωκεν, ἡγήμενος πάντων ¹⁴ καθαρωτέρων εἶναι, καὶ θειοτέρων, καὶ πῶς ἑρανοῖς τὸ θεῶν ἀριθμοῖς οἰκειοτέρων. ἀλλὰ π τὰ ἀρμύζοντα τῷ Ἀ' Ἐ' ἀρεμὶ παρέδωκεν ὀπιτηδόμενα. ¹⁵ ἀλλ' ἔτι δὲ ἕνεκα ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκείνο

¹⁰ Καὶ ἀλλὰ τὸ ἀνθρωπίνου φθ.] Vide quæ notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὡς δὲ δαίμων πρὸς ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῷ Σάμῳ.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπερέχον παρέσονται.] In prior Edit. pessime legitur, πρὸς τὸ ὑπερίχον ῥέσονται. Nos hic secuti sumus auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιῶσαι.] Antea male, βεβαίως.

¹³ Ὁ νῦν διελόμενος.] Lego, ὁ νῦν δὲ ἐλόμενος.

¹⁴ Καθαρωτέρων.] Sic rescripsi auctori-

tate codicis MS. pro καθαρωτέρων: quæ est vox nihili.

¹⁵ Ἀλλ' ἔτι δὲ ἕνεκα ὁ παρὼν.] Sic recte MS. pro, ἀλλ' ἔτι δὲ ἕνεκα παρὼν λόγος: quem locum ut desperatum & mutilum alterisco notaverat Arcerius. Desider. Heraldus quoque *Animadvers.* in Jamblich. cap. vii. loco huic quædam deesse existimans, eum sic supplere tentavit, ἀλλ' ἐπὶ ἔτι τῷ παρὼν λόγος. Sed merito præferenda sunt ea, quæ ex codice MS. substituímus.

πάντα ἐπαείλωμι, ὡς ἄρα ἄλλας ἄλλως, ὡς ἔχ' ἕκαστος Φύσεως καὶ διωάμεως, ἐπανορθῶν ἐπειχόμενος. πάντα μὲν γὰρ τὰ ποιαῦτα ἔτι παρεδόθη εἰς τοῦτον ἀνθρώπους, ἔτι τὰ μνημονόμιστα ῥάδιον διελθεῖν.

Κ Ε Φ. κ'.

CAP. XX.

94 Οὐλίγα δὲ ἔτι τὰ γνωριμώτατα διελθώμι δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς, καὶ ὑπομνήματα τῶν παρχόντων πρὸς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὑπὸ τῆς δόξας. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν ἀπάτην, ἐσκόπῃ, εἰ διώωνται ἑχέμυθεῖν, (τότῳ γὰρ δὴ ἔτι ἐν τῷ ὀνόματι) καὶ καθεύδειν, εἰ μανθάνοντες, ὅσοι ἀνὰ κέσσωσι, οἷοί τι εἰς σωπαῖν ἔτι ἀφουλάττειν. ἔπειτα, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐπειτὰ τι πλείονα παρὰ τὸ σωπαῖν, ἢ περὶ τὴν λαλήν. ἐσκόπῃ δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα πρὸς πᾶσι ἢ ὑπὸ τῆς ἀκροτήσεως ἐπιβλέπειν. ἔτι παρέρχωνται τὰ ποιαῦτα αἰεὶ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, οἷον, πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὑπὸ τῆς ὑμῆς, ἢ εἰ φιλόνοιχοι εἰσιν, ἢ φιλότιμοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκροβῶς αὐτῶς

mus, quemadmodum scilicet alios aliter pro cuiusque indole & viribus informare conatus sit; cuncta equidem, quæ huc pertinent, neque ad hominum notitiam pervenerunt, neque quæ memorantur, facile percenferi possunt.

Sed pauca tamen quædam, eaque celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studio-rumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ΕΣΗΜΥΘΗΙÆ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audiverant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; maiorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittibat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

¹ Ακροτήσεως] Legendum potius, ἀκροτήτων. Nam ἐπιθυμία ἀκροτήτων apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

instructi à bonis moribus videren-
tar, tum porro in docilitatem &
memoriam inquirebat: initio qui-
dem, an prompte & perspicue asse-
querentur quæ dicta erant: deinde
quo amore, quave moderatione
tradita complecterentur: adverte-
bat enim an natura tractabiles es-
sent: & hanc tractabilitatem **CATARTYSIN**, id est, morum con-
cinnitatem, appellabat: inimicam
vero hujusmodi suæ institutioni ar-
bitrabatur ferociam: sequi enim
inde rusticitatem, invecundiam,
impudentiam, proterviam, igna-
viam, discendi fugam, imperii de-
trectationem, famæ neglectum, &
similia: placidos vero mores &
tractabilitatem contrarium comi-
tatum habere. Atque hæc in pro-
batione discipulorum spectabat,
hucque ducebant prima eorundem
exercitamenta: siquidem aptos
admittebat ad sapientiæ suæ the-
sauros, eosque ad scientias pro-
vehere allaborabat: sin vero ine-
ptum quempiam deprehenderet,
ut alienum & extraneum procul
arcebat. Hisce ita præmissis, de
studiis agere lubet, quæ toto die
à familiaribus suis tractari voluit.

ὁπτι ἐλέπνπιν² ἐξηρτυμῆμοι ἐφαί-
 νοντο πῖς ἀρχαῖοις ἤητοι, τότε πῶ-
 εὔμαθίας ἔ μνήμης ἐσκόπη. πρῶ-
 τον μὲν, εἰ δυνάωνται ταχέως ἔ σα-
 φῶς ὡδραχελθῆν πῖς λεγομέ-
 νοις· ἔπειτα, εἰ παρέπιταῖ πῖς αὐ-
 πῖς ἀράκησις ἔ σωφροσυνή πρὸς
 τὰ διδασκόμμενα. * Εἰ πεσκόπη γὰρ 95
 πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσι.
 ἐκάλη δὲ τῶν κατέρπτουσιν. πολέ-
 μιοι ᾗ ἡγῆτο ᾗ ἀγελότητι πρὸς
 πιαυτῶν διαγωγῶν. ἀχελθῆν
 γὰρ³ ἀρχιότητι ἀναίδεια, ἀναι-
 δυντίας, ἀχελασίαν, ⁴ ἀκυρίαν,
 δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀπιμίαν,
 καὶ τὰ ἀχελθῆ. πρῶότητι ᾗ ἔ ἡμε-
 ρότητι, τὰ ἐναντία. ἐν μὲν ἔν τῇ
 διὰ πῖρα πιαυτῆ ἐπισκόπη, καὶ
 πρὸς πῶτα ἡσκήσαν· μαυθάνοντας
 τὰς π ἀρμόζοντας πῖς ἀρχαῖοις τῆς
 παρ' ἑαυτῶ σοφίας ἐνέκρινε, καὶ
 ἔτως ὁπτι τὰς ὁπτησίμας ἀνάγειν
 ἐπηρεῶν. εἰ ᾗ ἀνάρμοστον κατῶδοι
 πινά, ὥπερ ἀλλόφυλόν πινά, καὶ
 ὁθνεῖον ἀπῆλανε. πῶτι δὲ τ' ὁπτι-
 τηδούματων, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης
 ἡμέρας πῖς ἱταίοις, μετὰ τῶν

2 Ἐπιβλέποντι ἐξηρηρῶσι : φαίνεται] Sic
rescripsi, pro ἐπιβλέποντις ἐξηρηρῶσι :
quod prior Edit. nullo sensu haber. Ἐξηρ-
ηρῶσι autem est, præditi, adornati. in-
finitivus : unde ἐξάρτης; qua voce Noster
utitur supra, Num. 64.

¹ Ἀγασίτην] Antea male, ἀγασίτης.
Vult enim Iamblichus dicere, feritatis

consequens esse inverecundiam, &c. Sic paulo post, *πρότην, & ἡμισυήτην*, i-
dem sensu exigente rescripsi, pro *πρό-
την & ἡμισυήτην*.

¹ *Ἀκρίαις*] Quid hoc? Forte Jamblichus scripserat, *ἀκρίτῃαις*. Obrechtus vertit, *ignaviam*: qui proinde *δὲ χάρις* legisse videtur.

96 Φράσω. καὶ γὰρ τὸ ὑφήγησιν αὐτῶν
 ὡς ἐπερασον οἱ ὑπὸ αὐτῶν ὁδηγέ-
 μνοι. * Τὰς μὲν ἑωθινὰς περιπάτους
 ἐπιῆντο οἱ ἄνδρες ἕτοι κατεμίνους
 πρὸς εἰς πύλας πόλεως, ἐν οἷς συνέ-
 βαινεν ἡρεμίαν πρὸς ἡσυχίαν εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερὰ, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλα πρὸς θυμηδία. ὦνοντο γὰρ δὲν
 μὴ πρότερον πνὶ συντυγχάνειν,
 πρὶν ἢ τὸ ἴδιον ψυχὴν καταστήσασθαι,
 καὶ συναρμόσονται τὸ Διόνοισιν. ἀρ-
 μόδιον γὰρ εἶναι τῇ καταστάσει τὸ Διό-
 νοίας τὸ πιαύτω ἡσυχίαν. τὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς τοῦτον ὅχλόν
 ὡς εἶχεν, θορυβῶδες ὑπερήφαι-
 σταν. διὸ δὲ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 τοῦτον ἱεροπεπιστάτους πόλεως ἀεὶ ἐξε-
 λείποντο. μετὰ δὲ τὸ ἑωθινὸν περιπα-
 τὸν τότε πρὸς ἀλλήλους ἐπύγχανον,
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ γὰρ μήτε,
 ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ
 καιρῷ τῷ πρὸς τὴν διδασκαλίαν,
 καὶ μαθήσεις, καὶ πρὸς τὴν τὴν ἡθῶν
 ἐπανέρθωσαν.

Κ Ε Φ. κα΄.

97 ΜΕτὰ δὲ τὸ πιαύτω Διὰ τριβῶν
 ὅππῃ τὴν τὴν σωματῶν ἐτρέποντο
 θεραπεῖαν. ἐχρῶντο γὰρ ἀλείμμασι
 πρὸς ὁρμήσις οἱ πλείους. ἐλάττωτες
 καὶ πάλαις ἐν τῇ κήποις ἐν ἄλλοις
 οἱ γὰρ ἐν ἀρτηροβολία, καὶ χειρονο-

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manu ductio-
 ni commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse censebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna selige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

C A P. XXI.

A B hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

* Ἀρτηροβολία] Arcerius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλτη-

ροβολία, i. e. halterum jactu. Quid autem
 sint halteres, docent Lexica vulgata. Qui-

tione cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, & mel, aut favus; vinum vero interdum non gustabant: à prandio civilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia; eo quod leges ita fieri juberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen singuli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini ternive; in memoriam sibi mutuo revocantes quæ didicerant, & in præclaris sese studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant convivium, quæ intra decem convivas terminabantur. Hisce congregatis libatio & sacrificia sufficientis & thure celebrabantur: hinc ad cœnam ibant; cui ante Solis occasum finis impone-

μία, ὡς τὰς τῶ σωμάτων ἰατρίας, τὰ εὖσιτα ὀπιτηδόντες ἐκλέγουσιν γυμνάσια. ² ἀρίστῳ δὲ ἐξ ὧν τὸ ἀρτῷ ἔ μέλιτι, ἢ κηρίῳ. οὐκ ᾗ μὲν ἡμέραν ἔ μετῖχον. πὺν δὲ μὲν τὸ ἄριστον χρόνον πεί τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, πεί τι τὰς ἐξωπικὰς, ἢ τὰς ξενικὰς, θλῖτ τῶ νόμων προέτιζον. πάντες γὰρ ἐν τῷ μετ' ἄριστον ὥρῃς ἐθέλοντο διοικεῖν. δέιλῃς ᾗ γυνομήνης εἰς ὅτ' ὡτεπύτες πάλιν ἐρμῶν. ³ ἐχ' ὁμοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περ ἐν τῷ ἐωθινῷ ὡτεπύτῳ, ἀλλὰ σπύδου καὶ σπύτρεῃς ποιήσας τ' ὡτεπύτον, ⁴ ἀναμνησσομένης τὰ μαθήματα, καὶ ἐγγυμναζομένης τοῖς καλοῖς ὀπιτηδόνμασι. * Μετὰ δὲ τ' ὡτεπύτον λητρεῶν ἡγεῖσθ'. λησσομένης π' ὅπ'ι τὰς συνάσιπας ἀπαντῶν. πῶς ᾗ εἶναι μὴ πλείον, ἢ ὅσα ἀφ' ὧν πῶς σπύδου καὶ σπύτρεῃς. ἀφ' ὧν δὲ τ' συνάσιπντων, γένεσας σπύδου π' ἔ' γυσιῃς γυμμάτων π'

καὶ λιβανωτῆ. ἔπειτα ὅτι τὸ δῆπνον

dam tamen ἀληθῆς etiam ὁρθῆς διὰτος
fuisse putant : idque si sequamur , nihil
mutandum erit.

² *Ἀείρω*] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphyry. Num. 34. & Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. 19.

· Οὐχ ὁμοίως] Οὐχ ὅμως, lege.

1 Ἀναμνησκομένης] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμνησκομένης, & ὑψιμαζόμεναι. Refertur enim ad præcedens εὐέλαντο.

¹ *Σωσίνη*] Ex MS. pro *σπίη*, quod prior Edis. habet. Deinde scribo, *πῶ-
τε ἢ ἔχει καὶ πλείον, ἢ ὅλην ἀνθρώπου συν-
λογημένην*: auctoritate Eustathii, qui
locum hunc Jamblichi sic citat ad Il. B.
pag. 190. Edic. Rom. Ait enim : Ἰταρτὴ
γὰρ καὶ ὁ σφύσιντες ἰάμβλιχου, καὶ Πυ-
θαγόρου σωσίνη καὶ ἔχει πλείον, ἢ ὅλην
ἀνθρώπου συνλογημένην.

Malim, *ἑστίας*
 Confer Porphy. Num.
 36.

δαιτημένα. ⁷ ἡρώδης δὲ 7 καὶ οἶνον, καὶ μάζην, καὶ ἄρτον, καὶ ὄψωρον, καὶ λαχανοῖς ἐφθοῖς πρὸς αἰμοῖς. περὶ ἡρώδης δὲ ⁸ κρέα ζώων θυσιῶν ἱερῶν. ⁹ τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων ἀπαιτίας ἡρώδης. εἶναι γὰρ πινὰ αὐτῶν δι' αἰτίας πινὰς καὶ ἡρώδης πρὸς τὸ ἡρώδης. αὐσώτως δὲ καὶ ζῶον ¹⁰, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῳ ἀνθρωπίνῳ ὀφεί, μήτε βλάπῃεν, μήτε φθείρῃεν. * Μετὰ δὲ πῖδε τὸ δαῖπνον ἐγένοντο ἀπονδῶν, ἔπειτ' ἀναγνώσεις. ἔθ' οὖν ἡ ἡν, τὸν μὲν νεάπατον ἀναγνώσκῃ, τὸν δὲ πρεσβύτερον ὀπίσσω, ὃ δὲ ἀναγνώσκῃ, καὶ πῶς δαί. ἐπεὶ δὲ μέλλοιεν ἀπίνειν, ἀπονδῶν αὐτοῖς ἐνέχετο ὃ οἶνον ¹¹. ἀπεισάντων δὲ, ὃ

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter cocta que olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vescabantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esset lædendum nec perendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natu minimus legeret, natu vero maximus præsideret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

⁷ Καὶ ὄψωρον] Paulo superius dixit Jamblichus, οἶνον δὲ καὶ ἄρτον καὶ μίσηλον: qui locus limitat ea, quæ generalius a Jamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse: μήτε οἶνον, inquit, ὅλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

⁸ Κρέα ζώων θυσιῶν ἱερῶν] Vel vox ζῶων est delenda; vel scribendum, κρέας ζώων θυσιῶν, ὃ ἱερῶν. Nam ἱερῶν idem est, quod ζῶων θυσιῶν, i. e. hostia, vel victima. Interdum tamen vox ἱερῶν latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cujus carnibus vescimur: ut suo more erudite ostendit Casaubonus *Animadv.* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hoc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoræorum agens, inquit, ἀπαῖσις καὶ κρέας

ἱερῶν θυσιῶν. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσιῶν erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse θυσιῶν ἱερῶν dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Cæterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσιῶν vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

⁹ Τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων μὴ χρ.] Si τὸ ἡρώδης deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίους ὄψων ἀπαιτίας χρ. Cæterum, quod ad remissam attinet, conferendus est Menagius ad Laërt. lib. viii. Num. 34.

¹⁰ Ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῳ ἀνθρ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laërtium in *Pythagora*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam sativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Cæterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero lanceis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Hæcque sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionesque hominum penitus pertinentes: quarum paucas ex multis appo-

¹¹ Ἡμεῖς φυτόν καὶ ἔγκ.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Laërtius.

¹² Ἐοῦπ ὃ χεῖρ λυκῆ] Vide Menag. ad Laërtium lib. viii. Num. 19. & Schefferum de *Philos. Iul.* cap. xiv. pag.

πρεσβύτατ. παρήγγαλλε παῖδε ἡμέρον ¹¹ φυτὸν ἐγκάρπον μή τι βλάπτειν, μή τι φθείρειν. * Ἐπὶ 100
πρὸς τὰς πῆς, πρὸς τὴν θείαν, καὶ πρὸς τὰς δαιμονίας, καὶ πρὸς τὴν ἡρώϊκον γένος εὐφημόν τι καὶ ἀγαθὸν ἔχον θάνατον. ὡσαύτως ὃ ἐπὶ γένων τι καὶ εὐεργετῶν θάνατον. νόμον τε βουθεῖν, καὶ ἀνομία πολέμειν. τῶν ὃ ῥηθέντων ἀπέναι ἕκαστον εἰς οἶκον. ¹² Ἐοῦπ ὃ χεῖρ λυκῆ ἐκαθαρά. ὡσαύτως ὃ καὶ σπώμασι λυκοῖς τι καὶ καθαροῖς. εἶναι ὃ τὰ σπώματα ¹³ ἰμάτια λευκά. κωδοῖς γὰρ εἰ χεῖρ. πρὸς ὃ θύσαν εἰ δοκιμάζειν καταγίνεσθαι, εἰ δὲ χεῖρ πικρὰ γυμνασίῳ. τὰ μὲν αἰ ἐφ' ἡμέρα ἐκάστη τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν ὡς ἀδιδόμηναι, εἰς τι τοφίῳ καὶ τῷ τὰ βίαι ἀναγωγῆς, πιαυτε ἦν.

K E Φ. κβ'.

Πραξιδοται δὲ ἐὰν ἄλλ. πρὸς 101
π. παιδούσεως θάτ' πυθαγορικῶν δόξασιν, καὶ τ' εἰς πόνβιον ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπολήψεις θάτ' ἐν οἷον ἐκ

150. itemque Nostrum infra, Num. 149. ubi locus hic repetitur.

¹³ ἰμάτια λευκά] Ex MS. pro ἰμῶν λευκά: quod prior Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantum λευκά, absque ἰμῶν.

πολλῶν ὡς ἀθήνησιν. ¹ παρήγγα-
 λον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαί-
 ρειν ἀγωνά τε ἐ Φιλονεικίας, μά-
 λιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δὴ αὐτὴν εἰ-
 δὲ μὴ, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ κα-
 θόλου ἐκ τῆς πρὸς τοῦ περὶ οὐρανίου
 ὁσπύτως ἢ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοῦ εὐερ-
 γίας. τὸ γὰρ ἀγωνίζεσθαι, ἢ
 ἀγαθονεκεῖν πρὸς τοῦ πιάτης
 ἐμπειρίας ὁρῆς, ἢ ἄλλα πνὺς
 πιάτης πάθος, ἢ σωτήριον τῆς
 ὑπαρχούσης Φιλίας. ἔφασκε δὲ
 δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τε ἐ ἐλ-
 κώσεις ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι.
 τῷ τῷ γίνεσθαι, ἀν' ὅπως ὦνται εἰκὲν
 καὶ κρατεῖν ὁρῆς, ἀμφοῖν μὲν,
 μᾶλλον ἢ ὁ νεώτερός τε, καὶ τῇ εἰρη-
 μῶν τάξεω ἔχων ἡδύποπ. πῶς
 ἐπαγορεύσεις τε ἐ νεότητι, ² αἷς
 δὴ παιδαγωγῶντες ἐκάλεον ἐκείνοι,
 μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλα-
 βείας, ὥοντο δεῖν γίνεσθαι ὡς τῷ
 περὶ οὐρανίου πῶς νεωτέρους. καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν πῶς νεωτέρους
 τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκῶν. ἔτω
 γὰρ εὐχρημονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέ-
 102 λιμον τῷ νεότητι. * Ἐκ Φιλίας
 μεθόπτε ἐξαίρειν πίστιν, μήτε παί-
 ζοντας, μήτε ἀπαλλάσσοντας. ἢ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim
 certamen & contentionis studium
 removendum esse ab omni in uni-
 versum amicitia, si fieri id possit;
 si non, saltem ab ea quæ nobis
 cum parentibus, & in genere cum
 senioribus, aut cum benefactori-
 bus intercedit. Nam cum hisce
 decertare atque contendere, ira
 vel alio vehementiore affectu ac-
 cedente, contractam amicitiam
 perennare non finit: in qua, juxta
 illorum monitum, quam mini-
 mum cicatricum & exulceratio-
 num esse debet. Hoc autem a-
 junt fieri posse, si uterque ami-
 corum invicem cedere, iramque
 comprimere sciverit; inprimis ju-
 nior, & qui aliquo ex ante dictis
 loco, vel ordine positus est. Emen-
 dationes & castigationes, quas
 PÆDARTASES nominabant,
 multa cum verborum clementia
 cautioneque à senioribus erga ju-
 niores fieri debere existimabant;
 plurimumque sollicitudinis affe-
 ctusque ex parte corripientium
 prominere: Ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque
 per jocum, neque serio removen-
 dam esse: non enim facile ami-

¹ Παρήγγαλλοι γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς
 ἐξαίρειν ἀγ.] Hæc, &c omnia, quæ se-
 quuntur usque ad finem fere capitis, αὐ-
 τολεξίῃ leguntur etiam infra, cap. xxxiii.

² Ἄς δὲ παιδαγωγῶντες ἐκάλεον.] Noster
 infra, cap. xxxi. Ἐκάλειν ἢ τὴν νεότητι,

παιδαγωγῶν.

¹ Ὅντο δὲ γίνεσθαι ὡς τῷ περὶ οὐ-
 Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
 plevi. In priorē enim Edit. desunt ver-
 ba hæc, ὡς τῷ περὶ οὐρανίου πῶς νεω-
 τέρους, καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua-
verit. Amicitiam non esse repro-
bandam propter infortunium, vel
aliam quandam infirmitatem, quæ
rebus humanis intervenit; sed
unicam, quæ quidem probabilis
sit, amici & amicitia rejiciendæ
causam esse eam, quæ à majori
quandam & inemendabili malitia
profiscitur. Talis erat apud ipsos
emendationis formula, quæ se in
omnes virtutes totamque vitam
diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem,
quæ symbolis constabat, maxi-
me necessariam ducebat. Hic enim
character apud Græcos fere om-
nes, ut antiquissimus, excoleba-
tur: inprimis vero Ægyptii mul-
tiplici eum honore studioque com-
plexi sunt: atque illos imitatus
Pythagoras quoque in eo pluri-
mum diligentia posuit; si quis
symbolorum Pythagoricorum sig-
nificationes & arcanos sensus ac-
curate rimetur, adeoque detegat
quantum recti verique contineant,
cum à forma ænigmatica liberan-
tur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ῥάδιον εἶναι διυγάζεσθαι τὸ ὑπέρ-
χουσαν Φιλίαν, ὅταν ἀπὸ τῆς παρεμ-
πίσης τῷ ψαδῶ εἰς τὰ τὸ Φασκίον-
των Φίλων εἶναι ἦται. Φιλίαν μὴ
δοπογινώσκον αὐτοχίας ἐνεκα, ἣ
ἀλλης πινὸς ἀδωαγμίας τὸ εἰς τὸ βίον
ἐμπηχισαῖν, ἀλλὰ μόνον εἶναι δό-
κιμον δοπογινώσκον Φίλων τὸ εἶναι Φι-
λίας, τὴν γινωσκόντων διὰ κακίας
μεγάλων τε καὶ ἀνεπανόρθωτον.
πιεῖται μὲν ἂν ὁ τύπος ἦν τὸ διὰ
τὸ δοποφάσεων παρ' αὐτοῖς γινωσκόντων
ἐπανορθώσεως, εἰς τὴν πείρας τῆς
ἀρετῆς, καὶ ὅλον τὸ βίον διὰ τῆς ἐν-
ουσίας.

Κ Ε Φ. κγ'.

Αναγκαῖοται δὲ παρ' αὐτῶν 103
τρεῖς διδασκαλίας ὑπῆρχε
καὶ ὁ διὰ τῆς συμβόλων. ὁ γὰρ χα-
ρακτήρ ἐστὶν εἰς τὴν παρ' Ἑλλήσι μὲν
χρῆσθαι ἀπασιν, ἀπὸ παλαιότερον
αὖν, ἵστανθ' ἀπὸ τῆς ἐξαίρετος. τὴν παρ'
Αἰγυπτίοις παλαιώτατα ἐπεσεβό-
ται. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ὁ Πυθα-
γόρας μεγάλης ἀσκήσεως ἐπιτελεῖν,
εἰ τις διὰ τῆς ἀσκήσεως σαφῶς πρὸς τῶν
Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάνει
καὶ δοπορρήτως ἐναίαν, ὅπως ὁρᾷται
τὸ καὶ ἀληθείας μετῆχον δοπο-
καλυφθεῖται, καὶ εἰς ἀνιγματοῦς
ἐλθὼν θερηθῇ τὴν τύπην, προσποιου-

* *Ἀνεπανόρθωτον*] Prior Edit. male,
ἐπιπείρεσθαι: quod mendum jam pridem

etiam notavit Desid. Heraldus *Animadv.*
in Jacoblicum, Cap. VIII.

104 ἦσαν ὅ καὶ ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἀπὸ αὐτῶν
 ὡς φησὶν πᾶς ὁ φιλοσόφῳ τῶ-
 νων μεγαλοφύῳ, καὶ ὑπὲρ ἀν-
 θρώπινην ὀφείνοισιν ἡρώδῃ. * καὶ
 γὰρ οἱ ἐκ τῆς διδασκαλίας τῆς
 μαλίστα ὅ οἱ παλαιότεροι, καὶ αὐτῶν
 συγγενῶν καὶ μαθητῶν καὶ
 τῶν Πυθαγόρα περὶ αὐτῶν νέοι, ¹ Φι-
 λόλαος π, καὶ Εὐρυτῶ, καὶ ² Χα-
 ρώνδας, καὶ Ζάλευκος, καὶ ³ Βρύσ-
 σων, Ἀρχύτας π ὁ περὶ αὐτῶν,
 καὶ Ἀρίσται, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπε-
 δοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ ⁴ Ἐπι-
 μενίδης, καὶ Μίλων, ⁵ Λεύκιππος
 τε, καὶ ⁶ Ἀλκμαίων, καὶ ⁷ Ἰππο-
 κράτης, καὶ ⁸ Θυμαρίδης, καὶ οἱ κατ'
 αὐτῶν ἄλλοι, πλὴν αὐτῶν ἄλλοι
 καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀνθρώπων, πᾶς τε
 ἀφ' αὐτῶν, καὶ πᾶς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας, καὶ οὐκ ὑπομονημα-
 τισμῶς τε, καὶ ὑποσημασίαις, καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν συγγράμματα
 καὶ ἐκδόσεις πᾶσι, ὡς καὶ πλείονα μὲν καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων

sophorum ingenia, simplici atque
 uniformi traditione accommodan-
 tur, supraque humanum captum
 ad divinitatem quandam evehun-
 tur. Nam qui ex hac schola pro-
 dierunt, inprimis antiquissimi illi,
 quique de junioribus ipsi Pytha-
 goræ jam senî coævi, & ab eo-
 dem instituti fuerunt, Philolaus,
 & Eurytus, & Charondas, &
 Zaleucus, & Brysson, Archytas
 item senior, & Aristæus, & Ly-
 sis, & Empedocles, & Zamolxis,
 & Epimenides, & Milo, & Leu-
 cippus, & Alcmaeon, & Hippa-
 sus, & Thymaridas, & quotquot
 ea ætate fuerunt magno numero
 docti & excellentes viri, disserta-
 tiones suas, colloquia, commen-
 tarios, scripta denique & libros
 editos, quorum pleraque ad no-
 stram usque ætatem conservata

¹ Φιλόλαος] Mikor, Jamblichum
 hic dicere, Philolaum Pythagoræ fuisse
 συγγενῆ; cum infra Num. 199. plures
 ætates inter eundem & Pythagoram in-
 tercessisse, diserte doceat. Hanc ἀποφω-
 σίαν recte etiam observavit ingens litera-
 rum decus, Richardus Bentlejus, in Dis-
 sertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane,
 nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero
 diversum fuisse, non video, quomodo
 loca ista conciliari possint.

² Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος] Confer
 Nostrium infra, Num. 130. & 171.

³ Βρύσσων] Meminit ejus Lærtius in
 Proœmio: sed ubi Βρύσσων vocatur.

⁴ Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum

Richard. Bentlejum in præclara Dissert.
 de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππος] Hunc Leucippum o-
 portet diversum esse ab eo, de quo Lært.
 in Proœmio, & lib. ix. Is enim Zeno-
 nis Eleatæ discipulus fuit, & quinque sal-
 tem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων] De hoc vide Lærtium
 lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰπποκράτης] Confer Nostrium supra,
 Num. 81. & Num. 88. Lært. lib. viii.
 Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabri-
 cium, literatæ Germaniæ decus eximium,
 Biblioth. Græc. lib. ii. pag. 492.

⁸ Θυμαρίδης] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, securi sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis servari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatque enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugisque & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda pateant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

Διασώζει), ὅτι τῇ κοινῇ ἐδημόδῃ, καὶ δὴ καὶ πῶς ἄλλοις ἀπαντῶν εἰσθῆναι λέξει σωθεὶς ἐπιβῆναι ¹⁰ πῶς ἐξ ὁπιδρομῆς ἀκούει, περιώδμοι ¹¹ ἀπαρὰ καλῶν καὶ φραζόμενα ὑπὸ αὐτῶν πῆραθ'. ἀλλὰ καὶ τὸ νενομοθετημένον αὐτῶν ὑπὸ Πυθαγόρα ἐχέμεν, γένων μυστηρίων, καὶ πρὸς τοῦ ἀπείρου ἀπορρήτων τρέπων ἥπιοντο, καὶ διὰ συμβόλων ¹² ἐπισκόπων τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἡ δὲ συγγραφάς. * Καὶ εἰ μή τις αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας ¹⁰ διαπιύξει, ¹³ καὶ αἰμάκω ἐξηγήσῃ, ¹⁴ γελῶν δὲ καὶ γεσῶν δόξας πῶς ἐντυγχάνει τὰ λεγόμενα, λήρα τε μετὰ ἐδιδασκείας. ἐπιβῆναι μὲν τι καὶ τὸν τὸ συμβόλων τῶν τρέπων διαπιύχῃ, καὶ ¹⁵ φανερὰ καὶ ¹⁶ εὐαγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν πῶς πολλοῖς γινῇ, θεοπροπίας καὶ χρησμοῖς πῶς τὸ Πυθίᾳ ¹⁷ ἀναλύει,

⁹ Ὅτι τῇ κοινῇ καὶ δημόδῃ — — λήρα τε μετὰ καὶ ἀδιδασκείας] Hæc αὐτολεγεῖ leguntur etiam in *Proterpico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

¹⁰ Τοῖς ἐξ ὁπιδρομῆς ἀκ.] In *Proterpico* plenius, τοῖς ἀπλῶς ἀκούουσιν, ἐξ ὁπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.

¹¹ Ἀπαρὰ καλῶν καὶ φραζόμενα] Imo, ἐντυγχάνουσα. Sensus enim ἀνάλυσις hæc est: Pythagorici in colloquiis & scriptis suis non utebantur dictione communi & vulgari, ut doctrinam suam auditoribus intellectu faciliorem redderent; sed &c. Hinc apparet, particulam ἀλλὰ, si ἀπαρὰ καλῶν καὶ φραζόμενα scribas, a loco hoc alienam fore.

¹² Ἐπισκόπων] In *Proterpico* recte,

ἐπισκοπεῖν. At Rittershusius emendat, ἐπισκέπτεται.

¹³ Καὶ αἰμάκω ἐξηγήσῃ] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox πειλάδω, quæ ex *Proterpico* loco huic reddenda est. Editio Arceii pro ἐξηγήσῃ corrupte habet ἐξήσῃ.

¹⁴ Γελῶν δὲ καὶ γε.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

¹⁵ Φανερὰ] Sic recte MS. pro φανῶ, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Εὐαγῇ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, εὐαγῇ: quod non displicet.

¹⁷ Ἀναλύει] Scribe, ἀναλογαί: ut item vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani

καὶ θαυμασιὰ ἐκφαίνει διδόνοντα,
 θαυμονίαν τε ὀπίπνοιαν ἐμπαιθεῖ
 πῆς νενοηκός τῶν φιλολόγων. ἔ-
 χεσθ' ὅ ὀλίγων μνημονόσση, ἔνε-
 πα ἔσπεύστρον γνέσθω τὸ τύπον τῆ
 διδασκαλίας. Ὅδ' ἀπέρρεσθ' ἔτε
 ἐπιστοὴν εἰς ἱερὸν, ἔτε προσκυνητόν
 τὸ ὠρεῖται, ἔδ' εἰ περὶ τῆ ἵμερας
 αὐταῖς περὶ τῶν γήμοιο. Ἀνυπόδητος
 ὦτε καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφύρας
 ἐδὲς ἐκκλίνων διὰ τῶν ἀτραπῶν
 βαδίζει. Περὶ Ἡυθαγορείων ἀνδρῶν
 φωτὸς μὴ λάλη. Τοιῦτ' ὅ, ὡς
 ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ τρέπ' ὅ ἦν αὐτῶν
 τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

faciunt , admirabilemque præferunt sensum , & iis qui intellectu & eruditione pollent , divini aliquid inspirant. Nec absolum fuerit pauca quædam eorundem commemorare , ut iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum divertas , aut omnino adores ; etiam si pone ipsas templi fores transire te contingat : sacrificia & adora exalceatus : declina à via regia ; & incede per semitam : de Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat ejus , ut rudi Minerva dictum est , modus docendi per symbola.

Κ Ε Φ. ρδ.

C A P. XXIV.

106 **Ε**πεὶ δὲ ἡ τροφή μεγάλη συμ-
βάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παι-
δείαν, ὅταν καλῶς ἐπιπαιδευθῇ
ζήνη, σκεψόμεθα τίνα ἐπεὶ ταύ-
την ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμά-
των καθόλου πᾶσι πιαυτὰ ἀποδοκι-
μαζεν, ¹ ἴσως πνέματῶδῃ ἐπερα-
χῆς αἵπα, ² πᾶσι δὲ ἐναντία ἐδοκι-
μαζέτε ἐκ τῆς ἡρώδου ἐκέλευεν, ὅσα
τῶν τῶν σώματι ἐξὶν καθήσῃσι τε
καὶ συστάσῃ. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι ἐ-
κ τῆς κέχρητο ὑπαιτήδειον εἰς τροφήν.

QUoniam vero & alimenta , si rite atque ordine adhibeantur , ad optimam institutionem plurimum conferunt , age consideremus etiam quasnam illis leges dixerit . Ac in genere quidem omnes cibos improbabat qui flatulenti essent , quique stomacho tumultum excitare possent : alios vero his dissimiles commendabat ; qui scilicet habitum corporis conservant adstringuntque : unde & milium nutritioni aptum judicavit .

hemiani recte monuit. Cæterum cum loco hoc conferendus est Noster infra, Num. 161.

¹ Ὅσα πικρὰ τῶν καὶ τῶν.] Pro tali cibo habebantur fabæ: unde iis abstinendum esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

dam v. Πυθαγόρας, & Georon. libr. II.
cap. xxxv.

Tà δ' ἰστανία ἰδοκίμαζι π.] Sic re-
cte MS. pro , πιδ' ἰσταν ἰδοκίμαζι π;
quod prior Edit. habet.

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent ; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra censebantur ; quia honore reverentiaque majori digna essent , quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandī , puritatem animæ , castitatem , sobrietatem aut virtutis habitum impedirent : denique respuebat cuncta sanctitati adversa , & tum cæteram animæ puritatem , tum oblatas in somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales : singillatim vero iis , qui inter philosophos contemplationi addictiores forent , quique maxime severa lege agitaturi essent , omnia superflua vetitaque ciborum genera simul ac semel submovebat ; ac ne unquam vel animata ederent , vel vinum biberent , vel Diis hostias immolarent , vel ullo denique modo animalia læderent , quin iis potius debita jura studiosissime fervarent , auctorexitit. Sed & ipse ita vixit , ut à carne animalium abstineret , & ad aras adoraret sanguine nunquam adspersas : providebat insuper , ne & alii animalia , utpote eandem nobiscum naturam for-

καθ' ὅλην ἡ ἀπιδουκίμαζι καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια , ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς τῆς πρὸς αὐτὸν θεὸς οἰκωώσεως. κατ' ἄλλον δ' αὖ τρόπον ἔτ' νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχουσαι παρήγαλλον , ὡς πλεῖς ἀξίων ὄντων , ἀλλ' ἔτι τῆς κρινῆς ἔανδραπίνης χρήσεως , καὶ ἴσα δ' εἰς μαυτικῶν ἐρεπιδίξεν , ἡ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς , καὶ ἀγνείαν , ἡ πρὸς σωφροσύνης ἡ ἀρετῆς ἔξω , παρήγει Φυλάττειν. * Καὶ τὰ πρὸς εὐαγείαν δ' ἐναντίως ἔχοντα , καὶ ὁπποῦντα τῆς ψυχῆς πᾶς τε ἄλλας καθαρότητας , καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑποῖς φαντάσματι , παρητήρ. κρινῶς μὲν ἐν ταῦτα ἐνομοθέτησε περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ δ' οὖν πῶς θεωρητικώταται τῶν φιλοσόφων , καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις καθάπερ ἀπὸ τῆς πειρατῆς ἔσδκα τ' ἐδιδόματων , μήτε ἐμψυχον μηδὲν μηδέποτε ἐδίδαν εἰσηγέμενοι , μήτε οἶνον ὅλως πίνειν , μήτε ζῆν ζῶα θεοῖς , μήτε καταβλάπτεν μηδ' ὅπῃ δ' αὐτὰ , ἀσώζειν δ' ἔτι πρὸς αὐτὰ δικαιοσύνην ὁπμιέλειντα. * Καὶ αὐτὸς ἔτως ἔζησεν , ἀπέχεμενοι δ' ἀπὸ τ' ζῶων τροφῆς , καὶ αὐτὸν ἀναιμάκτως βιωμὸς προσκυλῶν καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναίρησιν τὰ ὁμοφυῆ πρὸς ἡμᾶς ζῶα προσηγνῆ-

³ Ἀπὸ] Imo , αὐτῶν , propter praecedens ὁπῶν.

⁴ Ἀναιμάκτως βιωμὸς] Confer Notitum supra , Num. 25. & Num. 35.

μυροῦ, τὰ τε ἄγρευα ζῶα σαφρο-
νίζων μάλλον ἢ παιδύων διὰ λό-
γων ἢ ἔργων, ἀλλ' ἐχρὶ διὰ κολά-
σεως καταβλάπτων. ἤδη γὰρ καὶ τῇ
πολιτικῶν πρὸς νομοθέταις προσέ-
ταξεν ἀπέχεσθαι τῇ ἐμψύχων. αὐτὸς
γὰρ βελομήδης ἀκρῶς δικαιοπρα-
γεῖν, ἔδδ' ἵδῃ πως μὴδὲν ἀδικεῖν τῇ
συνγρωῶν ζώων. ἐπὶ πῶς ἂν ἐπι-
σσω δίκαια πράττειν ὅτ' ἄλλας,
αὐτοὶ ἀλισκόμυροι ἐν πλεονεξίᾳ
συνγρῳικῇ τῇ τῶν ζώων μετοχῇ, ἀπὲρ
διὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς συγχίτων τῇ
αὐτῶν κοινωνίᾳ, καὶ τὸ ἀπὸ τέτων
συνισταμένης συγκροτήσεως, ὥσπερ
ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνίζοντες).

109 * Τοῖς μὲν τοῖς ἄλλοις ἐπίτρεπε π-
κῶν ζώων ἀπίσασθαι, ὅσοις ὁ βίβλ. μὴ
πάνυ ἦν ἐκκεκαθαρμένοι καὶ ἱερεῖς
καὶ φιλόσοφοι. καὶ τέτοις χρόνον
πνῆστέον ὥστε τὸ ἀποχρῆσθαι ὡς μόνον.
ἐνομοθέτησε γὰρ τοῖς αὐτοῖς, καρδίᾳ
μὴ πρῶγιν, ἐγκέφαλον μὴ ἐοδῆναι.
καὶ τέτων εἰργασθαι πάντας ὅτ' Πυ-
θαγορεῖς. ἡγεμονίᾳ γὰρ εἰσὶ καὶ
ὥσπερ ὁπτιβῶνται καὶ ἔδρα πνῆστέον
φροσῆν ἢ τῷ ζῷ. ἀφωσῆν δὲ
αὐτὰ διὰ τῆς γαίης λόγῳ φύσιν.
ἔτι καὶ ὁ μαλάχης εἰργασθαι ἐκεί-
vivendique consisterent. Sunt vero
nis naturam sancte habebat : hinc est, quod malva abstineri voluit ;

tita, caderent ; ipse feras corripiens potius, & re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Præterea iis quoque inter Politicos, qui legeslatores erant, præcepit, ut ipsi quoque ab animalibus abstinerent : cum enim exactissimum justitiæ cultum profiteantur, oportere utique eos in nulum è cognatis animalibus injurias esse : quomodo enim suadere aliis possent, ut juste agerent, si ipsi deprehenderentur cognationem participationemque violare, nobis intercedentem cum cæteris animalibus : utpote quæ per vitæ eorumdemque elementorum communio- nem, & inde ortam contempera- tionem, veluti per fraternitatem quandam, nobiscum conjuncta sunt. Cæteris tamen, qui vitam non adeo ad unguem expurgatam, sacramque & philosophicam agebant, potestatem dedit certa quædam animalia attingendi ; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce præcepit, cor non rodere : cerebrum non comedere : nam ab istis omnes Pythagoricos prohibuit : eo quod in iis principium, & veluti scilicet quædam, ac sedes sapiendi & alia quæ propter divinæ ratio- nis est, quod malva abstineri voluit ;

† Δῆμῳ] Sic rescripti pro δι' ἑ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλάχης] Editio Arcerii nullo sensu habet καλῆς : pro quo μαλάχης nos

recte reposuisse, nemo dubitabit, qui legerit Jamblichum Nostrium in *Protreptico*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Dîs infernalibus sacer est: item ab erythino; ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

C A P. XXV.

ARbitratur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumfidebant cantandi periti, & prout ille

rum, abstinentum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντρέπεται τῷ ἥλιῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefferum de Philosoph. Ital. pag. 143. & in primis Clariss. Jacobum Perizon. ad Ælian. Var. Hist. lib. iv. cap. xvii. ubi de Symbolo illo Pythagoræo-

λῶεν, ὅτι πρώτη ἀγγελία καὶ σημαντέα συμπαιγνῶν ἐρασίων πρὸς θεία. καὶ ἡ μελανύρε ἡ ἀπὸ χροῦ παρήγγαλλε· χροῖων γὰρ ἐστὶ θεῶν. καὶ ἡ ἐρυθρὰ ἄνθρωπον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἐπεὶ παλαιὰ αἵμα. καὶ κυάμων ἀπὸ χροῦ. Ἀλλὰ πολλὰς ἰσχύας π, καὶ φυσικὰς, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκῶσας αἰτίας. καὶ ἄλλα παλαιὰ διέγνωσις τῶν τοιούτων, Ἀλλὰ τὸ τροφὴν δεχόμενα εἰς ἀρετὴν ὁδηγῶν ὡς ἐνθουσιάζει.

Κ Ε Φ. κς.

Υπελάμβανε ἡ καὶ τὴν Μυσικήν. καὶ μετὰ τὰς συμβάλλουσας πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τρέψει. εἰώθη γὰρ ἡ παρέργως τῇ παιατρικῇ χρῆσθαι καὶ ἰατροῖς. τὴν γὰρ δὴ ἡ προσήγορος τὴν Ἀλλὰ τὴν Μουσικὴν ἰατρειάν. ἡ πηγεῖν ἡ πρὸς τὴν ἐκτελέσειν ὡς παλαιὰς μελωδίας. ἐκαστὸς γὰρ ἐν μέσῳ πνέοντι ἡ φωνῇ ὁμιλοῦν, καὶ κύκλῳ ἐκαστὸς οἱ μελωδεῖν δυνατοί. καὶ ὅπως ἐκείνη κρῖνται.

rum, Μολόχῳ μετὰ φύσιν μιν, μετὰ δὲ δι, pluribus agit.

⁷ Μελανύρε ἡ ἄπ.] Vide Nostrium in Proterpico, Symb. v. & Menag. ad Laert. VIII. 19.

⁸ Ἐρυθρῶν.] Alii ἐρυθροὺς vocant: ut & ipse Jamblichus in Proterpico, Symb. XXXIII.

- ἑσπυῖον ¹ παιωνίας πιναις, δι' ὧν εὐ-
φραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς καὶ εὐρυθμοὶ
ζῶντες ἐδόκουν. *κρηθῶν δὲ αὐτὰς*
καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
III 1 ἐν ἰατρείᾳ πάθος. * Καὶ εἶναι πινὰ
μέλι ² πρὸς τὰ τῆ ψυχῆς πεποιη-
μένα πάθη, πρὸς τὰ θυμίας, καὶ
δηγμάς, ἃ δὴ βοήθητικώτατα ἐπι-
νειόητο. καὶ πάλιν αὖ ἐπεὶ πρὸς τὰς
ὀρέξεις, καὶ πρὸς οὗτοι θυμίας, καὶ
πρὸς πᾶσι τοῖς ἀλλοῦς τῆς ψυ-
χῆς. εἶναι γὰρ καὶ πρὸς τὰς ὀπιθυμίας
ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξ ὀρηγμῶν.
κρηθῶν δὲ καὶ ὀρχήσιν. ὀρεάνω δὲ
κρηθῶν λύρα. τὰς γὰρ αὐτὰς ὑπε-
λάμβανεν ὕδατος τε καὶ πανηγυ-
ρῶν, καὶ ὑδατὸς ἐλάττωτον τὸν
ἦχον ἔχον. ³ *κρηθῶν δὲ καὶ Ὀμήρου*
καὶ Ἡσιόδου λέξεις ἐξ ἑλεγεμῶναις
III 2 πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. * Δέ-
γμαται δὲ καὶ οἱ τῶν ἔργων ⁴ Πυθα-
γόρας μὲν ἀπονδειακῶ ποτὶ μέλι

lyram pulsabat, ita circumsidentes concinebant pæanas quosdam, quibus animi oblectari, fierique concinni & bene compositi videbantur. Alio vero tempore Musicam etiam medicinæ loco adhibebant: erant enim cantus quidam ad sanandos animi affectus facti, & contra tristitiam pectorisque morsus, velut præsentissima remedia, excogitati; rursumque alii contra iram, & animositatem, & contra alias hujusmodi animæ perturbationes: suppetebat etiam aliud quoddam adversus cupiditates, modulationis inventum. Interdum & saltationes instituebant: pro instrumento vero lyra utebantur; tibias aliquid molle, & pompæ accommodatum, liberisque hominibus indignum resonare putantes. In usu quoque illis erant Homeri & Hesiodi selecti versus, quibus animos emendabant. Fertur autem etiam inter acta Pythagoræ, quod aliquando spondai-

¹ Παιωνίας πιναις] Confer Porphy. Num. 32. & 33.

² Μέλι πρὸς τὰ τῆ ψυχῆς πάθη] Vide Plutarchum de Virtute Morali, pag. mihi 441.

³ Κρηθῶν γὰρ καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθω. ψυχῆς] Hæc repetuntur infra, Num. 164.

⁴ Πυθαγόρας μὲν ἀπονδειακῶ ποτὶ μ.] Historiam hanc ex Jamblichō Nostro repetit Sopater in Hermogenem, pag. 383. Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας γὰρ, ὡς Ἰάμβελιχος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆ Πυθαγορείου ἀί-
ρίσιως, μέλι πινεὶν ἀποτομιζόμενον, τοσούτω
κατὰ τὴν αὐλὴν καμφορεῖν μὲν λαμπρότερον
καὶ αὐλῶν ἐξῆς τὴν τι οἶνον αὐτῆς ἐμπέσειν

ἀπονδειακῶ ἀφ' ἐρησιότητος, ἐπίσχεσι δὲ μου-
σίας, πικρὰ καὶ δασυμένα τῇ αὐλῇ ἐξ ἡμι-
ταβέσσας τῶν ῥυθμῶν ἐπὶ τοῖς κατὰ σημειω-
τικῶν μέλι, τοῖς καλῶν ποτὶ ἀπονδειακῶν. (ma-
lim, ἀπονδειακῶν, ut hic apud Jamblichum.) Eandem historiam tangit etiam Quintilianus Instit. Orator. lib. 1. cap. 10. p. m. 52. Nam & Pythagoram accepimus, concitatos ad vim pudicæ domus offerendam ju-
venes, jussa mutare in spondæum modos ubi-
cina, composuisse. Alii historiam hanc ad Damonem Musicum referunt, ut Gale-
nus, lib. ix. ἀφ' ἧς καὶ Ἰπποκράτης καὶ
Πλάτωνος διγμῶν, cap. 5. & Martia-
nus Capella de Nuptiis Philol. lib. ix.

co tibicinis cantu rabiem extinxerit, Tauromenitæ adolescentis ebrii, qui noctu commissabundus ad amicam irruere, vestibuloque ædium, propter corrivalem, qui intus erat, jam parabat ignem subjicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur, & quasi flabello quodam magis magisque inardescibat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiæ vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, ut spondaicum inflaret: quo adolescens, sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: cum paulo ante ne tantillum quidem toleraret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, & Pythagoram insuper sibi occurrentem, in inalam rem stolide amandaret. Empedocles vero, cum juvenis quidam jam stricto gladio, in hospitem suum Anchitum, qui judex publice lectus patrem ejus ad mortem condemnaverat, irrueret, & ira doloreque perturbatus, condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud Poëtæ:

Nepenthes, sine felle, malis medicinaque cunctis.

¹ Πασὲν δ' ἀνθρώπῳ] Id est, a domo vivalis veniens.

² Ἀναχόμιον] Renovavi ex MS. pro ὅτι πρὸ τῆς, quod prior Edit. nullo sensu habet.

Διὸς τῇ αὐλητῇ κατισόσῃ τοῦ
Ταυρομήνιτος μισρακίῳ μέλυνοντο
τὴν λύσαν, νύκτωρ ὁπικωμάζον-
το τῇ ἱρωμένῃ ὡς αὐτῇ
εἰσοῦ, καὶ τὴν πυλῶνα ἐμπροσθεν
μέλυνοντο. ἐξήπλητο γὰρ ἡ ἀνελ-
πυρεῖτο ὑπὸ τῆς φρυγίᾳ αὐλημά-
το· ὁ δὲ κατέπαυσε τάχιστα ὁ
Πυθαγόρας. ἐτύγχανε δὲ αὐτῷ
ἀστρονομία μὲν αὐρῇ, καὶ τὴν εἰς
τὴν ἀστρονομίαν μεταβολὴν ὑπέθε-
το τῇ αὐλητῇ· δι' ἧς ἀμελλήτῃ κα-
πταλὴν κοσμίως οἰκαδὲ ἀπὸ πλάγῃ
τὴν μισρακίον, πρὸ βραχέως μὴδ'
ἐφ' ὅσον ἐν ἡ ἀναχόμιον, μὴδ'
ἀπολῶς ὑπομείναν νυκτεσίας ὁπ-
βολῇ παρ' αὐτῇ· πρὸς δὲ πρὸ
ἐμπληρώσεως ὁπποκορακίον τὴν
Πυθαγόρῃ σπουδῆν. * Ἐμπίδο- 113
κλῆς δὲ, πασαιμένην τὴν ξίφιν ἡδὴ
νεανίᾳ πρὸς ὁπλὴ τὴν αὐτῇ ξενόδοχον
Ἀγχίτον, ἐπὶ δικάσει δημοσίᾳ τὴν
τῇ νεανίᾳ πατέρα ἱφανάτωσε, καὶ
αἰζαντο, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ
θυμοῦ, ξιφῆρας παῖσιν τὴν τῇ πα-
τρὸς καταδικαστῶν, ὡς αὐτοὶ Φονεῖα,
Ἀγχίτον, μεταρροσάμενον εὐδύς,
ἀνεκρέσατο τὸ,

⁸ Νηπενθίς τ', ἀχολόν τε, κα-
κῶν ὁπλήθον ἀπάντων,

⁷ Ἐμπλήντης ἀποσημασιάζου] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπλήντης ἐπισημασιάζου.

⁸ Νηπενθίς τ', ἀχολ.] Est versus notissimus Homeri, Odyss. Δ.

καὶ πὺν ποιητῶν· καὶ τοὶ τε ἑαυτῶν
 ξενοδόχον Ἀγχιπὺν θανάτῳ ἐρύ-
 σατο, καὶ τὸ νεανίαν ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσορῆται δὲ ἔτι τῷ Ἐμπεδο-
 κλέει γινώσκων ὁ δοκιμάζεται
 ἐκλόπῃ ἡμέρῃ· ἐπὶ πίνῳ σύμπαν
 τὸ Πυθαγορεὺς διδασκαλῶν· τὴν
 λεγομένην ἐξάρτυσιν ἢ συναρμογάν
 καὶ ἐκπῶν ἐπιτεῖν μέλισσι ποτὶν ἀπὸ
 τηδαίσις, οἷς τὰ ἐκαστὰ παῖθι πε-
 ράγον· χρησίμως πᾶς τῷ ψυχῆς
 ἀλαδίσσις. 10 Ἐπὶ τὴν γὰρ εὐνάς τε-
 πόμῃροι, τῶν μετ' ἡμέραν 11 πα-
 ραχῶν καὶ πεποιημάτων ἐξ ἐκά-
 θαιρον πᾶς ἀλυσίας ὁδῶν ποτὶ καὶ
 μελῶν ἰδιώμασι, καὶ ἡσυχίας περὶ
 ἀμύλαζον ἑαυτοῖς ἐκ τετῆς ἑὸν ὀλίγο-
 νεύρας πᾶς εὐνέας ὅσῃ ὕπνης,
 ἐξακιστέμῃροι τε, τῆς 12 κοιτνω-
 χελίας πάλιν, καὶ καίρου δὲ ἄλλο-

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne eadem ad-
 mitteret, præservavit: qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant EXARTY-
 SIN i. e. adaptationem, & SY-
 NARMOGAN i. e. concinnita-
 tem, & EPAPHAN i. e. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illo,
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant:
 surgentes autem alterius moduli

τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμ.]
 Eadem traduntur supra, Num. 64. &
 65.

10 Ἐπὶ τὴν γὰρ εὐνάς τετ.] Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
 Pythagoricis moris fuit, cum somnum petentes,
 ad hanc prius lenire mentes, ut, si quid fuis-
 set turbidiorum cogitationum, componerent. Et
 Boethius lib. 1. de Musica, cap. 1. Pytha-
 gorici, cum diurnas in somno resolverent curas,
 quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis &
 quietus sopor obiret.

11 Παραχῶν] Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudato, turbidiorum cogita-
 tionum. Pro ἀπετηγμένων autem Noster
 supra, Num. 65. habet, ἐνηχημέναι: ubi
 vide quæ notavimus.

12 Κοιτνωχελίας] Ex MS. reposui, pro

κοιτωφελίας, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem κοιτνωχελία, torpor,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in priore Edit. sic legitur, ἐξακιστέμῃροι τε
 οὐκ ἔστι κοιτωφελίας πάλιν, καὶ καίρου δὲ ἄλ-
 λοτρεῶν ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς: quæ vi-
 tiola huius loci lectio deceptit eruditissi-
 mum Schefferum de Philof. Ital. cap. xiv.
 pag. 159. Vertit enim cum Arcerio,
 Mane surgentes ex somno communem utilitatem
 afferente, &c. Videndum autem annon
 pro κοιτνωχελίας, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fatear, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ τὴν κοχελίαν: ut le-
 gitur supra, Num. 65.

cantibus, à lecti torpore, soporifque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus & morbos persanaverint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, ΕΡΟΔΕΣ i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

Q Uoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentiori cogitatione volvebat, annon auditui firmum &

¹¹ Ε'π' ὃ ἐ'στι ἀνδρ' λ'ξ'ις μιλισμάτων ἔ'π'υ τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνδρ' λ'ξ'ις μιλισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λ'ξ'ις, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνδρ' μιλισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ἔ'π'υ τ.; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπ'αδόν, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπ'αδός origi-

νήτων ἀπηλλάσσοντο ἀσμάτων. ἔ'στι ¹³ δ'ε' ἐ'στι ἀνδρ' λ'ξ'ις μιλισμάτων ὅ'π'υ τ' ἐ'στ' ἡ παρ' ἡ νοσή-ματι π'να ¹⁴ ἀφυγάζον, ὡς Φασίν, ἐπ'αδόντες ὡς ἀληθώς. καὶ οὕτως ἐν τῷ ἔ'π'υν τ' ἔ'νομα τ' ἔ'π'υ οὗς μέσον παρεληλυθέναι τὸ τ' Ε'π'αδός. ἔ'τοι μὲν ἔ'ν πολυφωλεσάτω κατεστήσαστο Πυθαγόρας τ' ἀλλὰ τῆς Μουσικῆς τ' ἀνθρωπίνων ἡδυν τε ἐβίων ἐπαυρόθωσι.

Κ Ε Φ. κς'.

Ε' Π'εὶ ὃ ἐν τῷ ἔ'π'υν τ' γινώσκον ἀφ' ἡ γὰρ μὲν τ' Πυθαγόρας π'να π'κλὸ σοφίαν, ἡ χ' ἔ'στι τὸ τ' ἔ'π'υν τ' ἀφ' ἡ μὲν ἐφ' ἡ ἐπ'αδόν, ὅ'π'υ τ' ἐ'στι τ' ἀρμονικὸν ἔ'π'υν τ' ἀρμονικὸν λόγος. δ'ε' ἔ'στι δ'ε' μ'ικρὸν ἀνωθεν. Ε'ν Φροντιστῇ π'να τ' ἀλλολοισμῶ π'να τ' ἀρ'χων, οὗ ἀρ'χων διώκει τῇ ἀρ'χῇ βοήθειαν π'να ὁργανικὸν ἔ'π'υν

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non coherent.

¹⁴ Α'φυγάζον] Est compositum ex ἀφ' ἡ, & ὑγάζον, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφ' ἡ ἀφ' ἡ ἀφ' ἡ.

¹ Ε'ν Φροντιστῇ π'να τ' ἀλλολοισμῶ π'να τ' ἀρ'χων, οὗ ἀρ'χων διώκει τῇ ἀρ'χῇ βοήθειαν π'να ὁργανικὸν ἔ'π'υν] Totus hic locus, usque ad finem capitis, ἀφ' ἡ ἐπ' αὐτῇ etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde cum Jamblichus descripsit.

νοῦται παλῶν καὶ ἀπαραλόγιστον,
οἶαν ἢ μὲν ὄψις διὰ τὸ διὰβήτης ἔ
διὰ τὸ κανόνῳ, ἢ νῆ Δία διὰ
διόπθεος ἔχῃ· ἢ δὲ ἀφ᾽ ἑξέ-
ζου, ἢ διὰ τῆς τ᾽ μέτρων ὀπτινοίας·
ὡς π² χαλκωτοπίον ἐπειπατῶν,
ἐκ τινῶν δαιμονίᾳ σωτηρίας ἐπὶ
κῆρας ραισῆρων σιδηρον ἐπ' ἄκμονι
ραϊόντων, καὶ ὅτ' ἔχῃς ὡς αὐτὸς
πρὸς ἀλλήλους δοποδιδόντων, πλὴν
μίας συζυγίας. ἐπεγίνωσκε δὲ ἐν
αὐτοῖς πλὴν τε διὰ πινῶν, πλὴν τε
διὰ πέντε, καὶ πλὴν διὰ τεσσάρων
σωφθίαν. ἢ πλὴν ἢ μεταξὺ τῆς
τε διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ διὰ πέντε,
ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν κατ'
ἑαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἄλ-
λως τῆς ἐν αὐτοῖς μειζονότητος.
116 * Ἀσμεῖον δὲ, ὡς καὶ θεὸν ἀνυο-
μδρῆς αὐτῶν τὸ προξέσις, εἰσέδραμν
εἰς τὸ χαλκῆον, καὶ ποικίλαις πί-
ρασις ὡς τῶν ἐν τοῖς ραισῆρσιν
ὄγκων εὐρών τ' διὰ φερεῖν ἔχῃ,
ἀλλ' ἔσθ' ὡς τὴν τ' ραιόντων βίαν,

falli nescium adjumentum, instru-
mento quopiam afferre posset ;
sicut visum circinus juvat , & re-
gula , vel certe perspicillum ;
tactum trutina & mensurarum in-
ventio : atque prope fabri ferra-
rii officinam ambulans , casu quo-
dam divino audivit malleos super
incude ferrum emollientes , so-
nosque congruos inter se reddentes ,
una tantum consonantia ex-
cepta. Agnoscebat enim in illis
concentum dia pason , itemque
illum dia pente , & dia tessaron :
illum vero qui inter dia tessaron
& dia pente medius est , vidit in-
ter se quidem symphoniz exper-
tem esse , supplere autem quod
in illis exuberat. Latus itaque,
quod propositum sibi non sine
divina ope succederet , in offici-
nam se conjicit , & variis experi-
mentis cognoscit , soni diversita-
tem nasci ex malleorum magnitu-
dine , non vero è cudentium viri-

² Παρεῖ π χαλκωτοπίον ὡς επ.] Ean-
dem de Pythagora historiam refert Jam-
blichus noster in *Nicomachi Arithmet.* In-
trod. pag. 171. 172. itemque Gaudentius
ἐν Εἰσαγωγῇ Αρ. pag. 13. & seq. Edit.
Meibom. Macrobi. lib. 11. cap. 1. in *Somn.*
Scip. & Boethius lib. 1. de *Musica*, cap. 10.
& 11. cujus verba hæc sunt : Cum interea
divino quodam motu (Pythagoras) prateriens
fabrorum officinas, pulsos malleos exaudivit ex
diversis sonis unam quodammodo concinentiam
personare. Ita igitur ad id, quod diu inquire-
bas, attentius, accessisti ad opus : diuque consi-

derans arbitratus est diversitatem sonorum fe-
tientium vires efficere. Atque ut id apertius
colliqueret, mutari inter se malleos imperavit :
& quæ sequuntur. Nam totum locum
adducere supervacaneum putamus.

³ Τὴν ἢ μεταξὺ τῆς τε διὰ πινῶν.]
Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
ba hæc , τῆς τε διὰ πινῶν, καὶ τὸ διὰ
πέντε, ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν. Cete-
rum , pro μειζονότητι apud Nicoma-
chum rectius legitur μεζονότης. Subintel-
ligitur enim ex præcedentibus σωφθίαν.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspensa fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materiæ, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἄτε ὡς αὖ πάλιν χήματα τῶ σφυρῶν, αὐτὸ ὡς αὖ τὸ τῶ ἐλαυνομένη σιδήρεα μεταίρουν· σηκώματα ἀκρεβῶς ἐκλαβὼν, καὶ ῥοπὴς ἰσότητος τῶν ραισῶν, πρὸς αὐτὸν ἀπηλλάγη, καὶ διὰ πινὸς ἐνὸς πασάλης ὁ διὰ γωνία ἐμπιπηγότῃ πῆς πύχους, ἵνα μὴ κακὴ τὰ τε διὰ φερὰ περὶ ὑποφαίνῃ, ἢ ἕλως ὑπονοήται πασάλης ἰδιαιζόντων ὡς ἀλλήλων, ἢ ἀπαρτήσας πῶσαρς χορδὰς ὁμοῦλης, καὶ ἰσικώλης, ἢ ἰσπαχῆς περὶ ἰσπρίφης, ἰσάσιν ἐφ' ἰκάσης ἐξήρτησεν, ὁκλῶν προσδήσας ἐκ τῶ κατὰ τὴν μέγαν· πάλιν δὲ μέγα τῶ χορδῶν μεγαλοσάμῃ ἐκ παντὸς ἰσώματα. * Εἰπε κρῶν 117 ἀνὰ δύο ἄρτα χορδὰς ἐκαστὰς, συμφωνίας εὐρεσκε πῶς πτολεχθείσας, ἀλλῶν ἐν ἀλλῇ ὁ σωτοχία· πῶν μὲν γὰρ ὑπὸ τῶ μεγίστου ἐξαρτήματῃ τεινομένη πρὸς τὸ ὑπὸ τῶ μικροτάτου, διὰ πασῶν φθιγγομένην καπλάμβανεν. ἦν δὲ ἡ μὲν δώδεκα πινῶν ὁκλῶν, ἡ δὲ ἐξ· ἐν διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπίφανε πῶν διὰ πασῶν· ὅπερ ἐκ αὐτῶν πάλιν βάρη

* Διαγωνίῃ] Sic & paulo inferius, Num. 118. In priorē vērō Edit. male legebatur διὰ γωνίας.

† Α' παρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπάρτη: at MS. ἀπαρτήσας; pro quo apud Nicomachum ceterū legitur ἀπαρτήσας, i. e. appendens.

Ὁμοῦλης] Prior Edit. ὁμόλης: at codex MS. ὁμοῦλης: pro quo per diac-

sin ὁμοῦλης (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

‡ Ἰσπαχῆς] Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσπαλαχῆς: at in Edit. Arcerii, ἰσπαλῶς: utrumque vitiole.

§ Σωτοχία] Σωτοχία legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legent. Et sic recte Nicomachus.

ὑπὸ φανει. τὴν δὲ αὐτὴν μεγίστην πρὸς
τὴν ὀκτώ τὴν ἡμιολίαν, ἢ πρὸς
τὴν ὀκτώ, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαι. ἔστιν ταύτην ἀπὸ φανειν ¹⁰ ἐν
ἡμιολίᾳ λόγῳ, ἐν ᾧ περὶ αἱ ὀκτώ
ὑπερχον πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ
τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρεϊ, τῶν
δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐνεία σαιθμῶν
ὑπερχουσι, τὴν δὲ πωσάρων,
ἀναλόγως πῆς βερίησι. ἢ ¹¹ ταύ-
τῃ δὲ ἐπιτρίτῳ ἀντικρυς καπι-
λαμδάνει, ἡμιολίαν τὴν αὐτὴν
φύσιν ὑπερχουσι τῆς μικροβίτης.
¹¹⁸ * Τὰ γὰρ ἐνεία πρὸς τὴν ἑξ ¹² ἕτως
ἔχῃ, ὅνπερ τρέπον, ἢ ὀκτώ ἢ μι-
κρῶν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν τὴν πρὸς
ἔχουσι ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἢ πρὸς
δὲ τὴν τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίᾳ. τὸ
ἄρα μετὰ τὴν Διὰ πέντε, καὶ
τῆς Διὰ πωσάρων, ἢ ὑπερέχῃ
ἢ Διὰ πέντε τῆς Διὰ πωσάρων,

⁹ Μικροβίτην] Sic MS. At prior Edit.
μικροβίτην: quod sensus repudiat. Mi-
κροβίτην enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
pensum erat: uti contra μεγίστην eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
& Boëthium locis ante laudatis, qui ad
totum hunc locum clarius intelligendum
multum conferent.

¹⁰ Ἐν ἡμιολίᾳ λόγῳ] Id est, ea pro-
portionē, quam habent e. g. duodecim
ad octo.

¹¹ Ταύτῃ δὲ ἐπιτρίτῳ] Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ἐν ἐπιτρίτῳ
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ἐπι-
τρίτῳ δώδεκα: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ἐν λόγῳ ἐπιτρίτῳ, sive

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemioliū inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quisque major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportionē pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbat
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionē hemioliū natura sua consi-
stebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimæ
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemioliū
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

proportionē sesquitercia: quoniam duode-
cim continent novem, & præterea tertiam
ejus numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγον ἐπιτρίτῳ, sive
proportionem sesquiterciam ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγον ἡ-
μιόλιον, sive sesquialteram. Hoc Lecto-
rem monere volui, quia Illustrē Obrech-
tum a vero loci hujus sensu aberrasse vi-
debam.

¹² Οὕτως ἔχῃ, ὅνπερ τρέπον ἢ ὀκτώ τὴν
μικρ.] Locum hunc sic lego & distin-
guo, ἕτως ἔχῃ. καὶ ὅν τρέπον ἢ ὀκτώ τὴν
μικρῶν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν τὴν, &c. Nam
novem ad sex ita se habent. Pari ratione mi-
nima proxima, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportio-
ne: & utrinque probabatur, quod
centus dia pason esset contex-
tus quidam, junctis sive dia pente
& dia tessaron, quemadmodum
jungitur ratio dupli, hemioli, &
epitriti; ut duodecim, octo, sex:
sive vice versa dia tessaron & dia
pente, ut ratio dupli, epitriti, &
hemioli; exempli gratia, duode-
cim, novem, sex. Hac ratione
atque via, cum & manum & au-
ditum ad pondera adpenfa con-
formasset, atque secundum ea ra-
tionem proportionum stabilivisset,
facili artificio illam communem
paxilli, qui duobus parietibus ab
angulo ad angulum infixus erat,
lineam, ex qua chordæ religa-
tæ erant, transtulit ad caput in-
strumenti, quod *chordoionon* voca-

ἰβεβαιῶτο ¹³ ἐν ἐπογδοῶ λόγῳ ὑ-
πέρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννέα πρὸς τὰ
ὀκτώ· ἐκατέρως τε ἡ Δία' πασῶν σύ-
σθημα ἡλέγχεται, ἥτοι ἡ Δία' πασά-
ρων, καὶ Δία' πέντε ἐν σωμαφῇ·
ὡς ὁ διπλασιῶν λόγος ἡμιολίας τε
καὶ ὀπιτελίας, οἷον δώδεκα, ὀκτώ,
ἕξ· ἡ ἀναστροφῶς, τῆς Δία' πασά-
ρων ἔτι Δία' πέντε, ὡς τὸ διπλα-
σιον ὀπιτελίας τε καὶ ἡμιολίας, οἷον
δώδεκα, ἐννέα, ἕξ, ἐν τάξει πιαύ-
τη ¹⁴ Δία' πασῶν, τὴν γλῶσσαν ἢ
καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκροῦ πρὸς τὰ
ἐξαρτήματα ¹⁵, καὶ βεβαιώσας
πρὸς αὐτὰ τὰ τῶν χεῖρων λόγον,
μετήνηκεν εὐμηχανῶς τὸ μὲν τὴν χορ-
δῶν κεινῶν ¹⁶ ἀπὸδοσιν, τὴν δὲ δια-
γωνίαν πασάλας, εἰς τὴν ¹⁷ τῆ ὀρ-
γάνου βατήρα, ὃν χορδότονον ὠνό-

¹³ Εἰβεβαιῶτο ἐν ἐπογδοῶ λόγῳ] Antea
pessime legebatur, ἐν ἰβειῶν ἐν ἐπισίῳ
λόγῳ.

¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.]
Locus hic procul dubio corruptus est;
in quo emendando me frustra, fateor,
torfi. Quare tentet alius, me felicior.
Non enim omnes omnia possumus. O-
brechtus pro Δία' πασῶν legisse videtur
Δία' πλάσσειν; ut versio ejus fidem facit.
At vir doctus ad marginem codicis Span-
hemiani scribendum suspicabatur, Δία-
τάσσειν. Sed neutra conjectura mihi fa-
tisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσσαν scri-
ptum erat τολῶσαι; corrupte utique &
nullo sensu. Apud Nicomachum locus
hic ita legitur & distinguitur, ἐν τάξει
πιαύτη. τολῶσαι ἐ τὴν χεῖρα, &c.

¹⁵ Εξαρτήματα] Male ante, ἐξαρτή-
ματα. Dicuntur autem hic ἐξαρτήματα,

pondera chordis appensa; ut Obrechtus
recte vertit.

¹⁶ Ἀπόδοσις] Sic etiam Nicomachus.
At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani, recte
legerunt ἀπὸδοσις: quamvis Meibomius
emendationem hanc rejiciat; in quo me
non habet assentientem. Quid enim hic
sibi vult ἀπὸδοσις. At ἀπὸδοσις ἐν τῇ πασά-
λας, est, religatio (chordarum) ex cla-
vo: sensu manifesto & necessario. Dein-
de scribitur, τὴν δὲ Δία' γωνίαν πασάλας.
Sed sensus exigat, ut legatur, τὴν δὲ τῇ
Δία' γωνίαν πασάλας.

¹⁷ Τῇ ὀργάνου βατήρᾳ, ὃν χορδότονον ὠνό-
μαζεν Jamblichus hic βατήρα sive χορδότονον vo-
cat partem illam inferiorem lyrae, cui
chordæ annexæ erant. Ei in parte supe-
riore respondebant ὠνόματις, sive verti-
cilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζι· τὴν δὲ ¹⁸ πρὸν ἢ ὀπίπαισι
ἀναλόγως πῶς βάρειν εἰς τὴν τῶν
κολλάων ¹⁹ ἀνωθεν σύμμετρον πε-
119 ρισροφύ. * Ἐπιβάθρα τε ταύτη
ῥωμύου, καὶ οἷον ἀνεξαπατήτω
γνώμονι, εἰς ποικίλα ὄργανα τὴν
πεῖραν λοιπὴν ἐξέτεινε· λεκίδων τε
κρεῖσιν, καὶ αὐλὰς, καὶ σέρμαγας,
καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ
ὡς ἀπλησια. καὶ σύμφωνον εὐρε-
σκειν ἐν ἅπασιν, καὶ ἀπερχάλακτον ἢ
δὲ ἀρβμὲ κατὰ ληψιν. ²⁰ ὀνομά-
σαι δὲ ὑπὸ τῶν μὲν τῶν ἐξ ἀρβμὲ
καινωνέντων φθόγγον· μέσῳ δὲ,
τὸν ἔκλειον, ὀπίπαισιν αὐτὰ τυγα-
νοντα· ὡς ἀμέσῳ δὲ, πῶς ἐννεα,
τόνῳ τῶ μέσῳ ὀξύτερον, καὶ δὴ καὶ
ἐπογδοον· νήτῳ δὲ, τὸν ἔξ δώδε-
κα. καὶ τὰς μεταξὺ τῆς καὶ τὸ
διὰ πινκὸν γῆρας συναναπληρώσεις
φθόγγους ἀναλόγους, ἕτως τὴν

bat: chordas vero clavorum supe-
riorum, commensurata ad ponde-
rum proportionem eorundem con-
versione, intendebat. Atque hoc
fundamento, & quasi infallibili
norma usus, ad varia deinceps or-
gana experimentum protulit; nem-
pe ad pulsationem patellarum, ad
tibias, ad fistulas, ad monochor-
da, ad trigona, & similia: atque in
his omnibus deprehendit conso-
nam & immutabilem illam per nu-
meros comprehensionem. Nomi-
nabat autem hypaten sonum nume-
ri senarii participem; mesen, octo-
narii, qui illius existit epitritus; pa-
ramefen vero, novenarii quidem
participem, tono autem uno acu-
tiores, quam est mese, atque illius
epogdoon; neten denique, de duo-
denario participantem. Cumque
juxta genus diatonicum, interjecta
spatia proportionis sonis exple-

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
jus, quem Obrechtus paulo obscurius
vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
ciendo instrumento Musico, usum clavi,
sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
dæ religatæ erant, transtulisse ad limen,
sive chordotonon lyrae, cui chordas an-
nectebat; usum vero ponderum, quæ
chordis appensa erant, eademque ten-
debant, ad ῥωμύας, sive verticillos;
quippe quorum conversione Pythagoras
ita intendebat chordas, ut tensio illa pon-
deribus proportionem responderet.

¹⁸ Ποσειδών] Arcerius τῆς πινκὸς legendum
putat: sed conjecturam ejus probare non
possum. Nam τῆς πινκὸς idem pro-
fus est. Ego nulla mutatione, abjecto
tantum τῆς, lego, ποσειδὼν ἐπίπαισι: sen-

su omnino claro. Apud Nicomachum
certe particula ἢ deest: sed apud quem
pro ἐπίπαισι minus recte legitur, ἀνάτα-
σι.

¹⁹ Κολλάων] Id est, verticillorum,
quibus intenduntur chordæ: unde ῥωμύ-
αισι, intensio chordarum, quæ sit ver-
ticillis. Vox ista restituenda est Jambli-
cho nostro in Nicomachi *Introduc. Arith-*
met. pag. 171. ubi hodie male legitur,
ῥωμύαισι: quod eruditus interpres Sam-
Tennulius, amputationem vertit; sensu
prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
qui locum ipsum inspicere voluerit.

²⁰ Οἰονόμας δὲ ἐπὶ τῶν μὲν τῶν ἐξ
ἀρβμ.] Confer cum hoc loco Nicepho-
rum in Synesium *de Innom.* pag. m. 97.
& Plutarchum *de Musica*, pag. m. 1139.

viffet, octochordum confonis numeris ordinavit : nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos difterminat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate à gravissimo ad acutissimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut aliquando cum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Cæterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & processus habere: semitonium, deinde tonus, & deinde tonus; & hoc est dia tessaron, compositio duorum tonorum & semitonii. Postea adsumto alio tono i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum & semitonii: deinceps post illud, semitonium, & tonus, & tonus, dia tessaron aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde à gravissimo quarti à se invicem, dia

ἐκ τῆ χορδῆς ²¹ ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπετάξει, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ὑπερίτῳ, καὶ τῇ τέτῳ διαφωρᾷ ἐπογδοῶ. * Τὴν δὲ πρόσθετον ¹²⁰ ἀνάγκη πρὶν φυσικῇ ἀπὸ τῆ βαρυτάτης ὑπὲρ τὸ ὀξύτατον, κατὰ τὸ τοῦ διατονικοῦ γένους ἕως εὐρασκῆ. τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἡαρμόνιον γένος αὐτὸς ποτὶ ὅκ τῷ αὐτῷ διετρέψωσιν, ὡς ἐνέσται ποτὶ δεῖξαι, ὅταν ²² περὶ Μυσικῆς λέγωμεν. ἀλλὰ τότε διατονικὸν γένος τὸ τοῦ τῆς βαθμῶν καὶ τὰς προσόδους ποιῶντας πινὰς φυσικὰς ἔχον φαίνει), ἡμιτόνιον ²³, εἴτα τόνον· καὶ τῇ ἐστὶ διατέσσαρων, σύστημα δύο τόνων, καὶ τῷ λεγομένῳ ἡμιτονίῳ. εἴτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τετάρτη τῷ μισομεσολήγαντος, ἡ διαπέντε γίνε), σύστημα τετῶν τόνων ἢ ἡμιτονίῳ ὑπέρχουσα. εἴθ' ἐξῆς τέτῳ ἡμιτόνιον, ²⁴ καὶ τὸν ἄλλον διὰ τεσσαρων, τετ' ἐστίν, ἄλλο ἢ ὑπερίτῳ. ὥς ἐν μὲν τῇ δεξασιότῳ τῇ ἐπιαχίρῳ πάντας ὅκ τῆς βαρυτάτης ὅσ' ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους

²¹ Οὐ τῆ χορδῆς] Lyræ Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesium *de Infoma*, pag. 98.

²² Οὕτως περὶ Μυσικῆς λέγομεν] Opus hoc Jamblichi de Musica hodie non amplius exstat. Meminit autem ejus idem Jamblichus in Nicomachi *Introduc. Arithm.* pag. 171. ubi ait, Ἀνωτέρω περιέχον ἡγήσας, ὡς ὑπερμεγέθυον ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ Μυ-

σικῇ εἰσαγωγῇ περὶ αὐτῶν περὶ λογαρίσμων. Item, pag. seq. Τὰς δ' αἰτίαι, δι' αἷς τὸ τοῦ συνίσταται, κατ' οἰκείον τὸ ποτὶ ὅς αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σφαιλιώμεν.

²³ Ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt.

²⁴ Καὶ τὸν ἄλλον διὰ τῆς πέντος.] Nicomachus plenius & melius, καὶ τὸν ἄλλον διὰ τῆς τεσσαρῶν, τετάρτην, ἐπὶ τῆς τετάρτης.

τὴν διὰ πεισάρων ἀλλήλοις δι' ὅλα
συμφωνεῖν, τὰ ἡμιτονία κτ' μετα-
βαινόντων, τὴν τε πρώτην καὶ τὴν μέσ-
την καὶ τὴν τρίτην χώραν μεταλαμβάν-
οντες κτ' πρὸς πενταχορδον. * Ἐν
δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχορδῳ,
ἥτις κτ' συναφῶς συστήματα ὑπαρ-
χούσης πενταχορδῳ τε καὶ πενταχορ-
δῳ, ἡ κτ' διὰ ζεύξεως δυοῖν πεντα-
χορδῳ τῶν χωροζομιῶν ἀπ' ἀλ-
λήλων, ὅσοι δὲ βαρυτάτης ἡ προ-
χώρησις ὑπάρξει. ὥστε οὕτως ἀπ'
ἀλλήλων πέμπτης πάντας φθόγ-
γας, τὴν διὰ πάντι συμφωνεῖν ἀλ-
λήλοις, τὰ ἡμιτονία προσβάλλειν εἰς
πένταχρον χώραν μεταβαίνοντες,
πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, τε-
τάρτον. ἔτι μὲν ἐν τῇ μεσοκλήν ἐν-
ερῶν λέγει. καὶ συστήματα αὐτὴν
παραδίδωκε τοῖς ὑπακούουσιν ὅτι πάντες

tessaron secum ubique consonant;
semitonio per transitionem quan-
dam in primam, secundam &
tertiam tetrachordi regionem sese
extendente. In Pythagorica vero
octachordo, quæ, si eam conjun-
gas, systema quoddam est tetra-
chordi & pentachordi, si vero
disjungas, duarum tetrachordo-
rum à se invicem separatarum; à
gravissimo fiet processus, ut quin-
ti à se invicem distantes omnes
soni dia pente inter se conso-
nent; semitonio in quatuor regio-
nes successive progrediente; in
primam scilicet, secundam, ter-
tiam, quartam. Hunc itaque in
modum Musicam invenisse fertur:
quam postquam stabilivisset, disci-
pulis ad pulcherrima quæque ad-
ministravit tradidit.

τὰ κάλλιστα.

Κ Ε Φ. κζ.

C A P. XXVII.

122 Εἰς Παινεῖται δὲ πολλὰ ἐκ τῶν κατὰ
τὰς πολιτείας παραχθέντων ὑπὸ
τῶν ἐκείνων πλησιασάντων. Φασὶ
γάρ, ἐμπιστάμενος μὲν ποτὶ ὧρα τοῖς
Κροτωνιάταις ὁρμῆς, πολυτελεῖς
ποιεῖσθαι τὰς ἐκφορὰς ἐκ ταφῶν,
εἰπεῖν πινὰ πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐ-
τῶν, ὅτι Πυθαγόρας διεξιόντων
ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θείων, ὡς οἱ μὲν
Ὀλύμπιοι τοῖς τῶν θέντων διὰ ζεύ-

Porro multa à discipulis ejus
in rerum civilium actu gesta
laudibus efferuntur. Cum enim
aliquando Crotoniatis cepisset im-
petus, sumptuosas elationes fune-
rum, sepulturaeque faciendi; qui-
dam ex illorum numero ad popu-
lum dixit: se audivisse ex Pythago-
ra, cum de Diis differeret, quod
cœlestes quidem sacrificantium af-

* Ταῖς τῶν θέντων διὰ ζεύξεως, ὅτι τ.]
Apposite ad hunc locum Porphyrius de

Abst. lib. II. §. 15. Μᾶλλον τὸ δαιμόνιον
αὐτῶν, ποτὶ τῶν θέντων ἡδύτης, ἢ πρὸς τῶν θέν-

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi forte minores, commensationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur Crotoniatæ, se salutem suam tueri, si in adversis mediū tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes præmature fato morituros. Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate præditus fuit. Ad hæc alter litigato-

Ἰππικὴ καὶ ὑπερβολῶς ἡνέσχε.

ῥῶν πλὴθὺς βλῖπ. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiz passim apud Scriptores occurrunt.

² Οὐ τῶν θ.] Sic recte MS. At prior Edit. male, ὅτι τῶν θυμ.

³ Ἐναγιασμοῖς] Ἐναγιασμοῖς legendum esse monuit etiam Arcerius.

⁴ Προβάζει] Antea male, προσβάζει.

οσιν, ² ἐ τῷ τ̃ θυομένων πλήθῃ προσέχασιν· οἱ δὲ χθόνιοι τέναντιον, ὡς ἀν' ἐλατίνων κληρονομήν τις, πῶς κώμοις Ἐ θρηνοῖς, ἐπ' ἧ ταῖς συνεχέσι χοαῖς, καὶ πῶς Ἰπποφορήμασι, καὶ τοῖς μὲν μεγάλης δαπάνης ἑναγιασμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν διὰ τ' προαίρουσιν τ' ὑπο- 123
δοχῆς Πλάτωνα καλεῖται τ' ἀδελφ. καὶ οὗ μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τιμῶντας εἶναι κατὰ τ' ἀνὸς κόσμον χρονοῖον· διὰ δὲ τῶν ἐκκεχυμένων πρὸς τὴν πένθη διακειμένων, αἱ πνὰ κατὰ γιν, ἐνεκα τῶ τυγχάνειν τιμῶν, τῶν Ἰππ' τ' μνήμης γινομένων. ἐκ δὲ τ' συμβαλίας πώτης ὑπόληψιν ἐμποιῶσαι τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι μεταστράζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν διατηροῦσιν· ὑπερβάλλοντες ἢ τοῖς ἀναλώμασιν, ἀπαντες πρὸς μοίρας καταστρέψουσιν. * Ἐπεὶ ἡ διαίτη τῶν ἡμῶν 124
μῶν πινὸς ἀμαρτύρα πράγματα, χωρὶς μεθ' ἑκατέρω τ' ἀντιδίκων ὁδῶ ⁴ προσάγοντα, ἡ καταμνηματίσασα, φῆσαι τ' ἐν τῷ κείμῳ τῶν ἡ ἀντιδίκων ἔ μὲν πολλὰ ἀγα-

Προβαίνει autem hic significat, procedere, vel progredi.

³ Καταμνηματίσασα] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcerius; qui legendum censet, καὶ μνήμασι πίνουσα, i. e. ipso vertente, eum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putavimus, καὶ μνήμασι τινούσα; unica tantum addita literula.

ἢ κατὰ ξαμνὸν τῷ πληρώτητι· τὰ δὲ εἰπόντι, μὴ πρὶν αὐτῷ
 πλείν ἐστι· καταδοξάσαι, καὶ περι-
 ῥηδῶν πνα ῥοπλῶ εἰς τὸ πῖν τὸν
 ἐγκωμιάσαντα τὸ καλοκαρδίαν.
 ἄλλον δὲ δίκαιον εἰληφέντα μεγα-
 λῶ, ἐκάπερον πείσαντα τὸν ἴππευ-
 ψάντων, τὸν μὲν δότοπσαι πῶσα
 πάλαιτα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, κα-
 ταγινῶναι τρία, καὶ δέξαι δεδωκέναι
 πάλαιτον ἐκατέρω. θεμένων δὲ πινῶν
 ἔπι κακουργία πρὸς γυναικῶν τῶν
 ἀγοραίων ἱμάτιον, καὶ διειπμύων
 μὴ δίδοναι πατέρα, μέχρις ἂν ἀμ-
 φότεροι παρῶσι· μετὰ δὲ ταύτῃ πα-
 ραλογομαχίῳν, καὶ συνέγγυς τὸ
 κρινὸν λαβόντι πατέρα, καὶ φή-
 σαι τὸν συγκεχωρηκέναι τὸ ἔπρον,
 εἶπα συκοφαντῶντι· ἔτιρξ ἔ μὴ
 προσελθόντι, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
 ὁμολογίαν πῖς ἀρχαῖς ἐμφανί-
 ζοντι, ἐκδεξαμένην τὸν Πυθαγο-
 ρείων πνα, φῆσαι, τὰ συγκείμενα
 τῷ ἀνδρῶν ποιήσαν, ἀν ἀμφο-
 125 πτεροι παρῶσιν. * Ἄλλων δὲ πινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν Φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκούντων, εἰς σιωπημύλῳν δὲ
 ὑποψίαν ἀπὸ πνα τὸν χαλαρόν-
 των τὸ ἔπρον ἐμπειπῶστων, ὅς ἐ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ γυναικὸς
 ὑπὸ πατέρα διεφθαρμένης· δὲ
 τύχης εἰσελθόντα τὸν Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκῶν, ἐπὶ δέξας ἡκονημύλῳν
 μάχαιραν ὀνομίζων ἀδικήσας, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo acciperet:
 dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad iudicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detulit:
 quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfacturam
 pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulato-
 re ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumperetur: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ærarii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino cuidam in templo Æsculapii zona aureis plena decideret, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti præcepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis grues theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Viden' testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πηνίτη προσέκοπεν, ὡς ἔχ' ἰκανῶς ἠκονήκησι, καὶ θ' ὑπονοήσαντα ποιῆσαι τὸ ὠφρασκώδυν αὐτὸν ὅτι τὸν Διὰβελήμδρον, αὐτῇ σοι, ἔφη⁶, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων ὀξυτέρα, πλὴν Διὰβολῆς. καὶ τὰτ' εἰπόντα ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ὅτι σῆσαι τὸ Διάνοισιν, καὶ μὴ προσπειτῶς εἰς τὸ Φίλον, ὃς ἐνδόν ἦν προσκεκλημμένος, ἐξαμαρτῶν. * Ἐπει- 126 ρον δὲ, ξένος πινὸς ἐκ Διὰβελήκτος ἐν Ἀσκληπιείῳ ζώνῳ χρυσίον ἔχοντα, καὶ τὸ μὲνόμενον τὸ πᾶν ὅτι τὴν γλῶσσαν κωλύοντων ἀναμῶσθαι, τὰ δὲ ξένος χεῖρα λείποντα, καλεῖται τὸ μὲν χρυσίον ἐξελεῖν. ὁ μὲν πέπλωκεν ὅτι τὴν γλῶσσαν, τὴν δὲ ζώναν εἶναι. εἶναι γὰρ ταύτῃ ὅτι τὸ γῆς. καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τὸ ἀγνοῦντων οἷς πομπὰς εἶπες, ἐν Κρότωνι ἡρώδῃ λέγουσιν, ὅτι ἦρας ἔσθης, καὶ ἡρώδῃ ὑπὲρ τῆς θιάτρης φερομένην, εἰπόντα πινὸς τὸ κατὰ πτωλὸν τῶν παρὰ τὸ πλῆθος κατήμδρον, ὅρας ὅτι μάρτυρας; ἐπακχῶς τις τὸ Πυθαγορείων ἡγάγεν αὐτὰς ὅτι τὸ χιλίων ἀρχαῖον.

⁶ Ε' φη] φησὶ legendum est. Referatur enim ad accusativos præcedentes, εἰσληνέ & ὑπονοήσαντα. Deinde pro ἐπὶ δειξας, quod paulo ante præcedit, prior Edit. male habet, ἐπιδείξας: quod mendum etiam ante Nos observaverat Desid. Herald. *Animadvers.* in Jamblich. cap. viii.

⁷ Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges, καὶ ταῦτα τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ, &c.

⁸ Καὶ ἡρώδης ὑπὲρ τῆς θιάτρης φησ.] Similis prorsus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I. Adag. 37.

⁹ Ἡγάγεν αὐτὰς ἐπὶ τὸ χιλίων λέγειν, ὑπὸ λ.] Locum hunc, in quo aliquid est falsi, sic lego, ἡγάγεν αὐτὰς ἐπὶ

ὑπαλαβῶν ἕπερ ἐλέγχοντες οὖν
 παῖδας ἐξέδρον καταπεπνυμέναι
 πνῆς, τὰς ὑπὲρ τῆς νεῆς πεπνυμέναις
 μεράντες μαρτυρημένους. καὶ πρὸς
 ἀλλήλους δὲ πνῆς, ὡς εἰκοι, διε-
 νεχθέντες, νεωτὶ πρὸς Πυθαγόραν
 ὠτρυνόμενοι, ¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος
 προσελθὼν διελύετο, φάσκων, ὅτι
 δεῖν ἐφ' ἔπρεον ποιῆσαι τὴν ἀναφο-
 ρὰν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ὁ Πυθαγόρας τὴν
 ἀρετῆς τὴν μὲν ἄλλα αὐτῷ φησὶ τὴν
 ἀκρόντα ἀφαιρόντως ἀρίσκειν,
 αἰσχυμένῳ τὴν ὅτι τῷ προσέπρος
 ὦν, μὴ πρὸς αὐτὸς προσελ-
 127 θῆν. * Καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνον εἶ-
 πέν, ¹¹ καὶ τὰ πρὸς Φιντίαν ἐδά-
 μωνα, πρὸς Πλάτων, καὶ Ἀρ-
 χύτην, καὶ ¹² τὰ πρὸς Κλετίαν καὶ
 Πρωῶρον. χωρὶς τίνων τέτων, Εὐ-
 βύλας δὲ Μεσσηνίας πλείοντες οἱ
 οἶκον, καὶ ληφθέντες ὑπὸ Τυρρή-
 νων, καὶ καταχθέντες οἱς Τυρρή-
 νίαν, Ναυσίθης ὁ Τυρρηνός, Πυ-
 θαγόρειος ὦν, ὁ Πυθαγόρας αὐτὸν, ὅτι
 τῶν Πυθαγόρας μαθητῶν ἔστιν, ἀφε-
 λόμενος οὖν ληστὴς, μετ' ἀσφα-
 λείας πολλῆς οἰς τὴν Μεσσηνίαν αὐτὸν
 128 κατέστησε. * Καὶ ἔρχομενοι τε πλείους

viri vocabantur, abstraxit: ubi
 quaestione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abjectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, testes appellave-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli diffi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrum litem re-
 ferri, sed ipsos inter se iræ obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoc
 dictum quoad cætera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in adeundo illo
 fuisset. Liceret & alia hujus ge-
 neris adjicere, tum quæ de Phin-
 thia & Damone; tum quæ de
 Platone & Archyta, itemque de
 Clinia & Prooro referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Eubuli Messenii; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrhenis, Nausicthus Tyrrhenus,
 & Pythagoreus agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, cum-
 que prædonibus ereptum, secure
 Messianam deducendum curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὸν ἡλίον ἀρχαῖον. ὅπου ἐλέγχοντες αὐτὸς,
 παῖδας ἐξέδρον, &c. Quid enim τὸ ὑπα-
 λαβῶν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλέγχοντες ex MS. revo-
 cavi, πρὸ ἐλέγχοντες, quod prior Edit. habet.
¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος] Hæc tres voces in
 prior Edit. defunt, quas ex MS. revoca-
 vi.

¹¹ Καὶ τὰ πρὸς Φιντίαν ἐδάμ.] Historia
 hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiii.
¹² Τὰ πρὸς Κλετίαν ἐπρωῶρον] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valesio editis:
 itemque Nostrum infra, Num. 238.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthagenensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, regensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinenciam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Respublicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ re-
rumpublicarum fuisse videntur.

ἢ πεντάκις χιλίας ἄνδρας, ὅν-
παρ' αὐτοῖς στρατομοῖρες, εἰς νῆ-
σον ἔρημον δόποτέλλειν μαλλόντων,
ιδῶν ἐν ταῖς Μιλτιάδης ὁ Καρ-
χηδόνι. Ποσειδῶν ἢ Ἀργεῖον,
ἀμφοτέροι τ' Πυθαγορείων ὄντες,
προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν προῆξιν
τὴν ἐσσημίαν ἐκ ἐδήλωσεν, ἥτις
δὲ αὐτὸν εἰς τ' ἰδίαν δόποτρέχειν τ'
παρίστω, καὶ ὡς ἀπολεσθῆς νεῶς
αὐέσησεν αὐτὸν, ἐφ' ὅδιον προαείας,
καὶ τ' ἄνδρα δίσωσεν ἐκ τ' κινδύ-
νων. ὅλως ὅ παῖς εἰς πῆς λέγοι τὰς
γεννημῶας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγο-
ρείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπερβαίροι
ἀν τῷ μήκει τ' ὄγκῳ, καὶ τ' καιρὸν
τῶ συγγράμματος. * Μέτεστι μὲν 129
μαλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἐνιοὶ τ'
Πυθαγορείων πολιτικοὶ ἔδεχοντο.
καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις
Ἰταλικὰς διάκησαν πνὲς, δόποφαι-
νόμοι μὲν ἔσμεν ἐκλεπόντες τὰ
ἄλλα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπε-
χόμενοι δὲ δημοσίων προσδῶν.
πολλῶν δὲ γεννημῶων κατ' αὐτῶν
ἀφελῶν, ὅμως ἐπεκράτῃ μέ-
χρη πνὸς ἢ τ' Πυθαγορείων κατὰ
καταδία, καὶ ἢ τ' πόλεων αὐτῶν
βάλλοις, ὡς ὑπὸ ἐκείνων οἰκο-
νομεῖσθαι βέλεισθαι τὰ πρὸς τ'
πολίτας. ἐν ταῖς δὲ τῷ χρόνῳ
δοκῶσιν αἱ κάλλισται τ' πολιτεῖαι
ἐν Ἰταλία γινώσθαι ἔσμεν Σικελία.

ἢ Ἀργεῖον] Ex MS. pro Αἰγῶν, quod prior Edit. habet.

130 * Χαρόνδας ¹⁴ π γάρ, ὁ κατα-
ναῖος, εἰς ὅταν δοκῶν τ' ἀρίστων νο-
μοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκός
π, καὶ ¹⁵ Τιμαίης, οἱ Λοκροὶ, ὀνο-
μαστέι γεννημένοι ὅτι νομοθεσία,
Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ π τὰς Ῥηγινι-
κάς πολιτείας συστήσαντες, τὸ π
γυμνασιαρχικῶ κληθεῖσιν, καὶ τ'
ὅτι ¹⁶ Θεοκλῆς ὀνομαζομένην,
Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύπος
τε, καὶ Θεοκλῆς, καὶ ¹⁷ Ἐλικίων,
καὶ Ἀριστοκράτης, διήνεγκαν ὅτι-
τηδόμενάς τε ἔχουσιν, οἷς ἔαι
ἐν ἐκείνοις πῶς πόλεις κατ'
ἐκείνας ὄν' χρόνος ἐχρήσαντο.
ὅπως δ' εὐρετὴν αὐτὸν γινώσκαι φασὶ
καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰ-
πόντα μηδὲν εἰλικρινές εἶναι τ' ὄντων
σφαγμάτων, ἀλλὰ μετέχεν ¹⁸ καὶ
τῇ πυρὶ, καὶ πῦρ ὕδατος ἔχει πλά-
ματων· καὶ ταῦτα πλάματός ἐστι
καλὸν αἰσχρὸν, καὶ δίκαιον ἀδίκον, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

¹⁴ Χαρόνδας — Ζάλευκός π] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentle-
jum in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343.
& seqq. ubi pluribus argumentis evincit,
Charondam & Zaleucum non fuisse Py-
thagoreos, nec leges suas a Pythagora
accipere potuisse, cum Pythagora ipso
antiquiores fuerint.

¹⁵ Τιμαίης] Hic infra, Num. 172.
vocat. Τιμαίης.

¹⁶ Ἐπὶ Θεοκλῆς] Obrechtus legit,
Εὐθυκλῆς, ut ex versione ejus paret. Sed
cujus secutus fuerit auctoritatem, nobis
non constat. Arcerius scribendum puta-
bat, vel Εὐθυκλῆς, una voce; vel ἐπὶ
Διοκλῆς, vel Εμπδοκλῆς. Sed hoc est

Nam Charondas Catanzus, unus
ex optimis legislatoribus, & Za-
leucus atque Timares Locrenses,
itidem ob leges latas celeberrimi,
Pythagorei fuerunt: ut & qui
Rheginorum Respublicas ordina-
runt, tum quæ Gymnasiarchica
vocabatur, tum quæ ab Euthy-
cle nomen tulit: itemque Phy-
tius, Theocles, Elicaon, & Ari-
stocrates, institutis moribusque
inter Pythagoreos præcelluerunt:
quibus & ipsis eo tempore civi-
tates ejus regionis utebantur. In
genere ajunt, omnium politicarum
disciplinarum Ipsum authorem
fuisse; cum diceret, nihil in pri-
mis rerum elementis purum; sed
terram ignis, ignem aëris, aërem
aquæ, aquam spirituum participem
esse: eodem modo turpe honesto,
injustum justo, & alia secundum
cujusque rationem hisce admisceri:

afiolari, non vero certi quid afferre.
Nos, quoniam veterum auctoritate desti-
tuti sumus, ipsum quidem nomen pro-
prium mutare non audemus, sed tantum
scribendum existimamus, ὅτι Θεοκλῆς.

¹⁷ Ἐλικίων] Infra, Num. 172. idem
vocat. Ἐλικίων: quod magis placet.

¹⁸ Καὶ γὰρ πυρὶς, καὶ πῦρ ὕδατος. Obrechtus locum hunc plenius sic legit, καὶ γὰρ
πυρὶς, καὶ πῦρ αἶρος, καὶ αἶρος ὕδατος, καὶ
ὕδατος πλάματος. Deinde ea quæ sequun-
tur, καὶ ταῦτα πλάματός ἐστι, ut super-
vacanea prorsus & inutilia delenda sunt:
eorum vero loco scribendum, αὐτῶν
δὲ, vel simile quid.

juxta istud vero suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anamefes locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincidant, & quænam spatia circumscribant, optimam Reip. formam representari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea Illum excoluisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cunctisque beatam efficit: & ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper Illum dicunt Crotoniatas

ἢ Πλάτωνα λέγουσι ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notaverat, Platonis sententiam a jamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim lib. viii. *de Republ.* haud procul ab initio: ubi Philosophus ait, ὅτι τῆς ἐπιτρίτου πυθμῆος πεμπάδι συζυγεῖς, δύο

ὅσα ἢ τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς λογικῆς ἀποθέσεως λαβὼν τὴν λόγον τὴν εἰς ἑκάστην μέρῳ ὁρμῶν. δύο ἢ εἶναι κινήσεις ἐξ ὧν ὁματῶν ἐστὶ ψυχῆς. τὴν μὲν ἀλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. πολιτειῶν δὲ γραμμὰς πέντε πιάσθαι τρεῖς συνησπόμενον, τῆς ἀκροῦς ἀλλήλων συμψανέσθαι, καὶ μίαν ὁρθὴν γωνίαν ποιέσθαι. τὴν μὲν ἐπιτρίτου φύσιν ἔχουσαν. τὴν ἢ πάντα πιαυῖται διωαμένῃ. τὴν ἢ τέτων ἀποφύγων ἀνάμεικτον. * Λογισπόμενον δὲ ἡμῶν πέντε τῇ γραμμῶν πρὸς ἀλλήλας συμπίπτουσας, καὶ πέντε τῶν ἑλίων, τῶν ὑπὸ τέτων, βελτίστεον ὑποτυπώσθαι πολιτείας εἰκόνα. σφαιερῶσαι δὲ τὴν δέξασθαι ἢ Πλάτωνα, λέγουσι Φανερῶς ἐν τῇ Πολιτεία, τὴν ἐπιτρίτου ἐκείνου πυθμῆος, τὴν τῇ πεμπάδι συζυγισμένην, καὶ πέντε δύο παρεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσθαι ἢ Φασὶν αὐτὴν ἐπὶ τῆς μετριοπαθείας, καὶ τῆς μεσότητος, καὶ τὸ σὺν πέντε προσηγαμῶν τῶν ἀγαθῶν ἕκαστον εὐδαιμόνια ποιῆν τὸν βίον. καὶ συλλήθεδον, προσδραῖν τὴν αἰρεσιν τῇ ἡμετέρων ἀγαθῶν ἐπὶ προσηκόντων ἔργων. * Ἀπαλλάττει δὲ ἢ λέγεται οὗτο Κροτωνιάτης καὶ τῶν

ἀρμονίας παρέχεται. Aristides Quintil. lib. iii. *de Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τῶν δὲ ἐπὶ Πλάτωνα φησὶ ἐπιτρίτου πυθμῆος πεμπάδι συζυγισμένη. Cæterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. v. *de Republ.* cap. xii.

πυθαγίδων, καὶ καθόλου τὸ πρὸς
 πρὸς ἀνεγγύας γυναῖκας ἐμιλίας.
 πρὸς ²⁰ Δεινονῶ γὰρ τὴν Βροντίνης γυ-
 ναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσαν
 σοφὴν καὶ ἐπὶ ψυχὴν (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περὶ ἐλευθερίαν ῥήμα,
 τὸ ²¹ τὴν γυναῖκα δεῖν ἴσκειν αὐτῇ-
 μερόν, ἀνισταμένῳ δὲ ἑαυτῇ
 ἀνδρὸς ὁ πῖναι ²² εἰς Θεανῶ ἀνα-
 φέρειν) πρὸς δὲ πᾶσι παρελ-
 θούσας τὰς τῶν Κροτωνιατῶν γυναι-
 κας ἐπὶ ἀκαλίσται περὶ τὴν συμπίπτει
 τὴν Πυθαγόραν ἀλεχθῆναι περὶ τὴν
 πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης πῖναι ἀν-
 δράσιν αὐτῶν· ὁ δὲ ἐπὶ συμβῆναι.
 καὶ τὴν γυναῖκα ἐπαγγεῖλαι μύθους,
 καὶ τὴν Πυθαγόραν ἀλεχθῆναι,
 καὶ τὴν Κροτωνιατῶν ²³ περὶ δέντων;
 ἀναμνησθῆναι παλαιά περὶ τὴν τῶν
 133 ²⁴ Πυθαγορείων ἀφικόμενων εἰς
 τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ
 τῆς Συβαρίας πρὸς ἐκείνων, ²⁵ ὅτι τὴν ἐξ αίτησιν τῶν Φυράδων,

à pellicum, aliarumque mulie-
 rum non legitime desponsatarum
 consuetudine abduxisse. Venisse
 enim Crotoniatarum uxores ad
 Deinono Brontini Pythagorei
 conjugem, sapientia & animi do-
 tibus præcellentem; (cujus est
 etiam egregium illud & illustre
 dictum, quod quidam Theanoni
 acceptum ferunt; mulieri eo ipso
 die fas esse sacra facere, quo à
 marito suo surrexerit;) eamque
 rogasse, persuaderet Pythagoræ,
 ut ad maritos suos de continen-
 tia uxoribus debita, verba face-
 ret: idque etiam effectui datum
 esse: muliere enim id quod roga-
 ta erat promittente, Pythagora
 vero verba faciente, & Croto-
 niatis assentientibus, ea quæ inva-
 luerat libido prorsus è medio sub-
 lata est. Memorant insuper, quod,
 cum legati Sybaride Crotonem,
 ad deposcendos exules, venissent,
 ad deposcendos exules, venissent,

²⁰ Πρὸς Δεινονῶ] Arcerius scribendum
 monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probo. Sic
 enim Brontini uxor appellatur infra, cap.
 ult. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ,
 & Laërtio, lib. viii. num. 42. Erat
 vero & altera Theano, Pythagoræ uxor,
 cujus etiam hoc ipso loco, post aliquot
 versus, fit mentio.

²⁵ Τὴν γυναῖκα δεῖν ἴσκειν αὐτῇ.] Pau-
 lo aliter apophthegma hoc refert Laër-
 tius lib. viii. num. 43. alique Scriptores
 a Menægio ibi citati. Illis vero (quod
 obiter moneo) addendus est Theo in
Progygnasmatis, pag. 69. Confer etiam
 Nostrium supra, Num. 55. ubi dictum
 hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utrique cum Arcerio
 addendum censeo, τὴν δὲ Πυθαγόραν, i. e.
Pythagoræ uxorem: ut sic distinguatur a
 Theanone Brontini uxore; cujus paulo
 ante facta est mentio.

²³ Περὶ δέντων] Ex MS. pro περὶ δέντων,
 quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Ἀφικόμενων εἰς τὴν π.] Historiæ
 hujus uberior cognitio haurienda est ex
 Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra,
 Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ τὴν ἐξ αίτησιν] Sic etiam legi-
 tur infra, Num. 177. At magis Græcum
 est, ἐπὶ τῇ ἐξ αίτησιν. Cæterum Arcerius
 ἀπὸ τῆς plane pro ἐξ αίτησιν legendum cen-
 sebat ἐξ αίτησιν; merito tam ob causam no-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicū propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λείας αὐτῷ, ἣν συνεβάλλετο πῖς ἀνθρώποις.

ἡσασάμενον πινά τ' πρὸς βίων, αὐτόχρηστα γενησάμενον τ' αὐτῷ φίλων, μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομύς δ' ἔ' ἀνθρώπων, καὶ βαλομύς τῆς ὁμιλίας αὐτῷ μετέχεν, εἰπὼν, ὡς ἔ' θεμιστοῖς²⁶ πῖς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ ἔ' ὡς πῖς Ἀπόλλωνα νομισθῆναι αὐτόν. ταῦτα δὴ πάντα, καὶ ὅσα μικρὸν ἔμπροσθεν²⁷ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τ' τυράννων καταλύσεως, καὶ τῆς τ' πόλεων ἐλευθερωσεως τ' ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἐσικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλείων, δείγματα ποιήσόμεθα τ' εἰς τὰ πολιτικά ὠφε-

C A P. XXVIII.

K E Φ. κη'.

Quod restat, non amplius, ut hæctenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate perfecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quamnam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldo *Animadvers.* in Jamblichum, pag. 176.

²⁶ Τῷ ἀνθρώπῳ. Sensus exigit, ut scribatur, πῖς ἀνθρώπων ὕμνοις, vel ἀνδρῶν ὕμνοις.

Τὸ δὴ μὲν τῷ περὶ μηκέτ' εἶπωσι¹³⁴ κρινῶς, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἁπλοῖμοι, καὶ τ' ἀρετῶν ἔργα αὐτῷ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὡς περὶ νομίζεσθαι, τὴν περὶ ὁσιότητα αὐτῷ περὶ ἀρετῶν ὁπιδεῖξαι, καὶ κατ' αὐτῆς θαυμαστά ἔργα ὁπιδεῖξωμεν ἑαυτῷ, καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἐν μὲν δὲν δείγμα αὐτῆς ἐκείνο ἔστω, ἔ' ἔ' πρῶτον ἐμνημονόσωμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τ' ἑαυτῷ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσέλθουσα,

²⁷ Εἰρήκαμεν περὶ τ' τῶν τυράννων καταλύ. Supra, Num. 33.

¹³⁴ Ἀπλοῖμοι. Ex MS. pro ἀπλοῖμοις; quod prior Edit. habet.

τάς π² προτέρως αὐτῆς βίης, καὶ
 τῶν πρόδηλα πενήματα περιέχει.
 μετὰ τῷ ποταμῷ σὺ πολλοῖς ἑταί-
 ρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ·
 καὶ ὁ ποταμὸς γηγόνων π³ ἑταυρὸν
 ἀπεφθέγγατο, πάντων ἀκρόντων,
 Χαῖρε Πυθαγόρα. ἔπ⁴ μιᾷ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν π⁵ Μεταποντίᾳ τῆς
 Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενίᾳ τ⁶ Σι-
 κελίας συγγηγόνειναι, καὶ διελέχθαι
 κρινῇ πῶς ἐκατέρωθεν ἑταίρους αὐ-
 τῶν, ⁷ διαβεβαιῶνται χερδὶν ἀπαν-
 τες, σπιδίων ἐν μεταχειμῶνι παμπόλ-
 λων καὶ κ⁸ γλῶ καὶ κ⁹ θαλάσσης
 ὑπερχόντων, ὅδ¹⁰ ἡμέραις ἀνυσί-
 135 μων πᾶνυ πολλαῖς. * Τὸ μὲν γάρ,
 ὅτι τ¹¹ μηρὸν χάσπον ἐπίδειξεν Ἀΐα-
 ρφ¹² τῷ Ἰπέρβορέῳ, εἰκόσασσι αὐτὸν
 Ἀπόλλων εἶναι τ¹³ ἐν Ἰπέρβορείῳ,
 ὅπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀΐαρις, βεβαιῶν-
 ται, ὡς τῷ αἰληγῆς ὑπελαμβά-
 νοι, καὶ ὁ διαψύδοιτο, πᾶνυ π-

& priora vitæ acta genera nove-
 rit, atque horum manifesta &
 clara documenta dederit. Post
 hæc & istud, quod Nessum flu-
 vium aliquando multis discipulis
 comitatus, transiens, voce com-
 pellaverit, & flumen articula-
 te clareque, omnibus audienti-
 bus, responderit: *Salve Pythago-
 ra*. Deinde uno eodemque die
 Metaponti in Italia, & Tauro-
 menii in Sicilia versatum, cum-
 que utriusque loci discipulis locu-
 tum esse, pene omnes affirmant;
 plurimis licet terra marique stadiis,
 & quæ nec multis diebus quis con-
 fecerit, interjectis. Jactatum est
 autem abunde etiam vulgi sermo-
 nibus, quod Abaridi Hyperboreo,
 ipsum Apollini apud populares
 suos culto, cujus sacerdos erat,
 assimilanti, femur aureum ostende-
 rit; ut confirmaret, quod secun-
 dum rei veritatem sic de eo judi-
 casset, minimeque in eo deceptus

² Τὰς π² προτέρως αὐτῆς βίης] Hanc
 Pythagoræ imposturam merito rider &
 exagitat Lactant. *Divin. Instituti*. lib. III.
 p. m. 151.

³ Νέσσοι ποτὶ τὸν ποταμὸν σὺ πολλοῖς
 — πῶς ἐκατ. ἑταίροις ἀμίλῃσι τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
 rius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
 mine Nessō, nominet *Causasum*. Laërtius
 Lib. VIII. Num. II. eandem de Pythago-
 ra historiam narrans, *Nessum* itidem flu-
 vium illum vocat. At *Ælianus Var. Hist.*
 lib. II. cap. XXVI. *Κόσων* appellat; idem-
 que lib. IV. cap. XVII. *Κόσων*. In diversum
 ab his abit Apollonius cap. VI. *Hist. Com-*

ment. qui sic ait: Ὑπὸ τ¹⁴ καὶ Σάμοι πο-
 ταμῷ, διαβαίνοντι σὺ πολλοῖς, ἕκαστος φωνῇ
 μεγαλύνοντι ἄνθρωποι, Πυθαγόρα χαῖρε.
 Sic ergo Scriptores hi, quod ad rem
 ipsam attinet, consentiunt; at in nomi-
 ne fluvii discrepant. Nos ut in re dubia
 & incerta nihil definimus: sed tantum
 Lectorem remittimus ad Menagium in
 dictum locum Laërtii; & Jacob. Perizon-
 nium ad *Ælian. Var. Hist.* lib. II. cap. 26.

⁴ Διαβεβαιῶνται χερδὶν ἀπαντες] Sic ex
 Porphyrio locum hunc emendavimus.
 Ante enim male, *διαβεβαιῶνται χερδὶν*
ἀπαντες.

fuiſſet. Sunt & millia alia his diviniore magisque miranda, quæ uniformi conſonaque narratione de Viro traduntur: qualia ſunt, terræmotus infallibiliter prædicti, peſtes celeriter depulſæ, ventorum violentorum grandiniſque effuſiones abſque mora ſedatæ, fluctus maris & fluminum placati, ut diſcipuli facilius tranſire poſſent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretenſis, & Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota ſunt ipſorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemas*, Ventorum depulſor; Epimenides *Catharries*, Expiator; Abaris vero *Aithrobates*, Aërambulus: qui poſterior hoc nomen tulit, cum telo ſibi ab Apolline Hyperboreo donato veſtus, flumina, maria, & invia quæque, per aërem quodammodo incedens, ſuperaret. Quod aliqui & Pythagoram uſurpaſſe opinantur, cum uno die Metaponti & Tauromenii cum utriuſque loci diſcipulis verſatus eſt. Fertur & futurum terræmotum apud pu-

θρῦλλῃ· καὶ μυρία ἔπερα τέτων
θριόπερα ἔθαιμας περα πᾶσι τ' ἀν-
δρὲς ὁμαλῶς ἔς συμφώνως ἰστρεῖ·
περὶ ῥήσις τε σεισμῶν ἀπαράδατοι,
καὶ λοιμῶν δόποτροπαὶ πᾶσι τήχῃ, καὶ
ἀνέμων βιαίων, χαλαζῶν τε χυ-
σεως ὠδραυτικά κατάνησις, καὶ
κυμάτων ποταμίων τε ἔθλασίων
ἀπὸ διασμοῖ τ', πρὸς εὐμαρῇ τῶν
ἐπιήρων λήθασιν· ὧν μεταλαβόν-
τας Ἐμπεδοκλέα τε τὸ Ἀκραγα-
πῖνον, καὶ Ἐπιμνίδην τὸ Κρήτα, καὶ
Ἀβάρην τὸ Ὑπερβόρειον, πολλὰ καὶ
καὶ αὐτὰς πιαῦται πινά ὅτι τετελεσμέ-
ναι. * Δῆλα δὲ αὐτῶν τὰ ποιήμα- 136
τα ὑπάρχει· ἄλλως τε καὶ Ἀλεξάνε-
μου μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδο-
κλέης· ὁ Καθαρίης δὲ, τὸ Ἐπιμν-
νίδης· Αἰθροβάτης δὲ, τὸ Ἀβάρη-
δου· ὅτι ἀρα ἰστρεῖ ἔς τὸ Ὑπερ-
βόρειοις Ἀπὸ διωνίου δωρηθέντι αὐτῷ
ἐπὶ χεῖρῃ, ποταμούς τε ἔθλα-
ζον· ἔς τὰ ἄερα δίδουσαν, αἰρο-
εσίων πρόπον πινά· ὅπερ ὡπενόη-
σαν ἔς Πυθαγόραν πινὲς πεπνυγμένα
τότε, ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ
Ταυρομνίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπι-
ήροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέ-
γεται δὲ ὅτι ἔς σεισμὸν ἐσόμενον ὅτι

[Ἀπὸ διασμοῖ] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem cæteroqui suspectam habebat Arcerius, ejusque loco scribendum suspicabatur, ἀπὸ διασμοῖ: sed male. Est enim vox insolens quidem, at tamen vitii expers, significatque, tranquillatio-

nes, si sic dicere liceat; vel frenationes: ab ἰνδία.

[Καθαρίης] Scribe καθαρίης, ut habet Porphyrius loco laudato.

[Ὅστις ἔς τὸ Ὑπερβόρειοις Ἀπ.] Confer Nostrum supra, Num. 91.

Φρίατ⁹, ἔ' ἐγδύσατο, περηρό-
 ρωσε· καὶ πρὶ νῆως ἐμεδρομάσας,
 137 ὅτι καταποντοδίησε). * Καὶ ταῦτα
 μὲν ἐσω τεκμήριον τ' εὐσεβείας αὐ-
 τοῦ. βάλομαι ἣ ἄνωθεν πὰς δέχας
 ὑποδείξαι τῆς τ' θεῶν θρησκείας,
 ἃς προεστήσατο Πυθαγόρας τε, καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶν ἄνδρες. ⁸ ἅπαντα ὅσα πρὶ
 τῷ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν διο-
 ρίξουσιν, ἐσέχασται τ' πρὸς τὸ θεῖον
 ὁμολογίας ¹⁰. καὶ δεχῆ αὐτῇ ἐστὶ,
 [¹¹ καὶ βίος ἅπας σωτήταται πρὸς
 τὸ ἀκλεσθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος
 ἕως, ταῦτα ἐστὶ] τῆς φιλοσοφίας.
 ὅτι ¹² γὰρ οἷον ποιεῖσιν οἱ ἄνθρωποι,
 ἄλλοθεν ποθὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ πα-
 ρὰ τ' θεῶν. καὶ ὁμοίον, ὥστερ' ἂν
 εἰ τις ἐν βασιλευμένῃ χώρᾳ τῶν
 πολιτῶν πινὰ ὑπερχον θεραπείῃ,
 ἀμελήσας αὐτῶν τῶν πάντων ἀρχον-
 τος. ποιεῖται γὰρ οἷοντα ποιεῖν τὰς
 ἀνθρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τε θεός, καὶ
 ἕτ⁹ πάντων κύριος, ¹³ δεῖν δὲ
 ὁμολογεῖται πρὸς τὸν κύριον τ' ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν· πάντες τε, ἃς μὲν ἂν
 φιλήσιν, καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τῶν

teum, quem degustaverat, præ-
 dixisse; & navem submersum iri,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Lubet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principia
 ostendere, quæ à Pythagora, &
 ejus sectatoribus proposita sunt:
 quod scilicet omnia, quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt, ten-
 dant ad consensionem cum Deo:
 estque principium, ad quod omnis
 eorum vita ordinatur: *Deum se-*
qui: atque hujus philosophiæ ista
 ratio est; quod ridicule agant
 homines, qui quod bonum est,
 aliunde quam à Diis petunt:
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subjecta, quen-
 dam è civium numero præfectum
 colat, neglecto eo qui omnibus
 dominatur: tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit,
 & omnibus imperet, in confesso
 est, quod bonum à Domino peten-
 dum sit: omnes enim iis bona tri-
 buunt, quos amant, quosque sibi

⁸ ἅπαντα ὅσα πρὶ τ' πρ. — πρὶς
 δὲ ἃς ἐσωτῆρας ἔχουσιν, τ' αἰσθητῶν | Totus
 hic locus legitur etiam supra, Num. 86.

87. ⁹ ἢ μὴ πράττειν] Hæc in priore Edit.
 defunt; quæ ex MS. revocavi.

¹⁰ Ὁμολογίας] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani recripserat,
 ὁμιλίας: quod non aspernandum.

¹¹ Καὶ βίος ἅπας σωτ.] Verba hæc

uncis inclusa defunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi vide
 quæ notavimus.

¹² Ὅτι γὰρ οἷον ποιεῖσιν] Supra rectius,
 γὰρ οἷον ποιεῖσιν.

¹³ Δεῖν ὁμολογεῖται πρὸς τὸν κύριον.] Sic locum
 hunc ex ipso Jamblichio, Num. 87. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur,
 δεῖν δὲ ὁμολογεῖται πρὶ τὸν κύριον τ' ἀγαθὸν
 εἶναι.

τῶν πιάτων ἢ τ' δοκάντων μυθικῶν δοπονημονόωσιν, ὡς ἔδεν ἀπισθῆναι ὁ, π' αὖν εἰς τὸ θεῖον ἀνάγηται. * Ἐφη γὰρ Εὐρυτὴν πρὸς λέγειν, ὅτι Φαίη ποιμὴν ἀκῆσαι πρὸς ἄδοντ', νέμων ὅτι τῷ πατρὶ φ' φιλολάῳ. ¹⁸ καὶ αὐτὸν ἔδεν ἀπισθῆσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς φιλολάῳ. Φασὶ ἢ τῷ Πυθαγόρᾳ πινά περὶ λέγειν, ὅτι δοκῇ περὶ ἐν τῷ ὕπνῳ τῷ πατρὶ διαλέγεσθαι τινεῶπι, καὶ ἐπείρεσθαι, πίν' τῷ τῷ σιμῶν; τὸν δ' ἔδενος φάναι. ἀλλ' ὡς διέλεγετο αὐτῷ ἀληθῶς. ὥστε ἔν ἔδεν τὸ ἐμοὶ νῦν σε διαλέγεσθαι σημαίνει ἔξην, ἔτως ἔδεν ἐκείνο. ὥστε πρὸς πάντα τὰ πιαυτὰ ἐλ' αὐτὸς εὐήθης νομίζουσιν, ἀλλὰ σὺν ἀπισθῆναι. ἔ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυνατὰ πρὸς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα, ὥστε οἰεσθαι σὺν σφίσι συμβῆναι. ἀλλὰ πάντα δυνατὰ. καὶ ἡ δὲ αὐτὴ ἐστὶ τ' ἐπ' αὐτῶν, ἀ ἐκείνοι φασὶ μὲν εἶναι Δίνας, ἐστὶ μὲν πρὸ ἰσῶς ἐκείνων.

sæpeque talium, quæ fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad Deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, quod pastor aliquis juxta sepulchrum Philolai pascens, canentem quempiam audiverit. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quæfivisse, quam harmoniam? Erat autem uterque Pythagoreus; & quidem Eurytus discipulus Philolai. Ajunt porro, Pythagoræ quendam narrasse, quod aliquando sibi visus sit cum parente suo demortuo colloqui; atque quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem revera cum ipso locutum: ut igitur te jam mecum colloqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus, non se stultos esse existimant, sed eos qui sunt increduli. Non enim Deum quædam posse, quædam non posse, ut sciolii putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis Heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

¹⁸ Καὶ αὐτὸν ἔδεν ἀπισθῆσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς φιλολάῳ] Hæc omnia in prior Edit. desunt, quæ ex cod. MS. revocavimus. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster infra, Num. 148. ubi eadem historia nar-

ratur. Vide etiam Sam. Tennulium ad Jamblichum in Nicomachi *Introd. Arithm.* pag. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, Πρὸς θεῶν μηδὲν γινώσκον ἀπίσθαι, μηδὲ πρὸς θεῶν δυνάμειν: de quo vide Nostrium in *Protreptico*, Symb. IV.

Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;

Cuncta Deus peragit facile, & nihil impedit ipsum.

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod qui primus earum author extitit, non vulgaris homo fuerit; sed Deus: eratque hoc unum ex illorum dictis; Quisnam fuerit Pythagoras? Ajunt enim Ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: hujus vero rei indicia haberi, quod in ludis surgens, femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, & telum quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diversabatur autem in templis; neque unquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedæmonios Avernuncatoria sacra celebrasse, & propterea Spartæ nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπιδῶν ἡ γὰρ πάντ', ἐπεὶ ἔκ
ἔσ' ἔδεν ἀελπίον·

Ῥ' ἄδρια πάντες θεῶν πλέουσι, καὶ
ἀνήνυτον ἔδεν.

* Τῶν δὲ πῖσιν τὴν παρ' αὐτοῖς ἱστο- 140
λήψεων ἡγῶνται εἶναι ταύτην, ὅτι
ἦν πρῶτον εἰπὼν αὐτὸ, ἔχ' ὁ τυ-
χὼν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν ταῖς τὴν
ἀκασμάτων ἐστὶ, τίς ὁ Πυθαγόρας;
Φασὶ γὰρ ²⁰ εἶναι Ἀπόλλω Ἰπερ-
βόρειον. ταῦτα δὲ περὶ ἡμέρας ἔχουσιν,
ὅτι ²¹ ἐν τῷ αἰῶνι ἐξακιστέμενον τὸ
μηρὸν παρέφηνε χρυσόν, καὶ ὅτι
Ἀβάρην τὴν Ἰπερβόρειον εἰσία, καὶ
τὴν οἰσὼν αὐτὰ ἀφίλετο, ὃ ἐκυ-
βερῶτο. * Λέγεται δὲ ὁ Ἀβάρης 141
ἐλθεῖν ἐξ Ἰπερβορέων, ²² ἀγείρων
χρυσὸν οἰς τὴν νεών, καὶ προλέγων
λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ ἔπεισιν ἔπεισιν ἐοδίων ὠφθη ποτὶ
εἶναι. ²³ Λέγεται δὲ ὁ ἐν Λακεδαι-
μονίῳ ἦσαν τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ
ταῦτα εἶδεναι πῶποτε ὑπερον ἐν Λα-
κεδαιμόνι λοιμόν γινέσθαι. ταῦτα ἔν
τὸν Ἀβάρην παρελόμενον, ὃν εἶχε,

¹⁹ Ἐλπιδῶν γὰρ π.] Vide Clariss. Joh. Alb. Fabricium *Bibliot. Græc.* lib. i. cap. xiv. § vii.

²⁰ Εἶναι Ἀπόλλω Ἰπερβόρειον] Confer Nostrium supra, Num. 91. & 135. & Menag. ad Laert. lib. viii. Num. ii.

²¹ Ἐν τῷ αἰῶνι] Scribendum est, ἐν τῷ αἰῶνι. Sic enim diserte *Ælianus Var. Hist.* lib. ii. cap. xxvi. καὶ ἐν τῷ αἰῶνι ἐξακιστέμενον τὸ μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὴν ἱστορίαν χρυσόν. Per vocem αἰῶνι hic designantur ludii Olympici; ut patet

ex eodem *Æliano*, lib. iv. 17. Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσόν τὴν ἱστορίαν. Adstipulatur *Amm. Marcellinus* xxi. 16. *Femur* [sumt autem] apud *Olympiam* sæpe monstrabat. Loquitur de *Pythaga*. Aliorum auctorum loca consulto hic prætermitto.

²² Ἀγείρων χρυσόν] Confer Nostrium supra, Num. 91.

²³ Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra, Num. 92.

χρουσὴν οὖσιν, ἧ ἄνδρ' ἔχ' οἴος τ' ἦν
 παρ' ἰδὺς ἐξέρχεται, ὁμολογᾶντα
 142 ἐπίησεν. * Καὶ ἐν Μεταποντίῳ,
 εὐξαμύων τινῶν θυρόσθαι αὐτοῖς παρ'
 ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίοντι πλοίῳ· νεκρὸς
 τῶν αὐτῶν, ἔφη. καὶ ἐφ' ἁνὴν νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρῃ
 τὸν ὄφιν τὸ δαπνιεύειντα ²⁴ τὴν δα-
 πνὴν ἔλαβε, καὶ ἀπέπεμψε. ὁμοίως
 δὲ ἔτι ἐν Τυρρηνίᾳ τὸ μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπέκλεινε δάκνων. ἐν Κρότωνι ᾧ
 πῶν ²⁵ αἰτὸν τὸν λῶκον κατέψησεν
 ὑπομένειντα, ὡς φασί. βυλο-
 μύς ᾧ πνὸς ἀκύνει, οὗκ ἔφη πω
 λέξεν, πρὶν ἢ σημεῖν τι φανῇ.
 καὶ μὲν ταῦτα ἐγχετο ἐν Καυκωνίᾳ
 ἡ λῶκη ἄρκι. καὶ πρὸς τὸ μέλ-
 λοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ ²⁶ τὰτα
 143 θάνατον, προῖπει αὐτός. * ²⁷ Καὶ
 Μυλλίαν τὸν Κροτωνιάτῃν ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίας. καὶ
 ἔφητο ὁ Μυλλίας εἰς τὸ ἡπειρον,
 ποιήσων, ὅσας ὅπῃ τῷ πατρὶ ἐκέλευ-
 σε. λέγεται ᾧ καὶ ὅτι τὸ οἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ πριάμῳ ἔδωκεν ἀγορεύσας, ὃ μὲν

quo vias invenire non poterat,
 privatum, testem de se dedit Py-
 thagoras; & Metaponti quibus-
 dam sibi ipsis apprecantibus, quic-
 quid in navi portum jam intrante
 foret; Mortuus ergo, inquit, vo-
 bis erit: & apparuit, mortuum
 illa vectum esse. Sed & Sybari
 serpentem lethiferum & hirsutum
 comprehendit, alioque ablegavit:
 similiter alium in Tyrrenia, par-
 vum serpentem, morsu interfici-
 entem. Crotone vero albam
 aquilam palpavit, quæ se con-
 trectandam, ut ajunt, illi præbue-
 rat. Cum quidam audire quidpiam
 ab eo vellet, negavit se ante dictu-
 rum, quam prodigium aliquod ap-
 paruisset; & fuit posthac in Cau-
 lonia urbs alba: cujus cum mor-
 tem quidam illi annunciaturus
 esset, ipse eam prædixit. Mylliam
 quoque Crotoniatem admonuit,
 quod fuerit Midas Gordii filius;
 & Myllias in continentem Asiae
 trajecit, facturus ibi, quæ ad sepul-
 chrum faciendâ Pythagoras ei præ-
 ceperat. Ajunt etiam, eum qui do-
 mum Illius emit, & defossa in ea

²⁴ Τὸν δαπνί.] Oportet hac voce de-
 notari hominem aliquem, vel animal,
 a serpente occisum: alioqui sensus erit
 mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
 Spanhem. rescripserat Δάπνι: sed absque
 auctoritate. Erat aliquando cum scri-
 bendum putarem, τὸ δαπνιεύειν, i. e. lo-
 porem: sed nunc ἐπέψην, & de re incer-
 ta nihil certi affirmo.

²⁵ Τὸν αἰτὸν τὸν λῶκον κατέψη.] Ælianus

Var. Hist. IV. 17. totidem verbis, Καὶ τὸ
 αἰτὸν ᾧ τὸν λῶκον κατέψησεν ὑπομένειντα
 αὐτόν. Vide etiam supra, Num. 62. ubi
 simile quid Olympiæ a Pythagora factum
 esse refertur.

²⁶ Τὰτα] Ταύτης scribendum est, si
 ad præcedens ἀρκι referatur.

²⁷ Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem re-
 fert Ælianus, loco laudato: ubi vide
 Schæfferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus pœnas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant, fidei conciliandæ: cumque ista in confesso sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam *tertia res*, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²² Σαφὲς εἶναι -- περὶ ἐκείνου] Antea male, σαφῶς, & ὡς ἐκείνου.

²³ Ως δὲ ἀκοντῆς] In MS. est, ὡς δὲ ἀκοντῆς: ut referatur ad θῆρας. Sed ego malo δὲ ἀκοντῆς: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, ἔδεν ἐπὶ λήμῃσιν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς αἰμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη ἑ ἀπέθανε. τὸ γὰρ ἡμίονο δόποπσόν τ' ἀγάλατος τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβὼν. ταῦτά τ' ἐν λέγουσι περὶ πίσι, καὶ ἄλλα πιαῦται. ὡς ᾧ τέτων ὁμολογημένων, καὶ ἀδυνάτως ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπων εἶνα ταῦτα συμβῶναι, ἤδη οἴονται²² σαφὲς εἶναι, ὅτι ὡς περὶ κρείττονος δόποδεχόμενος χρῆται τῷ περὶ σκῆνος λεχθέντι, καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δόποδεχόμενον τὰ τοιαῦτα σημαίνει. * Ἐστὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ²³ πῶς λεγόμενον, ὅτι

Ἀνθρώπου δὲ πῶς ἐστὶ, καὶ ὅπως, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. πιαῖται μὲν οὖν διὰ τὸ εὐσεβεῖν ἦν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐνομιζέτω εἶναι. περὶ δὲ οὗτον ὅρκους εὐλαβῶς ἔστω δέκναιτο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθήκης, τῆς,

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεῶς, νόμος²⁴ ὡς ἀλάκει,

τίμα, καὶ σέβας ὅρκον, ἐπειθ' ἥρωας ἀγαυούς·

ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμολογῇ, καὶ τοὶ εὐορκεῖν

scilicet est. In vulgatis Edit. carminum Pythagoræ, quæ Antea vocantur, itidem quidem legitur δὲ ἀκοντῆς: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δὲ ἀκοντῆς.

μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τῆ ἀφου-
λάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν,
ἀντὶ δ' ἰμόσσει, τρία μᾶλλον τά-
λαντα κατατίσας, ³⁰ ὅσα περ ἐπι-
τίμητο τὸ πειθὺν τῷ διδασκομένῳ.
145 * Ὅ π' ὅπ' ἔδεν ὥοντο ἐκ πωτομάτας
συμβαίνειν ἐκ δὲ τὸ τυχερῆς, ἀλλὰ καὶ
θεῶν πρόνοια, μάλιστα πῶς ἀγα-
θοῖς ἐὺσεβέσι καὶ ἀνδράπων, βε-
βαιῶι τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδῃ ἐν τῷ
πρὸ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορέ-
μεθα, πρὸς Θυμαρίδῃ καὶ Ταρραντί-
νῃ, Πυθαγορικοῦ. ἀποπλέοντι γὰρ
αὐτῷ ἐχωρῆζομένῳ Διάπνα πρὸς
ἐκείνους, παρέστησαν οἱ ἐπαῖροι, ἀπα-
ζόμενοι π' καὶ προπεμπτικῶς ἀπο-
πασόμενοι. καὶ πῶς ἡδὴ Ὀπιδιανὸς τῷ
πλοῖσι εἶπεν, ὅσα βέλγ', ³¹ παρὰ τῶν
θεῶν γήροισι, ὡς Θυμαρίδα. καὶ
ὅς εὐφημῶν ἔφη· ἀλλὰ βυλόμενον
μᾶλλον, ὅσα μοι ³² πρὸς τῶν
γῆρα. ³³ Ὀπιδιανὸν γὰρ τῷ

³⁰ Ὅσα περ ἐπιτίμητο τὸ τ.] Id est,
quanti hoc (i. e. recusatio jurisjurandi)
æstimaretur ei, qui iudicio contendebat. Si-
ve, quanta multa statuta erat in litigan-
tem, qui iusjurandum, quod ex lege
præstare tenebatur, recusasset. Pro δι-
δασκομένῳ enim legendum esse διηγομέ-
νον manifestum est. Est autem phrasis ap-
ud Græcos frequentissima, πρὸς vel πρὸς
πρὸς πρὸς, (subintelligendo δικήν)
litē alicui tanti æstimare; sive, tanta
aliquem multa damnare: ut vel ex Lexi-
cis vulgaribus constat. Cæterum, con-
ferendus est Noster infra, Num. 150.
ubi historia hæc de Sylla quodam narra-
tur.

³¹ Παρὰ τῶν Θεῶν] Antea male, πρὸς

juraturus esset, nihilominus tamen,
ut dogmati satisfaceret, tria potius
talenta solvere, quam jurare susti-
nuerit: tanti enim lis illa reo con-
victo æstimata erat. Quod vero ni-
hil putaverint casu vel fortuito con-
tingere; sed cuncta Dei providen-
tia, probis inprimis & piis homini-
bus accidere, id confirmant quæ ab
Androcyde in libro *de Symbolis Py-
thagoricis* referuntur, de Thymari-
da Tarentino, Pythagorico. Huic
nimirum ob incidens negotium
discessuro, & jam oram solventi,
aderant amici, ac more deducen-
tium salutationibus & valedictioni-
bus defungebantur; cumque in eo
esset, ut jam navem conscenderet,
quidam ad eum, eveniant tibi Thy-
marida à Diis, inquit, quæcunque
volueris: at ille, D I meliora!
respondit; quin potius malim ea,
quæ mihi à Diis adventura sunt.
Scitius enim hoc rectorisque judi-

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis si-
mili modo in hoc libello peccatum erat,
πρὸς pro πρὸς posito, & vice versa. Deinde,
pro, καὶ ὅς εὐφημῶν ἔφη, rectius le-
ges, καὶ ὅς, εὐφημῶν, ἔφη: ut monuit
etiam Casaubonus ad Athenæum cap. vii.
lib. i.

³² Παρὰ τῶν Θεῶν] Hic rursus antea
male, πρὸς τῶν Θεῶν.

³³ Ὀπιδιανὸν γὰρ τῷ ἡγ.] Locum
hunc Arcerius asterisco notaverat, tan-
quam mancum & mutilum. Sed si ver-
ba hæc recte intellexisset, & in præce-
dentibus pro πρὸς legendum esse πρὸς
animadvertisset; aliter certe opinaturus
fuisset. Nihil enim omnino loco huic
deest.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenseret Divinæ providentiæ. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hausierint; dicendum est, quod Theologiæ Pythagoricæ numeris comprehensæ evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum asserit; sive, ut quidam è schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filix suæ Damoni, Telaugis forori, relicti fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitalex Damos filix, atque Telaugi Pythagoræ filio, & postquam ad ætatem adultam pervenisset, Bitalex

ἡγρετο μάλλον, καὶ εὐγνώμων, πρὶν μὴ ἀντιπίνειν καὶ προσεγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ. πῶθεν δὲ οὗτω πᾶσι πᾶσι τῶν εὐσεβῶν παρέλαβον ἔπειτα οἱ ἄνδρες, εἴ τις βέλτοιο μαθεῖν, ῥητόν, ὥς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς ἀδείγμα ἐναργὲς ³⁴ ἔκειτο πῶς ἐν Ὁρφέϊ.
 * Οὐκ ἔπ' δὲ οὗτω ἀμφίβολον γέγονε, τὸ πᾶς ἀφορμὰς ὡς Ὁρφέως λαβόντα Πυθαγόραν, συντάξαι τὴν ³⁵ ἐν τῷ θεῷ λόγον, ἐν ᾧ ἱερὸν διὰ τῆς ³⁶ ἐπίγραφης, ὥς ἂν ἐκ τῆς μυστικῆς ³⁷ ἀπλῶς δισημῶν ὡς Ὁρφέϊ τύπος· εἴπε ἔντως τῶ ἄνδρες, ὥς οἱ πλεῖστοι λέγασσι, σύγγραμμά ἐστιν· εἴπε Τηλαύγης, ὥς ἐνιοι τῇ διδασκαλείᾳ ἐλλόγιστοι καὶ ἀξίως τῆς διδασκαλίας, ἐκ τῆς ὑπομνημάτων τῆς Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ δότολει φθέντων ὡς αὐτῆς τῆς Πυθαγόρας, (ἀδελφῆς τῆς Τηλαύγης) ἀπερ' αὐτῆς θάνατον ἰσορῶσι δοθῆναι Βιτάλη τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ ἡμομνήσας, ἡδὲ μὲν Πυθαγόρας, ἄνδρες δὲ τῆς Βιτά-

³⁴ Ἐκεῖτο πῶς ἐν Ὁρφέϊ] Ex MS. pro ἔκειτο ὡς Ὁρφέϊ; quod prior Editio habet.

³⁵ Τὸν περὶ Θεῶν λόγον, ἐν καὶ ἱερὸν διὰ τῆς] Vide Menag. ad Laërt. in Pythag. §. 7. & præcipue Clariss. Joh. Albert. Fabricium *Bibliotb. Græc.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ Ἐπίγραφην] Sic MS. At prior Edit. male ἐπίγραφιστον. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ Ἀπυθισμῶν] Prior Editio male ἀπυθισμῶν: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπυθισμῶν rescripserat. Sed Desider. Heraldis *Animadvers.* in Jambli. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπυθισμῶν: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est.

³⁸ Ἐν ἡλικίᾳ ἡμομνήσας.] Vide Menag. ad Laërt. lib. VIII. Num. 42.

λης. κομιδῇ γάρ νέει ὑπὸ τῷ Πυθαγόρᾳ θάνατον ἀπολαμβάνοντες, ἣν 39 ὡς εἶπε Θεανῷ τῇ μητρὶ. δηλῶται δὴ διὰ τῶν ἱερῶν λόγων τούτων, ἢ περὶ θεῶν λόγων, (ἐπιγραφεται γάρ ἀμφόπερα) καὶ τίς ἦν, ὁ ὡς ἀδεωκὸς Πυθαγόρα τῷ περὶ θεῶν λόγον. 40 λέγει γάρ. Οἱ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μνημάρχῳ, τὴν ἐξέμαθον, ἱεριαοὺς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεῖας μεταδόντες, ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης υἱὸς τὸ Πάγγραιον ὅρῳ ὑπὸ τῇ μητρὸς πινυομένης, ἔφατο τὴν ἀρεθμῶν εἶσαν αἰδίων εἶναι μὲν δόξαν, προμαθεῖσθαι τῷ παντὸς ὡραίων ἑκάστος, καὶ πᾶς μεταξὺ φύσει. ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 Διαμονὰς ῥίζαν.

39 Παρὰ Θεανῷ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, περὶ θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius περὶ θεῶν τῇ Δημήτρει infelicitè legendum putabat.

40 Λέγει γάρ. Οἱ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic repræsentavi, ut in MS. legatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ οἱ δὲ περὶ θεῶν, &c. Deinde pro ἱεριαοὺς pessime legitur ἱεριαοὺς: pro quo Arcerius infelici conjectura ἱεριαοὺς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habebant in MS. quam in prior Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ὅτι περὶ θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνημάρχῳ (Dorice pro Μνημάρχῳ) ἐξέμαθεν ἱεριαοὺς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεῖας μεταδόντες [ὅφ' ἔτι ἐκιδέχθη, vel si-

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quidnam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnesarchi didicit, cum sacris arcanis initiaretur in Libethris Thraciæ monte, Aglaophamo initia tradente; quodque Orpheus, Calliopes filius, in monte Pangæo sapientiam à matre edoctus, dixit, numeri essentiam æternam, principium esse providentissimum Universi, cæli, terræ, & intermedia naturæ; præterea radicem divinorum & Deorum, & Damonum perpetuitatis.*

male quid] ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης, &c. Pro πελεῖας, ut est in prior Edit. tione, vel πλεῖας, ut habet codex MS. in textu reposui πλεῖας, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timæum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: Ἀπὸ Ὁρφῶς δὲ ἀπορήτων λόγων μυτικῶς παραδιδόσκει, πάντα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ἱεριαοὺς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεῖας μεταδόντες ἢ περὶ θεῶν σοφίας ὡς εἶπε Καλλιόπης τῇ μητρὸς ἐκιδέχθη. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. i. cap. xix. §. 2.

41 Διαμονὰς] Antea male, δαιμόνας: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod quaternio a Pythagoreis diceretur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eisdem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut factio quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaeum Soli sacrum censeret; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

της εὐσιβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν

re immortalis: ut docemur infra, Num 130. itemque quod Philolaus *numetum* definiret, ὃ τὸ ἡσυχιατικὴν ἀκρίβειαν διαμοῦναι αὐτοῦ τοῦ στοιχείου, i. e. αἰσθῆναι τῶν τιμῶν τῶν στοιχείων ἐκ τῆς οὐκ ἀποσπαστικῆς συνδέσεως: teste Jamblichio in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

τὸ ἀριθμῶν ἀριθμῶν.] Antea male, τὸ ἀριθμῶν, & περὶ τῶν Ὀρφικῶν περιλάσι. Prius quidem, τὸ ἀριθμῶν, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio e-

* Ἐκ δὲ τῶν φανερῶν γέγονεν, 147 ὅτι τὸ ἀριθμῶν ἀριθμῶν ἐστὶν ὃ τῶν θεῶν ὡς τὸ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν. ἐπειτὰ δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν ἡ θυμαστικὴ πρόγνωσις καὶ θεραπεία τῶν θεῶν, καὶ οὕτως ἀριθμῶν ὅτι μάλιστα συγγενεσάτην. γνοίη δ' ἂν τις τῶν ἐν πύθωνι (δὲ γὰρ καὶ ἔργον πὺθιασθῆναι εἰς πίσιν τὰδε τὰ λεγομένα) ἐπειδὴ Ἀβάρης περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἱερουργήματα διετίλει ὧν, καὶ τὴν ἀπαθρομῶν καὶ βαρβάρων γῆν πρόγνωσις διὰ θυμάτων ἐπερίετο, μάλιστα τὴν ἐνιθέρων. περὶ γὰρ τῶν πύθων ἀπλάγχνα ἀκρόβητος πύθωνος ἀπέσπευσεν ἡρωῦπι. βαρβάρων οὐ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρῆν μὲν αὐτῶν τὴν εἰς τὴν ἀληθῆς ἀπαθρομῶν, ὡς ἀφαιρῆν τὴν διὰ τὴν ἀσφαλεσίαν, καὶ χωρὶς αἵματός καὶ σφαγῆς· ἄλλως πὺθων ὅτι ἱερὸν ἡγεῖτο εἶναι τὴν ἀλεκτρυόνα ἡλίω. τὸ λεγόμενον πῦθον ἀληθῆς ἀπτείλεσεν αὐτῶν δὲ ἀριθμητικῆς ὀπισθήσεως ὅτι σωπταγμῶν. * Ὡς περὶ δὲ αὐτῶν διὰ τῶν πύθωνος. ὡς περὶ γὰρ αὐτῶν

mendavimus.

Ἐργον π] Ex MS pro ἡρωῦπι, quod prior Edit. habet.

Ἐνιθέρων] Potius σωπταγμῶν; ut referatur ad πῦθον ἀληθῆς: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

Ἐπερίετο] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν, μη-
 δε πρὸς θεῶν δογματῶν, ὡς πάντες
 τῶν θεῶν διωαυμένων· καὶ τὰ θεῶν ἢ
 δόγματε λέγειν, οἷς χρητίζεσθαι,
 αὐτὸν Πυθαγόρας παρέδωκεν. 46 ἔτω
 γοῦν ἡπίστου καὶ παρειλήφιστος,
 πρὸς ὧν δογματίζεσθαι, ὅτι οὐκ
 ἐψάδοδότηται. 47 ὥστε Εὐρυτῶ
 μὲν ὁ Κροτωνιάτης, φιλολάα ἀκκ-
 σῆς, πειρώμενος τινὸς ἀπαγγεῖλαι-
 τῶ αὐτῷ, ὅτι μεσημβρίας ἀκκ-
 σις φιλολάα Φωνῆς ἐκ τῆς πίφας,
 καὶ ταῦτα πρὸς πολλῶν ἐτῶν πειρημέ-
 τῶ, ὡς αὐτὸν ἄδοντῶ, καὶ τίνα,
 πρὸς θεῶν, 48 εἰπεῖν ἀρμονίαν.
 Πυθαγόρας 49 οἷ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπὸ τινῶ, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
 ἑαυτῶ πατέρα πάλαι πειρημέτα,
 καὶ ὕπνου αὐτῷ προσδιαλεγόμε-
 νον· εἶπεν, εἶπεν. εἶπεν γὰρ ὅτι μοι ἄρ-
 49 τι 50 λαλῆς, σημαίνει τι. * Εἰδῆ-
 τι 51 δὲ ἐξηγεῖται λαλῆ καὶ καθαρῶ.
 ὡσαύτως δὲ καὶ ἐρώμασι λαλῆς καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
 operi aut divino dogmati fidem
 denegaret; cum Diis omnia possi-
 bilia sint: Divina autem dogmata,
 quibus credendum esset, diceban-
 tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
 Sic igitur credebant accipiebant-
 que quæ edocebantur placita, ut
 quæ neutiquam essent falsa opinio-
 ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
 toniata, Philolai auditor, pastore
 quodam nuntiante, quod circa me-
 ridiem, Philolai quasi canentis, ἐ
 sepulchro vocem audiverit, idque
 Philolao jam ante complures annos
 defuncto; Deorum quandam har-
 moniam esse, dixit. Pythagoras
 vero ipse, Interrogatus à quo-
 dam, quid portenderet, quod vi-
 sus sibi sit cum parente suo de-
 mortuo colloqui; respondit, nihil:
 neque enim te jam mecum collo-
 qui, aliquid portendit. Veste au-
 tem utebatur alba & pura: simili-
 busque stragulis itidem albis pu-

46 Οὕτω γὰρ ἐπίστανται καὶ παρὴν.] Sic recte MS. pro, ὅπως δὲ πιστεύουσιν παρὴν λαλῆσιν, quod prior Edit. habet.

47 Ὡς τε Εὐρυτῶ μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæterum, pro Εὐρυτῶ in priore Edit. male legitur Εὐκρητῶ: at in MS. Εὐρυτῶ: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num. 139.

48 Εἰπεῖν] Scribe εἰπεν. Refertur enim ad præcedens Εὐρυτῶ. Cæterum totius loci hujus sensus hic est; Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse, fidem ei minime derogasse, sed potius interrogando respondisse, *Quam, per Deos, harmoniam?* Hoc ideo moneo, quia Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit. Confer Nostrium supra, Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus clare expressus est.

49 Πυθαγόρας οἷ αὐτὸς ἐρωτ.] Et hæc de Pythagora narratur etiam supra, Num. 139.

50 Ἄρην λαλῆς] Sic recte MS. pro ἀρ-
 ηλαλῆς, quod prior Edit. habet.

51 Εἰδῆν ἢ ἐξηγεῖται λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100.

risque ; atque his quidem ex lino confectis : laneis enim non utebatur : & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur ; nec ullum tempus absque illorum mentione cultuque trans mittebat : ita ut etiam inter cœnandum Diis libaret , & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina , & vaticinia , & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure , milio , placentis , favisque & quibuscvis suffimentis : animalia autem ipse non immolabat ; nec ullus philosophorum Theoreticorum : cæteris vero Acusmaticis , vel Politicis præceptum erat , non nisi raro immolare animalia ; gallum puta gallinaceum , vel agnum , vel alia recens nata : boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum , quod præceperat , ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus , unus Pythagoreorum , qui Crotone erant , ne juraret , judicatum solvit ; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula : cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent , quemadmodum & Deorum nominibus

καθαρῶς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πιαῦτα λιναῖα ¹². κωδίοις γὰρ σὺν ἐξεῖτο. καὶ τοῖς ἀκροματῶν ἢ τὰ πρὸ τοῦ εἶθου παρέδωκεν. ἐξεῖτο δὲ ἐν εὐφημίᾳ πρὸς τοῦ κρείττονος , καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμενον ἐπιείτο καὶ πικρὸν τῶν θεῶν. ὥστε ἐπεὶ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐπιείτο τοῖς θεοῖς , καὶ παρηγγέλλεν ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη ὑμνεῖν τοῦ κρείττονος. προσεῖχε δὲ ἐν φήμασι ἐμμαντείαις , καὶ κληῖδοσιν , καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς αὐτομάτοις. * Ἐπέθυε ἢ ¹³ θεοῖς λίθανον , κέγχρους , ποπανα , κηρία , καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα. ζῶα ἢ αὐτὸς σὺν εἴθυνε , εἶδε τὸ θεωρητικῶν φιλοσόφων εἰδέας. τοῖς δὲ ἄλλοις τοῖς ἀκροματικῶν , ἢ τοῖς πολιτικῶν προσέτακται σωφροσύνης ἐμψυχα θύειν , ἢ ἀλεκτρυόνα , ἢ ἄρνα , ¹⁴ ἢ ἄλλο πῦρ νεογνῶν. βῆς δὲ μὴ θύειν. κακῆεντο ἢ τῆς εἰς θεὸν πηγῆς αὐτῶν πεμμέμενον , τὸ παρηγγέλλαι , μηδέποτε ὀμνυῖναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ Σύλλας , εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθαγρείων , ¹⁵ ὡς ἐξ ἑμῶν ἡμεῶν χρεῖματι ἀπέπεισεν , καί τοις εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρειται γὰρ μέν τις τῶν Πυθαγορεῶν καὶ τοιοῦτος τις ἔρκεται , αἰδῶ μὲν ποιημένους ὀνομάζειν Πυθαγρέαν , (ὡς περ καὶ ἑ θεῶν ὀνόμασι

¹² Λιναῖα — ἀκροματῶν] Has duas voces ex MS. revocavi : quarum loco in priore Edit. corrupte legitur , κρηναῖ , & ἀκρωδῶν.

¹³ Ἄλλο πῦρ νεογνῶν] Vide Menag. ad Laert. Lib. viii. Num. 20.

¹⁴ Ὑπὲρ ἑμῶν ἡμεῶν χρεῖματι] Confer Nostrium supra , Num. 144.

ζηῶνται πολλὰ Φειδῶ ἐπιῆντο)
Διὰ ἣ τῆς εὐρέσεως τ' πτρακλύς
δηλάντων τ' ἀνδρα.

Ναὶ ἴς μὰ τὸν ἀμετέραις σοφίας
εὐρίπα πτρακλύς,
Παράν ἀενάα Φύσεως ῥίζωμά
τ' ἔχουσαν.

151 * Ὅλως δὲ Φασὶ Πυθαγόραν ζή-
λων τὴν γνέωσιν τῆς Ὁρφέως ἐρμη-
νείας π καὶ Διαιρέσεως καὶ τιμῶν
οὖν θείας Ὁρφέως ὡς ἀπαλησίως,
ἰσαμύνης ἴς αὐτὴς ἐν τοῖς ἀνάλ-
μασι ἐ τῷ χαλκῷ, ἔ τ' ἡμετέραις
συνεζωγμύνης μορφῶν, ἀλλὰ τοῖς
ἰδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντα πειέ-
χοντας, καὶ πάντων προνοῶντας, καὶ
τῷ παντὶ τ' φύσιν καὶ τ' μορφῶν
ἰμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν ἣ αὐ-
τῶν οὖν καθάρμους, καὶ τὰς λεγο-
μύνας πλετὰς, τὴν ἀκριβεστάτῃ
εἰδησιν αὐτῶν ἔχοντα. ἐτι ἣ Φασὶ
καὶ σῶθεται αὐτὸν ποιῆσαι τ' θείαν
φιλοσοφίαν ἐ θεωρεῖαν. ἃ μὲν
μαθόντα ὡς τ' Ὁρφικῶν, ἃ δὲ
ὡς τ' τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
nem numeri quaternarii, quem
tetractyn appellant, nomen ejus
circumscribebant:

*Juro Illum Sophia à quo nostræ
inventæ tetractys,
In qua naturæ fons est radixque
perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
ram stylo animoque Orphici æmu-
latorem fuisse; eodemque plane,
quo Orpheus, modo Deos coluif-
se; dum eos proposuit in simula-
cris & ære, non nostris figuris alli-
gatos; sed per Divinas imagines;
tanquam qui omnia complectun-
tur, omnibus provident, & for-
mam habent, tam quoad naturam,
quam quoad figuram, toti Uni-
verso similem. Præscripsisse autem
Ipsam lustrationes, & initiatio-
nes, uti vocantur, accuratissimam
Deorum notitiam complexas. In-
super dicunt, eum compositam
quandam rerum Divinarum phi-
losophiam, Deorumque cultum
instituisse: cum quædam didi-
cisset ab Orphicis, quædam à
Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

Ναὶ καὶ τ' ἀμετ.] Vide infra, Num.
162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
Cæterum, de juramento hoc Pythago-
reorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitat. pag. 228. & seqq. sed qui,
ut verum fatear, nodum in scirpo, quod
ajunt, quærit. Nam Pythagorei tam
per πτρακλύς jurare solebant, quam per
ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
men quodammodo poterant per *quater-
nionem* jurare; quoniam per Pythagoram
præcipue jurabant ob inventionem my-
stici illius quaternionis. Confer Holste-
nium ad Porphyrium, Num. 20.

Ἰσχυίους.] Scribe, ἰσχυμένους, i. e.
collocantem, vel *statuentem*. Refertur enim
ad præcedens Πυθαγόραν.

Chaldaeis & Magis, nonnulla ex initiis quæ fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia ναι πὸν ἀριθμὸν Ἀφροδίτη ἢ ἡυσιάζειν ἐκλή, ⁶⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τῶν

ἡρώων, καὶ Μάγων, αὐτῶν δὲ τῆς πλειῆς, τῆς ἐν Ἑλλάσιν γνομῆς, ἐν ἡμέρῃ π, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, καὶ αἰεὶ τῶν τοῖς κοινοῖς, καὶ παρὰ τοῦ Κελτῶν δὲ, καὶ τῆς Ἑλλάδος. * Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκοντες Πυθαγόρῃ τὸ ἱερὸν λόγον, ὅτι εἰς πάντας, ἐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μετιχόντων ἐτοίμως πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροῦ ὀπιτηδόντων. λέγειν ἢ αὐτὸν περὶ πάντων ἀνθρώπων, καὶ μαντεύοντες τὸν Ἀπὸλλωνα ἐκ τῆς τρίποδος, Διὰ τὸ καὶ τὴν τετάρτην πρῶτον Φυ-

⁷⁷ Χαλκιδίαν] Χαλκιδίαν scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & ὁ πᾶν Casaubonus ad Athen. lib. i. cap. vii.

⁷⁸ Ἀ' ἢ τῶν πλειῆς] Antea pessime, ἢ τῶν πλειῆς.

⁷⁹ ἡμέρῃ] Sic recte MS. At prior Edit. ἡμέρῃ: pro quo ἡμέρῃ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν ἡμέρῃ quoque (apud Jamblichum nempe) est inepitum, & loco ejus vocabuli positum, & Origenes in bat nomen regionis alicujus, ob initiationes celestis & clara, quod in praesens memoria non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδυσσεῖ, pro ἐν ἡμέρῃ legendum putet; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odysseas, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos.

⁶⁰ Καὶ αἰεὶ π τῶν τοῖς κοινοῖς] In his sane addit ὅμοις. Quare lego, αἰεὶ π τῶν τοῖς κοινοῖς.

⁶¹ Ὑπὸ τῶν μετιχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἔχοντων.

⁶² Περιεπίνδιν τὰς ἀνθρώπων] An Jamblichus forte scripsit, περὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν μακρόν, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam discessisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, πρὸς ἀνθρώπων. Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

⁶³ Καὶ τὴν τετάρτην πρῶτον φύσιν τ.] In prior Edit. male, καὶ τὴν τετάρτην πρῶτον φύσιν, &c. Τὸ φύσιν est ex MS.

⁶⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τῶν ἀριθμῶν.] Hinc etiam numerus Senarius a Pythagoreis dicebatur Γάμψ. Vide Samuelem Tennulium

πὺν τ' ἀεὶ μὲν πάσης μὲν ἀεὶ μὲν
 φύσεως κεινώνηται, καὶ πάντες δὲ
 τρέπον μετὰ ζώοντων ὅμοιον λαμβά-
 νειν τὴν π' τ' ἀφαιρέσειαν, καὶ τὴν τ'
 καταλειπομένην διδώσιν. Ἡ ἑρ-
 κλεῖ δ' εὖ θυσιάζειν ὀγδόῃ 5 μη-
 νὸς ἱερῶν, σκοπιῶν τ' ἐπιτά-
 153 μύων αὐτῶν ἔχουσιν. * 61 λέγει δὲ ἔ
 εἰς ἱερὸν εἰσέναι θεῶν καθαρὸν ἱμά-
 τιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκυκλίμη-
 τή τις· τὸν μὲν ὕπνον τ' ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαινα ἔσθ' ὑπὸν, τὴν δ'
 καθαρότητα τ' εἰς ὅτου' λογισμὸς
 ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν
 δόσιν διδύς. Ὡς γὰρ λέγει, ἐν ἱερῶ,
 ἂν π' ἀκύνειν αἶμα ἡρόν, ἢ χερσὶ
 ἢ θαλάττῃ περιβάλλειν, τῶ πρώ-
 τῳ ἡρώδῳ καὶ καλλίστῳ τ' ἔστων
 σταθμῶν 66 τὴν πύλιν τῶν
 αἰπάντων. λέγει δ' καὶ μὴ τίς κεν ἐν
 ἱερῶ. 6 καὶ εἶναι ὅσον ἐν ἱερῶ κα-
 ταδεῖσθαι τὸ θεῖον τ' ψυχῆς εἰς τὸ
 154 σῶμα. * Παρεγγέλλει δ' ἐν ἑορτῇ
 μήτε κείρεισθαι, 67 μήτε ὀνυχίζεισθαι·
 τὴν 68 ἡμέτερον αὐξήσειν τ' ἀγαθῶν
 ἔχ' ἡγέμεν 69 δεῖν τὴν τῶν θεῶν
 enim convenire ait, ut relicto Deorum obsequio, nostra commoda

primus hic numerus de omnium
 cæterorum numerorum natura par-
 ticipat; & quovis modo divisus,
 eandem in subtractis & residuis
 vim habet: Herculi denique sa-
 crificandum esse die octavo men-
 sis ineuntis; respiciendo ad nati-
 vitatem ejus septimestrem. Addit
 porro, templum non esse intran-
 dum, nisi cum veste pura, in
 qua nemo dormiverit: somnum
 enim ignaviæ, perinde ut nigrum
 & fuscum; puritatem vero æqua-
 bilitatis in ratiocinando, & justi-
 tiæ signum esse. Præcepit autem,
 si involuntario sanguis in templo
 fundatur; vel auro, vel mari lu-
 strationem fieri debere: primum
 quippe illud, & rerum pulcherri-
 mum, & mensuram pretii esse,
 quo cuncta æstimari solent: hoc
 vero primum esse naturæ humidæ
 fœtum, primæque & communio-
 ris materiæ nutrimentum, opina-
 tus. In templo dixit pariendum
 non esse: fas enim non esse, ut in
 loco sacro divina anima corpori
 alligetur: die festo nec capillos,
 nec unguis præcidendos; non

nulium ad Nicomachum Geraf. pag. 131.

132.

61 Αἰγὶς δ' καὶ εἰς ἡρώδ' εἰσ.] Vide Schef-
 ferum de Philosoph. Ital. pag. 151.

66 Τὴν πύλιν τ' αἰπάντων] Obrechtus
 recte vidit, verba illa, quæ paulo post
 leguntur, (ταῦτ' αὖτ' αἰπάντων τὴν πύλιν τ' ὀνυχί-
 σθαι, καὶ τὴν πύλιν τ' αἰπάντων καὶ τὴν πύλιν
 ὕλης περιβάλλειν) tanquam fugitiva in

hunc locum retrahenda esse, & collo-
 canda post τ' αἰπάντων.

67 Μήτε ὀνυχίζεισθαι] Huc spectat Sym-
 bolum illud Pythagoreorum, Πᾶσι θε-
 οῖσι καὶ ὀνυχίζεισθαι: de quo Jamblichus in
 Protreptico.

68 Τὴν ἡμέτερον αὐξήσειν τ' ἀγαθῶν ἔχ' ἔ-
 σθαι.] Hæc mihi obscura videntur: in
 quibus proinde alii acumen suum exer-

procuremus : nec pediculum in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est, Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro , cupressu , quercu , ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos : coctum non esse assandum ; innuens , mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabat igne comburi , Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset , cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium , subinnuens. Inprimis vero præcipiebat , pie sancteque jurare : quoniam longum est , quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse. Multo justius esse gravem injuriam pati , quam
 * hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ , quæ inter ea , quæ sunt,

λαῶν δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει , ἢ κτείνεσθαι ἀνθρώπων. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὸ κρῖνον , ⁷² ἐκλογιζόμενον πᾶς περὶ τὴν ψυχὴν

δοπολείπειν δὲ χλω. λέγει δὲ καὶ Φθίσεα ἐν ἱερῷ μὴ κτείνεσθαι. ἀδενὸς τὸ περὶ τῶν καὶ φθαρτικῶν νομίζων εἶναι μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κτείνω δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίσσι καὶ δρυὶ καὶ μυρτίνῃ αὐτὸ θεὸς τιμᾶν καὶ μηδὲν τῶν τοις δοποκαταίρεισθαι τὸ σώματι, μηδὲ γίγναι αὐτὸ ὀδύντας. ⁶⁹ πρὸ τῶν πρῶτων γενεῶν τὸ ὑγρῶς φύσεως , καὶ τροφῆς τῆς πρώτης ἐκ κοινότητος ἑλλης ὑπολαμβάνων. ἐφθόν ὅτι πρᾶγμα λέγει μὴ ὁπῆσθαι. τὴν πρῶτην λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς. κατακτείνεσθαι ὅτι αὐτὸ πρὸ σώματος τὸ τελευτῶντων , μάταιος ἀκολούθως , μηδενὸς. τὸ θεῶν τὸ θνητῶν μεταλαμβάνειν ἐφελήσας. * Τὸς ὅτι π- ¹⁵⁵ λούσας αὐτὰς ἐν λούκαῖς ἐδῆσαν προσέμπεσθαι ὅσον ἐνίμζει , τὴν ἀπὸ τῶν καὶ τῶν πρῶτων αἰνιγμάτων φύσιν κατὰ τὸ ἀεὶ μὲν καὶ τὴν δὲ χλω τῶν πάντων. εὐορκῶν δὲ πάντων μάλιστα πρᾶγμα λέγει , ⁷⁰ ὅτι μακρὸν τὸ πῖσι. θεοὺς δὲ ἔδεν μακρὸν εἶναι. πολ-

ceant. Obrechtus legit , καὶ τὴν ἡμετέραν αὐτῶν ἀγαθῶν : sed sensus , quem ex hoc loco elicit , non video quomodo cum præcedentibus cohzereat.

⁶⁹ Ταύτην πρῶτην γενεὴν τὸ ὑγρῶς — ὑπολαμβάνων] Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius , post τὴν τιμᾶν τὸ ἀπῶσθαι.

⁷⁰ Ἐπὶ μακρὸν τὸ πῖσι] Scribendum non dubito , ἔπειτα μακρὸν τὸ πῖσι.

⁷¹ Λέγει] Sic MS. At prior Edit. male , κτείνω.

⁷² Ἐκλογιζόμενον] Scribo , ἐκλογιζόμενον , ut referatur ad κρῖνον. Deinde ea , quæ sequuntur , infra Num. 179. rectius sic leguntur , τὴν ψυχὴν , καὶ

καὶ τὸ ἐπίαν αὐτῆς τὸ πρῶτον τῶν ἐνταυ
 φύσει. ¹³ κυπαρισίνῳ ἢ μὴ δὲν
 κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγο-
 ρεύει, ἀλλὰ τὸ κυπαριστινον γαρονέ-
 ναι τὸ ἔξ Διὸς σκηπτήρον· ἢ δὲ ἄλλον
 πινάμυστον λόγον. ἀνέδεικναι ἢ παρὰ
 τραπέζης ὡς θαλασσὴ Διὸς Σωτή-
 ρος, καὶ Ἡρακλέους, καὶ Διοσκύρων·
 τῆς τροφῆς ὑμῶντα τὸ δρχηγόν καὶ
 τὸν πωτῆς ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν
 Ἡρακλέα, τὴν διώμαιν τὴ φύσεως·
 καὶ οὗτοῖσι Διοσκύρους, τὴν συμφωνίαν
 τῶν ἀπάντων. * Σπονδὴν δὲ μὴ
 καταμύοντα προσφέρεισθαι δὲν ἔφη.
 ἐπὶ δὲ γὰρ τὸ καλῶν ἄξιον αἰσχυνῆς
 καὶ αἰδῆς διελάμβανεν. ὅταν δὲ
 βροτήση, τῆς γῆς ἀψάσθαι παρήγ-
 γαλλε, μνημονεύοντας τὸν ἡμέτερος
 τῶν ὄντων. εἰσέναι ἢ εἰς τὰ ἱερὰ
 καὶ οὗτοῖσι δεξιὰς τίπας ὡς ἀρχηγόν,
 ἐξιώναι καὶ οὗτοῖσι ἀριστεράς· τὸ μὲν
 δεξιὸν δρχηγόν ἔπειτ' ἔξ λεγομένης
 τὸ ἀριστερὸν ἔξ ἡγεῖον πηγῆς· τὸ ἢ
 ἀριστερὸν ἔξ δρχῆς ἔξ ἀγαθοφύου
 σύμβολον πηγῆς· πηγῆς τις ὁ
 τροπικὸς λέγεται αὐτὸς γαρονέειν τῆς
 πηγῆς τὸ εὐσέβειαν ὑπὸ τῆς δρχῆς καὶ
 τὸ ἄλλα δὲ ὅσα ὡς θαλασσὴν πηγῆς
 περὶ αἰρέσει. ὥστε περὶ μὲν τὰς πέντε λέγων.

primatum tenet, substantia & na-
 turæ expenduntur : loculos, sive
 arcas sepulchrales, cupressinas fieri
 vetuit ; quia Jovis sceptrum è cu-
 presso fabrefactum est ; vel propter
 aliam quandam mysticam ratio-
 nem : ante mensam Jovi Servatori,
 & Herculi, & Castoribus libandum
 esse statuit ; ut sic Jupiter, tanquam
 alimonix dux & author laudetur ;
 in Hercule vero naturæ potentia ;
 & in Castoribus rerum omnium
 harmonia celebretur : libamina non
 esse clausis oculis offerenda ; nec
 enim putabat quicquam eorum,
 quæ bona sunt, mereri ut cum pu-
 dore & verecundia tractetur : cum
 tonat, terram tangendam esse ; in
 memoriam generationis rerum : à
 dextra intrandum esse templum,
 à sinistra egrediendum ; dextrum
 enim statuebat esse principium nu-
 meri imparis, & divinum quid-
 piam ; sinistrum vero pro symbolo
 numeri paris, & dissoluti habebat.
 Hic fertur Ejus modus fuisse pieta-
 tem excolendi : cætera vero, quæ
 præterimus, pronum erit ex dictis
 colligere : adeoque hic de iis di-
 cendi finis esto.

αὐτῆς, ὡς τὸ τῶν ἀριστερῶν ἐνείκε

τὴν ἐπίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρῶτον τῶν ἐνταυ
 φύσει.

¹³ Κυπαρισίνῳ δὲ μὴ δὲν κατ.] In-
 signem hujus loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. defunt hæc
 verba, κυπαρισίνῳ ἢ μὴ δὲν κατασκευάζε-

ζεῖν σαρὶ ὑπαγορεύει, ἀλλὰ τό. Huc spe-
 ctant verba Laertii in Pythag. Num. 10.
 Ἀποχρηστὸν ἢ καὶ σαρὶ κυπαρισίνῳ, ἀλλὰ τό
 ἔξ Διὸς σκηπτήρον ἐνταυθὶν πεποιηθῆναι. Vide
 ibi Menagium.

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientia autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: &, quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimaque

¹ "Εχόντα τ' ἀληθείας] Scribe, ἐχόμενα τ' ἀλ. Et deinde, προγύλα δὲ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia omnia.

² Πίνω] Sic recte MS. At prior Edit. πίνω: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in *Damascio*, p. m. 1068. ubi de Salustio philosopho ait, ὡς τὸν νῦν μιμνήσκοντο σφριπτός, ἀλλὰ σφίς τὸν δρχαῖον πίνοντα λογογραφίας ἀμιγνόμενον. Scribe, πίνον: ut recte legitur apud Suidam v. Πίνω, & v. Σάληνον, ubi locus ille refertur. Πίνω autem, præter significationem vulgarem, notat etiam oleum palæstricum, sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti & sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem, & vires, succumque & colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora, πίνω dicitur de oratione probe subacta, sive succo & sanguine nervisque plena, & nitorem non fucatum, sed naturalem & virilem præ se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Consultatione Animadversorum Antonii Cercoctii ad Salmastii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Photio adductus sic vertendus est: Non recentiores imitantes Sophistas (ob stilum nempe eorum enervem & elumbem) sed masculas prisca orationis veneres emulati studeas. Deinde, quæ hic apud Jamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis & difficultatis, nec ab interpretibus

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς εἰπὼν, μέγιστον
ἔσω πικρῆρον τὰ γραφέντα ὑπὸ
τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ
πάντων ἔχοντα τ' ἀληθείας, καὶ
προγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
δρχαιοτέρεσθαι δὲ ἢ παλαιῶν πίνω

intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, ὡς περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης αὐτῆς σοφίας: quæ Arcerius vertit, *veluti mentis*, quæ manibus apprehendi nequeat, *asstantis*. Quasi vero quædam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis πίνω in versione sua expressit, nec in verbis hinc postremis ullum suspicatus est mendum. Nos pro ὡ legendum existimamus χῶν; quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in erudita epistola ad Cajum Pompejum, pag. 127. Edit. Wechel. cum πίνω conjunxit. Ait enim, ὅτι πίνω αὐτῇ καὶ χῶν ὁ τῆς δρχαιοτάτης ἡρίτης καὶ λεληθότης ἐπιτήρησις. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi, nimirum ὅτι δ' ἀμυδρὸν δεινότητος, pag. 186. χῶν δρχαιοτήτης dixit, idque cum χῶν ἀλίας conjungit. Χῶν autem, ut notum est, proprie significat *lanuginem*, quæ tenera est, & veluti flos menti, ejusque ornamentum. Quare & in adductis locis Dionysii Halicarnassensis, & hic apud Jamblichum χῶν significare potest *gratiam venustatem*; quoniam lanugo in pueribus grata & venusta esse solet. Porro, pro αὐτοπίνωτῳ scribendum est αὐτοπίνω (refertur enim ad ὑπομνήματα): &, ut paucis rem expediam, totus hic locus sic mihi constitutus videtur, δρχαιοτέρεσθαι δὲ ἢ παλαιῶν πίνω ἀσφριπτότης (μυστῆ, vel simile quid) καὶ ὡς περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης χῶν αὐτοπίνωτῳ, [καὶ] μὲν ἐπιτήρησις, &c. Sic omnia

Διὰ Φερόντως, ὥπερ πνὸς ἀχει-
ραπλήτη νῶ³ προσπνέοντ⁴ μετ'
ὑπιστήμης δαιμονίας ἀκρως συλλε-
λογισμῶν. πῶς ἢ ἐννοίαις πλήρη
τε καὶ πυκνότητι, ποικίλῃ τε ἄλλως
καὶ πολύτροπῃ τοῖς εἰδεσι καὶ ἔχ' ἔλαις.
ὡς οὖν ἢ ἐξαίρετως αἶμα ἐνε-
λιπῇ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων
ἐκταρῶν ἐναναμφιλέκτων, ὥς ὅτι
μάλις, μετὰ, μετὰ ἀποδείξεως
ὑπιστημονικῆς, καὶ πλήρης, τὸ λε-
γόμενον, συλλογισμῶν, εἰς τις, αἷς
προσῆκ⁵, ἰδοὺς κεχρημέν⁶ ἐπ'
αὐτὰ τοῖς μὴ παρέργως, μηδὲ παρη-
κυσμῶν ἀφοσιώμεν⁷. πῶς τὴν
τοίνυν αἰῶνα τὴν περὶ τῶν νοητῶν, καὶ
τὴν περὶ θεῶν ὑπιστήμην ὡς ἀδι-
δωσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
ἀναδιδάσκ⁸, τὴν τε ἡθικὴν φιλο-
σοφίαν ἐκ τῶν λογικῶν ἐπιπλεῶσαι.
μαθήματα τε παντοῖα ὡς ἀδιδω-
σι, καὶ ὑπιστήμας πᾶς ἀρίστες. ὅλως
τε ἔθεν ἐστιν εἰς γνώσιν ἐληλυθὸς πε-
ρὶ τοῦ οὐνοῦ ὡς ἀνθρώποις, ὃ μὴ
ἐν τοῖς συγγράμμασι τέτοις διη-
κρίβω⁹. εἰ τοίνυν ὁμολογῆται¹⁰ τὰ
μὲν Πυθαγόρειά εἶναι τὰ συγγράμμα-

antiquitatis afflatum, velut illiba-
tam quandam mentem spirantes,
& cum summa divinaque scientia
collecti: sensibus insuper redun-
dantes, & de cætero, sive for-
mam, sive materiam spectes, va-
rii & diversimodi: sed & eximie
perfecti, ac neque dictione desti-
tuti, & rebus perspicuis atque in-
dubitatis maxime referti: idque
non sine demonstrationibus scien-
tificis, atque, ut vulgo ajunt,
syllogismo repletis; si quis, qua
debet via, accesserit, nec per-
functorie, aut aurium tenus eos
attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
mente cernuntur, atque de Diis,
repetitam altius scientiam tradit:
deinde universam rerum natura-
lium doctrinam exhibet: quin &
morum Philosophiam & Logicam
absolvit; variæque disciplinas, &
optimas quasque scientias exequi-
tur: ut adeo universim loquendo,
nihil hominum notitiæ subijciatur,
quod non in illis scriptis accurate
sit pertractatum. Cum igitur in
confessio sit, quædam inter ea scri-
pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

mihī clara videntur; excepta sola voce
ἀχειραπλήτη, (sic enim scribendum puto
pro ἀχειραπλήτη) in qua mihī non satis-
facio. Non video enim, quomodo ἀχει-
ραπλήτ¹¹ possit esse aptum epithetum τῇ
χρῆσι: nisi forte quis dicere velit, χρῆσι
ἀχειραπλήτ¹² vocari posse lanuginem pri-
mam, quæ nondum manum, i. e. no-
vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
neo, ut animum advertat Lector, &

aliā, si possit, loco huic medicinam
querat.

³ Προσπνέοντ⁴ μετ' ἑαυτοῖς.] Scribe &
supple, αὐτοπνέοντ⁵, καὶ μετ' ὑπιστήμης,
&c.

⁶ Τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras
quædam ingenii monumenta olim reli-
querit pluribus disputat Clariss. Joann.
Alb. Fabricius in *Biblioth. Græcæ*, lib. 15.
cap. XII. §. 17.

thagoræ esse; quædam autem ex ejus ore excepta fuisse, quibus & hinc nullius nomen præscribitur, quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur; manifestum est, quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometrix vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt: Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica; quoniam ab antiquo, & inde ab ipsorum Deorum ætate, necesse est, propter Nili alluviones, ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in cœlestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt; fuitque hujus etiam scientiæ peritus Pythagoras. Cæterum figurarum perceptiones αὐτῆς ἐμπείρας ὁ Πυθαγόρας εἶχε.

των τῶν νῦν Φερωνδίων, καὶ ᾧ δὸς τὸ ἀκροάσας αὐτὸ συγγράφθαι (καὶ διὰ τὰς ἐδὲ αὐτῶν ἐπιφύμιζον αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνῳ ὄντι) Φανερόν ἐκ πάντων τῶντων, ὅτι πάσης σοφίας ἔμπειρος ἦν δὸς-χεώντως. ἡ λέγουσι ᾧ γεωμετρίας αὐτὸν ὅτι πλεον ὁπμιεληθῶαι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προσλήματα γεωμετρίας εἰσὶν ἐπὶ περ' ἐκ παλαιῶν ἐπὶ ἑ δὸς θῶν διὰ τὰς Νείων προσδέσεις πρὸς ἀφανείσεις ἀνάγκη ἀνέχουσι πᾶσι ὁπμιελῶν, ἣν ἐνέμοντο, γὰρ Αἰγυπτίων οἱ λόγοι. διὸ ἑ γεωμετρία ἀνόμενα. ἀλλ' ἐδὲ ἡ τὴν ἑρῶν γεωμετρία παρέργως αὐτοῖς κατεζητή, ἥς ἐ πάντων δὲ καὶ περὶ τὰς γραμμάς

* Αἰγυπιοὶ ᾧ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλεον ἐστὶ ex MS. pro ἐπιμελῶς, quod prior Edit. habet. Cæterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non cohæret, Pythagoram Geometrix studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: ut recte etiam observavit Schefferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀναγκῆς sua constet, post ἐπὶ πλεον addendum utique est, ὡς Αἰγυπτίῳ. Vel dicendum est, Jamblichum initio scripsisse, ὁπμιελῶν παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ, &c. Nam fieri facile potuit, ut illud παρ' Αἰγυπτίοις, cum bis a Jamblichō positum esset, semel a librariis omitteretur: qua ratione sexcenties in veteribus libris peccatum esse quis ignorat?

* Ex παλαιῶν] Subintellige, γεόντων.

Deinde illud ἐπ., quod sequitur, mutatum velle in ἐδὲ. Porro, pro δὲ θῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ὡς θῶν. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ὡς θῶν: quamvis nec lectio vulgata temere dammanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a Deorum ætate: id est, a temporibus longe antiquissimis.

* Νείων] MS. habet Νείων, voce leviter corrupta. At prior Editio Νείων, quod Arcerius insigni errore de Nino intelligendum censebat. Cæterum, quod hic Jamblichus de Geometrix apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant Scriptores: quorum loca, ut satis obvia, hic adducere superfedeo. Confer tantum Suidam v. Ἐπιστήμη.

θεωρήματα⁸ ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμῶν καὶ ἀριθμῶν ὑπὸ τῷ περὶ τῷ Φοινίκῳ Φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα κατὰ κινόν πνές Λιγυπίοις ἔ Καλδαίοις ἀναφέρουσι.

159 * Ταῦτα δὴ πάντα Φασὶ τὸ Πυθαγόραν ὡς φησὶν ὅτι καὶ συναυξήσασθαι, τὸς Πιπτήμας προσάγειν π, καὶ ὁμῶς σφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῖς ἀκροαμένοις δείξαι. ὁ φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρῶτῳ αὐτὸς ἀνέμασεν, καὶ ὅρῃεν αὐτῷ εἶπεν εἶναι, καὶ οἰονεὶ Φιλίαν σοφίας. σοφίαν ἢ Πιπτήμῳ τῆς ἐν τοῖς ὅσιν ἀληθείας. ὄντα¹⁰ δὲ ἡδὲ ἔλεγε τὰ αὐτὰ καὶ αἰδία καὶ¹¹ μονοθεστικὰ, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἀσώματα. ὁμωνύμως ἢ λοιπὸν ὄντα, καὶ κατὰ μετὰ αὐτῶν ἔτω καλῶς, σωματικὰ¹² εἶδη καὶ ὑλικά, γινητά π ἐφθάρτα, καὶ ὄντως¹³ ἐδέετο ὄντα. τὸ δὲ σοφίαν Πιπτήμῳ εἶναι τὴν κυρίως ὄν-

sive theoremata, indidem profecta esse videntur : nam computationem quod attinet, & numeros, in Phœnicia repertos ferunt : cœlestium autem doctrinam communiter Ægyptiis atque Chaldæis adscribunt. Hæc vero omnia cum accepisset Pythagoras, ajunt & ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque demonstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem Ille primus excogitavit, affectionemque quandam, & quasi amicitiam sapientiæ esse dixit : Sapientiam vero, scientiam veritatis, quæ est in entibus : entia autem, quæ sunt expertia materiæ, æterna, & per se efficientia ; qualia sunt incorporea. Nam quæ per participationem illorum entia vocantur, ut corporea, materialia, generationi & corruptioni obnoxia ; illa tantum æquivoce talia ; adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quæ pro-

⁸ Θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS. supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκεῖ τὰ περὶ λογισμῶν ἑρῶνια ὑπὸ τῷ Φοινίκῳ Φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα κατὰ κινόν πνές Λιγυπίοις ἔ Καλδαίοις ἀναφέρουσι.

⁹ Φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρῶτῳ αὐτὸς ἀνέμασεν, καὶ ὅρῃεν αὐτῷ εἶπεν.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem Numeri 160. ἀντιλεγεῖ etiam leguntur apud Jamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* pag. 5. & 6. Confer etiam Notum supra, Num. 59.

¹⁰ ὄντα δὲ ἡδὲ καὶ ἔλεγε τ.] Confer

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii. & Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicomachi *Arithmet.* pag. 78. 79. Cæterum pro εἶδη ex MS. reposuimus ἡδὲ.

¹¹ Μονοθεστικὰ] Scribe, μόνος θεστικὰ, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5.

¹² Εἶδη] Sic rescripsi pro εἶδη, quod prior Edit. habet ; idque auctoritate Jamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ ὄντως] Sic recte MS. itemque Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose οὕτως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiamsi non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, *qui de universalibus*, inquit Archytas, *recte judicant; etiam particularia qualia sint, præclare perspiciunt*. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia,

των, ἀλλ' ἐχ' τ' ὁμωνύμως· ἐπεὶ δὴ περ ἐδὲ ὁπισθ' αὐτὰ ὑπάρχει τὰ σωματικά, ἐδὲ ὁπιδέχεται γνώσι βεβαίαν, ἀπειρά π' ὄντα, καὶ ὁπισθ' ἀπερίληπτα, καὶ οἰνεῖ μὴ ἔντα κατὰ ¹⁴ Διατελλῶ τ' καθόλου, καὶ ἐδὲ ὄρω ὑποπεσὶν εὐπεργράφως διωάμενα. * Τῶν δ' Φύσις μὴ ὁπισθ' αὐτὰν ἐδὲ ὁπισθ' αὐτὰν οἰν π' ὁπισθ' αὐτὰν· οὐκ ἄρα ἐρεξιν τ' μὴ ὑφ' ἐρεως πειρήματος εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ μάλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ὄντα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως Διατελλόντα, καὶ τῇ ὄντως προσηγορίᾳ αἰεὶ σωυπάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τέττων, κατελήψατο συμβέβηκε ¹⁵ καὶ τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων περιμαρτίν, ἐδὲ ὁπισθ' αὐτὰν οἰν π' οἰα δὴ τῇ καθόλου ὁπισθ' αὐτὰν ἢ κατὰ μέρ¹⁶. πικρὰ περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς Διαγνόντες, ἔμελλον εἰ περὶ τ' κατὰ μέρ¹⁶, οἰα ἐντὶ, καλῶς ὑψέαχ. διόπερ εἰ μόνον, ἐδὲ μονογενῆ, ἐδὲ ¹⁶ ἀπλῶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, πικρία δ' ἡδη εἰ πολυειδῆ θεωρεῖται, τὰ π' νοητά, καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ἔντα ἢ κλησίς· καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπ' αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διατελλῶ] Rectius, κατ' ἀνδιατελλῶ, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato.

¹⁵ Καὶ τῶν τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic scripsimus ex Jamblichio in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμως ὄντων, &c. Ὁμωνύμως vero erat etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλῶ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

σιν πεπληκότα, ἀ δὴ κατὰ μετο-
χλῶ κοινωνεῖ¹⁷ τῷ ἔντως γνῶσι.

* Περὶ δὲ τῶν πάντων ὀπισθή-
μας παρέδωκε τὰς οἰκειότητας, καὶ
ἐδὲν παρέλιπεν ἀδιερεύνητον. καὶ
τὰς κοινωνίας δὲ ὀπισθήμας, ὥστε τὸ
δοποδεκτικῶν, καὶ τὸ ὀρεστικῶν, καὶ τὸ
διακριτικῶν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ὡς ἔστιν ἀπὸ τοῦ Πυθαγορεῶν
ὑπομνημάτων εἶδεναι. εἰσὶν ὅ καὶ
ἀπὸ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν
μυρίαν ἑξαπλασίονα ἔμφασιν συμ-
βολικῶν τρόπων τοῖς γνώμοις ἀπο-
φοιτᾶζειν, ὥστε ἀπὸ¹⁸ χειρο-
γράφων πινῶν λόγων, ἢ μικρῶν τοῖς
ὀγκοῖς ἀπερμάτων ὁ Πύθι⁹, καὶ
αὐτὴ ἡ φύσις πλήρη ἀνήνυστα ἑ
δυσσεπνιότητα ἐνοσιῶν ἑ ἀποπλίσμα-
των ὑποφαίνεισιν. * Τοῖς τινὲς δὲ
ἐστὶ, πὺ, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν παντός,
ἀπὸ φθεγῆμα Πυθαγόρεος αὐτῶν. ἢ
μόνον δὲ ἐν τῷ παρίντι ἡμισυγίῳ,
ἀλλὰ ἑ ἐν ἑτέροις ὀρθοτάλῃσι ὁ
θεῖος Πυθαγόρεος τὰ τὴν ἀλη-
θείας ἐνέκρυπτε ζῶπυρα τοῖς δυ-
ναμικοῖς ἐναύσιον, βραχυ-
λογία πινὶ ἀποδησασίῳ¹⁹ ἀπε-
ρίελευκτον καὶ ἀκαταλήτῃ γεω-

communicationem quandam de
ente participare contingit. De
his omnibus Ille scientias tradidit
maxime appositas; nihilque prorsus
in iisdem inexcussum reliquit.
Sed & scientias illas communes,
de demonstratione, de definitione,
de divisione, homines edocuit; uti
ex commentariis Pythagoricis vi-
dere licet. Solebat etiam brevissi-
mis dictis plurimos atque multifa-
rios sensus, symbolico more, apud
familiares effundere: prorsus uti
Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
tura, per oraculorum effata, at-
que parva, si molem spectes, se-
mina, immensam copiam diffici-
lium intellectu notionum atque
effectuum producant. Tale est il-
lud: *Principium, dimidium totius*:
quod apophthegma ipsum Pytha-
goram authorem habet. Neque
tantum in præsentī hoc hemisti-
chio, sed & in aliis similibus,
divinissimus Pythagoras ignicu-
los veritatis abscondit; illis, qui
lumen inde accendere possent, in
breviloquio quodam, incompre-
hensibilem latissimeque patentem
contemplationis extensionem re-

¹⁷ Τῷ ὄντι γινώσκ.] Sic recte Jam-
blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
vero Edit. ἑ ὄντι γινώσκ.

¹⁸ Χειρογράφων τινῶν λόγων.] Scribe,
πινῶν λόγων. Loquitur enim
hic de oraculis sive effatis Apollinis Py-
thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πινῶν
λεγεινῶν vocantur. Deinde, Πύθι⁹.

revocavi ex MS. pro corrupto πύθι⁹,
quod est in priore Edit. & Arceriani in-
genii conatus elusit. Sic supra Num. 105.
Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
dicit λεγομένους ἑ Πύθι⁹.

¹⁹ Ἀπερίελευκτον.] Obrechtus, ut ex
versione ejus colligitur, legit ἀκαταλήτῃ-
την; quod probō.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sæpius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est:* vel in nomine *Cosmos*, i. e. *mundus*: vel profecto in nomine *Philosophia*: vel etiam in *Euesto* aut & *Aeiesto*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgatum illud in *Tetractys*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro à quo ostensa tetractys;

¹⁰ Ἀρχιμῶς ὁ π. πῶν.] Dicit hujus Pythagorici meminere etiam Theophrastus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laert. lib. viii. 12.

¹¹ Ἐπιφύλαξις, ἰσότης] Scribe, ἡ φιλότης, ἰσότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ἰσότης, ἰσότης, φιλότης.

¹² Κόσμος] Rectius κόσμος. Materialiter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

¹³ Ἡ νη Δία] Sic MS. At in prioribus Edit. corruptissime, ἡ νηδία: quod Arceus in ἡ νηδία mutandum censet.

¹⁴ Ἐν τῷ τῷ καί τῳ] Μόνηντα νε-

ρίας ἔκτασιν· οἷον περ καὶ ἐν τῷ,

Ἀρχιμῶς ²⁰ δὲ π. πάντ' ἐποίησεν

ὁ δὲ πυκνότητα πρὸς ἅπαντας ἐπιφθέγγει. ἡ πάλιν, ²¹ Ἐπιφύλαξις, ἰσότης, φιλότης. ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ²² ὀνείματι, ²³ ἡ νη Δία ἐν τῷ φιλοσοφία, ἡ ἐν ²⁴ ἐν τῷ τῷ καί τῳ, ἡ τὸ ²⁵ ἀφελώμενοι ἐν τῷ περακίῳ. πῶς πᾶντα καὶ ἔπρα πλείω πιαῦται πυθαγόρας πλάσματά καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν ἐκπαινεύουσιν τὴν σωτηρίαν τῶν ἐπινοήτων, καὶ ἔτι σέβασται ἡν ἐκείνη ἐκείνη ἐκ τῶν σωμένων, ὥστε εἰς ὅσον καὶ ἡμᾶς περιλάττει πῶς ὁμαχίῳ.

οὐ ²⁶ μὰ τὴν ἀμετρίαν καὶ πᾶν καὶ δόξαν περακίῳ,

botum, vel potius mendorum: quæ feliciter, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῷ τῷ καὶ ἀντιῳ. Quid autem voces istæ significant, Grammatici docebunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laërtius, & alii testentur, Democritum primum vocis τῷ fuisse inventorem; quippe qua τῷ, sive animi tranquillitatem designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

²⁴ ἀφελώμενοι] Ex MS. pro inepto ἀφελώμενοι, quod prior Edit. haber.

²⁵ οὐ μὲ τ' ἀμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παράν αἰωνάς Φύσεως, ῥίζωμά
τ' ἔχουσιν.

*In qua fons natura habitat radix-
que perennis.*

Τῶν μὲν οὐδ' ἔτι θωμάσιν ἦν τὸ
εἶδ' αὐτῶν τ' οὐφίας. * Τῶν δὲ
θρηνημῶν ἔχ' ἡκιστα Φασὶν αὐτὰς
τὰς Πυθαγορεῖς πρῶτον μεσικλῶ π,
καὶ ἰατρικῶ, καὶ μαθητικῶ. 21 σιω-
πηλὰς ᾗ εἶναι, καὶ ἀκυστικὰς, καὶ
ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐτοῖς τ' διωάμενον
ἀκῶσαι. 22 τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν δόποδεχέσθαι τὸ διαίτητικὸν εἶ-
δ' αὐτῶν καὶ εἶναι ἀκρῆδες αὐτὰς ἐν τῇ-
τῶ, καὶ περὶ αὐτῶν πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτάνειν σημεῖα συμμετρίας,
πόνων τε, καὶ σιτίων, καὶ ἀναπαύσεως.
ἐπειτα περὶ αὐτῆς τ' κατασκοπεῖν
τῶν 23 προσφερομένων σχεδὸν πρῶ-
της ἐπιχειρήσασθαι καὶ πραγματεύε-
σθαι ἐν διορίζειν. αὐτῶν δὲ 30 καὶ
καταπλασμάτων ὅτι πλείον
οὐδ' Πυθαγορεῖς τῶν ἐμπροσθεν.
τὰ δὲ περὶ τὰς Φαρμακείας ἔπινον
δοκιμάζειν αὐτῶν δὲ τῶν τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι.
τὰ δὲ περὶ τὰς τομὰς τε καὶ καύσεις
ἡκιστα πάντων δόποδεχέσθαι. * Χρῆ-
σθαι δὲ καὶ τ' ἐπὶ αὐταῖς πρὸς ἕνα τῶν
ἀρρώσθημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τ' μεσικλῶ μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientiae erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; eum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinae eam
maxime speciem amplectebantur,
quae dietam moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ustiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad fani-

21 Σιωπηλὰς] Ex MS. pro corrupto
σιωπηλὸς.

22 Τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἔπειτα
τῶν ἀρρώσθημάτων] Haec omnia αὐτολε-
ξῇ etiam leguntur infra, Num. 243.

23 Προσφερομένων] Scribe, προσφερόμε-
νων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtus.

30 Χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, χρῆσθαι:
quod non aspernandum.

ratem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed & Homeri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quæcunque didicerant audiverantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid; hæc vero, qua cognitum asservere oportet. Ergo memoriam maximopere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant: atque in discendo non prius omittebant quæ docebantur, quam firmiter prima disciplinæ rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quæ dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant: vir Pythagoreus nunquam è lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret quæ pridie acta erant: quæ ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiverit, vel domesticis suis, è lecto surgens, præceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat & agendorum

ἄται πρὸς ὑγίαν, αὐτὴς αὐτῇ χρῆται καὶ οὖν προσήκοντας τρεῖς. ἐχρῶντο ³¹ δὲ Ἐὐμήρης Ἐπιδάμειρος λέξεσι διλεγόμενοι πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν. ἄντο δὲ καὶ πᾶσι διδασκόμενοι ἐν τῇ μνήμῃ πάντας τὴν μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις, μέχρις ἔτι διώταται ὡς ἀδέχεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διὰ μνημονεύον. ὅτι ἐκείνο ³² ἐστὶν ὃ δὲ γινώσκειν, καὶ ἐν τῷ γνώμῃ φυλάσκειν. ἐπὶ μὲν γὰρ σφόδρα τὴν μνήμην, καὶ πολλὰ αὐτῆς ἐπιέντο γυμνασίαις τε καὶ ὁπμιέλειαις, ἐν τῷ μανθάνειν ἢ πρότερον ἀφίεντες τὸ διδασκόμενον, ὥς ἐπιλάβοιν βεβαίως τὰ ὅτι τῇ πρώτης μαθήσεως, καὶ τῇ κατ' ἡμέραν λεγομένων ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. * Πυθαγόρειος ἀνὴρ οὐ πρότερον ἐκ τῇ καίτης ἀνίστατο, ἢ τὰ χθὲς γηρόμηναι πρότερον ἀνάμνησιν. ἐπὶ ἐστὶ τὴν ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, τί πρῶτον ἔπεν, ἢ ἥκουσεν, ἢ προσέταξε τοῖς ἔνδοις, ἀναστὰς, ἢ τί δόκουν, ἢ τί τρίτον. καὶ ³³ αὖτε τὴν ἐσθλῶν ὁ αὐτὸς λό-

³¹ Ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὀμήρ.] Supra, Cap. xxv. Num. iii. ubi rectius legitur, ἐχρημάτις.

³² Ἐκείνο ἐστὶν, ὃ δὲ γινώσκειν.] Est locus corruptus & obscurus, quem cum Obrech-

to sic legerim, ὃ δὲ γινώσκειν, τὸτο δὲ, ὃ δὲ γινώσκειν, &c.

³³ Περὶ τῇ ἐσθλῶν] Ex MS. pro αὐτῇ τῇ ἐσθλῶν.

γ. καὶ πάλιν αὖ ἐξίων, τῖνι
 πρώτῳ ἐνέτυχεν, ἢ τῖνι δούτῳ.
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρώτοι,
 ἢ δόπτεροι, ἢ τρίτοι. καὶ περὶ τῶν
 ἄλλων ᾧ ὁ αὐτὸς λόγος. πάντα γὰρ
 ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ δι-
 νοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 οὕτω τῇ τάξιν προθυμύμην ἀνα-
 μνηνέσκειν, ὥστε σωέειν ἡμέραν
 ἕκαστον αὐτῶν. εἰ δὲ πλείω χολῶ
 ἄνοιον ἐν τῇ διεγείρεσθαι, τὰ κατὰ
 τρίτῳ ἡμέραν συμβάντα τὸ αὐτὸν
 τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν.

66 * Καὶ ὅτι πλέον ἐπειρῶντο 34 τῇ
 μνήμῃ γυμνάζειν. ἔδεν γὰρ μᾶλλον
 πρὸς ὁπισθὴν καὶ ἐμπροσθέν καὶ
 φρόνησιν ἔδιδωκεν μνημονεύειν.
 ὁποῦ δὴ τέτων τῶν ὁπισθόματων
 σωέειν τὴν ἰσχυρίαν πᾶσαν φιλοσό-
 φων ἀνδρῶν ἐμπροσθέν, καὶ
 πρότερον ἀγνοεμένης αὐτῆς, ὅτε-
 ρον διὰ Πυθαγόραν μεγάλῳ Ἑλ-
 λάδα κληθεῖσιν, καὶ πλείους παρ'
 αὐτοῖς ἀνδρας φιλοσοφους ἐποι-
 τᾶς ἐνομοθέτας ἡμέραν. τίς π γὰρ
 πῆχας τίς ῥητορικὰς, καὶ ὅσοι λό-
 γους ὅσοι ὁπιδεικνύκας, καὶ ὅσοι νό-
 μους ὅσοι γεγραμμένους παρ' ἐκεί-
 νων εἰς τὴν Ἑλλάδα σωέειν χρησιμώ-
 ναι. καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὅσοι πινὰ
 μνησάν πεποιμένους, πρῶτον Ἐμπεδο-
 κλέα ἐπαρμενίδην καὶ Ἐλεάτην
 προσφερέμενοι τυγχάνουσιν. οἱ π γνωμολογησάσι π τῷ καὶ τὸ βίον βελά-

ratio : iterumque recordabatur,
 cui primum, domo egressus, cui
 deinde obvius fuerit : & qui pri-
 mo, qui secundo, qui tertio loco
 fermo habitus esset ; & sic dein-
 ceptis. Omnia enim memoria re-
 petere allaborabat, quæ toto die
 gesta erant ; idque eo ordine, quo
 singula illorum evenierant. Si ve-
 ro expergefatto plus otii super-
 esset, tum etiam eorum, quæ nu-
 dius tertius acta erant, eodem
 modo reminisci conabatur. Me-
 moriam igitur potissimum exerce-
 re allaborabant : utpote, cum ni-
 hil sit quod ad scientiam, ad ex-
 perientiam, ad prudentiam deni-
 que comparandam magis, quam
 vis reminiscendi valeat. Per hæc
 itaque studia, tota Italia Philoso-
 phis repleta ; quæque antea igno-
 bilis erat, postea propter Pytha-
 goram Magna Græcia cognomi-
 nata est : plurimique ibi Philoso-
 phi, Poætæ, & Legislatores pro-
 venerunt : quorum artes rhetori-
 cæ, generisque demonstrativi ora-
 tiones, & leges ab iis scriptæ, in
 Græciam translatae sunt. Sed &
 qui Physices aliquam mentionem
 fecerunt, primo loco Empedo-
 clem, & Parmenidem Eleatem
 citare solent ; & qui sententias
 vitæ communi utiles tradere vo-

34 Τῇ μνήμῃ] Scribe, τῷ μνήμῃ.

lunt, Epicharmi sententioſe dicta proferunt; quæ omnibus fere philoſophis in ore ſunt. Atque hæc hæcenus de Ejus ſapientia, & quomodo omnes homines, pro captu quemque ſuo, in illam penitus deduxerit; quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta ſunto.

CAP. XXX.

DE Juſtitia autem, quomodo illam excoluerit, homineſque docuerit, optime perſpiciemus, ſi illam à primis principiis, cauſiſque ex quibus naſcitur, accerſiverimus; atque ſimul unde injuſtitia primum oriatur, conſideraverimus: ita enim deprehendemus, quomodo hanc quidem declinaverit; illam vero præclare inſtillaverit. Eſt itaque principium juſtitie, communio & æqualitas; ac ut omnes, inſtar unius corporis & animæ, iſdem afficiantur, & unum idemque, meum & tuum appellent: uti & Plato teſtatur; qui id à Py-

λάμοι, τὰς Ἐπιχάρμῃ Διανοίας προφέρειν)· καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσιν. πρὶ μὲν ἔν τῃ σοφίας αὐτῇ, καὶ πῶς ἀπαντα ἀνθρώπους ὅτι πλείους οἱ αὐτῷ προσέβρισαν, ἐφ' ὅσον ἕκαστον οἷός τι μετέχον αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτῷ τιλέως, διὰ τῶν ἡμῶν εἰρηθῶ.

Κ Ε Φ. λ'.

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτῷ ἐπιτέδωκε καὶ παρέδωκε πῶς ἀνθρώποις, ἀρετὰ ἀν κατὰ μαθοίμεν, εἰ δὴ τὸ πρῶτης δόξης κατανοήσαιμεν αὐτῷ, καὶ ἀφ' ὧν πρῶτων αἰτίων φύει, τὴν τι τῆς ἀδικίας πρῶτῳ αἰτίᾳ κατέδοιμεν· καὶ μὴ τῶν, ἀν εὐροίμεν τι, ὡς τὸ μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δὲ, ὅπως καλῶς ἐγγένη, παρεσκόπει. δόξη τίνῳ ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, ¹ καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σώματι. ² Ἐ μὲν ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας, καὶ ³ ὅτι τὸ αὐτὸ ⁴ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι ⁵ τὸ ἀλλότριον. ὥστε οὐ καὶ ⁶ Πλάτων μαθὼν ὡς τῶν

¹ Καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. v. de Repub. pag. m. 461. Καὶ ἥτις δὴ (c. πολιτίῳ) ἐγγυλάτω ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει, οἷον, ὅταν πᾶς ἡμῶν δάκτυλός τις πληγῇ, πᾶσι καὶ κοινῶς καὶ πᾶσι πᾶσι πᾶσι ψυχῶν τιταμένη εἰς μίαν συντάξιν τῷ ὅσῳ αἰσχροῦ ἐν αὐτῇ ᾗδετο τι καὶ πᾶσι ὅσῳ ἐνηλθῇ.

² Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

³ Τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλ.] Et hic jamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἕκαστος φθέγγεσθαι ἐν τῇ πλείᾳ τὰ τοιαῦτα ἡμῶν, τὸ, τι ἑμὸν, καὶ τὸ ἐκ ἑμῶν.

⁴ Πλάτων] Lib. v. de Republ. pag. m. 461. ut jam antea dictum.

168 Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ. * Τὸ πῶς αἰσθεῖσθαι ἀνδρῶν κατισχύου-
σιν, ἐν τοῖς ἡγεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
ρίσας, τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσας, μέχρι
τῶν ἐσχάτων κλημάτων, καὶ πάντως
αἰτίων ὄντων, καὶ τετραχῆς. κοινὰ
γὰρ πᾶσι πάντα ἐκ τῶν αὐτῶν ἦν. ἴδιον δὲ
ἑδείς ἑδὲν ἐκείνητο. καὶ εἰ μὲν ἡρέ-
σκετο τῇ κοινονίᾳ, ἐξήθη τοῖς κοι-
νοῖς, καὶ τὸ δικαιοῦσθαι πῶς· εἰ δὲ μή,
δοπολαβῶν ἂν τὸ ἑαυτοῦ ἕξιον, καὶ
πλείονα, ὥς εἰσενηνοχῆς εἰς τὸ κοινόν,
ἀπηλλάττετο. ἕτως ἐξ ἀρχῆς τῆς
πρώτης τὸ δικαιοῦσθαι αἰσθεῖσθαι κα-
πτήσασθαι. μετὰ τῶν πῶν ἡ μὲν
οἰκείωσις ἡ πρὸς τοῦ ἀνθρώπου
εἰσιγὰς δικαιοῦσθαι. ἡ δὲ ἀλλοτρίω-
σις ἐκ καταφρόνης τῆς κοινῆς γίνε-
ται, ἀδικίαν ἐμποιοῦν. τῶν δὲ τῶν παρ-
ρωθεν τὸ οἰκείωσιν ὀφείναι βεβλήμε-
ν. τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ
ὁμογενῆ ζῶα αὐτοῖς συνίηται, πε-
ρεργαλίων· οἰκεία νομίζον αὐτοῖς
τῶν δὲ φίλων· ὥς μηδὲ ἀδικεῖν
μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονδεῖν, μήτε
69 ἐοδίσαι. * Ὁ πῶν δὲ πῶς ζῶσις,
διότι ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἡμῶν
ὑφίστηκε, καὶ τῆς κοινοῦ ζῶσις
ἡμῶν συμπεπληγμένη, οἰκείωσις τοῦ
ἀνθρώπου πῶς μάλιστα τοῖς τῆς
ὁμοειδὲς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur
optime in effectum deducens,
procuravit, è vivendi consuetudi-
ne privatum omne removens, &
communione eousque augens,
ut se ad infimas etiam facultates,
tanquam ad dissidiorum & per-
turbationum materiam porrigeret.
Omnia enim omnibus communia
& indistincta erant; nec quisquam
privatum quidpiam possidebat:
cui jam placebat hæc communio;
is communibus etiam justissime
utebatur: cui vero displicebat;
ille facultatibus suis, quas in me-
dium contulerat, & pluribus in-
super receptis, discedebat. Hunc
in modum justitiam à primo sui
principio optime ordinavit. Deinceps
justitia etiam nascitur è ne-
cessitudine societatis, quæ inter
homines intercedit: ex in sociabi-
litate autem & communis generis
neglectu injustitia provenit. Hanc
igitur necessitudinem longius ac-
cessitam, hominibus inculcaturus,
animalia etiam, sub eodem gene-
re comprehensa, illis conciliavit,
atque pro fociis amicisque haberi
jussit; ita ut ex iisdem nullum vel
injuria afficeretur, vel occideretur
aut comederetur. Qui igitur cum
animalibus etiam, ideo quod no-
biscum ex iisdem consistit ele-
mentis, communisque vitæ anra

fruantur, homines sociavit; quanto magis inter illos societatem ne-
cessitudinemque stabilivit, qui de ejusdem speciei anima, deque ra-

tionali facultate participant? patet autem & hinc, quod iustitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniæ quoque indigentia multos iniustum aliquid perpetrare sæpius adigat; huic etiam malo, mediante rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibimet comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, iusta rei domesticæ dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alczi, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia sive dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniatæ nupta est, ita educasse, ut virgo choris præflect; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiasse, angu-

τ' λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεργήσαντο. ὅκ' ἢ παύτης δὴλον, ὅτι καὶ τ' δικαιοσύνην εἰσήγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυριαρχίας⁶ ὡς ἀγαθὸν μὲν. ἐπεὶ ἢ πολλὰς ἐνίοτε ἐσπάνης χρημάτων συναναγκάζει ὡς πρὸς τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τότε καλῶς προενόησε διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλδοθήρια δαπανήματα, καὶ τὰ δίκαια ἰκανῶς ἑαυτῷ ὡς ἀποσπιδάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἢ πρὸς τὸ οἶκον δίκαια διὰ θεοὺς, τ' ὅλης ἐν τῇ πόλει εὐταξίας. διὸ γὰρ τ' οἰκὼν αἱ πόλεις σωσίαν⁷. * Φασὶ πίνυν αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τ' Ἀλκαίαν βίον, τῇ μὲν τ' εἰς Λακεδαιμόνα περσεύειαν τ' βίον καταλύσαντα, ἔδεν ἥτιον θάυμαστον αὐτῷ καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τ' Φιλοσοφίαν. γήμαντα δὲ τ' ἡγηγεῖσθαι αὐτῷ θυγατέρα, μετὰ ταῦτα ἢ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συνοικήσαντι, ἀγαγεῖν ἔτιως, ὥστε παρθένον μὲν ἔσθαι ἡγεῖσθαι τ' χορῶν, γυναῖκα ἢ ἡγομένην, πρῶτον προσέειπαι τοῖς βωμοῖς. ⁸ ὅτι δὲ Μεταποντίνας διὰ μνήμης ἔχοντας ἐπὶ τ' Πυθαγόραν κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας, πῶς μὲν οἰκίαν αὐτῷ Δημήτρει ἱερὸν

⁶ Κυριαρχίας] Antea male, κυριώ-
τητ⁹.

⁷ Μένωνι] Sic recte MS. pro μένων,
quod Arcerius putabat esse a μέν, μέ-
νω.

⁸ Τὸς ἢ Μεταποντίνας δ.] Porphyrius
Num. 4. hoc de Crotoniatis refert.

⁹ Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας] Rectius for-
te legetur, μὲν τὸς αὐτῶν χρόνους, i. e. post
ejus tempora.

τελίωσι¹⁰. τὸν δὲ συνωπὸν, Μυ-
 171 στίον. * Ἐπεὶ γὰρ ὁ ὕβρις, καὶ τρυφή
 πολλάκις, καὶ νόμων ὑπερβολὴ
 ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ ταῦτα
 ὁσημέραι παρήγγαλλε νόμῳ¹¹ βοή-
 θεῖν, καὶ ἀνομία πλεμεῖν. διὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ πλὴν πιαυτῶν διδράσεις
 ἐπιείη, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ κακῶν
 ὠφελρρεῖν εἴωθεν εἰς τὰς οἰκίας,
 καὶ τὰς πόλεις, ἡ καλεσμένη τρυφή.
 ὁ δ' ἄπειρον, ὕβρις, τρίτον, ὁλεθρὸς.
 ὅθεν ἅπαντες εἴργειν τε καὶ ἀπω-
 θεῖσθαι τὴν τρυφὴν, καὶ συνεθίζεσθαι
 ἀπὸ θμετῆς σωφρονίᾳ πρὸς ἀνδραγα-
 θίῳ. δυσφημίας δὲ πάσης κατα-
 ρύειν, τῆς τε χετλιαστικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φορητικῆς, καὶ γλωσσοποιᾶς. * Πρὸς
 τὰς αἰτίας ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης καλ-
 λισον καταστήσασθαι, τὸ νομοθετικόν.
 ὁ προσέτις μὲν, ἀδελφοποιεῖν ἀπα-
 γορεύει δὲ, ἀ μὴ χρησθῆναι πρὸς τὴν
 κερήτην γὰρ ἐστὶ καὶ ὁ δικαστικὸς. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε, καὶ
 νοσήσας θεραπεύει. τὸ δὲ τὸ δό-
 χῶν δὲ¹² νοσεῖν, ἀλλὰ πόρρωθεν
 ἐπιμαλίσθαι τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαιας.
 τὰς γὰρ γὰρ ἔτι εἰχοντες, νομοθέτῃ
 πάντων ἀρεταῖς μερόμενοι οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες, πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse.
 Quoniam vero etiam lascivia, &
 luxuria, atque legum contemptus
 frequenter ad injustitiam impel-
 lunt; ideo quotidie præcipiebat,
 legi opem ferendam, & quod le-
 gi adversatur impugnandum esse:
 ac propterea talem quoque parti-
 tionem instituebat; quod primum
 malorum domibus atque civitati-
 bus incumbere soleat luxuria; se-
 cundum, lascivia; tertium, inte-
 ritus: adeoque arcendum procul
 omnibus modis repellendumque
 luxum, & contra vitæ sobriæ ac
 virili, à prima nativitate infuescen-
 dum esse: abstinere autem insu-
 per nos debere à maledicentia,
 indignationem, aut contentionem
 excitare apta; itemque à convi-
 tiis, verbisque odiosis, ac scurri-
 libus. Ad hæc aliam quoque pul-
 cherrimam constituit justitiæ spe-
 ciem; nempe legislatoriam; quæ
 facienda quidem præcipit, fu-
 gienda vero vetat; & judiciali
 longe præstantior est: hæc enim
 similis est medicinæ, quæ ægrotos
 curat; illa vero ne initio quidem
 ægrotare finit, sed sanitatem ani-
 mæ è longinquo præservat. Quod
 cum ita se haberet, legislatores
 omnium optimi è Pythagoræ
 schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίωσι] An forte Jamblichus scri-
 psit, καλίσσι? Porphyrius habet, ποιήσι.

¹¹ Νόμῳ βοηθῆν] Vide supra, Num.

¹² Νοσεῖν] Sic recte MS. pro νοσῶν,
 quod in priore Edit. egitur, & Arcerio
 fraudi fuit.

dem Charondas Catanæus, dein-
de Zaleucus, & Timaratus, qui
Locrensis leges tulerunt: præ-
ter hos Theætetus, & Helicaon,
& Aristocrates, & Phytius; à
quibus Rhegini leges acceperunt:
atque hi omnes à civibus suis di-
vinos honores adepti sunt. Nam
Pythagoras quidem, non Hera-
cliti more, qui se Epheffis leges
scripturum dixit, quibus cives
cum omni juventute sua ad la-
queum amandarentur; sed cum
multa benevolentia civilisque mo-
ris scientia leges sancire aggressus
est. Verum quid hosce miremur,
qui & educati sunt & vixerunt li-
beraliter? cum Zamolxis & Thrax
fuerit, & servus Pythagoræ. Hic
autem postquam sermones Pytha-
goræ percepisset, manumissus,
atque ad Getas reversus, & leges
ipsis tulit, sicut ab initio diximus,
& ad fortitudinem populares suos
incitavit; dum iis animæ immor-
talitatem persuasit. Unde etiam-
num Galatæ omnes, & Thraces,
& alii multi barbarorum, liberos
suos instituunt, ut credant, ani-
mam interitus expertem esse,

Χαρώνδας ¹³ ἢ Κατανῶ. ἔπι-
πε Ζάλλυκ, ἢ ¹⁴ Τιμάρατ, οἱ
Λοκροῖς γράψαντες αὐτῶν νόμους.
πρὸς τὰς πρὸς Θεαίτητ, ἢ ¹⁵ Ἐλι-
κάων, ἢ Ἀριστοκράτης, ἢ Φύπ, οἱ
Ῥηγίωνων ἡμόθυμοι νομοθέται. καὶ
πάντες ἔπει τῶν αὐτῶν πολι-
ταις ἰσοθέων τιμῶν ἔτυχον. * Οὐ ¹⁷³
γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτ, γρά-
ψαν Ἐφεσίοις ἔφη αὐτῶν νόμους,
ἀπάγχουσαι αὐτῶν πολιτάς, ἡβηδὸν
πελάσσουσ, ἀλλὰ μὲν πολλὰς ἐννοίας
καὶ πολιτικὰς ὑπεστήμης νομοθετεῖν
ἐπεχείρησεν. καὶ τί δὲ τὰς θω-
μαίσειν, αὐτῶν ἀγωγῆς Ἐτροφῆς
ἐλαττέρας μετέχοντας; Ζαμόλξις
γὰρ Θεῶν ὢν, ἢ Πυθαγόρου δὲ αὐτῶν
ἡμόθυμ, καὶ τῶν λόγων Ἐ Πυθα-
γόρου ἀσκήτους, ἀφ' ὧν ἐλαττέ-
ρη, ἢ τῶν ἡμόθυμων πρὸς αὐτῶν
τέταται, τὰς πὲρ νόμους αὐτοῖς ἔθηκε,
καθάπερ ἔστι δὲ καὶ θεοδηλώματα,
καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπων αὐτῶν πολιτάς
παρεσκεύασεν, τὴν ψυχὴν αἰσθάνουσαν
πᾶσαν πείσους. ἐπὶ ἐν αὐτῶν οἱ Γαλατῶν
πάντες, ἢ οἱ ¹⁶ Τρῳάδες, ἢ οἱ πολ-
λοὶ τῶν Βαρυβαίων αὐτῶν ὑπὸς
πείσους, ὡς εἶσι ἐν φθαρμένῃ τῇ

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num.
104. & 130.

¹⁴ Τιμάρατ] Hic supra, Num. 130.
vocatur Τιμάρας.

¹⁵ Ἐλικάων] Supra, loco laudato,
minus recte, Ἐλικάων.

¹⁶ Τρῳάδες] In MS. & priore Edit.
est Τρῳάδες; pro quo Τρῳάδες, rescripti,

auctoritate Hesychii v. Τρῳάδες. Erant
autem Tralles populus Illyriæ, teste Ste-
phano v. Τρῳάδες: a quo iidem Τρῳάδες
& Τρῳάδες vocantur. Hesychius tamen
loco laudato eos Thraciæ assignare vide-
tur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab ur-
be Lydiæ Trallis.

ψυχῇ, ἀλλὰ διαμείβειν τὸ λυσι-
 θενόντων, καὶ ὅτι τὸ θάνατον ἢ φο-
 βήσιον, ἀλλὰ πρὸς οὗτον κινδύνου
 εὐρύως ἐκλίειον. καὶ πάλιν παιδύ-
 σαι οὗτον Γέτας, καὶ γράψας αὐτῷ
 οὗτον νόμους, μέγιστον τὸ θεῶν ἐστὶ
 174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ πίνυν ἀνυσμῶ-
 τεσσιν πρὸς τὴν δικαιοσύνης κα-
 τὰς ἐστιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τὴν
 θιῶν δόχῃ, ἀναγίνεσθαι ἀπ' ἐκεί-
 νης πολιτείας ἐν νόμοις, δικαιοσύνην
 καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. ἢ χεῖρον
 δὲ ἐπὶ τὰ κατὰ ἑκάστην, ὅπως διώ-
 ριστος, ¹⁷ προσθεῖναι. τὸ διανοήσασθαι
 πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐστὶ πᾶσι, καὶ πρὸς τὸ
 ἀνθρώπινον γένος ἕως ἐχθρῶν, ὡς
 ἐπιβλέπειν, καὶ μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτῶν,
 χρήσιμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ
 Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνων μαθόντες.
 δεῖδαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιπαιστέας πιαυ-
 τῆς, ἢ καὶ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσ-
 μεν. πιαυτῆς ὅτι εἶναι τὸ ὑπὸ τῶν
 θεῶν ¹⁸ γινόμενον, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον
 τοιοῦτον, ἀξίον εἶναι τὸ ἐν σύμπαν-
 τος δόχῃ. ὑβριστεῖν γὰρ δὴ φύσιν
 τὴν ζῶον ἐφασκεν εἶναι, ὅρδως λεί-
 γοντες, καὶ πικίλον, καὶ τὰς πᾶσι
 ὁρμᾶς, καὶ τὰς ἐπιθυμίας, καὶ κατὰ
 τὰ λοιπὰ τῶν παιδῶν. δεῖδαι ἂν
 τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ¹⁹ ἐπανα-
 τήσεως, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις

mortuisque superstitem manere ;
 adeoque mortem iis non perti-
 mescendam , sed firmato animo
 periculis occurrendum. Cum ita-
 que Getas hæcce docuisset , leges-
 que illis præscripsisset , maximus
 Deorum apud illos habitus est.
 Porro efficacissimum ad stabilien-
 dam iustitiam , Deorum imperium
 censebat esse Pythagoras ; idque
 adhibebat , velut principium ad
 Remp. legesque & iustitiam , juxta
 normam juris constituendam. Ne-
 que alienum fuerit adjicere singil-
 latim quasnam cogitationes de
 Numine concipiendas esse , defi-
 niverit : nempe , quod existat ,
 quodque ita se gerat erga huma-
 num genus , ut illud inspiciat , mi-
 nimeque negligat : quod ab Ipso
 edocti Pythagorei plurimum uti-
 litatis in se habere existimabant.
 Hujusmodi enim regimine nobis
 opus esse , cui nullatenus refragari
 valeamus : tale autem esse regimen
 Dei : qui cum tantus sit , dignum
 quoque esse , qui universis imperet.
 Recte enim ab iis dictum est , ani-
 mal istud natura proclive esse ad
 proterviam ; itemque inclinatio-
 ne , cupiditatibus , aliisque affecti-
 bus varium : ideoque tali eminencia
 atque superinspeccione opus
 habuisse , à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προσθεῖναι τὸ διανοήσθαι π.] Locum
 hunc pessima interpunctio ante obscurum
 reddebat ; qui nunc planus est.

¹⁸ Γινόμενον, εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo &

distinguo, γινόμενον, εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον,
 &c.

¹⁹ Ἐπανατέσις] Ἐπανάστασις hic si-
 gnificat coercionem , quæ sit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Dæmones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fide, sed ex animo obsequi. Universe vero statuebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, salvum esse non possit. Idem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ τάξιν. * ὧντο δὲ δεινὴ καὶ 175
αὐτῶν συνεδρία τῶν τ' φύσεως ποι-
κίλιαν, μηδέποτε λήθην ἔχειν τ'
πρὸς τὸ θεῖον ὁσιότητος τε ἔθερα-
πείας· ἀλλ' αἰεὶ τήδεα παρὰ τ' ἀγα-
νοίας, ὡς ὑπεβλήποντες τε ἔ· πα-
ραφυλάττοντες τὴν ἀνθρώπινον
ἀγωγὴν. μετὰ ᾧ τὸ θεῖον τε ἔ· τὸ
δαμόνιον, πλείστον ποιέοντα λόγον
γονέων τε ἔ· νόμους, καὶ τῶν ὑπὲρ-
κον αὐτὸν κατασκοπεύειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπισμύμεως. κα-
θόλου δὲ ὧντο δεινὴ ὑπολαμβάνειν,
μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν
ἀναρχίας. ἔ· γὰρ πεφυκεναι τὸν
ἀνθρώπον ἀσφαλεῖσθαι, μηδε-
νὸς ὑπιστάμενται. * Τὸ μένειν 176
ἐν τοῖς πατρίοις ἔθεσι τε καὶ νο-
μίμοις, ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
ἐκείνοι, καὶ ἡ μικρὰ χεῖρ ἐτίρων.
τὸ γὰρ βραδύως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν
ὑπαρχόντων νόμων, καὶ οἰκείας
εἶναι καὶ καινοτομίας, ἔδοκίμαζον
ἐν συμφορῶν. ἔ· σωτήριον. πολλὰ
μὲν ἐν καὶ ἄλλα τ' πρὸς οὗτ' ἔθε-
ος ὁσίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξαν,
σύμφωνον ἑαυτὰ τ' βίον τοῖς λόγοις
ἐπαδεικνύων. ἔ· χεῖρον ᾧ ἐνὸς μην-
μονόσται, διωσμένη καὶ τὰ ἄλλα
παφῶς ἐμφαίνειν. * Εἰρῶ δὲ τὰ 177

intentionem. Vel, metum potentiz superioris.

²⁰ Παραφυλάττοντες] Ex MS. pro παραφυλάττοντες.

²¹ Καινοτομίας.] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ νομοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
va Critice.

πρὸς ²² τὴν πρεσβείαν τὴν ἐν Συβα-
 ριδίᾳ εἰς Κρότωνα ὡς ἀρχομένην
 ὅτι τὴν ἐξαίτησιν τὴν Φυλάδων ὑπὸ
 Πυθαγόρα ῥηθέντα καὶ παραχθέντα.
 ἐκείνῳ γάρ, ἀννημερῶν πινῶν,
 τῶν μετ' αὐτὸ παυδιατρεψάντων,
 ὑπὸ τῶν κέντων πρεσβυτέρων, ὧν ὁ
 μὲν τῶν ἀποχέριων· ὁ δὲ, ὡς πε-
 πλοῦθηκότῃ ὑπὸ ἀρρώστιας τῆς
 σάπης μετιχηκότων. ἐπὶ μὲν τὴν
 τῇ πόλει διαπορέντων, ὅπως χρῆ-
 σωνται πῶς πράγμασι, εἰπεῖν πρὸς
 αὐτὸν ²³ ἐπαίρους, ὡς οὐκ ἀν βέλοιο-
 το μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι
 αὐτὸν Κροτωνιάτας, καὶ δοκιμάζον-
 τῶν αὐτὸν, μηδ' ἱερεῖα πῶς βωμοῖς
 προσάγειν ἐκείνης, καὶ αὐτὸν ²⁴ ἐκέ-
 τας διὰ τῶν βωμῶν δόσασθαι.
 προσελθόντων δ' αὐτῷ τῶν Συβαρ-
 τῶν, καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐ-
 τῷ χεῖρ, λόγον δὲ ποδιδόντι τῶν ἱππι-
 μωμένων, ὃν ἡμιεὶς ἐφῆσεν.
 ὅθεν ἡπάντων αὐτὸν Ἀπὸλλωνα φά-
 σκειν εἶναι, ὡς τὸ καὶ πρότερον
 ὅτι τινος ζητήσεως ἐρωτηθέντα,
 διατί τῶν ἐστίν· ἀντιρωτῆσαι τὸν
 πωθανόμην, εἰ καὶ τὸν Ἀπὸλλω
 λέγοντα αὐτὸν χρησμὸς ἀξιώσειεν
 αὐτὸν τὴν αἰτίαν δόσασθαι; * Πρὸς δὲ
 τὸν ἔτερον, ὡς ὅτι, κατὰ γὰρ ὅτι

Pythagoras dixerit feceritque,
 cum Legati Sybaride Crotonem
 ad repetendos exules advenissent.
 Fuerant enim à convictoribus ejus
 quidam à Legatis istis interfecti:
 ac unus quidem Legatorum cæ-
 dem propria manu perpetraverat;
 alius, ejus filius erat, qui seditionem
 excitaverat, fatoque naturali
 fuerat extinctus. Cum itaque de-
 liberarent Crotoniatæ quid facto
 opus esset; Pythagoras discipulis
 suis dixit, sibi non placere quod
 Crotoniatæ tantopere super hoc
 disceptent: suo quippe judicio,
 Legatos istos ne victimas quidem
 aris admovere aufuros; nedum ut
 supplices inde abstrahant. Cum
 deinceps Sybaritæ illum conve-
 nissent, querelasque suas ad eum
 detulissent; homicidæ objecta sibi
 excusanti, non dare se responsum,
 dixit. Unde eum intusarunt,
 quod se Apollinem esse jactaret;
 quia jam antea super quadam con-
 sultatione interrogatus, quare se
 res ita haberet; vicissim interro-
 gaverat sciscitantem, num & ab
 Apolline oraculi, si quod ipsi edi-
 disse, causam flagitaturus esset.
 Alius scholas ejus, ut putabat,
 irrisurus, quibus reditum anima-

²² Πρὸς τὴν πρεσβείαν τὴν ἐν Συβαρ-
 ιδίᾳ ὡς Κρότ.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Ἐπαίρους] Ex MS. pro ἱπέρους.

²⁴ Ἐκέτας] Antea male οἰκίτας: quæ

dux voces quam sæpissime locum inter
 se commutare solent. Per *in istas* autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

rum ab inferis docebat ; dixit , se literas illi ad patrem suum daturum esse , quoniam in infernum descendere paret ; præcepitque , ut inde remeaturus , à patre suo responsorias sumeret : huic respondit Pythagoras , sibi propositum non esse , ad impiorum sedes proficisci ; ubi probe sciat , homicidas puniri . Cum autem Legati convitia in illum jacerent , ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet ; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant , postquam in cætera Legatorum invehctus fuisset , adjecit : quod Pythagoram quoque convitiis laceßere aggressi sint , cui ne brutorum quidem animalium ullum maledicere ausurum foret , si ut primitus accidisse fabulis traditur , omnia animata denuo humana voce loquerentur . Reperit præterea & aliam methodum , qua , proposito animarum judicio , ho-

τῷ Διχατρίων , ἐν αἷς ἀπιφαίνει π
Πυθαγόρας , ²⁵ ἐπάνοδον εἶναι πᾶς
ψυχᾷς , καὶ φάσκοντα πρὸς τὸ πα-
τήρα δάσκειν ὁπισθὺν , ἐπειδὴ καὶ
εἰς ἄδᾳ μέλλοι καταβαίνειν , καὶ κε-
λεύοντα λαβεῖν ἐπίραν , ὅταν ἐπα-
νίῃ ὡς ὁ ὅ πατήρ . ὅτε , ἔφη ,
μέλλειν εἰς τὸ τῶν ἀσθεῶν τῆν πα-
ραβάλλειν , ὅπως σαφῶς οἶδε ὅτι
σφαγῆς καταζομφύας . λοιδορηθέν-
των δὲ αὐτῷ τῶν περιστάτων , κα-
κὴν προσάγοντες ὅτι τὸ γάλακτιν ,
καὶ ²⁶ περιρριπαμένην , πολλῶν ἀπο-
λεθύντων , εἶπε πῶς τὸ συμβαλόν-
των πῶς κροτωνιάταις , ἐπειδὴ πᾶς
ἄλλα τὸ ἕκοντων κατὰ δαμνῶν , ὅτι
καὶ Πυθαγόρα προσκόπτεται ἐπινοήθη-
σαι , ²⁷ ὡς ἔτι πάλιν ἐξ ἀρχῆς .
ὡς οἱ μύθοι ὡς ἀδεῶς κασι ,
ἀπέντων ἐμφύχων τὸ μὲν αὐτῷ
φωλεῖ τοῖς ἀνθρώποις ἀφέντων ,
μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν ἀνὰ τολ-
μήσι βλασφημεῖν . * Καὶ ἄλλῃ 179
δὲ μέθοδον ἀνεῦρε ὁ ἀναστῆλαι τῆς

²⁵ Ε' ἐπάνοδος] Obrechtus, *reditum ani-
marum ab inferis*. Potius, *regressum ad su-
peros*. Inde enim animas nostras in cor-
pora descendisse , & eo tandem , variis
purgationibus a terreno affectu liberatas ,
redire , Pythagorei , eosque imitati Pla-
tonici statuebant . De hoc quidem re-
gressu animarum , sive περὶ ἀνόδου τῆς ψυ-
χῆς , librum scripserat Porphyrius , lau-
datum Augustino *de Civitate Dei* lib. x.
cap. 29. Uti contra περὶ καθόδου ψυχῆς ,
sive de *descensu anima in corpus* tractatum
composuit Plotinus , qui hodie adhuc ex-
stat. Vide Lucam Holstenium *de Vita* &

Scriptis Porphyrii Philo. pag. 46. & seq.

²⁶ Περιρριπαμένη] Cum Arcerio lego
περιρριπαμένην : sed simpliciter expono ,
cum se aspergeret , vel lustraret aqua ma-
rina .

²⁷ Ὡς ἔτι πάλιν ἐξ ἀρχῆς .] Est locus
obscurus , & procul dubio corruptus ,
quem sic legendum censeo , ὡς ἔτι , καὶ
πάλιν , ὡς οἱ ἐξ ἀρχῆς συμβαλόντες οἱ μύ-
θοι ὡς ἀδεῶς κασι , &c. Hanc lectionem
Obrechtus quoque ob oculos habuit .
Βλασφημεῖν περὶ τοῦ , recte dicitur : non
autem ὡς περὶ τοῦ .

ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, ἀλλὰ τὴν
 κρείσσεως τῆς ψυχῶν, οἰδῶς μὲν ἀλη-
 θῶς πάντων λεγομένην, οἰδῶς δὲ ἐ-
 λησιμον ἔστω εἰς τὸ Φόβον τῆς ἀδι-
 κίας. ¹⁸ πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι
 δεῖν παρῆγγαλλον, ἢ κλίνειν ἀνθρώ-
 πον. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὴν κρείσιν,
 ἐκλογιστομένης ¹⁹ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν
 ἑσίων αὐτῆς, καὶ τῆς πρώτης τῆς ὄντων
 φύσιν. βελόμηνον δὲ τὴν ἐν τοῖς
 αἰσίσι καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπείροις
 πεπερασμένην καὶ ἴσῳ καὶ σύμμε-
 τρον δικαιοσύνην ὡς δεῖξαι, καὶ
 ὅπως δεῖ αὐτὴν ἀσκεῖν, ὑψηλῶς
 ὡσαύτως, τὴν δικαιοσύνην ἔφη προσει-
 κέναι τῷ ἀνθρώπῳ ὅσῳ, ἔπερ μόνον
 τῶν ἐν γεωμετρίας διαγραμματικῶν
 ἀπείρους μὲν ἔχοντας τῶν γεωμετρικῶν
 συστάσεις, ἀτομοῖς δὲ ἀλλήλοις
 διακειμένων, ἵσας ἔχει πρὸς τὴν διωά-
 μως ἀποδείξεις. * Ἐπεὶ ὅτι καὶ ἐν τῇ
 πρὸς ἑπὶ πρὸς ἑπὶ πρὸς τὴν δικαιοσύ-
 νην, καὶ τῆς τοιαύτης πρὸς τὴν πρὸς
 λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὡς
 δεῖσθαι. εἶναι γὰρ καὶ πρὸς ὁμιλίας,
 τὴν μὲν εὐκαιρον, τὴν δὲ ἀκαιρον
 διακρίνειν τῇ ἡλικίας πρὸς ἀφορὰν,
 καὶ ἀξιώματα, καὶ οἰκίεσθαι τὴν συγ-
 νικῆς, καὶ εὐεργασίας, καὶ εἴ τι ἄλλο
 τοιαύτον ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀφο-
 ραῖς ὅν ὑπάρχει. ἐστὶ γὰρ ὁμιλίας
 εἰς τὸ, ὃ φαίνεται νεώτερον μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
 rus equidem & vere istud doceri,
 & ad injustitiam metu reprimen-
 dam, plurimum conducere. Mul-
 to itaque satius esse dicebat, in-
 iuria affici, quam hominem occi-
 dere: apud inferos enim repositum
 esse iudicium, ubi anima, ejusque
 essentia, & princeps entium natu-
 ra examinetur. Cum autem sibi
 proposuisset, rebus inæqualibus
 mensuraque carentibus, & infinitis,
 determinatam, æqualem & com-
 mensuratam justitiam inducere,
 simulque exemplo quopiam osten-
 dere, quemadmodum illa in usum
 deducenda esset; similem dixit esse
 justitiam illi figuræ, quæ sola in
 diagrammatibus Geometricis infi-
 nitæ figurarum compositiones ha-
 bet, inæqualiter quidem inter se
 dispositas, sed æquales potentie
 demonstrationes producentes. Et,
 quoniam in consuetudine quoque
 cum aliis justitia quedam consistit,
 talem ejus modum à Pythagoreis
 traditum esse ferunt: quendam ni-
 mirum vivendi cum aliis rationem
 opportunam esse, aliam importu-
 nam: & differre has inter se, di-
 versitate ætatis, dignitatis, necessi-
 tudinis, meritorumque, & si quid
 aliud discriminis inter homines oc-
 currit. Esse enim convictus quod-
 dam genus, quo, si juvenis erga

¹⁸ Πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικ.] Hæc legun-
 tur etiam supra, Num. 155.

¹⁹ Ἐκλογιστομένην] Lego, ἐκλογιστο-
 μένην, ut referatur ad κρείσιν.

ætati sibi similem utatur, minime id importunum videatur; tale autem sit, si id juvenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc ætatem juvenibus omni iræ, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse: sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem pervenit, neque decorum neque tempestivum fore, familiarius, liberiusve, aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiformem opportuni temporis usum: siquidem & qui irascuntur, atque animo commoventur, partim tempestive, partim intempestive id facere: itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem favere, alios ab ea destitui: eandemque cæterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, & certa quadam

νεώτερον σὺν ἀκαιρον εἶναι. πρὸς ἣν πρῆσβύτερον ἀκαιρον. ἔτε γὰρ ἐργῆς, ἔτε ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν, ἔτε θρασυτήτ', ἀλλὰ πᾶσιν ἡ τοιαύτῳ ἀκαιρίᾳ εὐλαβητὶον εἶναι.³⁰ τῷ νεώτερω πρὸς ἡ πρῆσβύτερον. ὡς ἀπλήστον δὲ πινὰ εἶναι καὶ τὸν περὶ τῶ ἀξιώματ' λόγον. * Πρὸς γὰρ ἄνδρα ὅππῃ καλοκαγα- 181 θίας ἦκοντα ἀληθινὸν ἀξίωμα, ἔτ' εὐχαρμον, ἔτ' εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν, ἔτε παρρησίας πᾶλιν, ἔτε πᾶς λοιπὰ τῇ δὲ πῶς εἰρημῶν. ὡς ἀπλήστῃ ἡ τῆς περὶ καὶ³¹ περὶ τῶ πρὸς σὺν γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὡσαύτως δὲ ἔτε περὶ τῶ πρὸς τὰς εὐεργέτας. εἶναι ἡ ποικίλῳ πινὰ ἔτε πολυειδῇ τῇ τῶ καιρῷ χρείας. καὶ γὰρ τῶ ὀργισμῶν πινὰ ἔτε θυμῶν τὰς μὲν εὐκαιρῶς τῶ πινὰ, σὺν δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πᾶλιν τῶ ὀργισμῶν πινὰ καὶ ὅππῃ θυμῶν καὶ ὀργῶν ἐφ' ὅππῃ πινὰ, πῶς μὲν ἀκαταρτῆς καιρὸν, πῶς ἡ ἀκαιρίαν. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ἔτε περὶ τῶ ἄλλων παθῶν πινὰ καὶ πρᾶξεων καὶ³² ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ ὁμιλῶν καὶ ἐν ἀφ᾽ ἑαυτῶν. * Εἶναι ἡ 182 τὸν καιρὸν μέγχι μὲν πινὰς διδασκῶν, καὶ³³ ἀπαραλόγον, καὶ πινὰ νολο-

³⁰ Τῷ νεώτερω] Ex MS. pro τῶν νεώτερον.

³¹ Περὶ τῶ πρὸς τὰς γονεῖς ὁμ.] Locum ante mutilum ex MS. supplevi. In prioribus enim Editis, desunt verba hæc, πρὸς

τὰς γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὡσαύτως δὲ ἔτε περὶ τῶ.

³² Διαφύσεων] Ex MS. pro corrupto ἀφ᾽ ἑαυτῶν.

³³ Ἀπαραλόγον] Ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς repetendum

γίαν ὀπιδερχόμενον· καθόλου ἢ καὶ ἀπλῶς εἶδεν αὐτὰ τέτων. ὑπάρχειν. ἀκόλουθα ἢ εἶναι καὶ σχεδὸν πιαῦτα, οἷα συμπαρέπιδαι τῇ τῷ καιρῷ φύσιν, τὴν πὶ ὀνομαζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ ἀρμόδιον, καὶ εἰ πᾶν τοῦ γένους τῶν ἐμο- γνῆς ὄν. δεχέμεν ἢ ἀπεφάνοντο ἐν παντὶ ἐν πῇ τῇ τιμωπαίων εἶναι, ὁμοίως ἐν ὀπισθῇ πῇ, καὶ ἐμπειρία, καὶ ἐν γένει· καὶ πάλιν δύο, ἐν οἰκίᾳ πῇ, καὶ πόλει, καὶ στρατιᾷ, καὶ πᾶσι τοῖς τοιαύτοις συστήμασι. Δυσωρότητον δὲ εἶναι καὶ 34 δυσ- νοτήτων τῇ τῇ δεχέμεν φύσιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημίοις. ἐν γὰρ τῇ ὀπισθῇ- μαις καὶ τῇ τυχέσιν εἶναι ἀενοίας, τὸ καταμαρτεῖν πῇ καὶ κελαι κα- λῶς βλέψαντες εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τέτων δεχέμεν.

183 * Μεγάλου δὲ εἶναι ἀεφορῶν, καὶ σχεδὸν περὶ ὅλα πῇ ἐν παντὶ τῇ κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης ὁρθῶς τῆς δεχέμεν. εἶδεν γὰρ, αἷς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῇ μὲν πᾶσι ὕμνους γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς

ratione, ac via, & arte compre- hendi posse; universe autem & simpliciter præceptorum artisque formulam respuere. Adhærere au- tem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans & con- cinnum dicitur, itemque decorum, congruum, & si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat au- tem insuper, quantivis pretii esse principium; unum quidem in uni- versitate mundi; itemque in scien- tia, in experientia & in generatio- ne: duo vero, in domo, in urbe, in exercitu, & in omnibus ejus- modi compositis corporibus: na- turam autem principii in præfatis omnibus cognitu perspektuque per- quam difficilem esse: nam in scien- tiis non vulgaris ingenii haberi, ex tractatione partium, intellectu judicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, & propemodum de universa rerum omnium cognitio- ne actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, ut sim- pliciter dicam, fani deinceps con-

dum est, μέγας πῇ. Παράλογον autem significat id, quod contingit præter expectationem, vel præter rationem; sive, quod adeo incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat. Hinc ἀπαράλογον contra dicitur de re, quæ non est adeo incerta, quin aliquatenus a nobis prævi- deri, & consilio ad certum finem dirigi possit.

11 Δυσωρότητον] Vocem esse mendosam,

quavis facile videt. Arceus conjiciebat, δυσωρότητον, vel δυσωρότητον: quod repu- diandum. Desider. Heraldus Animad- vers. in Jambl. cap. ix. in fin. δυσωρότητον, vel δυσωρότητον: quorum posterius ad ves- tigia corruptæ lectionis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si legamus, δυσωρότητον: prout Jamblichum initio scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere : neque enim domum , neque civitatem recte institui posse , nisi & verus princeps præsint ; & imperium in volentes exercent. Etenim utrisque consentientibus imperium administrari debere , principe scilicet ; & subditis : perinde uti disciplinæ quoque , si rite quis eas instituere velit , utrisque etiam , docente nimirum & discente , volentibus id debet fieri : nam si alteruter reluctetur , nunquam , quod sub manibus est , opus , ad propositum finem perveniet. Sic igitur probabat , æque præclarum esse , si imperantibus obsequium , præceptoribus vero faciles aures præstentur : hujusque moniti ipso opere tale specimen dedit : ad Pherecydem nimirum Syrium , præceptorem suum , ex Italia in Delum profectus est , ut ei , pediculari , ut vulgo nominari solet , morbo laboranti opem ferret ; inque hac cura ad mortem ejus usque

δερχῆς. τὴν αὐτὴν δὲ εἶναι λόγον ὅτι περὶ τῆς ἐπιτροπῆς δερχῆς. ἔτι γὰρ οἰκίαν εὐ ποτὶ ἀν οἰκισθῆναι , μὴ ὑπ' ἀρχαῖς ἀληθινῶν ἀρχοντων τῆς δερχῆς τῆς ἐκκυσίας. ἀμφοτέρων γὰρ δὲ βαλομένων τῶν ὁπισθεταίων γινεσθαι , ὁμοίως τὰ τε ἀρχοντων , καὶ τῶν δεχομένων. ὡστερὶς τοῖς μαθηταῖς πᾶσι ἐρῶς γινόμενης ἐκκυσίας. ³⁵ δὲν ³⁶ ἵσταναι γινεσθαι , ἀμφοτέρων βαλομένων , τὰ τε διδάσκοντων , καὶ μαθητῶν. ἀντιπένοντων γὰρ ὅσπερ δὴ περὶ τῶν ἐρημόνων, οὐκ ἀντιπτελεσθῆναι κατὰ τρεῖς τὸ προκείμενον ἔργον. ἔτι μὲν ἐν τῇ περὶ τῶν τοῖς ἀρχαῖς καλὸν εἶναι ἐδοκίμαζε , καὶ τὸ τοῖς διδασκαλοῖς ὑπακούειν τεκμήριον. ³⁷ δὲ ἔργων μάστιγιν παρείχετο τοῖς αὐτοῖς. * Πρὸς ³⁷ Φερεκύδην τὴν 184 Σύρην , διδασκαλὸν αὐτῆς ἡρώμενον , ἀπὸ τῆς ἑπταλίας. εἰς Δῆλον ἐκομίσθη , νοσηρῶν τε αὐτῶν , περὶ τῇ ³⁸ ἡρώμενον τῶ ἱερεὶ μὲν τῆς ³⁹ Φθιερασίως πύχης , καὶ κηδύνων αὐτῶν , ⁴⁰ παρέμεινε τε ἀρρῆς

¹⁵ Εἰκυσίας] Εἰκυσίας lego : eaque lectio ex sequentibus satis confirmatur.

¹⁶ Δὲν ἵσταναι γινεσθαι] Vel scribendum est διττὸν γινεσθαι , deleta voce ἵσταναι , ut superflua canea ; vel , διττὸν ἐκκυσίας γινεσθαι.

¹⁷ Πρὸς Φερεκύδην τὴν Σύρην] Vide Porphyrium , Num. 55. & Nost. infra , Num. 251. ubi eadem historia iisdem verbis narratur.

¹⁸ Περίπτη] Sic recte MS. itemque Porphyrius , & Noster infra , dictis locis.

Prior autem Edit. corrupte , περὶ πύχης : de quo mendo Lectorem jamdudum etiam monuit Salmasius ad Solinum , pag. 583.

¹⁹ Φθιερασίως] Ipsidem ex MS. pro Φθιερασίως. Cæterum Pherecydem morbo pediculari obisse , plures testantur Scriptores : quorum testimonia collegit Menagius ad Lacert. in Pherecyde , Num. 128.

²⁰ Παριμένη π] Sic MS. At prior Edit. male παρεμένη.

σῆς πλὴν αὐτῆς, καὶ τὴν δόξαν
ἀπεπαύσαντες περὶ τὴν αὐτὴν κατη-
γμένην. ἔτι περὶ πολλὰ τῶν περὶ
τὴν διδασκαλίαν ἐπιεικῶς συνεδία.
185 * Πρὸς γὰρ μὲν ταῖς συνταγαῖς, καὶ
τὸ ἀψευδὲς ἐν αὐταῖς, ἕως ἐν
περισπασίᾳ ἔδυν' ὁμιληταῖς Πυ-
θαγόρας, ὥςτε φασὶν ποτὶ Λύσιν
προσκυκλώσαντα ἐν Ἡρώς ἱερῷ, καὶ
ἐξίοντα συντυχῆν Εὐρυφάμῳ Συ-
ρακούσῳ τῷ ἐπαύρων πνι, περὶ τὰ
προπύλαια τῷ θεῷ εἰσὶόντι. προσέ-
ξεντο δὲ τῷ Εὐρυφάμῳ προσμέ-
ναι αὐτὸν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὸς
προσκυκλώσας ἐξέλθοι, ἰδραδιδῶσαι
ἵππῃ πνι λιθινῷ θάκῳ, ἰδρυμένῳ
αὐτόθι. ὡς δὲ προσκυκλώσας ὁ Εὐρύ-
φαμος, καὶ ἐν πνι διαγνώματι καὶ
βαθυτέρᾳ καθ' ἑαυτὸν ἐνοία ἡρό-
μενος, δι' ἐτέρᾳ πυλῶν ἐκλα-
θόμενος ἀπηλλάγη, τὸ τε τῷ ἡμέ-
ρας λοιπὸν, καὶ τῷ ἵππῳ νύκτα,
καὶ τὸ πλέον μέρος ἐπὶ τῷ ἄλλῃ ἡμέ-
ρας ⁴¹ ἔλεν ἀπείμας, προσέμενεν
ὁ Λύσις. καὶ πάλιν αὖ ⁴² ἵππῃ πλείο-
να αὐτὸς ἦν, εἰ μήπερ ἐν τῷ ὁμακείῳ
τῆς ἐξῆς ἡμέρας ἡρόμενος ὁ Εὐρύ-
φαμος, καὶ ἀκέρως ἵππῃ ζήτημέ-
νεος πρὸς τῷ ἐπαύρων τῷ Λύσιδι,
ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ
προσμήμοντα κατ' τὴν συνθήκην ἀπῆ-

perduravit; defunctoque docto-
ri suo iusta perfolvit: tanti fecit
studium præceptoribus debitum.
Ad pacto vero conventa religiose
servanda ita discipulos suos for-
mavit Pythagoras; ut referatur,
Lyfidem aliquando in templo Ju-
nonis adoratione functum, inter
exeundum incidisse in Eurypha-
mum Syracusanum, qui unus è
grege condiscipulorum erat, qui-
que templum ingressurus; circa
propylæa versabatur: hic itaque
cum Lyfidi præcepisset, ut enim
præstolaretur, donec ipse quo-
que, adorato Numine; exiret;
Lyfidem in sedili quodam ex ta-
pide ibi constructo eum opperitu-
rum confedissee: sed Euryphamum
adoratione peracta, in profundas
quasdam meditationes prolapsus,
eiusque quod cum Lyfide consti-
tuerat, oblitum, per aliam portam
templo excessisse. Lyfidem autem
quod lucis reliquum erat, noctem-
que insequentem, cum bona diei
subsecuta parte immotum perse-
dissee: nec finis fuisset, nisi Eury-
phamus postridie auditorium in-
gressus, desiderari à condiscipu-
lis Lyfidem audivisset: sic enim
erroris sui admonitus eum ex
pacto adhuc expectantem ab-

⁴¹ Ἐλεν ἀπείμας, προσίμενεν ὁ Λύσις]
Nullus hic sensus. Quare, vel scripse-
rim, ἀπείμας προσίμενεν ὁ Λύσις, deleta
voce ἔλεν: vel, ἔλεν ἀπείμας, προσί-
μει-

νεν ὁ Λύσις.

⁴² Ἐπὶ πλείονα] Scribe, ἐπὶ πλείον.
Litera enim α ex sequenti voce τῇ πλείον
adhæsit.

duxit; oblivionisque suæ causa commemorata, adjecit, eam sibi à Deorum aliquo injectam, ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur. Sancivit insuper abstinētiā ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret: qui enim animantium cædem, ut nefariam, & naturæ adversam, abominari adsueverit; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat; utpote qui illis etiam alatur. Præterea symbolum illud, stateram non esse transfiliendam, ad justitiam quoque adhortatio est; omniaque juste agere præcipit: uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras, ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

HIsce ita expositis, sequitur ut de temperantia agamus: ubi dicendum erit, quemadmodum & Ipse illam excoluerit, & familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

⁴¹ Εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιούντο, quod in priorē Edit. legitur.

⁴² Εἰ τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit

ἡ γὰρ, πρὸ αἰτίας εἰπὼν ὅτι λήθης, καὶ προσεπιθεῖς, ὅτι ταύτῃ δὲ μοι θεῶν τις ἐνῆκε, δοκίμιον ἐσομένῳ τῆς σῆς περὶ σωθῆναις εὐσεβείας. * Καὶ τὸ ἐμφύχων ἢ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοσέτης, ἀλλὰ πᾶν ἀλλὰ πολλὰ, καὶ ὡς ⁴³ εἰρηνοποιὸν τὸ ὁπιτήδευμα. ἐπιζήλοιοι γὰρ μουσικήσιν φέρον ζώων, ὡς ἀνομον ἐστὶν φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώπερον τὸ ἀνθρώπων ἡγάμενοι κτείναν, ὅτε ἐστὶ ἐπλέμεν. φέρον ἢ χορηγίας καὶ νομοσέτης ὁ πύλεμα. τέστις γὰρ καὶ σωματοποιεῖται. καὶ, τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶ ὡς ἀκέλδυσμα, πάντα τὰ δίκαια ὡς ἀγγέλλον ἀσκεῖν. ὡς ⁴⁴ ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθῆς. πέφηνεν ἄρα ἀλλὰ πάντων τῶν μερῶν παρὰ τὸ περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκησιν ἐστὶν ἀδύνατον εἰς ἀνθρώπους πεποιημένῳ Πυθαγόρῳ, ὡς ἐν τοῖς ἐργοῖς ἐστὶν τοῖς λόγοις.

K E Φ. λα'.

Επεὶ δὲ τῷ περὶ τῶν λόγων ὁ 187 περὶ σωφροσύνης, ὡς περὶ αὐτῇ ἐπιτήδευμα, καὶ παρέδωκε τοῖς μαθηταῖς. εἰρηται μὲν ἂν ἤδη περὶ τῆς νὰ ὡς ἀγγέλλεται περὶ αὐτῆς, ἐν

Protrepticum, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit.

⁴³ Εἰρηται μὲν ἂν ἤδ.] Supra, Cap. vii.

οἷς πρὸς ἑσδὴρῳ τὰ ἀσύμμετρα
πάντα ἀποκρίπιν διώρωται. τὰ δὲ
αὐτὰ εἶδες ἐστὶν ἡ ἀποχὴ ἐμψύχων
ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀκράδων, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ
ἐκείνων μὲν ἐν τῇ ἐστίασει τὰ ἡδέα καὶ
πολυπλῆ ἐδέσμευα, ἀποπέμπεται
δὲ αὐτὰ πρὸς οἰκέτας, ἕνεκα τῆς
λάσσης μόνον πρὸς ὀπιθυμίας ὡς ἀ-
πὸ πημάτων καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλάττε-
ραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
πρὸς ἐπείρας. καὶ ἡ ἀπὸ ἐπείρας ἡ αἰ-
τὴ λογισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρίνειαί τῃ
ἐμποδίζοντων, τὰ αὐτὰ εἰσὶν εἶδες.

188. * Ἐπὶ τῇ ἐχεμύδιᾳ καὶ παντελὴς
σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
συνασπεῖται, ἢ τὴν σιωπὴν ὅτι καὶ
ἀδιάπτωτος ὡς τὰ δυσληπίστα
τῇ θεωρημάτων ἀνάληψις καὶ
ἐξέτασις. Διὰ τὴν πᾶσι καὶ αἰονία καὶ
ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοπνία, δόξης
καὶ πλάτης καὶ τῶν ἰμοίων
ἀνεπιτήδευτος κατεξανάστασις.

commemorata sunt, quibus omnia
immoderata igne ferroque præ-
scindenda esse, definitum fuit.
Ejusdem generis est abstinentia ab
animalibus; itemque à cibis gulæ
irritamenta habentibus, rationis-
que impediētibz promptitudi-
nem & integritatem: sed & eodem
pertinet, quod epulæ suaves &
opiparæ in conviviis apponebantur
quidem, sed ad servos mox able-
gabantur; ad appetitum quippe
coercendum duntaxat appositæ: &
quod nullam ingenuam mulierem,
sed solas meretrices aurum gesta-
re voluit. Deinde taciturnitas, &
omnibus numeris absolutum silen-
tium; quo linguæ continentia exer-
cebatur: porro intentæ & continuæ
ruminatio, & pervestigatio difficil-
imarum speculationum; & propter
istâ cibi somnique parsimonia; tum
gloriæ, divitiarum, similibusque
inaffectatus contemptus; seniorum
sincera & infucata reverentia; erga
pares æqualitas humanitasque non

* Ἀπὸ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra,
Num. 68.

ἡ ἀπὸ ἐπείρας ἡ αἰτὴ λογισμοῦ, καὶ αἱ εἰ-
λικρί.] Hæc in alienum locum rejecta
sunt, & adeo turbata, ut nec caput nec
pes veræ sententiæ in illis appareat. Con-
jungenda enim sunt cum præcedentibus
illis, βρωμάτων πινῶν ἀκράδων, eademque
sic scribenda, πρὸς ὀπιθυμίας καὶ πρὸς τῇ
λογισμῷ εἰλικρίνειας ἐμποδίζοντων. Vide
Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
occurrit.

ἡ καὶ ἀδιάπτωτος] Schefferus de Phi-
los. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minime

quidem spiritu proderent doctrinæ: sed
male. Rectius Obrechtus. Locus autem
hic non solum legitur supra, Num. 68.
sed etiam infra, Num. 225.

ἡ κατεξανάστασις] Vocem hanc Lexica
vulgata ignorant; nec eam temere alibi
reperias. Exstat tamen etiam apud Lon-
ginum Cap. vii. Num. 6. ubi Faber exi-
stimabat, vocem illam nusquam alibi re-
periri. Significat autem κατεξανάστασις pro-
prie, animam contra aliquid insurgendi;
vel una voce, contemptum: ut Obrechtus
recte reddidit. Nam supra Num. 69.
vox hæc cum κατεξανάστασις jungitur.

facta; juniorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit præterea virorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriæ prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpectatum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syracusano, Dionis fratre, viris immisit, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent; iis insidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempestatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta feligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obsita, quam PHALAS i. e. cacumina sive apices nominabant, quæ illis necessa-

καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς τοῦ προσήκοντος πρὸς ἃ τὰς ἀμύλικας ἀπώλας ἐμοιότης ἐφίλοφροσύνη· ὁ σωπίσις δὲ καὶ παρρημίας πρὸς τοῦ νεωτέρου φθόνου χωρὶς καὶ πάντα ἐὰν ποιεῖται εἰς τὸ αὐτὸν ἀρετῇ περὶ ἡσέ). * Καὶ ἐξ ἂν δι' ἱπποβοτῶν καὶ 189 Νεάνθης περὶ Μυλλίας καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστοῦσι, μαθεῖν ἔνεστι τὸ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν σωφροσύνην, καὶ ὅπως αὐτῶν Πυθαγόρου παρέδωκε τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τυραννον Φασίν, ὡς πάντα ποιεῖν ἐδίδως αὐτῶν ἐπιτύχαιε τὸ Φιλίας, Φυλακῆδων ἐπερίεμεν τὸ μοναρχικὸν αὐτῶν ἐπὶ ἑταῖρον, λόχον πινὰ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἡγεμῶνα Εὐρυμῶνα Συρακυσίαν, Δίονα ἀδελφῆν, ἡπιπέμψαι πῖς ἀνδράσι, λοχίσοντα τὸ μετέβαιον αὐτῶν τὸ δὲ Τάραντῶν εἰς Μεταπόντιον εἰσθῆναι καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμόζοντο γὰρ πρὸς πᾶς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς, καὶ πᾶς εἰς πᾶς παιδὲς ἐπιλέγοντο ἡπιοτήδεις. * Ἐν δὲ φάλας, χωρὶς τὸ Τά- 190 ραντῶν φαραγγώδῃ, καὶ ὁ σωέβαιεν αὐτοῖς ἀναγκαίως τῶν

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

⁶ Σωπίσις] Supra, Num. 69. minus recte legitur, συνπίσις.

⁷ Ὁρῶν] Ex MS. pro ἱρῶν: quod Arcerius *montium* verterat; haud parum sane a loci hujus sensu aberrans.

⁸ Ἐν δὲ φάλας] Sic MS. At prior Edit. corrupte & nullo sensu, ἐν δὲ φάλας.

ὁδοιποροῦσαν γίνεσθαι, ἐλόχα κατακρύψας τὸ πλῆθος ὁ Εὐρυμῆνης. ἐπειδὴ ᾗ εἰδὲν προσεδόμοιοι ἀφικόντο οἱ ἄνδρες παρὶ μέσσην ἡμέραν εἰς τὸν τόπον, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάζοντες ἐπὶ ἦεντο οἱ στρατιῶται. οἱ δὲ ἐκτραχαλθέντες μετ' εὐλαβείας ἅμα τῇ ἀφ' αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ τὸ πλῆθος, (ἦσαν γάρ αὐτοῖς συμπαῖτες δέκα πρὸ τ' ἀρμυῶν) καὶ ὅτι ἄνιστολοι παρὸς πικίλως ὠπλισμένους σταγωνιστόμοιοι ἐμελλον ἀλίσκωσθαι, δρόμῳ καὶ Φυγῇ διασώζον αὐτοὺς διηγνώσαν, εἶδε τὰ πάλαιον ἀρετῆς πηλμοιοι. πῶς γάρ ἀνδρείαν ἤδη φασκίαν τῇ ἐπιμετρίῳ ὁπλισμένων, ὡς αὐτὸς ὁρῶνς ὑπαγορεύει λόγος. καὶ ἐπιτύχοντες τὸν ᾗ ἡδὴ τέτα. * Βαρύμοιοι γάρ τῆς ὁπλοῖς ἀπελείποντο καὶ οἱ αὐτοὶ Εὐρυμῆνης ἔδωκεν, ὅτι εἰ μήπερ φάσματις ἐνέτοχον περὶ πικύμοιοις ὑπαρμόνῳ ἐπὶ ἡλόπικαν ὡς καὶ μὴ βαλόμενοι δόγμα ὡς ἐκείναι, τὸ καλῶν, κυάμων μὴ διγρᾶναι, ἐσηπῶν, καὶ ὑπ' ἀνάγκης λῆθοις καὶ ξύλοισι καὶ τῆς προσυχθῶν ἐκαστὸν μέχρι ποσῶς ἡμιώνοντο ὅτ' ἀνέκοντες, μέχρι πινῶς αὐτῶν μὲν ἀνιρηκέναι, πολλὰς ᾗ πτερωματικέναι. πάντας μὲν ὑπὸ τ' ὁ-

rio transeundum erat, copias suas Eurymenes in insidiis collocaverat: cumque Pythagorei nihil tale metuentes, circa meridiem eo pervenissent, milites clamore edito, latronum more in eos irruerunt. Illi vero re improvisa, numeroque insidiantium, nam ipsi non amplius decem erant, in metum terroremque conjecti, ac se facile captum iri rati, quod inermes adversus perarmatos pugnaturi essent, cursu fugaque sibi consulere decreverunt: minime id à virtute alienum existimantes; quippe qui probe noverant, fortitudinem fugiendorum & sustinendorum, prout recta ratio dictaverit, scientiam esse. Nec cefferat infeliciter consilium; siquidem Eurymenis milites armis graves, fugientibus segnius instabant: nisi ad campum fabis consitum, affatimque jam florentem pervenissent. Tum enim dogma illud, quod fabas attingere vetabat, violare abnuentes, pedem fixerunt, & necessitate compulsi, lapidibus, fustibus, & aliis quæcunque præ manibus erant, tamdiu se contra hostes defenderunt, donec quidam ex ipsis cæsi, plures vulnerati, denique omnes à

* Οἱ αὐτοὶ Εὐρυμῆνης] Sic recte MS. pro corrupto, οἱ αὐτοὶ δόμοιοι, quod prior Edit. habet.

ἰο Εἰ μήπερ φάσματις] Prior Editio habet, εἰ μὴ φάσματις. At Nos representavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus interfecti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sultinuit , sed omnes secundum sectæ suæ regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant , quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent. Terra itaque cæsis injecta , communique tumulto iis ibidem extructo , domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna , uxor ejus , quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha , jam decem mensibus gravida tardius incederet. Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum lati deduxerunt , nullo studio curaque omissa , quo illos incolumes conservarent. Dionysius autem , cognito quod acciderat , gravem moerorem præ se tulit : Vos vero , ait ad Mylliam & Timycham , præ omnibus dignos à me honores consequemini , si in regni consortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis , inquit Dionysius , incolumes , dato sufficienti præsidio , dimittam : interroganteque Myllia , quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc , subjecit ,

ρυφίρων ἀναιρεθῶμαι , καὶ μηδένα τοπαράπαν ζῶντη θῶμαι , ἀλλὰ πρὸς τῶν θανάτων ἀσφάλειαν κατὰ πᾶς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. * Ἐν 192 συγκύσῃ τῇ πολλῇ τὸν τι Εὐρυμνίῳ , καὶ οὗτ' αὐτὸ αὐτῷ , καὶ ἐν τῇ τυχέσῃ θνήσκει , εἰ μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀγάγοιεν τῷ πέμψαντι Διονυσίῳ , εἰς αὐτὸ μόνον τὸ το ποτε περὶ βασιλῆα αὐτῆς . γῆς ἂν ἐπαμύσαντες πῆς πισυσι , καὶ ἡρώον πολυάνδρον ὀπιχάσαντες αὐτόθι , ὑπέσπερον . εἶτα αὐτοῖς ἀπλώθητε Μυλλίας Κροτωνιάτης , καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία , γυνὴ αὐτῆς , ἀπολελειμμένοι ἔπι λήθης , ὅτι ἔγκυον ἔσται ἡ Τιμύχα , τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε , καὶ ἡσυχαιῶς διὰ τὰ τοῦ ἐβάδιζε . τῆς τῇ ζῶντωντες ἀσφαλοὶ πρὸς τὸ Τυραννον ἡγάγον , μετὰ πάσης κρυμδῆς καὶ ὀπιμελείας ἀσφάσαντες . * Ὅ δὲ πρὸς τὸ γεγονότων ἀπαυθό- 193 μιν , καὶ σφόδρα ἁ ἀθυμίας εἶφαιεν . Ἀλλ' ὑμεῖς γε , εἶπεν , ὑπερ πάντων τὸ ἀξίας τούξασθε παρ' ἐμὲ τιμῆς , εἰ μοι συμβασίῳσσι θελήσῃτε τὰ δὲ Μυλλίας καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντα , ἀ ἐπὶ γέλλετο , ἀνασπόντων . ἀλλὰ ἐν γὰρ με , εἶφεν , διδάξαντες , μετὰ τῆς ὀπιβαλλέσης προσημῆς ἀσφάζεσθε . πυθόμενοι δὲ ἔπι Μυλλίας , καὶ τί ποτ' ἐστὶν , ὃ μαθεῖν προσημείτα . ἔκλεινο ,

¹¹ Ἀθυμίας εἶφαιεν] Lego , ἀθυμίας , ὡς εἶφαιεν .

εἶπεν ὁ Διονύσιος. τίς ἡ αἰτία, δι'
ἣν οἱ ἐπαίρουσιν ἄποθανεῖν μάλλον
ἢ ἰλόντο, ἢ κυάμους πατήσῃ; καὶ ὁ
Μυλλίας εὐθύς, ἀλλ' ὅτι αἰνοῖ μὲν,
εἶπεν, ὑπέρβαιναν, ἵνα μὴ κυάμους
πατήσωσιν, ἄποθανεῖν. ἐγὼ δὲ
αἰρῶμαι, ἵνα τέττασι τὰ αἰτίαι μὴ
ἐξεῖπω, κυάμους μάλλον πατήσῃ.

- 194 * Καταπαλαγνῆται δὲ ἔξ Διονυσίου,
καὶ μεταστῆσαι κελεύουσιν αὐτὸν
πρὸς βίαν, βασιάνους ἢ ὅτι φέρειν τῇ
Τιμύχᾳ προσετίοντο. ἐνόμιζε
γὰρ, ὅτι γυναικὰ πῦσαν, καὶ
ἐπογκον, ἐρήμιον ἢ τῷ ἀνδρὶ,
ῥαδίως τῷ τοῦ ὀκλαλήσειν, φέβω
τῶ βασιάνων. ἡ ἡμναία δὲ ¹² συμ-
βουλεύσασα ὅτι τῆς γλώσσης αὐτῇ
ὀδόντας, καὶ ἀποκρίσασα αὐτῇ,
προσέτιπτε τῷ Τυραννῷ, ἐμφαίνου-
σα, ὅτι εἰ ἔτι ὑπὸ τῶ βασιάνων τὸ
ἡλνυ αὐτῆς νικηθῆναι σπουδαγκα-
σθεῖν τῶν ἐχεμυθικῶν πρὸ ἀνακαλύψαι, τὸ μὲν ὑποηρετήσων ἐκ
ποδῶν ὑπὸ αὐτῆς ¹³ περικέκρυπται.
165 ἔξωπερικὰς Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικῇ τυγχάνοιεν. * Παρα-

tyrannus, cur focii tui mori ma-
luerint, quam fabas calcare? at
ego, regessit è vestigio Myllias, +
malim fabas calcare, quam cau-
sam hujus rei prode. Quo re-
sponso perculsus Dionysius, Myl-
liam è conspectu abripi, Timychæ
vero tormenta admoveri jussit;
ratus eam, utpote mulierem, &
gravidam, & à marito destitutam
facilius illud metu tormentorum
indicaturam esse: sed virago illa
dentibus linguam mordicus cor-
reptam, abscidit, & in Tyran-
num exspuit; eoque illi demon-
stravit, quod, licet sexus ejus mu-
liebris tormentis succumbens, ta-
cendum aliquid evulgare adigere-
tur; ministra tamen loquendi à se
è medio sublata præcisaque effet.
Adeo difficulter ad admittendas
extraneas, imo regias etiam ami-
citas, adduci se passii sunt. Con-

¹² Συμβουλεύσασα ἐπὶ τῇ γλώσσῃ τὴν ἐδ.]
Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
sius, lib. 2. de Virginit. cap. 4. his verbis:
Pythagorea quædam, una ex virginibus,
celebratur fabulâ, cum a Tyranno cogere-
tur secretum prode, ne quid in se ad ex-
torquendam confessionem vel tormentis lice-
ret, morsu linguam abscidisse, atque in
Tyranni faciem despuisse: ut, qui interro-
gandi finem non faciebat, non haberet,
quam interrogaret. Hunc locum acceptum
refero Agidio Menagio. qui eum obser-
vaverat in Historia Mulierum Philosophæ-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
plura vide. Cæterum pro συμβουλεύσασα,
quod ex cod. MS. revocavimus, prior
Edit. male habet συμβούζασα: quod Ar-
cerius infelicitè in συμπύζασα mutan-
dum censebat.

¹³ Περικέκρυπται] Sic rectè MS. At
prior Edit. vitiose, περικέκρυπται.

¹⁴ Δυσκατέχεται] Operam hic ludit
Arcerius, qui vocem hanc, quæ utique
rectè se habet, in δυσκάτεχοι mutandam
censet.

similia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut à profano & spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod Musices beneficio adolescentem amoris æstro percitum emendavit, & ad sanam mentem traduxit: sed & dehortatio à lascivia, in eandem virtutem incidit. Atque hæc suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effectus esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu permanerent; non vero jam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim

πλήσια ἢ τῶις ἐπὶ τῷ σώματι τῷ πρῶτον ὡς ἀγγέλματα, φέρονται εἰς τὴν φροσύνης ἀσκησιν. πάντων γὰρ χαλεπώταται ἐστὶν ἐγκρατέων, τὴν γλώττης κρατύνει. τῆς αὐτῆς ἢ ἀρετῆς ἐστὶ, καὶ τὴν πείσιν Κροτωνιάτας ἀπέχει τῆς ¹⁵ αἵν-
της ἐν νόθῃς παρὰ τὰς παλαιὰς ἀναισθή-
τας. καὶ ἐπὶ ἡ ἀλγὺς τῆς μεσηνῆς ἐκπαύσεως, ¹⁶ δι' ἧς ἐπὶ τὴν εἰρη-
μὴν μετατρέχει τὸ πρῶτον εἰς τὴν φροσύνην μετατρέχει. καὶ ἡ τῆς ὑβρείως ἢ ἀπάγματος ὡς ἀναισθή-
την αὐτῶν ἀρετῶν ἀναισθή. * Καὶ ¹⁹⁶
πρῶτον δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγο-
ρείοις Πυθαγόρας, ὅτι αἱ αὐ-
τῶν ἦν. ¹⁷ προσέειπεν γὰρ ὅτι τὰ
σώματα, ὡς αὐτῶν ὅτι τὰ αὐτῶν ἀλγὺς
κρίνῃ, καὶ μὴ πρὸς ¹⁸ μὲν ῥικνὰ,
πρὸς ἢ πολυσυρκα. ἀναμάλα γὰρ

¹⁵ Αἵν-τῃ] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, & in ἀγὺς mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, τῆς γὰρ μεσηνῆς συνου-
σιον μάλιστα ἵδον, τῆς παλαιᾶς δὲ, εὐδα-
μῶς. Verum utique Scholiastes ille dicit. Nam nullam nuptiæ legitimæ & solennes olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc ἵδον γάμους apud Ælian. Var. Hist. VIII. 7. nuptias solenniter celebrare significat: & apud Suidam ἀγὺς γάμους appellatur, nuptiæ illegitimæ, & absque sacris contra-
ctæ.

¹⁶ Δι' ἧς ἐπὶ τὴν εἰρημὴν μετατρέχει.] Historia, ad quam hic respicit Jamblichus, narratur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσέειπεν γὰρ ὅτι τὰ σώματα, ὡς αὐ-

ἱπ.] Scribendum est, προσέειπεν γὰρ ὅτι τὰς τοῖς σώματι, ὡς αὐτῶν ὅτι αὐτῶν ἀλγὺς κρίνῃ. Confer cum hoc loco Porphyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis ver-
bis, refert.

¹⁸ Μὲν ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μετὰ: quod Arce-
rius bona fide sollicita verterat. Πρῶτον
autem hic significat, macilentia: quod vel
ex opposito ei πολυσυρκα patet. Hinc
obiter citando Hesychium v. Πρῶτον,
apud quem pro ἱκανοῖς κεῖν, legendum
est addita negatione, οὐκ ἱκανοῖς κεῖν.
Miror autem, ut & hoc obiter moncam,
Henr. Stephanum in Thesouro suo vocem
ῥικνὰ, & inde derivata, prorsus omisisse:
cum tamen usus ejus satis frequens sit
apud veteres Scriptores.

βίαι τῶν ὄντων εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ
ὡσαύτως ἔ καὶ τὸ Διόνοισιν, ἔχ
ὅτε μὲν ἱλαροὶ, ὅτι ἡ κατηφής,
ἀλλὰ ἐφ' ἑμαυτὴν πρὸς χαίροντες.
διεκρύβοντο ἢ ὀργῆς, ἀθυμίας, πα-
ραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς ὡς γυμνα-
σμα, ¹⁹ ὡς ἔδεν δὲ τὸ ἀνθρώπων
συμπλημάτων ἀπεσπδόκητον εἶναι
ὡς πῶς πῶς νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα
προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν
αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐ-
τοῖς συμβαίῃ ἡ ἐργή, ἡ λύπη, ἡ
ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν ἀπὸ
λάθιεντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος
γυμνάζοιτο, ἐπερχάτο κατεπίπτεν
¹⁹⁷ τε ἑἰαυτῶν τὸ πάθος. * λέγα-
ται δὲ ἔ παρὰ τοῖς Πυθαγορείων,
ὡς ἔτε οἰκέτω ἐκόλασεν ἑδείς αὐ-
τῶν, ὑπὸ ὀργῆς ἐχέμεν. ἔτε
τῶν ἐλπίδων ἐνδεήσῃ πῶς
ἀλλ' ἀνέμενον ἕκαστος τὴν Διό-
νοίαν ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ
τὸ νῦν εἶναι, παιδαρτῶν. ἐποιῶν-
το γὰρ τὸ ἀναμνησθῆναι, σιωπῇ χρῶ-
μενοι ἔ ἡσυχία. Σπίνθαρος γοῦν
διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτου
Ταρεντίνου, ὅτι Διὸς χρεὶν πνός εἰς
ἄχρον ἀφικέμεν, ²¹ ἐκ τρε-
πῆς νεωστὶ ὡς γεροντός, ἦν ἐσερ-

vitæ inæqualis signum habebant.
Eodem modo sibi constabant ani-
mo; neque modo hilares, modo
tristes erant; sed velut ad perpen-
diculum, æquabiliter leniterque
lætabantur: iras vero, & animi
dejectionem, atque perturbationes
procul habebant; eratque illis in-
ter præcepta, sapientes nihil eo-
rum non expectare debere, quæ
homini accidere possunt, quæque
in ejus potestate non sunt. Quod
si quandoque ira, vel tristitia, vel
aliud quippiam hujusmodi alicui
supervenisset, è medio se proripie-
bant, & pro se quisque sine arbi-
tris, affectum illum digerere &
sanare conabatur. Ista quoque de
Pythagoreis feruntur, quod nemo
illorum iratus, vel servum verberibus
multaverit, vel liberum homi-
nem verbis corripuerit: sed quis-
que expectarit: donec sibi animus
ad tranquillum statum rediisset.
Vocabant autem castigare verbis,
PÆDARTAN, i. e. disciplina in-
struere. Cæterum cum silentio &
tranquillitate, patientiæ litabant:
unde & Spintharus subinde de Ar-
chyta Tarentino referebat, quod,
cum post aliquod temporis inter-
vallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ ὡς ἔδεν δὲ τὸ ἀνθρώπου συμπλ.] Hæc
leguntur etiam infra, Num. 224. usque
ad verba illa, ἑαυτῶν τὸ πάθος.

²⁰ Τὸ νῦν εἶναι, παιδαρτῶν] Sic locum
hunc scribendum esse rectè monuit Schef-
ferus de Philos. Ital. cap. xiv. in fine.
Ante enim legebatur, πῶς νῦν εἶναι, παι-

δαρτῶν. Conferendus est autem cum hæc
loco Noster supra, Num. 101. & infra,
Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νῦ-
νηταις a Pythagoreis olim dictas fuisse;
παιδαρτῶν.

²¹ Ἐκ τρεπῆς] Ex MS. pro καὶ τρε-
πῆς.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revifceret, & villicum cum cætera familia, rem rusticam, non ut par erat diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animadverteret, tanta ira indignationeque correptus sit, ut in servos investus, bene cum illis agi dixerit, quod ipsis iratus sit; alias tam gravium admissorum condigna supplicia luituros esse. Similia etiam de Clinia tradi, ait: nam & illum omnes castigationes punitioesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Præterea memorant, viros istos à lamentis, ploratu, & id genus omnibus sibi temperare; & nec lucri spe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se invicem affectos esse, ut bonus pater erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagoræ adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inventis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id ὡν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.

τάσπετο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, ὡς εἶδε τὸν τε Ἰππίτροπον, καὶ ὅτ' ἄλλας οἰκέτας, σὺν εὐτ' ἐπεὶ τ' ἡγερίαν Ἰππυμλείας πεποιημένους, ἀλλὰ μεγάλην τινὲν κεκρημένους ἐλιγυρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθεὶς τε ἡσανάκλησεν ἄτως, ὥς ἂν ἐκεῖνος εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς ὅτ' οἰκέτας, ὅτι εὐτυχέσιν, ὅτι αὐτοῖς ὤργισται. εἰ γὰρ μὴ τῆτο συμβεβηκὸς ἦν, σὺν ἂν ποτε αὐτὰς ἀθῶως γυνέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτηκέας. * Εἶπε γὰρ λέγειναι ὅτι Κλεινὸς τοιαῦτα πενα. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀναβάλλεσθαι πάντας νεφετήσας τε ὅτι κολάσεις εἰς τὴν τῆς Διανοίας ἀποκαταστάσιν. οἰκίων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰρησθαι ὅτ' ἄνδρας, ἔτε δὲ κέρδι, ἔτε Ἰππυμλείαν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε Φιλοπρίαν, ἔτε ἄλλο ἔδεν τῶν τοιούτων αἶπον γίνεσθαι Διὰφορέας· ἀλλὰ πάντας τὰς Πυθαγορείους ἄτως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἂν πατὴρ παρδαῖς πρὸς τέκνα ²² χοίρη. καλὸν δὲ ὅτι πάντα ²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πεποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εὐελοσκομῶν, εἰ μὴ πεπὶ πάντων. πάνυ γὰρ δὴ πινες εἰσὶν ὀλίγοι, * Θαυμάζειται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα-

²² Σχολ.] Sic MS. pro ἰχθίη.

²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέναι τε κ.] Confer Nostrum supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philos. Ital. pag. 131. Cæterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀποκαλῆν.

κῆς ἀρεβεία. ²⁴ ἐν γὰρ παύταις
 ἡμεταῖς ἐτῶν ἑδεις ἑδενὶ φαίνεταί τ'
 Πυθαγορείων ὑπομνημάτων ²⁵ πε-
 ριπτύχως περὶ τ' φιλολάου ἡλι-
 κίας· ἀλλ' ²⁶ ὅτ' πρῶτον ἐξή-
 νεγκει τὰ θρυλλημένα παύτα τρία
 βιβλία, ἀ λέγεταί Διών ὁ Συρα-
 κῆς ἱκανὸν μνῶν πρῶτον,
 Πλάτωνος κελύσαντος, εἰς πε-
 νίας πινὰ μέγαλλον π καὶ ἰσχυρὰν
 αἰφικνημύρα τῶ φιλολάου· ἐπειδὴ
 καὶ ²⁷ αὐτὸς ἦν ὑπὸ συγῆμεις τ'
 Πυθαγορείων, καὶ ἀφ' αὐτοῦ μετῆ-
 100 λαβεῖ τ' βιβλίων. * Περὶ τῆ δόξης
 πᾶσι φασι λέγειν αὐτὸς· ἀνοήτα
 μὲν εἶναι, καὶ τὸ πάσις ἔ παύτος
 δόξη προσέχεν, καὶ μάλιστα τὸ τῇ
 ὡρᾷ τ' πολλῶν γινομύρα. τὸ γὰρ
 καλῶς ὑπολαμβάνειν π ἔ δόξα-
 ζειν ὀλίγοις ὑπάρχειν. δῆλον γὰρ,
 ὅτι περὶ αὐτοῦ εἰδότες τῶ π γινέ-
 ῃσι τῇ εἶσιν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον, ὅτι
 οὐκ ἂν ἀπαπίνε εἰς αὐτοῦ πολλὰς ἢ
 πινύτη διωάμεις. ἀνόητον δ' εἶναι,
 καὶ πάσις ὑπολήψεως π ἔ δόξης
 καταφρονεῖν. συμβέησται γὰρ ἀμα-
 ρῇ π ἔ ἀνεπανόρθωτον εἶναι τὸν

adeo accurate custodiverint, ut
 per tot secula nemo reperiatur, in
 ullum Pythagoreorum commenta-
 rium incidisse, ante Philolai tem-
 pora. Hic enim primus celebra-
 tos illos tres libros evulgavit, quos
 Dio Syracusanus Platoni, id fla-
 gitanti, centum minis emisse dici-
 tur: inciderat enim in magnam
 gravemque paupertatem Philo-
 laus; & quia cum Pythagoreis
 necessitudine junctus erat, ideo
 librorum istorum particeps factus
 est. De fama & gloria ista di-
 cuntur tradidisse: insipientis esse
 omnem undique opinionis auram
 captare; præsertim quæ à pro-
 miscuo vulgo profisciscitur: nam
 paucis contingere, ut recte de
 quopiam sentiant opinenturque:
 quin apertum esse, id intelligen-
 tibus tantum competere: horum
 autem perexiguum esse numerum:
 indeque manifestum fieri, quod
 ista facultas ad multitudinem se
 minime extendat. Sed & illum
 insipienter agere, qui omnem de
 se opinionem famamque contem-
 nat: qui enim eo animo sit, il-
 lum rudem & inemendabilem

²⁴ Ἐν γὰρ παύταις ἡμεταῖς ἐτ.] Vide
 Schefferum, loco laudato; itemque Sam.
 Tennulium ad Jamblich. in Nicom. pag.
 72. 73. & Joh. Albert. Fabricium in Bi-
 blioth. Græca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454.

²⁵ Περιπτύχως] Sic MS. Antea vero
 male, περιπτύχως.

²⁶ Οὐτὸν πρῶτον ἐξήνεγκε τὰ θρ.] Ad
 rem faciunt illa Lærtiana in Pythagor.

Num. 15. Μίχαλ δ' φιλολάου οὐκ ἦν π γῶ-
 ναί Πυθαγορείων δόγμα. Οὐτὸν δ' μόνον
 ἐξήνεγκε τὰ ἀφ' αὐτοῦ τρία βιβλία, ἀ Πλά-
 τωνα ἐπέσειλιν ἱκανὸν μνῶν ἰσηγήσας. Con-
 fer Menagium ad Lærtium in Philolao,
 Num. 85. & Sam. Tennul. ad Jamblich.
 in Nicom. pag. 199.

²⁷ Αὐτὸς] Id est, Philolaus; non ve-
 ro, ut Arcerius existimabat, Dion.

mansurum. Necesse autem esse, ut is qui ignarus est, se ad discenda quæ ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est, quique docere potest, advertat: generatim insuper opus esse, ut juvenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclauerunt, senserint opinatique fuerint. Præterea in universa hominum vita ætates quasdam inter se distributas esse, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cuiusvis esse, illas secum invicem connectere: subverti enim unam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima ejus pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus sit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, absurdum & ridiculum esse; dum pueros existimant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odiosa & turpia videntur, se continere debere; cum vero ad ado-

ύτω ἀγαπείδμενον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπισήμονι μαθη-
ναι, ἀ τογχανὴ ἀγεῶν τε καὶ οὐκ
Ἰππασίῳ. τῷ δὲ μαθητῶντι
προσέχειν τῇ ὧ Ἰππασίῳ τε καὶ
διδάξαι θανάτους ὑπολήψεις τε καὶ
δίξῃ. * Καθόλου ἡ εἰπεῖν, ἀναγ- 201
καῖον εἶναι οὗτ' ὅσον θρηνησόμενος τῶν
νέων προσέχειν ἤ τῶν προσεχόμενων
τε καὶ καλῶς βεβαιώστων ὑπο-
λήψεσι τε ὧ διδάσκει. ἐν ἡ τῷ ἀν-
δρωπῶν βίῳ τῷ σύμπασι εἶναι
πᾶς ἡλικίας ἐνδεσμοφόρος. (ύτω
γὰρ ἔ λέγειν αὐτὸς Φασί) ἀς οὐκ
εἶναι ὧ τυχεῖν. ὡς ἀλλήλους
συνεῖραι. ἐκκρεῖσθαι γὰρ αὐτὰς
ὑπ' ἀλλήλων, εἰάν τις μὴ καλῶς
τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ ἢ ἀνδρωπῶν ἐκ
ἡμετέρας. δεῖ γὰρ τῆς ὧ παιδὸς ἀγω-
γῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος γυνομέ-
νης, καὶ ἀνδρακῆς, πολὺ εἶναι μέ-
ρ. τὸ ὡς ἀδιδόμμενον εἰς ἢ τῷ
νεανίσκῳ ἡλικίαν. ὡσαύτως ἡ καὶ τῆς
τῷ νεανίσκῳ Ἰππασίῳ τε καὶ ἀγω-
γῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρακῆς καὶ σώ-
φρονος γυνομῆς, πολὺ εἶναι μέ-
ρ. ὡς ἀδιδόμμενον εἰς ἢ τῷ ἀν-
δρὸς ἡλικίαν. ἐπεὶ περ εἰς γε οὗτ'
πολλὰς ἀποπνί τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ
συνεῖλαι. * Παῖδας μὲν γὰρ ὄν- 202
τας οἰεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σω-
φρονεῖν, καὶ ἀπέχουσαι πάντων ἢ
φασικῶν τε καὶ ἀσχημῶν εἶναι
δοκούντων. νεανίσκος δὲ ἡρωικός

ἀφείδωι τῶνδε γὰρ δὴ ταῖς πολλαῖς
 παισὶν, ὅτι ἀν βάλων). συρρεῖν δὲ
 χυδόν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφο-
 τερα πρὸς τὴν τῶν ἀμαρτημάτων. καὶ
 γὰρ παιδαγωγῶν πολλὰς εἰς ἀνδρώδην
 οὗτοὺς νεανίσκους ἀμαρτάνειν. πρὸς μὲν
 γὰρ φάσκειν ἅπαντες τὸ τὸ ἀσπιδὸς πρὸς
 πύξεως γυναικῶν, ὡς ἀσπιδὸς ἀπὸ
 διακένῃ ἢ τὸ τὸ παιγνίας τε εἰς ἀκρο-
 λασίας καὶ ὑβριδας τὴν παιδικῆς εἶδος,
 τῆς τῶν παιδῶν ἡλικίας οἰκονόμου
 οὕτως. ἐκ ταύτης ἂν εἰς τὸ ἐχρησθῆναι
 ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι πρὸς ταύτην
 ἀφίξιον. πρὸς δὲ τὴν ὁπθιμιῶν τῶν
 ἐχθρῶν, ὡσπύτως δὲ εἰς αὐτὴν τῶν
 φιλοσημιῶν γυναικῶν, ὁμοίως ἢ καὶ
 πρὸς λοιπὰς ἐρμῶς τε εἰς ἀφίξεις,
 ἔσται πυγχανύς ἡσυχία καὶ χαλεπὴ
 τε καὶ θορυβώδης γυναικῶν. ἐκ τῆς
 ἀνδρῶν ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων
 ἀφικνεῖσθαι. διότι πασι δέσται
 ἡλικίῳ ταύτῃ πλείους ὁπθιμι-
 203 λείας. * Καθόλου ἢ ὡσαύτως, ἡδέποτε
 τὸν ἀνδρῶν ἐστίον ὄναι παισὶν, ὅτι
 ἀν βάλων), ἀλλ' αἰεὶ πᾶσι ὁπθιμι-
 τείαν ὑπαρχειν δεῖν, καὶ ἀρχὴν
 νέμειν τε εἰς ἐν γήμονα, καὶ ὑπὸ
 καὶ ἔσται ἐκαστὸς τῶν πολιτῶν. πρὸς
 χείρας γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶν ἐσθλὸν τε
 καὶ ὀλιγοπρῆξιν, εἰς κακίαν τε καὶ
 φανολότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ ἀπο-
 ρεῖν πάλαις αὐτῆς ἑφασκόντων, τὸν
 ἑνὶ οὗτοὺς παιδας συνειδίξασθαι προσφέρεισθαι τὴν τροφὴν τε πυγχανύς
 τε καὶ συμμέτρως, καὶ τὴν μὲν πύξιν καὶ τὴν συμμέτρων γυναικῶν

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant; siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lufum
 vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centique imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectum-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabi. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputas-
 seque; quare pueros aduſefacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servent; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contraria vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sunt: unde & ebrietati & gulæ deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adfueri. Eandem autem & cæterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid cœptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio λόν τε καὶ εὐχαρμόν βλέποντες, πράττειν ὃ ἀνὴρ πρᾶξιόν· δότι οὐδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλιμον. δεῖ δὲ πῶς κέρως

αὐτοῖς καλὰ· τὰ δὲ τῶν ἐναντία, τὴν τε ἀταξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν, αἰσχεῖ²⁸ ὃ δ' ἐστὶν ὁ, τε οἰόφλυξ καὶ ἀπληγῆς ὁ ἐν μεγάλῳ ὀνείδῃ κείμην²⁹. εἰ γὰρ μηδὲν τῶν ἐς χρησίμους εἰς τὸ τῷ ἀνδρὶ ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι ἡμῶν, μάταιον εἶναι τὸ συνεδίζειν παιδας ὄντας τῇ πιαύτῃ τάξῃ. πὺν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων²⁹ ἐφ' ὧν.
* Οὐκ ἐν ᾧ γε τῶν λοιπῶν ζώων 104 τὰ πρὸς ὁρᾶσαι συμβαῖνον, ὅσα ἔσθ' ἀνθρώπων παιδῶν³⁰, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὴν παιᾶνα πῶς συνεδίζειται τε καὶ μαθηθῆναι, ὃ δὲ πρὸς πρᾶττειν αὐτὰς τελεωθέντας. καθόλου δὲ ὅτι Πυθαγορεῖς ἔφασαν ὡς κελεύειν τοῖς ἐκτυγχάνουσιν τε ὅτι ἀφικνεῖσθαι εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονὴν, ὥστε πᾶσι ἄλλοις τῶν εὐλαβείας δεομένων. ἔστι γὰρ ἔτι σφάλλειν ἡμᾶς, ὅτι ἐμβαλλειν εἰς αἵμαρτιαν, ὡς τὰ πρὸς τὸ πᾶσι³¹. καθόλου δὲ, ὡς εἰοικε, διετρίνοντο μηδέποτε μηδὲν πρᾶττειν ἡδονῆς σφαλισμῶν. καὶ γὰρ ἀρχήματα καὶ βλαβερόν, ὡς ὅτι τὸ πολὺ, τὰ πρὸς εἶναι τὸν σκοπὸν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν

²⁸ ὅ ἐστιν] Lego, καὶ ἂν εἴην, π. οἰόφλυξ, &c.

²⁹ Ἐφ' ὧν] Male antea, ἐφ' ὧν.

205 εἰ τῆςτυχέως. * Περὶ δὲ τῆς
 ὀνομαζομένης Ὀπιθυμίας πρῶτον
 λέγειν ἔφασκεν ὁ αὐτὸς ἄνδρας ἐκεί-
 νους· αὐτῶν μὲν τὴν Ὀπιθυμίαν Ὀπι-
 φορέαν πρῶτον εἶναι τὴν ψυχῆς, καὶ ἐρ-
 μεῖω, καὶ ἐρεῖω, ἢ τοις πληρώσεως π-
 ρῶτον, ἢ παρεστίας πινῶν, αἰσθητικῶς
 ἢ διαθετικῶς αἰσθητικῆς. γινώσκουσι ὅτι
 καὶ τὴν ἐναντίαν Ὀπιθυμίαν, 3^ο ἢ κε-
 νώσεως πρῶτον καὶ ἀπαιτίας, καὶ τὴν μὴ
 αἰσθητικῶς ἐνίων. πικίλον δὲ εἶναι
 τὸ πᾶσι τῶν, καὶ χρεὼν τὸ πρὸς
 ἀνθρώπων πολυειδέστατον. εἶναι δὲ
 πρὸς πολλὰς τῶν ἀνθρώπων Ὀπιθυ-
 μιῶν Ὀπικιήτης ἔστι κατιστάσμε-
 νος πρὸς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. διὸ
 καὶ πλείους Ὀπιθυμίας δεῖδειν τὸ
 πᾶσι τῶν, καὶ φυλακῆς πρῶτον καὶ
 σώμασκάς εἰς τὴν τυχέως. τὸ μὲν
 γὰρ κενώσιν τὸ σώμα τῆς
 προφῆς Ὀπιθυμίας, φουσκῶν εἶναι·
 καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρῶσιν τὸ, κε-
 νώσεως Ὀπιθυμίας τὴν προσεκτικῆς·
 φουσκῶν ἔστι τῶν εἶναι. τὸ δὲ Ὀπιθυ-
 μίας πρὸς προφῆς, ἢ πρὸς ἐργ-
 πρῶτον καὶ πρὸς φερέας ἐσθλῆς πρῶτον
 φραγμῆς, ἢ πρὸς ἐργ- πρῶτον καὶ πολυπ-
 λῆς καὶ πικίλης οἰκίσεως, Ὀπικιή-
 τιν εἶναι. πρῶτον αὐτῶν δὲ λέγον εἶναι
 καὶ πρὸς σκδῶν πρῶτον, καὶ πρὸς τῶν, καὶ
 διακόνων, καὶ θρεμμάτων, τῶν εἰς
 106 πρὸς ἀνθρώπων. * Καθόλου δὲ τῶν

non vulgari opus habere. De cu-
 pidinibus, uti vocantur, ista do-
 cuisse viros illos, referunt: ipsam
 quidem cupiditatem, esse concit-
 ationem quandam animæ, & im-
 petum, appetitionemque, qua
 juxta inclinationem sensuum at-
 que appetitus sensitivi, repleti ali-
 quibus rebus, aut quarundam re-
 rum præsentit frui, desideramus:
 vicissim vero, esse quandam cupi-
 ditatem, quæ ad evacuationem
 tendit, quæque abesse à nobis
 quædam, & non sentiri volumus.
 Multifarium, autem esse hunc af-
 fectum, & præ omnibus fere, qui
 se in homine exerunt, affectibus,
 pluriformem: sed & plerasque hu-
 manas cupiditates, extrinsecus ac-
 cersitas esse, & propria hominum
 opera paratas: ideoque illas ma-
 gna cura atque custodia, & mini-
 me perfunctoria exercitatione in-
 digere: nam naturale quidem esse,
 ut corpus exinanitum alimoniis
 refocilletur: idemque postquam
 repletum est, juxta naturæ ducum,
 evacuatione opus habere: aut ex-
 quisitos cibos, aut curiosam deli-
 catamque vestem, ac stragula, aut
 sumptuosam splendidamque habi-
 tationem concupiscere: id vero
 accersitum esse: eodem modo se-
 rem habere cum suppellectili, va-
 sis, ministris, pecore ad vescen-
 dum apto. Universe autem ali-

10 H^o κενώσεως] In priore Edit. & MS.
 corrupte legitur, οἰκιστικῶς: cujus loco

ἢ κενώσεως scribendum esse vident. Antea
 Arcerius. Y

humanis affectibus ita comparatum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absconum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus; infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, & aquatica animalia quapiam reperire, à quibus degustandis abstinere; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplici-
mixturas excogitatas fuisse:

πρὶ ἀνθρώπων παλαιὸν χρόνον τῶν
μάλιστα πιστῶν εἶναι, οἷον μηδαμῶς
ἴσπεσθαι, ἀλλὰ προσάγειν εἰς ἀπειρον.
διόπερ εὐθὺς ἐκ νεότητος ὁπτιμα-
λητέον εἶναι τῷ ἀναφροσύμῳ, ὅπως
ὁπτιμώσωσι μὲν ὧν δεῖ. Φοβέων-
ται δὲ τῷ ματαίῳ τι ἐπείεργων
ὁπτιμῶν, ἀπέραιχτοί τε ἐκ κατὰ-
ρῶν τῷ πιστῶν ὀρέξαν ὄντες, καὶ κα-
ταφρονῶντες αὐτῶν τε τῷ ἀξιοκατα-
φρονήτων, καὶ τῷ ἐνδεδεμένῳ ἐν τῷ
ὁπτιμῶν. μάλιστα δὲ εἶναι κα-
τανοήσας τὰς τε ματαίους καὶ τὰς
βλαβεράς, καὶ τὰς πείεργας καὶ τὰς
ὕβριστικὰς τῷ ὁπτιμῶν, ὥστε τῷ
ἐν ἐξουσίαις ἀναφροσύμῳ γνο-
μόσας. ἔδιν γὰρ ὕτως ἀπαιτῶν εἶναι
ἐφ' ὃ τῷ ψυχῇ ἔχον ὁρμαῖν τῷ πι-
στῶν πείδων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναι-
κῶν. * Καθόλου δὲ πικρὸν πᾶσι 207
εἶναι τῷ τῶν προσφροσύμῳ πικ-
λίαν. ἀπέραιχτο μὲν γὰρ τι πλη-
ρῶς εἶναι καρπῶν, ἀπέραιχτον ὅ
ρίζων, ὃ καὶ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ
ἦν. ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ πικρὸν
δαπὴ καὶ καὶ τῷ ἐρῶν εἶναι, εὐ-
ραῖν, τινὲς ὅ γινώσκουσι, τῶν καρ-
πῶν, καὶ τῶν πικρῶν, καὶ τῶν
ἐνύδρων ζῶν. καὶ δὲ σαρκοφάγας
παντοδαπὰς πρὶ ταῦτα μαμηχα-
νῶν, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις.

¹ ὅ ἐστιν
² ἔστιν] Sic totum
ate codicis MS. emendavi

& distincti. Antea enim legebatur, ὅρμα
πικρὸν, ὃ γινώσκουσι: nullo utique sensu.

ὅθεν ἐκείνως ἢ μανικόν τε ἔ πολυ-
μορφον εἶναι καὶ τῆς ψυχῆς κίνη-
208 σιν τὸ ἀνθρώπινον φύλον. * Ἐκα-
στον γὰρ δὴ τῶν προσφερομένων ἰδίᾳ
πινὲς διατίσκει αἶπιν γίνεσθαι.
ἀλλὰ οὖν ἀνθρώπους τὰ μὲν πα-
ραχρηῆμα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἶ-
πα γινόμενα σωραῖν, οἷον καὶ τὸ
οἶνον, ὅτι πλείων προσεσχεθεῖς,
μέχρι μὲν πνέουσι λαρωτέρως ποιεῖ,
ἐπειτα μανικώτερος ἔσται χιμωστέ-
ρος· τὰ δὲ μὴ τοιαύτῳ ἐνδεικνύ-
μα δυνάμειν, ἀγνοεῖν. γίνεσθαι
δὲ πᾶν τὸ προσεσχεθὲν αἶπιν πνέου-
σιν ἰδίᾳ διατίσκει. διὸ δὴ ἔσται μεγάλης
σοφίας τὸ κατορθώσθαι τε ἔσται σωθεῖν,
ποίοις τε ἔσται πόσις δὲ χρεῖσθαι πρὸς
τροφὴν. εἶναι ἢ τούτῳ τὸ ὁπρὶς
μὲν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ πάλαιος τε
καὶ Παιωνίου. ὕστερον ἢ τῶν περὶ τὸ
209 Ἀσκληπιδίου. * Περὶ δὲ γυνήσεως
τάδε λέγειν αὐτὴν ἔφασι· κατὰ
λα μὲν ὄντο δὲ φυλάττεισθαι τὸ
καλέμενον προσφύειν. ὅτε γὰρ τὸ
φυτῶν τὰ προσφύειν, ὅτε τῶν ζώων,
εὐκαρπία γίνεσθαι πινὰ χροῖον πρὸς
τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἐχθρῶν
τῶν τε τετελειωμένων τῶν σωμα-
των τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
νυνται. δὲ οὕτως καὶ παῖδας ἔσται
πρὸς γένεσιν ἐν πίνοντάς καὶ ἐν γυμνα-
σίοις καὶ καρτερίαις καὶ προσηκόντας

unde mirum non esse, si mortali-
um natio insanos ac multifarios
animi motus hauriat. A singulis
quippe cibis, singulas etiam, &
cuique cibo proprias affectiones
ingenerari: quod & ipsi homines
in iis alimentis observant, quæ no-
tabiles alterationes afferunt: qua-
le quid contingit in vino immoderate
hausto; quod hilariores primum
efficit, dein vero ebriis mentem
adimit, eosque ludibrio exponit:
ea vero ignorant quæ tantam vim
non exerunt: cum tamen omne quod
comeditur, singularis cuiusdam affectus
causa fiat: ut adeo insignis sapientie
res haberi debeat, expendere atque ob-
servare, qualibus alimentis utendum,
quantumque cibi assumendum sit:
eam vero scientiam initio ab Apolline
& Pæone traditam, ac deinceps
ab Æsculapio excultam fuisse. De
generatione denique hæc illos docuisse
fertur: primo cavendum esse quod
præcox dicitur: Neque enim aut in
plantis præcoces fructus, aut in
animalibus immaturos fœtus bene se
habere; sed debere accedere temporis
quoddam intervallum, antequam
fructum ferant; ut ex validis
perfectisque corporibus semina &
fructus proveniant. Ideoque pueros
& virgines in laboribus, exercitiis,
& tolerantia convenienti educari,
cibisque ali

* Μανικόν.] Sic scribendum esse sensus & sequentia manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur, μανικόν.

oportere, qui vitæ labori, temperantiæ, patientiæque debitæ accommodati sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Venereæ usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam fiunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiæ conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ προσφύω προσφέροντας, τὴν ἀρμότισσαν φιλοπῶν τι ἐσωφρονι ἐκαρπερικῶ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν καὶ τ' ἀνδράπινον βίον ποιαῦται εἶναι, ἐν οἷς βέλπιν ἐστι ἡ ἑλπίς. ὧν εἶναι καὶ τ' τῶν ἀφροδισίων χρείαν. * Δεῖν γὰρ τ' παῖδα ἕως 210 ἀγαθῶ, ὥστε μὴ ζητῆν ἐν τῷ τ' εἰκοσιν ἐτῶν τ' ποιαῦτ' ἡ σωφροσύνη. ὅταν δὲ εἰς τὰ πρὸ ἀφίκη, ἀπαντοίως εἶναι χρηστεῖν τοῖς ἀφροδισίοις. ἔσονται τ' τὰ πρὸ, εἰς τὴν τιμὴν τι καλὸν εἶναι νομίζηται ἡ εὐεξία. ἀκρεσίαν γὰρ ἅμα ἐν εὐεξίᾳ ἢ πάντῃ γίνεσθαι περὶ τὴν αὐτὴν. ἐπαινεῖσθαι δὲ αὐτοῖς ἔφασαν ἐπὶ τοῖς παῖδε τ' προὔπαρχόντων νομίμων ἐν τ' ἑλλενικαῖς πόλεσι, τὸ μὴτε μητρὸς συγγίνεσθαι, μὴτε θυγατρὸς, μὴτ' ἀδελφῇ, μὴτ' ἐν ἱερῷ, μὴτ' ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν τι γὰρ εἶναι, καὶ σύμφορον, τὸ ὡς πλείους γίνεσθαι κωλύματα τῆς ἐκέρχιας ταύτης. ὑπελάμβανον δὲ, ὡς εἰκέν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες περὶ αὐτῶν μὲν δεῖν πᾶσι τι πρὸς φύσιν γυνήσεως, καὶ πᾶσι μὲν ὕδρευς γαγνομένης· καταλιμπάνειν δὲ τῶν καὶ φύσιν τι καὶ μὴ σωφροσύνης γαγνομένων πᾶσι ³⁴ ὅτι περὶ ποσιᾶ

³³ Τροφὴν προσφέρειν] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, προσφύω προσφέρειν, & προσφύω προσφέρειν. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum, velut nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet

porrigente. Hic προσφύω προσφέρειν, vertes, cibum præbentes.

³⁴ Εἰς τὴν ποσιᾶν σὺ φρονί τι καὶ νομ.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐκ' ἀφροσύνης καὶ σωφροσύνης: metaphora ducta ab agricultura. Idorus Pelus. Lib. III. Ep. 243, Παρ' Ἀφροσύνης ἡ σωφροσύνη, ἡ

σωφρονίᾳ τε καὶ νομίμῳ γινόμενας.

211 * Ὑπελάμβανον ὃ δὲν πολλὴν πρό-
νοίαν ποιῶντα ὄντι· πεκνοποιήματα
τῶν ἐσομένων ἐκγόνων. πρῶτον μὲν
εἶναι καὶ μεγίστην πρόνοιαν, τὸ
προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν πεκνοποιίαν
σωφρονέως τε καὶ ἰσχυρῶς βεβαιώ-
σαι καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει
χρῆματον τροφῆς ἀκαίρως, μήτε
προσφερόμενον πιαῦτα, ἀφ' ὧν
χέρους αἱ τῶν σωμάτων ἕξεις γίνονται.
μήτε 35 δὴ μεθύοντα τε, ἀλλ' ἤκιστα
πάντων. ὥντο γὰρ ἐκ φαύλης τε
καὶ ἀσυμφώνος καὶ παρεχόμενης κρέ-
σεως μοχθηρὰ γίνεσθαι τὰ ἀνέμια-

212 τα. * Καθόλου δὲ πεντελῶς ὥντο
ῥαθύμους πρὸς εἶναι ἐς ἀπροσέτιον,
πὺν μέλλοντα ζωοποιεῖν, καὶ ἀγνοεῖν
πῶς εἰς ἡμέραν τε καὶ εὐρίαν, μήτε
μὲν ἀπερὸς πίσεως προορᾶν, ὅπως
ἔσται ὡς χαλεπότερα τῶν γινόμενων ἢ
εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις· ἀλλὰ
τὰς μὲν φιλόκυνας μὲν πίσεως ἀπε-
ρὸς ἡμιμελεῶντα τῶν σκυλακειῶν,
ὅπως ἐξ ὧν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ 36 ὡς
δεῖ ἀσκημάτων, προσηγὴ γίνεσθαι
τὰ σκυλακία. ὡσπύτως δὲ ἐς ὄντι

213 Φιλιρρηνίας. * Δῆλον δὲ ὅτι ἐς τὰς

tendant, retinendas esse censue-
runt. Dein nascituræ soboli in an-
tecessum providendum esse ab iis,
qui liberis procreandis operam
dant: primam vero & præcipuam
cautionem circa ipsam generatio-
nem adhibendam illi, qui soboli
generandæ animum admovet; ut
victu sobrio & salubri utatur, neve
alimentis intempestive se ingurgi-
tet, aut ebrietate præcipue, aliave
perturbatione, corporis habitum
deteriorem reddat. Existimabant
enim è pravo dissonoque, & tur-
bido temperamento, vitiosa semi-
na edi. Universe autem vecordem
plane & inconsideratum pronun-
tiabant, si quis vitam nascendique
ortum alteri daturus, non omni
diligentia provideat, ut iste in
lucem vitamque introitus quam
amabilissimus fiat? iniquum enim
esse, eos qui canum studio ferun-
tur, omnem curam impendere,
ut catuli concipiantur ex quibus
oportet, & quo tempore oportet,
atque ex hoc vel alio modo af-
fectis, utque inde mansueti eva-
dant: similiterque agere avium
etiam studiosos. Quin. & cæteros

καὶ ἰόντων, ἐκ ἀρίστον (sic enim ibi legen-
dum est pro ἐκ ἀρίστον) παιδὸν ἐλίσσεται
γινεσθαι. Ἀγνοεῖται hic vocatur pro-
prie, *aratio liberorum*, i. e. procreatio:
quod præcise dictum est, pro, ἀγνοεῖται
ἐπὶ παιδὸν πεκνοποιῶν; ut loquitur Plutar-
chus in libro de *Præcept. Conjugali*. pag.
144.

11 Μὴτε δὲ μεθύοντες τε, ἀλλ' ἤκιστα π.]
Idem plane monet Plutarchus in aureolo
tractatu περὶ παιδὸν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
& Plato Lib. vi. de *Legib.* pag. 623.

16 Ὡς δὲ ἀσκημάτων] Sic scriben-
dum putavi, pro, ἀδὲ ἀσκημάτων, quod
prior Edit. habet.

qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere, ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suæ rationem habere; sed & in procreando obiter perfunctorieque versari, & in educando, instituendoque, supinæ prorsus negligentia reos fieri: hanc enim gravissimam juxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu, & temerarie instituitur. Hac manu ductione, hocque studio Viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque juxta præcepta, quæ jam olim, tanquam Oracula quædam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

CAP. XXXII.

QUod autem fortitudinem attinet, multa jam ex ante dictis propius ad eam pertinent: utputa admiranda illa facinora, quæ à Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis qui mortem obire maluerunt, quam Pythagoræ placita de fabis, aliisque quæ huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed & quæ ipse Pythagoras præclare designavit, dum solus

λοιπὰς τῶν σωδακόντων πρὸς τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πάντων ποιῆσαι σωδῶν πρὸς τὴν μὴ εἰκῇ γίνεσθαι πρὸς γενήσεως αὐτῶν. οὗτοί οἱ ἀνδρώπυς μηδεὶνα λόγον ποιῆσαι τῶν ἰδίων ἐκγονῶν, ἀλλ' ἅμα θυνῶν εἰκῇ τε καὶ ὡς ἐτυχὲς ἀντιτάσσοντας πάντας τρέφον, καὶ μὴ πάντας τρέφον τε ἐκπαιδεύειν μὴ πάσης ὀλιγωρίας. πῶτῳ γὰρ εἶναι τὸ ἰχυροτάτῳ καὶ σφιγνέτῳ αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανότῃ τῇ. βοσκοματώδῃ γὰρ καὶ εἰκαίαν πρὸς γίνεσθαι τῶν τεκνοποιῶν ὥστε πρὸς πολλοῖς. πρὸς αὐτῶν ὑψηλῆματα καὶ ὀπτηθόματα ὥστε πρὸς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσυχίῃ πρὸς σωφροσύνης, ἀνῶθεν παρεληφθῶσι αὐτοῖς τὰ ὥστε ἀγγέλματα, ὥστε πρὸς 31 πυθχεύσεως λόγια πρὸς αὐτὸν τὸ Πυθαγόρα.

K E Φ. ΛΓ'.

Περὶ δὲ ἀνδρείας: πολλὰ μὲν 214 ἤδη καὶ τῶν εἰρημίων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτῶν ἔχει· οἷον τὰ πρὸς Τιμύχαν θωμάσῃ ἔργα, καὶ τὰ τῶν ἐλομύρων ἀποθνήσκειν, πρὸς τὰ πρὸς ἀνδράσιν τῶν ἐραδιέντων ὑπὸ Πυθαγόρα πρὸς κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν πρὸς τῶν ὀπτηθόματων ἐχόμενα· ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτοῖς ἐπέτελεσε θυναιώς, ἀποθνήσκων πρὸς

παχὺ μόνον, καὶ πρὸς πάντας ἐκιν-
δυνῶς ἀμνηχάνους ὅσους ὠλεσθαι-
λόμην, ἡ ἐλόμην ᾧ καὶ ἡ πα-
τρίδα ἀπολιπεῖν, καὶ ὅτι ἡ ἀλλο-
δαπῆς ἀλατρίβων· τυραννίδας δὲ
καταλύων, καὶ πολιτείας συγκεχυ-
μίδας ἀλατρίβων, ἐλδοθιρίαν τε
ἀπὸ θαλάσσης καὶ πόλεις ὠλεσθαιδός·
καὶ ἡ ὠλεσθαιρίαν ἡ πύλων, ὕβρις
καταλύων, καὶ ὅτι ὕβρις καὶ
τυραννικὰς καλύων· καὶ τοῖς μὲν
δικαίοις καὶ ἡμέροις πρῶτον ἰαυτὸν
παρίχων καθηγημόνα, ὅτι δὲ
ἀγρότας ἀνδρας καὶ ὕβρις ἀπ-
λαύων καὶ ἡ σπουδῆς, καὶ μὴ γεμ-
τάς τῆς ἀπαραστάτων· καὶ
τοῖς μὲν σπουδῆς ὀλέμην πρῶτον
μωρῶς, τοῖς ᾧ παρὶ ὀλέμην ὀλέμην.
215 * Πολλὰ μὲν ἐν ταύτων ἔχοι τις ἀπ-
λέγειν πενήμερα, καὶ πολλὰς
αὐτὰ κατὰ τὴν φύσιν· μέγιστος ᾧ πᾶν-
των ἐπὶ τὰ πρὸς φάλαρα αὐτὰ μὴ
παρρησίας ἀνυποστάτης ῥηθῆναι καὶ
πρῶτον. ὅτι γὰρ ὑπὸ φάλαρα
δὲ ὡς ὁμοπάτης τὴν τυραννῶν κατὰ
χρῆμα, καὶ σπουδῆς αὐτὰ σφοδρὸς ἀνῆρ.
ἡ πρῶτον καὶ ἡ γῆ, ἡ ὕβρις
τὴν νομα, αὐτὰ τὰς ἐν τῇ ἀφικ-
μην, τὰ συμβαλεῖν αὐτὰ λό-

quaquaversum peregrinatus est, laboribusque ac periculis immensum quantis sese obtulit, & relicta patria, vitam apud exteros exigere statuit: quin &, dum tyrannides sustulit, turbatis Rebusp. pristinum ordinem restituit, & civitates è servitute in libertatem asseruit: eodem pertinet quod injustitiam compescuit, contumelias dispulit, & protervis tyrannicisque ingeniis obstitit; ac justis quidem mansuetisque benignum se ductorem præbuit; feros vero & protervos à convictu suo removit, illisque negavit se responsa daturum: alteris denique alacriter opem tulit; alteris autem, totis viribus repugnavit. Pronum itaque foret & horum multa certissima documenta proferre, & majori etiam numero ad virtutis amussim ab eo gesta, adjicere: sed inter ea maxime eminent, quæ coram Phalaride, cum invicta oris libertate, sive dixit, sive fecit. Cum enim à Phalaride crudelissimo tyrannorum captivus detineretur, eique congressus esset vir sapiens, gente Hyperboreus, nomine Abarris, qui ob hoc ipsum advenerat; ut cum eo sermonem sociaret; plu-

¹ E' ἀποφ.] Hæc vox non absque
sensus dispendio in priore Edix. deest,
quam ex MS. revocavi.

² Πάντων] Ex MS. pro quo antea in-
epte legebatur, πάντων.

¹ Συμμερίαις] Itidem ex MS. pro ὑρίαις,

quod prior Edit. habet.

⁴ ἡ ἀπαγγελία] Imo potius, ἐξαγγελία, i. e. palam profitens, vel eloquens. Nam ἀπαγγελία, ut notum est, significat, *interdicere, vetare*: quod sensui loci huius non convenit.

res quæstiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religioso Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, & in ipsum Pythagoram acerbè invecus est: ausus etiam in Deos ipsos, graves seque dignas blasphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex præsentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro præstigiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quæ in oculos incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ πῆ ἡρώτησε, καὶ μάλα ἱεράς,
 περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁσιωπάτης
 θεραπείας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προνοίας,
 τῶν περὶ κατ' ἐρανὸν ὄντων, καὶ τῶν
 περὶ τὴν γῆν περιεφορμῶν, ἄλλα
 τε πολλὰ πιαύτως ἐπύθετο. * Οὗ δὲ 216
 Πυθαγόρας, οἷον ἦν, ἵ ἐν θέῳ
 σφόδρα, καὶ μετ' ἀληθείας πίσης
 ἀπεκρίνατο, καὶ περὶ τῆς, ὥς
 προσεμαρτυροῦν αὐκόντας. τότε
 ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ
 ἐργῆς πρὸς τὴν ἐπαινεῖν Πυθαγόραν
 ἁβάρην· ἡγερίαινε δὲ καὶ πρὸς αὐ-
 τὸν τὴν Πυθαγόραν· ἐτόλμα δὲ πρὸς
 αὐτὸν θεὸς αὐτὸς βλασφημίας
 δεινὰς προσφέρειν, καὶ πιαύτως,
 οἷας ἀνὴρ ἐκείνους εἶπεν· ὁ δὲ ἁβάρ-
 ρας πρὸς ταῦτα ὡμολόγη μὲν χαί-
 ρειν Πυθαγόρα· μετὰ δὲ τῆς ἐμάν-
 θης παρ' αὐτὸν περὶ τῆς ἐρανότης ἡρ-
 τήσας ἔειπενομιῶντα πάντα· ἀπὸ
 ἄλλων τε πλειόνων, καὶ δὴ τῆς
 ἐνεργείας τῶν ἱερώων· πολλὰ γὰρ ἔδει
 γόηται νομίζειν Πυθαγόραν τὴν ταῦτα
 παιδιδύοντα, ὥς γὰρ καὶ αὐτὸν ἐθαύ-
 μαζεν ὥς αὐτὸν θεὸν ὑπερφύεω. πρὸς
 ταῦτα Φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μαυ-
 τίσαν, ἀνὴρ δὲ ἔτι ἐν ταῖς ἱεροῖς
 δρώμενα ἐπιφανῶς. * Οὗ δὲ ἁβάρ- 217
 ρας μετῆγε τὸ λόγον δὴ τῶν ἐπὶ
 τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ
 δὴ τὴν ἐν ἀμνηστία, ἥτις πλε-

ἵ ἐν θέῳ] Ex MS. pro οἷ θεοῖς.

μοις ὁ ἀπλήπις, ἡ νόσις ἀνιάπις, ἡ καρπῶν φθορεῖς, ἡ λοιμῶν φθορεῖς, ἡ ἄλλοις ποῖ τοῖς πύχαις πύχαις ἔ ἀνηκίσις, ἡ πύχαις πύχαις δαυμονίων πινῶν καὶ θείων εὐεργισμάτων, ἐπειρᾶτο συμπεῖθαι, ὡς ἐπὶ θεία πρόνοια, πᾶσαν ἐλπίδα ἀνθρώπων καὶ δυνάμιν ὑπερβῆσαι. ὁ δὲ Φάλαρις ἡνιγχεύει πρὸς τοῦτο, καὶ ἀπὸ θρασυτέρ. αὐτῆς ἂν ὁ Πυθαγόρας ὑποπλάων μὲν, ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως ἡ εἰδώς, ὡς οὐκ εἴη ὁ Φαλάρις μόρσιμος, ἐξυπατακῶς ἐπιχέρει λέγειν. ἀπιδῶν γὰρ πρὸς τὸ Ἄβαριν εἶπεν, ὅτι ἔρανον ἡ ἀλγίστις εἰς τὴν αἰετα, καὶ τὰ πύχαια φέρεται πέφυκε. * Καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸς τὸν ἔρανον ἀπολεθρίας πάντων, διεξήλθε γνωριμώταται πῶς πᾶσι. πρὸς τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ δυνάμειως ἀναμφοισθητήτως ἀπέδειξε καὶ προῖων, πρὸς τῆς τῶ λόγου καὶ τῆς πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt, nempe ex bellis inex-pugnabilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Dæmonum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfrecta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem à Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fatis, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res æreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cæli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

* Ἀπλήπις] Scribo, ἀτλήπις, i. e. intolerabilibus.

ἡ πύχαις πύχαις δαυμονίων πινῶν καὶ θείων εὐεργισμάτων. Locum hunc sic scribendum puto, γνωρίζω δαυμ. πιν. καὶ θείων εὐεργισμάτων: ut constructio talis sit, καὶ δὲ ἡ εὐεργισμάτων δαυμονίων πινῶν ἔ θείων, γνωρίζω δὲ ἀνθρώποις, ἡ τὴν πόλεμους, &c. Νόστιμος θείων autem hic vocatur admonitio, sive castigatio divina, quæ sit immixtis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt νοστήτω πᾶς πληρεῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi præter alios usus est Aristophanes.

ἡ Φαλάρις μόρσιμος] Alludit ad versum illum Homericum, *Odyss.* X. Οὐ μὲν με κένειαι, ἐπεὶ ἂν τοι μόρσιμος ἦμι. Quo versu usum esse Apollonium Tyancensem, cum a Domitiano vitæ periculum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit: ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prærogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium præstantissimum est, demonstravit, Deos non esse causam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia profeminari; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quæque & quanta esset Cæli potentia, ex ipsis operibus ostendit; quodque pœnæ legibus sanctæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit: ac de oratione quoque interna & externa scientifice locutus est; ut & de mente, notitiæque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilia forent, hisque congruas

ικανῶς. καὶ ἐπειτὰ μὲν παρρησίας
 περὶ τυραννίδος π, καὶ τὴν κατὰ τὴν
 χλὴν πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
 κίας π καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεο-
 νεξίας ὅλης στρεψῶς ἀνεδίδαξεν, ἐπὶ
 ἑδνός ἐστι τῶν αἰσίων. μετὰ δὲ
 τῶν θείων ὡς ζήνουν ἐπισημα-
 σάτω. ἀρίστου βίου, καὶ τὸ πρὸς τὴν κά-
 κιστον ἀντιπαρεβολὴν αὐτῶν προθύ-
 μως ἀντιπαρέτανε. περὶ ψυχῆς π,
 καὶ τὴν διωάμεων αὐτῆς, καὶ τὴν πε-
 θῶν, ὅπως ἔχῃ τῶν, σαφές ποτε
 ἀπεκάλυψε, καὶ τὴν κάλλιστον πάν-
 των ἐπιδείξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν κακῶν
 εἰσὶν αἰαίτοι, καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα
 πάθη σώματος, ἀκαλασίας ἐστὶ
 σπέρμα. περὶ τὴν κακῶς λεγο-
 μένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε σὺν
 λογοποιῶν π καὶ ποιητῶν. τὴν π φά-
 λαριν μετὰ λεγῶν ἐνέθετε, καὶ
 πῶς ἔσαν διωάμεν, ἐπὶ αἰσίων
 ἐστὶ, καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπεδείκνυε.
 περὶ τὴν κατὰ νόμον καλότητος, ὡς
 εἰκότως γίνεσθαι, περὶ μέγα πολλὰ
 παρέστη. περὶ τὴν ἀποφύγεσθαι ἀν-
 θρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρέ-
 δεῖξε περὶ φανῶς. περὶ τὴν ἐν δια-
 γέτω λόγῳ, καὶ τὰ ἐξω προσιόντων,
 ὁπσημονικῶς διεξήλθε. περὶ τὴν νῦν
 καὶ τῆς ἀπ' αὐτῶν κατὰ φύσιν γούσεως
 ἀπιδείξε πλείως. ἡθικά π ἄλλα
 πολλὰ ἐχόμενα τῶν δόγματων.
 * Περὶ τὴν ἐν τῷ βίῳ χρησῶν ὡφελ- 219
 λημώματα ἐπαίδεσθαι, ὡς ζήνουν

π συμφώνως τέτοις σωτηρίωσιν
 ὀφεικέσται, ἀπαγορεύσεις π, ὡς
 ἔχρη ποιῆν, παρέτετο. καὶ πὺ μέ-
 γιστον, τῶν κατ' εἰμαρμόνων καὶ κατ'
 νομῶν δρωμένων τ' ἀδικημάτων ἐπιση-
 σαρ, καὶ τ' κατὰ πεπρωμένων, καὶ
 κατ' εἰμαρμόνων. περὶ δαιμόνων π
 πολλὰ καὶ σφάδι λέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. πῶς μὲν ἐν
 ἀλλ' ὅτι ἀν' αἱ τρεῖς λέγων. ἐκεί-
 να ἣ καὶ μᾶλλον πῶς περὶ ἀνδρείας
 210 ὀφειδόμεσιν προσήκει. * Εἰ γὰρ
 ἐν αὐτοῖς μέσιν ἐμβεβηκώς πῶς
 δεινοῖς, σθερὰ τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο, καὶ παύσασθαι ὄρε-
 σιται γὰρ καὶ κατὰ πρῶτον ἡμῶν
 νεπο τ' ὑπὸν, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τ'
 ἐπύροντα ὄντι κινδύνως ἐχέσθαι καὶ
 παρρησία ¹⁰ χρώμεν ἐνδελ-
 ῆν, πάντως περὶ καταφρονητικῶς
 εἶχε τ' νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὡς
 ἀδενὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ τ' θανά-
 τε προσδοκώμεν, ὅσα γὰρ δὴ πᾶσι
 αἰθρώπια, ὀλιγῶρ' ἔτεταται παν-
 τῶσι, καὶ ὅσα ἦν πρὸς τῇ παρέσθῃ
 πῶς προσδοκία, δῆλον δὴ παρῆν,
 ὡς εἰλικρινῶς ἀδείης ἦν πρὸς θάνατον.
 καὶ τέτων ἣ ἐπὶ θνητοῦτον
 διεπράξατο, πῶς κατὰ λυσιν τῆς
 τυραννίδος ἀπεργασάμενον, καὶ
 κατασχὼν μὲν τ' ὑπὸν, μέλλον-
 τα ἀντικείμενα συμφορὰς ἐπύρον πῶς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuerit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit,
 cum fortunam patienter sustinue-
 rit, cum magnâ auctoritate &
 ore libero in eum perorarit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero habenda
 contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: à
 quo illum penitus intactum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitus præ-
 videri potuit, proxime immi-
 nentem plane non curaverit, ne-
 que præsentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 huc dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

* Κατὰ πρῶτον] Scribe, κατὰ πρῶτον, vel κατὰ πρῶτον.

¹⁰ Παρρησία] Male ante, παρρησία.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruiurum esse, cum cives meliores, magisque inter se concordēs fieri essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manu ductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas asferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hæcenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῷ Ἀπόλλωνι, οἷς ἦν αὐτοφυῶς σωρητημύ, ἀπὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς γήϊνης τῆς μὲν ἐν τῷ θωμῶν αὐτῆς τῆς ἀνδρείας κατὸρ θωμῶ

ἀνδρείας, ἐλδὲ θωμῶν δὲ τῆς ὤμοπατης τυραννίδος Σικελίαν.
 * Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ παῖς κατὰ 221
 θώσας, πεμῆρον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν
 χρησμῶν τῷ Ἀπόλλωνι, τίτις
 καὶ ἄλλοις ἀλγεσμαινόντων τῷ φα-
 λάριδι γῆϊσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτι
 κρείττονες ἔομονοηκώτεροι γῆϊον-
 τοι, καὶ σωσιμαῖοι μετ' ἀλλήλων
 οἱ ἀρχόμενοι· οἷοι ἔτι ἐγγύοντο,
 Πυθαγόρα περὶν, ἀπὸ τῆς
 ὑφηγήσεως ἔπαυδ' αὐτῶν. τέττα
 δ' ἐπ' αὐτὸν τεκμήριον ἦν ἀπὸ τῆς
 χρόνου. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας
 Πυθαγόρα τε καὶ Ἀλάριδι φάλαρις
 ἐπὶ γῆ κίνδυνον θανάτου, καὶ αὐτὸς
 ὑπὸ τῷ Ὀπίεχλιδόντων ἀποφάγη.
 καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην δὲ τῷ αὐτῶν
 τέττων ἔσω τεκμήριον. * Ὡς περ 222
 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρα μα-
 θητῆς, μέλλων ὑπὸ πινῶν ἀναιρεῖ-
 σθαι, ἐπιβὼν τῷ Ἐρμινύας ἐπεκα-
 λείσας, καὶ οὕτως πτωρὸς θεῶν,
 ἐποίησε οὕτως Ὀπίεχλιδόντας πάντας
 ἀρδῶν ὡς αὐτοῖς ἀποφάγηται.
 ἔτω δὲ πᾶς ὁ Πυθαγόρας ἐπαμυνῶν
 τῆς ἀνδρείας, καὶ τῷ Ἡρα-
 κλέους δίκῃ ἔανδρείαν, τὸν ἐξυ-
 βρίζοντα καὶ πλημμελῆντα εἰς οὐκ
 ἀνδρείας, ἐπ' ὠφελεία τῶν ἀν-
 δρείων ἐκόλασε, καὶ θανάτῳ
 παρέδωκε δὲ αὐτῶν τῶν χρησμῶν

ἄλλοις πᾶσι μνήμης ἡξιώκαμεν.

123 * Ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτῆς ποιησώμεθα, τίω σωτηρίαν τῆς ἐννόμου δόξης, δι' ἣν αὐτοῖς τε μόνῳ παρὰ δόξαντα ἑαυτῶν ἐπραγματοῦν, καὶ παρὰ τῶν ὁρθῶν λέγειν ὑπαγορεύομεθα, μήτε ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου, μήτε ὑπ' ἄλλης πρὸς πάθος, ἢ κινδύνου μεθιστάμεν. ὅτι ἀπ' αὐτῶν οἱ τε ἑταῖροι αὐτῶν¹¹ παρὰ τῶν πεπραγμένων τῶν ὁρμωμένων ὑπ' αὐτῶν, ἡρῶντι δοποθῆσαν. ἐν παντὸς ἀπαίσις τε τύχαις ἐξεταζόμενοι, τὸ αὐτὸ ἦθ' ὁ ἀδιάφορον διεφύλαττον. ἐν μυρίαις τε συμφοραῖς ἡρόμενοι, ἐθέοντες ὑπ' αὐτῶν μετετρέψαντο. ἦν δὲ καὶ ἀδίαλεπτος παρ' αὐτοῖς ὡς ἀκλήσις, τῶ νόμῳ βοηθεῖν ἀνδρῶν, καὶ ἀνομία πλεμεῖν, καὶ πρὸς τὴν ἑργασίαν καὶ ἀποθεῖσθαι τὴν τελευτήν, καὶ σωεξίσειν ἀπὸ θνητῆς σφύρας. 224 καὶ ἀνδρῶν βίῳ. * ¹² Ἦν δὲ πᾶσι μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς τὴν ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀθυμίας καὶ θηγμύς, αἱ δὲ βοηθητικώτατα ἐπενείητο. καὶ πάλιν αὐτοῖς ἑτέροις πρὸς τε πᾶσι ὁρμαῖς, καὶ πρὸς ὅσῳ θυμῶν, δι' ὧν ἀπαιτῶντες αὐτῶν, καὶ ἀνιέντες ἄλλοις δὲ μετέμειν, σύμφωνα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειροαῖοντο. ἦν δὲ καὶ τῶτο μέγιστον εἰς ἡλικιότητος ἔρμα, τὸ πεπαισῶ,

memoriæ consecratum esto. Per-
gimus autem jam ad aliud forti-
tudinis ejus argumentum ; quod
nimirum factam rectamque con-
servaverit sententiam, quæ juri &
justitiæ conformis esset ; juxta
quam & ipse solus quæ sibi vide-
bantur peregit ; & ab iis quæ recta
ratio dictabat, neque voluptate
neque laboris molestia, neque ul-
lis denique affectibus dimoveri se
passus est. Sed & discipuli ejus
mortem obire maluerunt, quam
ullum ejus placitum transgredi :
variisque cum casibus colluctati,
hos mores incorruptos custodiverunt,
nec unquam ab iis fecerunt
divortium, quamvis infinitis cala-
mitatibus obruerentur. Erat etiam
perpetua apud eos cohortatio, le-
gi opem ferendam, & quicquid
legi adversatur debellandum esse :
itemque ad arcendum depellen-
dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
rili ab incunabulis assuescendum.
Habebant etiam cantus quosdam
ad sanandos animi affectus compo-
sitos, & contra tristitiam animique
vulnera, veluti præsentissima reme-
dia, excogitados ; rursusque alios
contra iram & animositatem, per
quos affectus istos intendebant,
remittebantque, donec fortitudi-
ni congruos redderent. Hoc quo-
que maximum illis ad strenuitatem
pondus addebat, quod persuasi

¹¹ Παρὰ τῶν πεπραγμένων τῶν ὁρμωμένων.] Con-
fer Nostrium supra, initio hujus capitis.

¹² Ἦν δὲ πᾶσι μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
guntur etiam supra, Num. III.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competeat laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innata omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflamina igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam meditamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentata & continua pervestigatio & ruminatio difficillimarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriæ, divitiarum, similibusque in affectatus contemptus: quibus omnibus

πλάττει καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδωτον καταφρόνησις. καὶ πάντα

ὡς ¹³ ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπληρωμάτων ἀποσοδόκητιν εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὡς μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. * Οὐ μὲν, ¹²⁵ ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐκποδὼν ἀπηλλάττοντο· καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἡμόδωτον ἐπερᾶτο καταπέττειν τὸ ἐἰσπράξαν τὸ πάθος ἀνδρακῶς. ¹⁴ ἦν δὲ ἡμικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τὰ μαθήματα καὶ ὑπηγηδόμενα ὑπὸ πόνον, καὶ αἱ τῆς ἐμφύτης πάσιν ἀκροσίας τι καὶ πλεονοξίας βιάσασθαι, ποικιλώταται τι κατὰ τῆς καὶ ἀνακοπῆς, πυρὸς καὶ σιδήρου σωτελέμεναι ἀπαραιτήτως, καὶ ἔτι πίνων, ἔτι καρτερίας ἐδεμῖας φειδόμεναι. εἰς τὰ τοιαῦτα γὰρ ἀποχή ἐμφύχων ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων πινῶν ἀσκήτη ἡμναίως. τὰ τοιαῦτα ἔχει μυσθία τι καὶ παντελὴς σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σιωπᾶσαι, ὅππῃ ἐτι πολλὰ τῶν ἀνδρείων αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἡ τε σωπὸν. ¹⁵ καὶ ἀδιάπνως. περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θιωρημάτων ἐξέτασις τι καὶ ἀνάληψις.

* Διὰ ταῦτα δὲ αἰουσία, καὶ ὀλιγοσι- ²²⁶ πία, καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης τι καὶ

¹³ ὡς-ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπλ.] Pulchrum hoc præceptum traditur etiam supra, Num. 196.

¹⁴ ἦν δὲ ἡμικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τ.]

Cum toto hoc loco confer Nostrium supra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

¹⁵ Καὶ ἀδιάπνως.] Vide Nos supra ad Num. 188. ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς σωέσθαιεν.
οἰκῶν ¹⁶ δὲ, καὶ δακρύων, καὶ
πάντων τῶν πλείων ἐργασμάτων οὖν
ἀνδρας ἐκείνας φασίν. ἀπείχοντο
δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἱκετείων καὶ πάσης
τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου θωπείας,
ὡς ἀνάνδρου καὶ παπαινῆς ἕως. τῆς ὅ
αὐτῆς ιδέας τῇ ἡθῶν θεσίᾳ, καὶ ὅτι
τὰ κυριώτατα καὶ σωτηριώτατα τῶν
ἐν αὐτῇ δογμάτων, διπλόρητα ἐν
ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες αἰεὶ,
μετὰ ἀκρεβῆς ἐχεμυθίας πρὸς τὰς
ἐξωτερικὰς ἀνέκφορα διατηροῦν-
τες, καὶ ἀγροφῶς ἐν μνήμῃ τοῖς
διαδόχοις, ὥσπερ μυστήρια θεῶν
227 μεταπαράδιδόντες. * Διόπερ ἔδωκεν
ἐξεφοίτησε τῇ τε λόγῳ ἀξίῳ, μέ-
γλη πολλῇ ἢ διδασκαλίᾳ τε καὶ
μανθανόμενα, ἐν πρὸς τοῖς μόνον
ἐργασίῳ. ¹⁷ ὅτι δὲ τῶν θυραίων,
καὶ, ὡς οἱ ποῖν, βεβήλων, οἱ καὶ
ποτε τύχοι, διὰ συμβόλων ἀλλή-
λοις οἱ ἄνδρες ἡνίχοντο, ὧν ἔχοντο
ἐπὶ νῦν, ὡς πεφύκενται πρὸς θυραίων
λέγμενα· οἷον, πῦρ μαχαίρῃ μὴ
σκαλῶς· καὶ τὰ τοιαῦτα σύμβολα·
ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ φράσει
χρᾶσι δέσιν ὑποθήκας ἔοικε· διὰ
πυσσόμενα ἢ θυμαστέοντα καὶ
σεμνῶν ὠφέλειαν παρέχεται τοῖς
228 μεταλαβῆσι. * Μέγιστον ἢ πάντων
πρὸς ἀνδρείαν ὠφέλιμον ἐστὶ,

illi se ad fortitudinem acuebant.
Asserunt præterea, Viros illos la-
menta, & ploratus, & id genus
omnia procul habuisse: abstinē-
bant etiam ab obsecrationibus,
supplicationibus, omnique illibe-
rali adulatione, tanquam effœmi-
nata & humili. Ad hanc morum
speciem quoque referendum est,
quod præcipua dogmata, quibus
disciplina eorum continebatur,
inter arcana sua omnes summo
silentio tegebant, ne peregrinis
innotescerent: eaque, sine scriptu-
ra, soli memoriæ commissa, ac
si Deorum mysteria essent, ad
successores trans mittebant. Unde
etiam evenit, quod nihil eorum,
commemoratione dignum, in pu-
blicum emanavit; quamvis satis
longo tempore docerentur; nec
desissent qui discerent; sed id
quidem intra privatos tantum
parietes: si vero res ita ferret,
ut extranei, &, ut ita loquar,
profani adescent, per symbola
inter se agebant ænigmatum mo-
do: exempli gratia, Ignem gla-
dio ne fodito; & similia: quæ
nuda phrasi anilibus monitis affi-
nia videntur; explicata vero in
admirabilem seriumque usum ab
intelligentibus adhiberi possunt.
Omnium autem maximum ad
fortitudinem incitamentum est,

¹⁶ Οἰκῶν δὲ ἐ δακρ. — τὸς ἀνδρας
ἐκείνας] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse
Jamblichus testatur infra, Num. 233.

¹⁷ Ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrum
supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem afferant mentem; sine qua nemo quisquam sani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam *mens*, juxta illos, *cuncta cernit, cunctaque audit; surda, caca caetera*. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa facris disciplinarum studiis deinceps expurgetur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

τὸ σκοπὸν προοίωται ἢ κυριώτατον, ῥύσασθαι¹⁸ καὶ ἐλευθερώσθαι τὸ τοσούτων ἐργῶν καὶ σπουδῶν τὸ κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν νέον, ἃ χωρὶς ὑγιᾶς ἔδεν ἂν τις ἐδὲ ἀληθῆς τοπαρχῶσαι ἐκμάθοι, ἐδ' ἂν καπθῇ, δι' ἧσιν¹⁹ ἐν ἐνεργῶν αἰσθησεως. ²⁰ Νῦν γάρ, κατ' αὐτὰς, πάνθ' ἱρῇ, καὶ πάντ' ἀκέρ' ἢ ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δότι τερρὴν τὸ ὑπερσφύδαζεν²¹ ἀκακαθάρθενι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτηδεύθεντι ἀπὸ τῆς μαθηματικῶν ὀργασμῶν, τὸ πλῆκτάδε τὴν ἐνησιφύρων πη καὶ γέρον ἐντηθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὡς μήτε τῶν σωμάτων ἀφιστρέμμενον ἀποδειλιάειν, μήτε πρὸς τὰ αἰσώματα προσαιρόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροῦς αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποσπρέφεισθαι τὰ ὄμματα, ²² μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων, καὶ προσπερυνώτων

¹⁸ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερώσθαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ Δι' ἧς πνεύματι δὲ] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ νοεῖν, quod Arcerio fraudi fuit.

²⁰ Νῦν γάρ, κατ' αὐτὰς, πάνθ' ἱρῇ, καὶ πάντ' ἀκέρ' ἢ ἄλλα] Erat dictum Epicharmi, ut testantur Tzetzes *Chil.* xii. vers. 440. Plutarchus, Tom II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. i. & alii. Cæterum, pro ἱρῇ, ut recte est in MS. Arcerius intempestive corrigebat, ὁρᾷ: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ ἀκακαθάρθενι — ἐπιτηδεύθεντι] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, ἀκακαθάρθενι, & ἐπιτηδεύθεντι.

²² Μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Εἰ καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης, ὡς περ ἦσαν ἴχματα, προσελθοὶ αὐτῷ πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερυνῶν: quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium *de Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Syneesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesaurō*, (Tom. III. Col. 162. ubi de προσπερυνῶν agit) ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phædro*, cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

Ἰππικρίφειδης. ὅλως ἢ ἀδάμασεν ἔ-
 ναι πρὸς πάντα θνητοὺς καὶ κατα-
 γωγὰς παθήματα. ἡ γὰρ διὰ τῶν
 πάντων γυμνασία ἐ ἀνοδὸς τῆς τε-
 λειοφάνειας ἀνδρείας ἢ Ἰππικρίφειδης.
 τοσαῦτα ἐ πρὸς τῆς ἀνδρείας ἡμῶν
 τεκμήρια κείδω πρὸς Πυθαγόρα τε
 καὶ τῶν Πυθαγορείων ἀνδρῶν.

& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

Κ Ε Φ. λγ'.

C A P. XXXIII.

119 Φιλίαν ἢ ἀφανεύματα πάν-
 των πρὸς ἀπαντας Πυθαγό-
 ρας παρέδωκε. θινῶν μὲν πρὸς ἀν-
 θρώπους δι' εὐσεβείας ἐ Ἰππικρι-
 κῆς θεοσεβείας· δογμάτων δὲ πρὸς
 ἀλλήλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς
 σῶμα, λογικῆς τε πρὸς τὴν
 ἀλέγαν ἔδη, διὰ φιλοσοφίας καὶ
 τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώ-
 πων ἢ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν
 διὰ νομιμότητος ἐγὼς· ἐτερο-
 φύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρθῆς·
 ἀνδρῶς ἢ πρὸς γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ
 ἀδελφούς, καὶ οἰκείους, διὰ κοινωνί-
 ας ἀδιασρέφου. συλλήβδην δὲ,
 πάντων πρὸς ἀπαντας, καὶ προσέτι
 τῶν ἀλέγων ζώων πινά, διὰ δι-
 καιοσύνης ἐ φυσικῆς Ἰππικριτικῆς
 καὶ κοινωνικῆς· σώματι δὲ κατ'
 εἶναι τὴν θνητὴν, καὶ τῶν ἐγκυρεμ-

A Micitiam vero præclare tradi-
 dit Pythagoras; & quidem er-
 ga omnes omnium; sive Deorum
 cum hominibus, per pietatem cul-
 tumque cum scientia conjunctum;
 sive dogmatum inter se, & in uni-
 versum animæ cum corpore, par-
 tisque rationalis cum irrationali,
 per philosophiam ejusque specu-
 lationes; vel hominum secum in-
 vicem; civium puta, per sanam
 legislationem, peregrinorum per
 rectam rerum naturalium doctri-
 nam; mariti vero cum uxore, aut
 liberis, aut fratribus, aut necessa-
 riis, per communionem indistor-
 tam: &, ut summam dicam,
 cum omnibus omnium; animalium
 etiam irrationabilium, per justitiam
 & naturalem necessitudinem
 societatemque: denique latentium
 in corpore per se mortali, & con-

¹ Φιλίαν ἢ ἀφανεύματα πάντων.] Totus
 hic locus usque ad finem Numeri hujus,
 legitur etiam supra, Cap. xvi.

² Ἐγκυρεμύματα.] Sic rescripsi pro ἐν-
 κερμαίνουσι: auctoritate ipsius Jamblichi
 supra, Cap. xvi.

ἡμετέροις μὲν, πολλὸν μὲν πρὶ οὐ
 παλαιός τις καὶ τῶ ἐρημιδίων τάξων
 ἔχων ἠνδράπε. πῶς ἐπαγορεύσεις
 τε καὶ νεφετῆσι, αἷς δὲ περὶ αὐτῶν
 οὐκ ἀλλοιῶν οὐκ αἰῶσι, μετὰ πολλῆς
 εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ὅσον
 θεῶν φρεσὶν ἔχουσιν τὸ περὶ εὐπείων
 πῶς νεφετῆρας καὶ πολλὰ ἐμφανί-
 σθαι ὅτι πῶς νεφετῶν τὸ κηδεμονίαν
 τε καὶ οἰκίαν. ἔτι γὰρ εὐχόμενά τε
 γινώσκαι καὶ ἀφελίμον τὸ νεφετῆσι.

232 * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαίρειν πί-
 σιν, μήτε πωζόντες, μήτε ἀνα-
 δάζοντες. ὁ γὰρ ἐπὶ ραδίον εἶναι
 διυγισθῆναι τὸ ὑπάρχοντος Φιλίας,
 ὅταν ἀπὸ ἐμπόσης τὸ ψαδῶν οἷς
 πῶς τὸ φασκόντων Φιλίαν εἶναι ἤδη.
 Φιλίαν μὴ ἀπογινώσκον αὐτοχίας
 ἐνεκα, ἢ ἀλλῆς πρὸς ἀδυναμίας
 τὸ οἷς τὸ βίον ἐμπλησθῶν ἀλλὰ μό-
 νον εἶναι δόκιμοι ἀπογινώσκον Φίλι-
 τε ἐκ Φιλίας, πλὴν γινώσκοντες ἀφ-
 κακίαν μεγάλων τε καὶ ἀπεπνεύ-
 ρωτων. ἔχουσιν ἐκόντες μὲν μηδέ-
 ποτε αἰρεῖσθαι πρὸς τὸς μὴ τελείους
 κακούς. ἀεράμενοι δὲ, ραδίον εὐγε-
 νῶς ἐν τῷ ἀγαθῷ λατρεῖν, ἀνὰ μὴ με-
 πεπείσθαι τὸ ἡδῶν τὸ ἀφαιρεθῆναι,
 καὶ προσγίγναι εὐγνωμοσύνη. πλε-
 μῶν τὴ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ πῶς ἔργῳ.
 νέμμενοι τὴ εἶναι καὶ ὅσον τὸ πᾶν,
 καὶ αἷς ἀνθρώπων ἀνθρώπων πολε-
 μίστων. αἰσθον μηδὲν τε γινώσκαι οἷς

inprimis junior, & qui aliquo ex
 ante dictis loco, vel ordine positus
 est. Emendationes & castigationes,
 quas PÆDARTASES nomina-
 bant, multa cum verborum clem-
 entia cautioneque à senioribus
 erga juniores fieri debere existima-
 bant; plurimumque sollicitudinis
 affectusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque per
 jocum, neque serio removendam
 esse: non enim facile amicitiam
 salvam manere, cum semel menda-
 cium in mores eorum, qui se amicos
 jactant, se insinuaverit. Amicitiam
 non esse reprobendam propter in-
 fortunium, vel aliam quandam in-
 firmitatem, quæ rebus humanis in-
 tervenit; sed unicam, quæ quidem
 probabilis sit, amici & amicitiae
 rejiciendæ causam esse eam, quæ
 à majori quadam & inemendabili
 malitia proficiscitur. Inimicitiam
 ultro non esse suscipiendam contra
 eos qui non sunt plane improbi: si
 autem semel suscepta fuerit, obsir-
 mandum animum, strenueque de-
 certandum, nisi mores mutaverit
 adversarius, & ad bonam mentem
 redierit. Certandum autem non
 verbis, sed factis: hoc autem le-
 gitimum, sanctumque & tale bel-
 lum esse, quali hominem cum ho-
 mine decertare fas sit: nunquam
 diffidio, quantum in nobis est,

* Αἰσθησθῆναι] Sic recte MS. pro ὑπαινέσθαι.

occasione dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixx hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sin- ceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituitur; sed cum pudore, cum præsentis animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro de vita Pythagorica, se ex Dionysio Siciliæ tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à lachrymis, omnibusque id genus,

δυνάμιν ἀσφοδῆς. ⁶ εὐλαβεῖσθαι πάντων τ' ὀρχήν, ὡς οἷόν τε μάλι-
ται. * Εὐν τῇ μελλόνῃ ἀληθινῇ εἶσι- 233
σθαι Φιλία, ὡς πλεῖστον εἶναι ἐφα-
σθαι εἶναι τὰ ὠρσισμῶν καὶ νενο-
μισμῶν. καλῶς ᾗ ποῖται εἶναι εἶναι
κακισμῶν, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ
οἷς εἶδος ἕκαστον κατακεχωρισμῶν,
ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλι-
γώρως τε καὶ εἰκῇ γίνῃ, ἀλλὰ μετ'
αἰδῶς τε ⁷ καὶ σωφίας καὶ τάξεως ἐρ-
θῆς. μήτε πᾶσι ὁ ἐλάττωται μηδὲν
εἰκῇ, καὶ Φαύλως καὶ ἡμαρτημῶν,
οἷον ὀρθομῶν, ἢ ὀρθῇ. ὁ αὐτὸς τε
λόγῳ καὶ κατὰ τὴν λειπόμενων πᾶσι
τε καὶ ἀσφῶδῆτων. ἀλλὰ μὲν τεκμή-
ραιτι ἂν τις καὶ πᾶσι τῷ μὴ παρέργως
αὐτὸν πᾶσι ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν Φι-
λίας, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀπαθείας
ἐπεικάμπτειν αὐτὸς ἐφύλαττεσθαι,
καὶ πᾶσι τὰς μέχρι πολλῶν γυναικῶν τὸ
Φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους. ⁸ ἀνένδοτον
ἀσφῶδῆταιναι, ἐκ τε ὧν Ἀριστοῦ
ἐν τῷ πρὸς Πυθαγορέα βίῳ
αὐτὸς ἀσφῶδῆταιναι Φησὶ Διονυσίῳ
τῷ Σικελίας τυραννί, ὅτε ἐκπε-
σὼν τῆς μοναρχίας γράμματα ἐν
Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. * Φησὶ γὰρ 234
ἔτι οὐδ' Ἀριστοῦ ἐν τῷ. ⁹ Οἰκίῳ δὲ
καὶ δακρύων, καὶ πάντων τ' οὐκίστων

⁶ Εὐλαβεῖσθαι πάντων τῇ ὀρχήν] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι πάν-
της τῇ ὀρχήν.

⁷ Καὶ σωφίας] Legendum puto, καὶ
εὐθείας.

⁸ Αἰνῶται] Ex MS. pro αἰνῶται,
quod prior Edit. habet.

⁹ Οἰκίῳ δὲ ἐδιδασκεν. — τὸς ἀδελφῶν
οἰκίῳ] Hæc leguntur etiam supra,
Num. 226.

ἡρμασιν ὄντ' ἀνδρες ἐκάνεας, ὡς
ἐνέχεται μάλιστα. ὁ αὐτὸς ἢ λό-
γῳ καὶ περὶ θωπίας καὶ δεισιπείας καὶ
λιτανίας καὶ πάντων τῶν τοιούτων.
Διονύσιον ἔν ἐκπεσὼν τὴν τυραννί-
δον, ἀφικόμηναι εἰς Κόρινθον,
πολλὰκις ἡμῖν διηγεῖτο ¹⁰ τὰ περὶ τῆς
καὶ Φιντίας τε ἐν Δάμωνα ὄντ' Πυ-
θαγορείους. ἦν ἢ πᾶσι τὰ περὶ τῆς
θανάτου γυμνασίου ἐγγύς. ὁ ἢ τῆς
πῶς ἐγγυήσεως τοιούδε πῶς ἦν.
πινὰς ἔφη τὴν περὶ αὐτὸν Διαιτριβόν-
των, οἱ πολλὰκις ἐπιπύοντο μυσίαν τῇ
Πυθαγορείων, Διάσποντες ἐν Δι-
μοκώμοις, καὶ ἀλαζόνας ἀποκα-
λύντες αὐτούς, καὶ λέγοντες, ὅτι
ἐκκοπήν ἂν αὐτῶν ἢ τε στυγερῆς
αὐτῆς, καὶ ἢ προσωπίτην πίστες,
καὶ ἢ ἀπάθειαν, εἰ πῶς περὶ αὐτῶν
235 τὰς εἰς ¹¹ Φορὰν ἀξιοχρεῶν. * Ἀν-
τιπλεόντων ἢ πινῶν, καὶ γυμνασίου
φιλονεικίας, συνταχθῆναι περὶ τὰς
περὶ Φιντίας, ἐναντίον τε πινῶν τῶν
κατηγμένων αὐτῶν εἰπὼν, ὅτι Φανε-
ρὸς γέγονε μὲν πινῶν ὁπτιβλάτων
αὐτῶν, καὶ τῶν μαρτυρηθέντων τε ὑπὸ
τῶν παρόντων ἐκείνων, καὶ τὴν ἀνα-
γνώσκειν πηδῶν πᾶν γυμνασίου. τὴν
δὲ Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς Διαιτρήδην εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat,
Viri isti : itemque ab adulando,
precando, supplicando, cunctis-
que huiusmodi. Dionysius ita-
que tyrannide exutus, & Corin-
thum profectus, sæpe nobis de
Phinthia & Damone Pythagoreis
referebat, alterum alterius vadem
in capitali causa hunc in modum
factum esse. Quidam, inquebat,
ex aulicis, injecta sæpius Pytha-
goreorum mentione, cavillis eos
sannisque traducebant: jactabun-
dos quippe appellabant, & gra-
vitatem illam simulatamque fi-
dem, & affectuum vacuitatem,
facile elisum iri affirmabant, si
quis illos in gravius periculum
induceret. Aliis autem contra-
dicentibus, in partes itum est,
ac fervente contentione, techna
in Phinthiæ caput structa, accu-
satorque est subornatus, qui co-
ram ei objiceret, quod deprehen-
sus esset cum quibusdam in Dio-
nysii vitam conspirasse; produce-
banturque testes, atque maxima
probabilitatis specie querela in-
duebatur. Raptus est hac oratio-
ne in stuporem Phinthias : sed
cum illi Dionysius disertis verbis

¹⁰ Τὰ περὶ τῆς καὶ Φιντίας τε καὶ Δά-
μωνος] Historiam hanc, quam Jamblichus,
aliique Scriptores, de Damone &
Phinthia ; Polyxenus Strategem. Lib. v.
Sect. 21. de Euphanto & Eucrito ; Hy-
ginus vero, Fabula cclvii. de Macro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum,
Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. *Pythiam*
vocare, qui Jamblichus Nostro, aliisque
Phinthias dicitur.

¹¹ Φορὰς] Cum Arccerio lego, συμφο-
ράς.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provectior erat, potiore rei familiaris curam in se susceperat: hujus itaque ordinandæ causa dimitti rogabat, Damone vade dato. Cum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret; idque Phinthias ita fore affirmaret, accersitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc facto, Dionysius æbebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irrisisse Damonem, cum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Sol inclinaaret, Phinthias moriturus supervenit. Quare obstupefacti omnes, & opinione sua decepti sunt. Ipse vero

ἐξήτασεν πάντας ἀνελκύντας, καὶ θῆ-
αι τὴν ἀποθνήσκουσαν, εἰπὼν ὅτι φοι-
τίαν, ὅτι οἱ ἄλλοι αὐτῇ ¹² δίδουσι
πάντας θύειν, ἀξιώσαντα αὐτῇ θύ-
εσθαι πάλιν ἐν ἡμέραις, ὅπως
οἰκονομήσεται πᾶσι καὶ αὐτῇ,
καὶ πᾶσι τῷ Δάμωνα. ταύτην γὰρ
οἱ ἄνθρωποι εἶπεν ὅτι ἐκνεκρύνει ἀνθρώ-
πων. προσεβύβηκε δὲ ὡς φησὶς,
καὶ πολλὰ τῷ περὶ οἰκονομίας ἦν εἰς
αὐτὴν ἀνελκυσθῆς. ἡξίωσεν ἂν θῆ-
ναι αὐτῇ ἀφελῶς, ἐγγυητὴν κα-
ταστήσας τῷ Δάμωνα. * Εἶπε δὲ ²³⁶
Διονύσιος, θυμαίνουσι με ἐρωτη-
σαι, εἰ ἔστι ὁ ἀνθρώπος ἔτι,
ὅστις ὑπομένει θανάτου θύειν ἐγ-
γυητής. φησὶν δὲ ὅτι φιντίας,
μεταπειθήσει θύειν τῷ Δάμωνα,
καὶ δεκτέσθαι πάλιν συμβεβηκώς,
φάσκον ἐγγυησάμεναι με, ¹³ καὶ
μερῶν αὐτῇ, ἕως ἂν ἐπαίειται ὁ
φιντίας. αὐτὸς μὲν ἂν θῆ-
ναι εὖδὲς ἐκπληγθεὶς ἔφη. ὁκείως ἦ
ταῦς ἐξ ἀρχῆς ἐπαγγερόντας τῷ Δά-
μωνα, τὴν Δάμωνα χαλῶσθαι,
ὡς ἐγκαταλειφθεὶς μερῶν, καὶ
σκόποντας ¹⁴ ἔλαφον ἀντιπαραδόν-
ταί γε. ὅτι δὲ ἂν ἦθι ὅτι ἡλὶς
περὶ δυσμῶν, ἤκειν τῷ φιντίαν ἀπο-
θανεῖσθαι. ἐφ' ὃ πάντας ἐκπλη-
γμένας με ἐδελθούσας. αὐτὸς δὲ

¹² Δίδουσι] Ex MS. pro δίδουσι.

¹³ Καὶ μερῶν αὐτῇ] Sic recte MS. At
prior Edit. male, καὶ μερῶν αὐτῇ.

¹⁴ Ἐλαφον ἀντιπαραδόντα] Alludit ad cer-

vam Ulam, quam pro Iphigeniā, Agamemnonis filia, vicaria morte perisse,
sibute ferunt. Vide Hyginum *Fabulae*
xcviii.

ἐν ἑφῇ, περιβαλὼν π' ἐφίλησας
αὐτὸν ἄνδρας, ἀξιώσας τρίτον αὐτὸν
εἰς τὴν Φιλίαν ὡς ἀδελφάου. αὐτὸν δ'
μηδεὶς πρόσω, καίτοι λιπαρὲν ἔ-
αὐτό, συγκαταστῆναι εἰς τὰ πύκτων.

237 * Καὶ πῶτε μὲν ὁ Ἀλεξάνδρῳ,
ὡς παρ' αὐτὸν ἔδιδουσι πυθόμενος
Φησί. λέγουσι δὲ, ὡς ἔαχευντες
ἀλλήλους οἱ Πυθαγόρα καὶ ἐπιφανέ-
στα Φιλικὰ ἔργα διαπραγμάτευον, ὑπὲρ
τῶν καὶ ὄντων μηδέποτε ἀφικνήμενοι,
ἥνικα πενηντὸν π' ἔλαβον τῶν
μαθητῶν τ' αὐτῶν λόγων. ὡς τ' ἐκ
τῶν πικρῶν ἔργων μηδ' ἐκείνων ἢ
λόγων ἀπιστοῦν, ὡς ἄρα οἱ ἀν-
θρώποι ἄνδρες, καὶ προσημασία γὰρ
ἐκείνους. Φίλοι αὖτον ἀπὸ πάντων,
πρὸς ἣν γὰρ ἐμοὶ π' ἐπείχετο
ἔχων. κατακλιθεὶς γὰρ φασὶ τὸν
Πυθαγόρα καὶ πρὸς μακρὰ καὶ
ἐρήμην ἰδοὺ βαδίζοντες εἰς τὴν
καυδοχίαν. ὑπὲρ πῶτε δὲ, καὶ
ἀλλοῦ καυδοχίαν αἰτίας ὡς ἴσμεν
μακρὰν π' ἐβαρύνει ἐκπαιθεῖν,
ὡς ὁπλιστὴν αὐτὸν πρὸς Πυθίαν.

238 * Τὸν μὲν τι καυδοχίαν, εἰπὼς αὐτῷ
τὰ ἀνθρώπων, εἰπὼς καὶ καυδοχίαν
πάντες ὡς ἀδελφάου, μήτε ὑπε-
ρίως πρὸς Φησὶν, μήτε δι-
πύκτων μηδὲν. ἐπειδὴ δ' ἐκείνων
ἦν ἡ ἰστορία, πῶς μὲν ἀποδείκνυται
ἀδελφόν, γράψαι π' σύμβολον ἐν πίνακι, καὶ ὁπλιστὴν, ὅπως.

Dionysius, Viros amplexus, ut
ajebat, & deosculatus, rogavit,
ut se tertium in amicitiam suam
reciperent: illi autem nullo mo-
do adduci potuerunt, ut quam-
vis multum flagitanti annuerent.
Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
nyfii. Fertur autem, Pythago-
raos, etiam inter se ignotos,
imo & nunquam visis amicitia
officia exhibere studuisse; dum-
modo signa quedam communis
sectæ agnoscerent. Unde nec fi-
des dicto illi deroganda est;
quod viri boni, etiam si remotissi-
mis terris habitent, amici inter se
sint, antequam se vel coram vide-
rint, vel compellaverint. Ajunt
itaque, Pythagoreum quendam,
cum longum per desertum iter pe-
dibus confecisset, in diversorium
venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
que variis incommodis in longum
gravemque morbum incidisse; ita
ut etiam necessarij sumptus deni-
que ei deficerent: cauponem vero,
hominis sive commiseratione, sive
extimio tactum, omnia prebui-
se, nullive aut operis pepercisse,
aut sumptui. Morbo autem su-
perante, moribundum, symbo-
lum aliquod tabellæ inscripisse,
& cauponi præcepisse, ut eam,

11 Ἀλέξανδρον ὁπλιστὴν. Sic recte
MS. pro λαβῇ, & ἀπὸ τῆς.

12 Ἐρήμην. In MS, pro corrupto
ἐρήμην, quod in Edit. Anconii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem iusta persolvissē, spe omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscentibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inducūque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quandam illac transseuntē, intellecto ex inspectione tabulæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impenderat, solvissē. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ adidūm, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

"Αντιπαθῶν] Male antea conjunctim legebatur, ἀντιπαθῶν, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus; si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμόν dicere solebant; ἰάν τι πάθωμι, vel ἰάν τι πείρω: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Læcius in *Stratone*, Segm. 61. Τὰς ἀπο-

αὐτῶν πᾶσι, ¹⁸ ἐκπερημένους τὴν δέλπιν πᾶσι τὸ ὄδον, ὁπισκοπῇ, εἰ τις τῶν παρεόντων ἀναγνωρῶν τὸ σύμβολον. τῶν γὰρ ἐφ' αὐτῇ ὑποδύσιν τὰ ἀναλώματα, ἀπὸ τοῦ αὐτῶν ἐπιήσας, καὶ χάριν ἐκλήσιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. τὴν δὲ πανδοχίαν μὲν τὴν πλοῦ τὴν γὰρ πει καὶ ὁπισκοπῇ τῶν σώματων αὐτῶν, μὴ μὲν πει γὰρ ἐλπίδας ἔχοντες ἔκαστοι παρὰ τὴν δαπάνην, μήτι γὰρ καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωρῶν τὴν δέλπιν. ὅμως μὲν πει ἀπαπειρώσας ἐν πτωχεύσει τὴν ἐντολὰς, ἐκλήσιν πει ἐκάστω εἰς τὸ μίσιν τὸ πῖνακα. χρὸν δὲ πολλὰ ὕστερον τῶν Πυθαγορείων πει παρεόντες ὁπισκοπῇ καὶ μαθεῖν τὸ γένος τὸ σύμβολον, ἐξέτισται πει τὸ συμβῶν, καὶ τῶν πανδοχῶν πολλὰ πλέον ἀργύρου ἐκλήσιν τῶν δεδωκενημένων. * ¹⁹ Κλείσιον γὰρ μὲν 239 πει Ταραντῖον φασί, πυθόμενον, εἰς Πρωτῶν ὁ Κυρηνάων, τῶν Πυθαγορείων λόγων ζηλωτὴς ὢν, κινδυνώσας πρὸς πάσης τῆς ἐξουσίας, συλλεξάμενον χρήματα, πλοῦται

πείρωμι, ἰάν τι πείρω. Id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum de Menagium.

"Εκπερημένος] Prior Edit. ἀκαρμίας: pro quo Arcerius infeliciter ἀκαρμίας legendum censebat.

"Κλείσιον γὰρ μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valecio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

ἔπὶ Κυρλήως, καὶ ἐπαυροῦσάσιν
 πρὸς Πρώην πραγμάτω, μὴ μόνον
 τῷ μεῖναι καὶ ἐαυτῷ εἶσαν ὀλιγω-
 ρήσαντα, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ τὴν πλὴν
 κίνδυνον περιεσῆναι. τὸν αὐτὸν δὲ
 τρεῖς ἐξ ὧν τὸ Ποσειδωνιάτιον
 αὐτῷ μόνον ἐστῆναι, ὅτι θυμαρί-
 δης εἴη Πάριον τὸ Πυθαγορείον,
 ἡνίκα σωῖται εἰς δόξα αὐτὸν
 καταστῆναι ἐκ πολλῆς περιουσίας,
 πλῆθος φασὶν εἰς τὸ Πάριον, δε-
 γνύμενον συχρὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλῆσαι αὐτῷ πρὸς ὑπάρχοντα.
 καλὰ μὲν ἔν καὶ ταῦτα τὴν Φιλίας

140 πικμήρα. * Πολὺ ὅτι τέτων θου-
 μασιώπεια ἔν τῷ περὶ τὴν κοινωνίας
 τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ τῷ περὶ τῆς
 τῷ νῦν ὁμονοίας, καὶ τῷ περὶ τὴν θείας
 ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορεσθῆναι.
 περὶ γὰρ θάλασσαν καὶ θάλασσαν, καὶ
 μὴ διὰ τῶν ἐν ἐαυτοῖς θείων.
 ἔκ τινος εἰς θεοκρασίαν πᾶσι, καὶ πᾶσι
 περὶ τὴν θείαν ἐκείνην, καὶ τὴν τῷ
 κοινωνίαν, καὶ πᾶσι τῆς θείας ψυ-
 χῆς, ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἡ πᾶσι τὴν
 Φιλίας ἀγαθὴν δι' ἔργων πρὸς το-
 γων. τέταρτον ὅτι ἐν ἑαυτοῖς πρὸς
 ἄλλο βέλπον, ἔτι ἐν λόγοις λεγό-
 μενον, ἔτι ἐν ὁποιοῦντασι πραγ-
 μάμενον. οἷμαι ὅτι ἐπὶ πάντα τὴν Φι-
 λίας ἀγαθὴν ἐν αὐτῷ περιέχει. διόπερ
 πρὸς πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορείας Φιλίας πλεονεκλήματα, πωρό-
 μεθα τὴν πλὴν περὶ αὐτῆς λέγειν.

& res Prori locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris in-
 super habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniatem,
 cum fama tantum accepisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsum
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitie argumenta sunt: ve-
 rum impensius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolatum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitie
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc veluti
 compendio complexus, plura de
 illa dicere superfedebam.

CAP. XXXIV.

Κ Ε Φ. λδ.

CUm haecenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi sumus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituiamus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quotquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Jonicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata profodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modulos potius compositam esse, quia

ΕΠεί δὲ καὶ ἡγήσασθαι πτωχὸς ἔγωγε 241
 διήλθομιν πρὸς Πυθαγόρα π καὶ
 τῶν Πυθαγορείων· ἴδι δὴ τὸ μετὰ
 τῆν Εἰς τὸς ποταμούς αὐφωγῆσαι
 εἰσθῆναι λέγονται ποιησάμεθα, ὅσοι
 ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς προειρη-
 μένης πίειρας. λέγονται τὸν Πυθαγόρα
 φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκαστος
 παρήγγαλλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
 προσήλθον πρὸς τὸ πινυμέναιον
 πίνων. τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἰδοκίμα-
 ζον. προσήλθον ὃ καὶ ξένοι τῇ Πυ-
 θαγορείᾳ αἰρέσει, καὶ Μιτωσίων Εἰς
 Λακωνίων καὶ Πάριον καὶ Ῥω-
 μαίων. καὶ Μητρόδωρος π, ὁ Θύρ-
 σης, τὸν πατέρα Ἐπιχάρμου, καὶ τὸν
 ἐκείνου διδασκαλίας τὸ πλεονεχ-
 εῖναι τὴν ἰατρικὴν μεμπέγκας, ἐξη-
 γήσας οὗτον τὸν πατέρα λόγους
 πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φησί, τὸν Ἐπι-
 χάρμον, καὶ πρὸς τὰς τῆς Πυθαγό-
 ραν, τὴν Διὰ λέγειν ἀρίστου λαμβά-
 νειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὸν ἀρ-
 μονίαν τὴν Μυσηνικὴν. καὶ τὸ μὲν ἰάδα
 καὶ τὴν Αἰολίδα μεπαρχεῖναι τῆς
 Ἰππὶ χρώματι προσοδίας. Ἀτλή-
 δα ὃ κατὰ κράτος μεπαρχεῖναι
 τὴν χρώματι. * Τὸν δὲ Δωρίον 242
 Διὰ λέγειν ἑναρμόνιον εἶναι, συντι-

¹ Τῆς ἐπὶ χρώματι π.] Intelligit speciem illam Musicæ, quæ Χρωματικὴ dicebatur, & τῇ Εἰσαρμονίᾳ & Διατονικῇ

opponebatur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

ἐπαίμων ἐκ τῶ φωνήεντων γραμμα-
των. τῇ δὲ Δωρεῇ Διόλεκτῳ με-
τυρεῖν τὴν δὲ χαλκίαν καὶ τὴν μύθον.
Νηρέα γὰρ γῆραι Δωρείδα τὴν ὠκε-
ανῆ. τῶν δὲ μνησθέντων γυναικῶν πέν-
τηνδεκάτην ἡλικίαν, ὡς εἶναι καὶ
τὴν Ἀχιλλέως μητέρα. λέγουσιν δὲ
πινὰς Φησι, Διόκαλιον τὴν
Προμηθεύς, καὶ Ὑρρῶς τὴν Ἐπιμη-
θεύς γυναικῶν Δάωρον. τῇ δὲ Ἐλλήνᾳ.
τῇ δὲ Αἰόλον. ἐκ τῆς Βαθυλα-
νίων ἀποθεῖν ἱεροῖς, Ἐλλῆνα γο-
νέειν Διός. τῇ δὲ Δάωρον, καὶ Ἐξῆρον,
καὶ Αἰόλον, αἷς ὑφηγήσειν ἀκολυ-
θῆσαι Ἐωπὸν εἰς Ῥόδον. ὑποτίνας
μοῖν ἐν ἑκτῇ περὶ τῶν χαλκίων, οὐκ
ἐνμαρτὸς δεχόμεναι τὰ ἀνεμῶν πῶς
243 νεώτερος καταμαθεῖν. * Οἱ μολο-
γόμενοι δὲ δι' ἑκατέρων τῶν ἰσχυρῶν
συνάμαρ, πρὸ περὶ στυπνότητων εἶναι
τὴν Διόλεκτον καὶ Δωρείδα. μετὰ δὲ
παύσειν γυναικῶν τὴν Αἰολίδα, λα-
χούσαν δὲ τὴν Αἰόλου τένομα. τε-
τάρτῃ δὲ τὴν Ἰάδα, γυναικῶν δὲ τὴν
Ἰων τὴν Ἐξῆρα. πρὸς τῶν δὲ τῶν
Ἀττιδῶν, περὶ μὲν δὲ τὴν Κρεούσης
τῆς Ἐρεχθίδος, καλεῖται δὲ τῶν τε-
τάρτῃς ὑπερὸν τὴν πρῶτον, καλεῖται
Θρακίαν, καὶ τὴν Ἐρεχθίδος ἀρπυ-
γίαν, αἷς οἱ πλείους τῶν ἰσχυρῶν δο-
το-

ex literis vocalibus constat. De
eiusdem vero antiquitate ipsas
quoque fabulas testari. Nerea
enim uxorem duxisse Dorida,
Oceani filiam : huic autem natas
esse quinquaginta filias ; inter quas
etiam matrem Achillis. Quosdam
autem dicere ait, Dorum ex Pro-
metheo & Pyrrha Epimethei filia
natum ; ex eo Hellenem, ex Hel-
lene Æolum : in sacris vero Ba-
byloniorum monumentis doceri,
ex Jove natum Hellenem ;
cujus filii fuerint Dorus, Xuthus, &
Æolus : hisque narrationibus
ipsum etiam Herodotum accedere.
Quo autem pacto alterutrum ho-
rum sese habeat, in tam vetustis
rebus difficulter recentiores in-
vestigaverint : hoc tamen in con-
fesso est, quod ex utraque recen-
sione conficiatur, Doricam Dia-
lectum omnium antiquissimam
esse : huic proximam Æolicam,
ab Æolo nomen sortitam : tertio
loco sequi Ionicam ab Jone Xu-
thi filio cognominatam : quar-
tam esse Atticam, ita dictam à
filia Creusæ, quæ Erechtei filia
fuit : hancque prioribus recentio-
rem tribus seculis, extitisse, circa
Thracum tempora, & Orithyia
raptum ; uti plures historiæ tra-

* Ἐρεχθίδας] Scribe, Ὀρεχθίδας ; ut ab
aliis scriptoribus vocatur. Erat autem
Orithyia filia Erechthei, & Boteæ uxor ;
de qua vide Herodot. Lib. vii. Cap. 189.
Scholiasten Sophoclis ad Antigon. pag.

254. Edit. Henr. Steph. Scholiasten Apol-
lon. Rhod. ad Lib. i. Argon. vers. 211.
Scholiasten Homeri, ad Odys. E. v. 533.
Heraclitum de Incredibil. cap. 28. Sui-
dam v. Ταμῶν, Ἐρεχθίδας, & alios.

dunt : quin & constat , Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur , quæ diætâ moderatur ; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere , quibus congruum laboris , victusque , & somni modum explorarent : deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet , illi fere primi commentari de ea , atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius , quam qui eos antecesserant , adhibebant : sed unguenta medicata minus probabant : hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur : incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertemur , ille haudquaquam admittebat eos , qui disciplinas cauponantur , quique cuiusvis obvio animas , ut diversorii fores , apertas ostendunt : qui si hac ratione emptores non invenerint , per urbes diffusi , gymnasia conducunt , & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt , quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

φαίνοσι. κερήσας ἢ τῇ Δωρικῇ
Διὰ λέλειψι καὶ τῇ Ορφείᾳ , πρὸς βύ-
προν ὄντα τῶν ποιητῶν. * 3 Τῆς δὲ 244
ιατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτὰς
δοτοδέχεσθαι τὸ Διαιτητικὸν εἶδος ,
καὶ εἶναι ἀκρίβειά τας ἐν τῷ , καὶ
πειράσας πρῶτον μὲν καταμαρτυ-
ρεῖν σημεῖα καὶ συμμετρίας πρὸς τὰ
καὶ σπῖν καὶ ἀναπνοῶς. ἐπειτα πρὸς
αὐτῆς τὴν κατασκευὴν τῆς προσφερο-
μένων χερδὸν πρῶτας ὀπτιχερήσας
τὴν πρᾶγματ' αἰσθάνει καὶ διορίζειν.
αἰσθάνει δὲ καὶ καταπλάσματος
ὀπτιχεῖον ὄν· Πυθαγορεὺς τῶν
ἐμπροσθεν. πρὸς ἢ πρὸς τὴν Φαρμα-
κείαν ἦσαν δοκιμάζον· αὐτῶν δὲ
τῶν πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα
κερήσας· πρὸς δὲ πρὸς τὰς τομὰς καὶ
καύσεις ἦσαν πάντων δοποδέχεσθαι.
κερήσας δὲ καὶ τὴν ἐκ τῶν πρὸς εἶνα
τῶν ἀρρώσεων. * Παρατήσας 245
δὲ λέγοντες ὅτι τὰ μαθήματα
καπηλεύοντες , καὶ τὰς ψυχὰς , ὡς
πανδοχείαι θυρεοῖς , ἀνοίγοντες παν-
τὶ τῷ προσόντι τῷ ἀνθρώπῳ. ἀντὶ
μὴδὲ ὅπως ἀνηγάγει εὐρεθῶσι , αὐ-
τὰς ὀπτιχερῶς εἰς τὰς πόλεις ,
καὶ συλλήβδην ἐργολαβούντας τὰ
γυμνάσια καὶ ὅτι νέες , καὶ μισθὸν τῷ
ἀπαιτῶν πρᾶττοντας. αὐτὸν δὲ

¹ Τῆς δὲ ιατρικῆς — εἶνα τὴν ἀρρώση-
σιν] Hæc omnia ἀντιλεῖν leguntur
etiam supra, Num. 163.

⁴ Τὸς τὰ μαθήματα καπ.] Respexit

ad locum illum Platonis in Protagora ,
pag. 194. G. Ὅτι δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα
ἐργάζονται καὶ τὰς πόλεις , καὶ πωλοῦντες ,
καὶ καπηλεύοντες τὰ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου , &c.

παυσιπικρύνθησαν πολὺ τ' ἀγορεύων,
ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδιδόμοιοι
σεφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν· οἱ
δὲ, ὡς περ Ὁμηροῦ Φησὶ τ' Ἄν-
ταλον, λυπῶνται πειρόντων αὐτῶν
ἐν μίση τ' ἀκασμάτων, μηδὲν ὀπο-
λαύοντες. λέγειν δὲ αὐτὰς οἴμα
καὶ περὶ τῆς μισθῆς διδάσκειν ὅτ'
προσιόντας, ἔς καὶ χείρας τ' ἐρμο-
γλύφων καὶ Ἰππιδιφρέων πυχνιτῶν
ὀστοφαίνεσι. ὅτ' αὖ μὲν γὰρ, ἐκ-
δομὴς πνὸς Ἑρμῶ, ζῆτιν εἰς τὴν
ἀλῆθειαν τ' μορφῆς ξύλον Ἰππιδί-
δειον ὅτ' ἡ προχείρως ἐκ πάσης
φύσεως ἐργάζεσθαι τ' τῆς ἀρετῆς
Ἰππιδίδωσιν. * Προνοεῖν δὲ δεῖν
μᾶλλον λέγεσι φιλοσοφίας, ἢ γο-
νέων Ἑμωργίας. ὅτ' αὖ μὲν γὰρ γο-
νέας Ἑ ὅτ' ἡμωργὸς αἰτίαι εἶναι ἔ-
ξω ἡμᾶς· ὅτ' ἡ φιλοσοφίας καὶ
παιδιδόας, τῆς εὐ ζῆν, καὶ φρονήσεως,
τὴν ὁρθὴν οἰκονομίαν εὐρόντας. ἔτι
δὲ λέγειν ἔτι συγγράφειν ἔτι
ἡξίαι, ὡς πᾶσι τοῖς Ἰππιδιφρέσι κα-
τάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ'
αὐτὸ δὲ τῶν περὶ τὴν διδασκαλίαν λέγει-
ται Πυθαγόρου τὰς αἰτῶν προσφο-
ρῶντας, ὅπως ἀκροατίας ἀπάσης
καθαρῶντας, ἐν ἑξαρημοσυνῇ

corum quæ traduntur, occultuit ;
ut sincere quidem docti sensum
exinde perspicuum ; cæteri vero,
in mediis acroamatibus versantes,
instar Tantalî Homericî, nullum
aliud inde fructum quam dolo-
rem perciperent. A Pythagoreis
etiam dictum puto, quod illi, qui
mercede suam in docendo operam
elocant, deteriores censendi sint
statuariis, atque sellulariis opifi-
cibus : qui enim ad elaborandam
statuam Mercurii operam suam
locat, eum lignum querere huic
formæ recipiendæ aptum : illos
vero quodvis ingenium, ad excul-
penda inde virtutis opera, arri-
pere. Philosophiam porro majori
studio esse prosequendam, quam
parentes & agriculturam : paren-
tes enim & agricolas ad hoc tan-
tum contribuere, ut vivamus ;
philosophos autem atque præ-
ceptores, ut bene vivamus ; utpo-
te qui rectam sapientiæ dispen-
sationem excogitaverunt. Nihil au-
tem ita dici, aut scribi volebant,
ut sensus ejus omnibus obviis sta-
tim pateret : hoc ipsum enim an-
te omnia suos edocuisse Pythago-
ram ferunt, ut ab omni linguæ
incontinentia puri, doctrinas quas

* Ταῖς μὲν γὰρ, ὁ αὐτὸς.] Sic locum
hunc emendavi & distinxî. Ante enim
minus recte legebatur, τὰ μὲν γὰρ ὁ αὐτὸς. τ.
quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
verte, Illos enim, (nempe Hermo-
glyphos) cum quis ipsis Mercurium facien-

dum locavit, querere lignum, &c.
* Ἑξαρημοσυνῇ.] Quid hoc vocis ?
Cum Arcerio & Obrechtio substituo ἑξα-
μυθία, donec melius quid in mentem ve-
nerit.

perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriæ & asymmetriæ rationem indignis hac doctrina evulgavit, tantum in odium incurrisse memorant, ut non tantum communi consortio convictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo, & in alium, quam prius fuerat, hominem commutato, sepulchrum construxerint. Alii Dæmonium etiam iis iratum fuisse ajunt, à quibus res Pythagoræ divulgata sunt: periisse enim in mari impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quæ una est ex quinque figuris, quæ solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de innumerabili & incommensurabili propalavit. Cæterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam & symbolicum docendi modum præfert, ænigmatibus, & griphis, quoad apophtegmatata similis; idque ob ipsam characteris hujus archaismum: prorsus ut & Oracula Divina & Pythica, intellectu explicatuque perquam difficilia iis

Φυλάτῃσιν, ἕς ἂν ἀκροάσονται λόγους. τὴν γὰρ πρῶτην ἐκφάνεται ἡ τῆς συμμετρίας ἔασυμμετρίας φύσιν τοῖς ἀναξίοις μετίχων τῶν λόγων, ἕτω φασι δοποσυγηθῆναι, ὡς μὴ μόνον ἐκ τῶ κοινῆς σωκράτους ἔδωκεν ἐξορᾶσθαι, ἀλλὰ ἡ καὶ τὸν αὐτὸν κατασκοπεύειν, ὡς δὴ τὰ δοποχορμῶν ἐκ τῶ μετ' ἀνθρώπων βίῃ, τὸ ποτὶ ἑτέρω θρονοῦ. * οἱ ὅ φασι ἔτι 247 δαίμονιον νημεσίῃ τοῖς ἐξώφωρα τὰ τῶ Πυθαγόρα ποιησάμενοις. Φθαρῆναι ὅ γὰρ ὡς ἀποβύσονται ἐν θαλάσῃ τὸ δηλοῦνται τὸ εἰσσεγώνως σύσπειν, (τὰ πλὴν δὲ δωδεκάεδρον, ἐν τῷ πέντε λεγομένῳ στρεῶν σχημάτων) οἷς σφαῖρας ἐκλήνεαθ'. ἐνιοὶ δὲ τὸν πρὸς τὸ αἰόλα γὰ καὶ τὴν ἀσυμμετρίας ἐξαιπύοντο, τῷ πρὸ παλαιῶν ἐλεῶν. ἰδιότροπὸς τε μὲν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπεσαι Πυθαγόρα ἀγαθῇ. καὶ αἰνίγμασι ποτὶ καὶ γέλφοις, ὅτι ἐκ τῶν δοποθβεγματων, εἰκοῖα, διὰ τὸ δὲ χαίρειν τῷ χαρᾷ τῶν καλῶν καὶ τῶν κατὰ τὸ ὄντι καὶ πυθαγορεῖα λόγια δύσπαρασκευάστῃ πῶς καὶ δυσερμηνεύεται φαίνεται τοῖς ἐκ πα-

⁷ Καὶ τὸν αὐτὸν κατεσκεύασαν.] Confer Nos supra, ad Cap. xvii.

⁸ Φθαρῆναι ὅ γὰρ ὡς ἀποβύσονται ἐν θαλάσῃ.] Hæc intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: ut discimus ex ipso Jamblico supra, Num. 88.

⁹ Ἐκ τῶν τῶν.] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἐξαιπύοντο: pro quo Arcturius vel αἰσπύοντο, vel αἰσπύοντο, vel αἰσπύοντο, infeliciter legendum conjiciebat. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster supra, Num. 105. & 161.

ῥέγυι χρησμεύοντο. πᾶσι
 αὖ περ καὶ διὰ τὴν ἀποδείξιν λεγο-
 μένων πενήματα ἀν' ὧν ἔχεται
 Πυθαγόρου καὶ τῶν Πυθαγορείων.

Κ Ε Φ. λ ε'.

C A P. XXXV.

NON defuerunt tamen, qui hosce
 Viros oppugnatum irent, qui-
 que contra illos insurgerent. Enim-
 vero apud omnes in confesso est,
 absente Pythagora insidias adver-
 sus eos erupisse: sed quæ tum fuerit
 ejus peregrinatio, de eo non con-
 veniunt: quidam enim ad Pheve-
 cydem Syrium, alii Metapontum
 profectum tradunt. Causæ vero
 insidiarum plures enumerantur.
 Unam earum à factione Cylonia
 repetunt. Erat enim Cylo genere,
 splendore, divitiis, Crotoniata-
 rum facile princeps; cætera vero
 homo durus, violentus, seditio-
 sus, & tyrannico ingenio: isque
 nullum non lapidem moverat, ut
 in Pythagoreorum consortium ad-
 mitteretur; ac postquam Pytha-
 goram ipsum ea de re compell-
 lassæt, ob prædictas causas repul-
 sam passus fuerat. Quo facto,
 ipse cum amicis suis adversus Py-
 thagoram ejusque discipulos acre
 bellum suscepit: fuitque Cylonis,

248 **H**σαν δὲ πᾶς, οἱ προσεπλήμην
 πῆς ἀνδράσι τύποις, καὶ ἐπὶ ἀν-
 ὁμοῦ αὐτοῖς. ὅτι μὲν ἂν ἀπὸ τῆς
 Πυθαγόρου ἐγγύς ἢ ὁμοῦ, πᾶν-
 τος συνομολογῶσι. Διὰ φέρονται δὲ
 πρὸς τὸ τόπον ἀποδημίας· οἱ μὲν πρὸς
 Φερεκύδην τὸν Σύριον, οἱ δὲ πρὸς Με-
 ταπόντιον λέγοντες ἀποδημηκῶσαι
 τὸν Πυθαγόρου. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ὁμο-
 λογίας πλείους λέγονται· μία μὲν
 ὑπὸ τῶν Κυλωνίων λεγομένη ἀν-
 ὁμοῦ, καὶ ἀπὸ λεγομένη. ἡ Κύλων,
 ἀπὸ Κροτωνιάτης, ἥτις μὲν ἐδῆ
 καὶ πλείων πρῶτον τῶν πολιτῶν,
 ἀλλὰ ὅτι καὶ αὐτὴς πρὸς καὶ βίαια καὶ
 ἰσχυρὰ καὶ τυραννικὰ τὸ ἔθος,
 πᾶσι προσεπλήμην τῶν Πυθαγορείων
 πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τῶν Πυθαγορείων
 βίῃ, καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόρου ἢ ἂν προσεβύτην ὡς
 ἀπεδοκιμάσθαι διὰ τὰς προσηρμέ-
 249 νας αἰτίας. * Γενόμενος δὲ τῶν
 πόλεμον ἰσχυρὸν ἤρατο, καὶ αὐτὸς,
 καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ πρὸς Κύλων,

* Κύλων, ἀπὸ Κροτ.] Eandem histo-
 riam, præter Jamblichum nostrum, &
 Porphyrium, narrat etiam Diodorus in
 Excerptis Valefianis. Cæterum, quem

hic Jamblichus Κύλων vocat, is Diogeni
 Laërtio Κύδων dicitur. Vide Menag. ad
 Laërt. Lib. viii. 42.

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiæ proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subiecto, cum ipsis Viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iustæ ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

σπὺς αὐτὸν τι τὸν Πυθαγόραν, καὶ οὗτ' ἐπαίρους. καὶ ἔτω σφοδρὰ τις ἐχθρότης ἔ' ἀκρατῶς ἡ φιλοπρέμια αὐτῶν π' ἔ' Κύλωνος, καὶ τ' μετ' ἐκείνων πταγμῶν, ὥστε διατεῖναι μέχρι τ' πλάττειν Πυθαγορείων. ὁ μὲν ἂν Πυθαγόρας διὰ ταύτην τ' αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ κατ' ἐλάχιστον κατασβεῖναι τ' βίον. οἱ δὲ Κυλώνεοι λογιζόμενοι διετίλυνον σπὺς οὗτ' Πυθαγορείους σπινδάζοντες, καὶ πᾶσι τοῖς ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτη μέχρι πινός ἡ τ' Πυθαγορείων κατακαρσάδια, καὶ ἡ τ' πλείων αὐτῶν βέλῃσις, ὥστε ὥσ' ἐκείνων οἰκονομῆσαι βέλεσθαι περὶ τὰς πολιτείας, τέλος δὲ εἰς πσῶτον ἐπεβλάδυσεν πῖς ἀνδράσιν, ὥστε ἐν τῇ Μίλωνος οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συνεδρόντων Πυθαγορείων, καὶ βελόμοιων περὶ πλεμικῶν πραγμάτων, ὑφάψαντες τ' οἰκίαν, κατέκαυσαν οὗτ' ἀνδρας, ³ πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ Λύσιδου. ἔπειτα γὰρ πλείωται ὄντες, καὶ εὐρώσονται, ⁴ διέξεναι-

σονται ἔξω πως. * Γενομένων τ' τέττα, καὶ λόγον εἰδέναι ποιησιμῶν τῶν 250

² Μίλωνος] Prior Edit. habet Μύλωνος; at codex MS. Κύλωνος: pro quo Μίλωνος, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menag. ad Lært. viii. 39.

³ Πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ Λύσιδου.] Vide Menagium, dicto loco.

⁴ Διεξεναισονται] Arcerius imperite, foris concissi & obruncati perierunt. Tu verte, fuga elapsi sunt: vel, ut Obrechtus, foras se proripuerunt. Hesychius,

Διεκπίσονται, διεκδράσονται. Sic enim apud eum scribendum est, pro Διεκπίσονται, διεκτρώσονται. Apud Suidam quoque in serie sua Διεκπίσονται scribendum est, pro Διεκπίσονται. Uti autem διεκπίσονται significat, cursu se ex aliquo loco proripere; ita εἰσπείναι, cursu vel saltu se aliquo inferre. Vide Hesychium, v. Εἰσπείναι.

πολλῶν περὶ τῶν συμβάντων παύσας,
 ἐπαύσατο δὲ Πημελείας οἱ Πυθα-
 γόρειοι. συνέβη δὲ τῷ τῷ δὲ ἀμφοτί-
 ρας τὰς αἰτίας, ἀφ' ἧς τὴν ὀλιγω-
 ρίαν τῶν πόλεων, (τὴν πάντα γὰρ
 καὶ τηλικύτην γυμνασίαν πάσης ἐδε-
 μίαν Πητροφίλῳ ἐπιήσαστο) ἀφ' ἧς
 τε δὲ ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικωτάτων
 ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περὶ σφέντων,
 ἀμφοτέρων Ταραντίνων ἑνῶν, ὁ
 μὲν Ἀρχίππῳ ἀνεχώρησεν εἰς Τά-
 ραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας δὲ ἑλι-
 γωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοπον-
 νησιακῇ. ἐπειτα εἰς Θήβας ὁ με-
 τωκίσας, ἀπεδῆς πινὸς γυμνασίου.
 ἔπειτα ἐξήλυτο Ἐπαμινώδας ἀκροα-
 τῆς, καὶ πατήρα τὴν Λύσιν ἐκάλεσεν.
 ὧδε καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ
 λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν δὲ
 Ἰταλίας, πλὴν Ἀρχύτα δὲ Τα-
 ραντίνου. * Ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ
 251 Ῥήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλή-
 λων. ἡ προσιόντων δὲ τῶν χρόνων,
 καὶ τῶν πολιτικῶν ὅτι τὸ χεῖ-
 ρον προβαίνοντων ἦσαν δὲ οἱ ἀπο-
 δαίονταί τε, φαίντων, καὶ Ἐχι-
 κράτης, καὶ Πολύμνωτος, καὶ Διοκλῆς, Φλάσιος. Ξενοφίλῳ δὲ
 Χαλκιδέως, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν ἐν τῇ ἐξ
 ὁρχῆς ἡν καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπόμενης τῆς αἰρέσεως· ὥς

ἡ Πόλιον] Sic recte MS. pro πολίμνω.

ἡ Μετωκίσας] Menag. ad Lært. viii.

7. legit, μετωκίσας: quod probō.

ἡ Προσιόντων δὲ τῶν χρόνων, καὶ τῶν πολι-
 τικῶν ὅτι τὸ χεῖρον προβαίνοντων] Hæc verba

niveret, Pythagorei omnem Reip.
 gerendæ curam abjecerunt: idque
 ob duplicem potissimum causam:
 tum quod cives tantæ calamitatis
 nullam rationem habuissent; tum
 quod ii interiissent, qui ad publi-
 cas res administrandas maxime
 fuerant idonei. Illi autem, qui è
 periculo salvi evaserant, ambo
 Tarentini erant: & Archippus qui-
 dem in patriam rediit; Lysis vero
 neglectum sui perosus, in Græ-
 ciam solvit, & in Achaja Pelo-
 ponnesi commoratus est: unde,
 incertum quo adspirante favore,
 Thebas commigravit; ibique Epa-
 minondam auditorem habuit, à
 quo & parens salutatus est; ac tan-
 dem ibidem mortem obiit. Reli-
 qui Pythagorei, præter Archytam
 Tarentinum, Italia excefferunt, &
 Rhegium confluentes, ibi una com-
 morati sunt. Erant autem præcipui
 eorum Phanto, Echecrates, Po-
 lymnastus, Diocles, Phylasii; &
 Xenophilus Chalcidensis è Thra-
 cia. Temporis autem progressu,
 cum Rerump. administratio in de-
 terius vergeret; in pristinis nihi-
 lominus institutis studiisque persti-

seriem orationis omnino interrumpunt,
 nec locum hic habere possunt; quæ pro-
 inde Obrechtus rectius collocat post illa,
 quæ paulo post sequuntur, τὴν δὲ Θρά-
 κης Χαλκιδέων.

terunt, donec, deficiente Secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem, cætera quidem consentit: sed quod ad peregrinationem Pythagoræ attinet, tradit, insidias hæcse structas esse, cum ille Deli moraretur: quo se ad præceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta perfolvit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eieceraut, columnaue sepulchrali notaverant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; cæteros Italici lapidibus obrutos, insepultos abjecerunt. Eodem tempore, una cum viris doctrinæ peritis, ipsa quoque doctrina intercidit; utpote in pectoribus ipsorum, veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura & inextricabilia apud externos oretenus permanferunt; paucis duntaxat exceptis, quæ, exilis rari- que igniculi instar, quibusdam inhæserunt; qui, quod abessent, ali-

εὐφρῶς ὃ ἡ Φανώδησεν. ταῦτα μὲν ἂν Ἀριστοξένῳ διηγήται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα σωομολογεῖ τέχνης· ὡς δὲ τὸ διποθημίαν τῷ Πυθαγόρῃ Φησὶ γαρονέλαι τὸ Ἰππικῶν τῶν πρώτων. * 9 Ὡς γὰρ Φερε- 252 κύδων τὸ Σύρρον, διδάσκαλον αὐτῶν ἡμέτερον, εἰς Δῆλον ἐπερδύη, νοσοκομήσων αὐτὸν, περὶ τῇ ἡμέτρῳ τῷ ἰσομετρῷ τὸ Φθιμελάσας παῖδα, καὶ κηδύσων· τότε δὲ ἂν οἱ ἀπογνωδέντες ὑπὸ αὐτῶν καὶ ἐπιλιτδύντες ἐπίθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐπέσθον· αὐτοὶ τὲ ὑπὸ τῷ ἰππικῶν κατελδύθησαν ὅππὶ τέττω, καὶ ἐξέρρηφον αὐτοὺς. τότε δὲ ἂν συνεπιλιπῶν συνέβαινε πᾶσι Ἰππικῶν πῶς Ἰππικῶν, αἱ δὲ ἄρρητον ὑπὸ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐρήθροις ἀφρυλαχθεῖσαι μέχρη τότε· πᾶσι δὲ δυοσύνεται μόνον καὶ ἀδιάρηκτα 10 ὡς δὲ τοῖς ἐξῶ ἀφρημονδύεται συνέβη· 11 πᾶσι ἐλίγων πάντων, ὅσα πινεῖς ἐν ἀλλοδη-

* Εὐφρῶς] Ex MS. pro ὡφρῶς.

9 Ὡς γὰρ Φερεκύδων τὸν Σύρρον. — καὶ κηδύσων] Hæc leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 251. Confer etiam Notitium supra, Num. 184.

10 Ἀδιάρηκτα] Sic sensu exigente descripsi pro ἀφρημονδύεται, quod prior Edit. habet. Ἀδιάρηκτα autem sunt ea, quæ non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: a ἀφρημονδύεται. Sic Noster supra Num. 105, in-

quit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, ἢ καὶ πᾶσι αὐτοῖς ἀφρημονδύεται: nisi quis ea explicaverit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐπιστῶν τὸν συνέβαινε τῶν ἀφρημονδύεται. Sed quid lucernam in meridie accendo, & facilia ἀφρημονδύεται?

11 Πᾶσι ἐλίγων πάντων, ὅσα πινεῖς ἐν ἀλλοδη. τότε τυχόντες διασωσόμεθα. — ἐπιστῶν τῶν ἐπιστῶν] Hæc omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 57. 58.

μίας τῆς τυχόντες διέσωσαν ζώοντα
 253 π. * καὶ ἐπὶ γὰρ μονωθέντες, καὶ
 ἐπὶ τῷ συμβάντι καὶ μετρώως ἀντι-
 μέσαντες, διασάρξαν μὲν ἄλλα
 ἀλλὰ καὶ, καὶ ἐκείτοι κρινόμενοι ἀν-
 θρώπων πρὸς λόγον τοῦ παρὰ πᾶσι
 ἡμῶν· μονάζοντες δὲ ἐν ταῖς ἐρη-
 μίαις, ὅπως αὖν τύχη, καὶ κατὰ
 κλῆσιν τὰ πολλὰ, τὴν αὐτὴν ἐαυ-
 τῷ ἑκάστῳ συνίσταν ἀντὶ πάντων
 ἡσυχίαν. διδουλαβόμενοι δὲ, μὴ
 παντοῦ ἐξ ἀνθρώπων ¹² ἀπό-
 ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
 θεοῖς αὐτοὶ ἀξίᾳ τῶν ἀπὸ χράνων),
 διολέσαντες ἀρδύν τὸ τηλικῶτον
 αὐτῶν ὄφρον, ὑπομήματα πρὸς
 κεφαλαιώδη ἐς σύμβολα συνταξά-
 μενοι, τὰ πρὸς τῶν περὶ τῶν συγ-
 γράμματα, καὶ ὧν διεμένοντες,
 συναλίσσαντες κατὰ τὴν ἑκάστην, καὶ
 ἐπὶ γὰρ πλεονῶν, ἡπισκῆψαν-
 τες τοῖς, ἢ θυγατέρας, ἢ γυναιξί,
 μηδὲν δίδοναι τῷ ἐκτὸς τῆς οἰκίας.
 αἱ δὲ μέχρι παμπόλης χρόνος τῶν
 διετήρησαν, ἐκ ἀξιοδοχῆς τῇ αὐτῇ
 πᾶσι ἐπὶ τῶν ¹³ ἡπιστάμενοι
 254 τοῖς ἡπισταμένοις. * Ἐπὶ δὲ ἐς Ἀπολ-
 λωνίῳ περὶ τῶν αὐτῶν ἐστὶν ὅπως
 ἀξιοφώνῃ, πολλὰ δὲ ἐς προσήγοι τῶν
 μὴ εἰρημίων περὶ τέτων. φερέ δὲ
 καὶ τῶν τέτων ὡς ἀξιοφώνῃ διηγήσιν

bique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manerant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, & tristi suorum casu profligati animoque dejecti, in diversas orbis partes dispersi sunt; cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare sustinentes. Solitaria enim vitam, ubicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque vivere contenti, domi suæ se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiæ nomen aboleretur; neve ipsi Deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sine- rent interire; summa quædam doctrinæ capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, & quæ cuique memoria suppeditabat, in unum redacta, reliquerunt; morituriq; filiis, filiabus, & uxoribus, in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; idque diu etiam deinceps observatum est; posteris idem iussum in successores transmittentibus. Porro cum Apollonius circa hæc ipsa alicubi dissentiat, multaque etiam cæteris indicta adjiciat, illius quoque narrationem de infi-

¹² Ἀπολλωνίῳ] Vox hæc in priore Edit. deest, quam ex MS. revocavi. Porphyrius tamen rectius habet, ἀπολλωνίῳ.

¹³ Ἐπιστάμενοι τοῖς ἐπισταμένοις] Porphyrius melius, ἀξιοφώνῃ τοῖς ἀξιοφώνοις.

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibuscumque, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verum enimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

πεὶ τὸ ὅτι οὐτὶς Πυθαγόρειους ὀπι-
 βελῆς. λέγει πίνω, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
 παρηκολούθη μὲν εὐθὺς ἐκ παίδων ὁ
 Φθὶν¹⁵ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἄνθρωποι, μέχρη μὲν διελέγαντο
 πᾶσι τοῖς προσεῖσι, Πυθαγόραν
 ἠδὲως εἶχον. ἐπεὶ ὅ μόνους ἐνετύγ-
 χανε τοῖς μαθηταῖς, ἡλαττήρ. καὶ
 τὰ μὲν ἐξώθεν ἤκοντο¹⁶ συνεχώρων
 ἡττιᾶσθαι. τοῖς ὅ ἐγχαωροῖς πλείον
 φέρεσθαι δοκῶσιν ἡχθόντο, καὶ καθ'
 αὐτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι τὴν
 σωφροδον. ἐπειτα καὶ τὴν νεανίσκων ὄν-
 των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 τοῖς ὑσίοις προσέχοντων, συνέβαινε
 προαγωγὴς τῇ ἡλικίᾳ μὴ μόνον αὐ-
 τὰς ἐν τοῖς ἰδίοις οἰκίαις πρῶτῶν,
 ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν οἰκονομῶν. με-
 γάλῳ μὲν ἑταιρείᾳ ¹⁷ συναρμο-
 χόσιν, (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
 σίας) μικρὸν δὲ μέρ¹⁸ τῇ πόλει
 ὄντι, τοῖς οὖν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν,
 καὶ ὅτι τῇ δόξῃ ἐκείνοις πολι-
 τικοῦσιν. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέχρη ²⁵⁵
 μὲν ἔν τῳ ὑπαρχέσθαι χώρῳ
 ἐκείνῳ, καὶ Πυθαγόρας ἐπιδήμῳ,
 διέμενεν ἢ μὴ τὸν συνοικισμὸν κα-
 χρονομίᾳ κατέσχευε, δυσπρεπε-
 ς

¹⁴ Εἰ κείνοις.] An potius ἐκείνῳ, ut referatur ad Pythagoram.

¹⁵ Συναρμοχόσιν — μικρὸν ὅ μέρ¹⁸ τῇ πόλει ὄντι, τοῖς οὖν.] Constructio hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituitur, scribendum erit, συναρμοχό-
 τες, — μικρὸν ὅ μέρ¹⁸ τῇ πόλει ὄν-
 τιν, τῶν — πολιτικοῦσιν. Dativi
 enim illi non habent, quo referantur.

μῆνη, καὶ ζητῆσαι καιρὸν εὐραδαί
ματτοβολῆς. ἐπεὶ δὲ Σύβαριν ἐχει-
ρώσαντο, καὶ κενὸν ἀπήλθε, καὶ
πλὴν δορύκλιτον ¹⁶ διακρίσαντο μὴ
κατακληραχθῆναι καὶ πλὴν Πυ-
θαγορείων τῶν πολλῶν, ἐξέρραγη τὸ
σιωπῆμον μῖσθον, καὶ διέστη
παρὰ αὐτὰς τὸ πλῆθος. ἡγεμό-
νες δὲ ἐγένοντο τῆς διαφορᾶς οἱ
ταῖς συγγενείαις καὶ ταῖς οικειότη-
σιν ἐγγύτατα καθεστηκότες τῶν Πυ-
θαγορείων αἵπρον δὲ ἦν, ὅτι πᾶ μὲν
πολλὰ αὐτὰς ἐλύπη τῶν πρῶτων
μυθῶν, ὥσπερ ἔστιν ἡ τυχόντας,
ἐφ' ὅσον ¹⁷ ἰδρασμόν ἔχει παρὰ τῶν
ἄλλων. ἐν δὲ πῶς μεγίστους κατὰ αὐ-
τῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὰ ἀτιμίαν.
ὅτι ¹⁸ μὲν γὰρ τῶ μηδεὶα τῶν Πυ-
θαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν,
ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅπῃ βέλοιντο
δηλώσαι, καλεῖν αὐτὸν ἦσαν. ἐπεὶ
δὲ ἐπελάττησεν, ἐκείνον δὲ ἄνδρα
καλεῖται ¹⁹ Ὀμηρὸν ἀποφαίνεσθαι
Εὐμαίον ὡς Ὀδυσσεὺς μεμνή-
μενον.

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ζῶντα, καὶ ἔ-
παρεόντ' ὀνομάζειν

¹⁶ Διακρίσαντο] Sensus gratia lego,
διακρίσαντο: i. e. palam decreverunt, vel
constituerunt.

¹⁷ Ἰδρασμός] Ex MS. pro ἰδῆς μὲν:
quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶ μηδεὶα τ.] Est oratio
ἀποκρίσιμος. Deest enim in sequentibus
ἀποκρίσις, quæ prioribus his respondeat.

rerum novandarum occasio quæ-
reretur. Sybari deinde capta, &
Pythagora aliorum profecto, ager
bello partus non est ex voluntate
plebis inter novos colonos forte
divisus: unde in Pythagoreos oc-
cultatum hucusque odium erupit,
populusque discessionem ab eis fe-
cit. Duces autem seditionis fue-
re, qui Pythagoreos sanguinis &
cognitionis necessitudine proxime
contingebant. Causæ erant, quod
multa ex iis, quæ Pythagorei fa-
ciebant, cognatos eorum ac simul
promiscuam plebem offendeabant;
utpote quæ comparata cum alio-
rum moribus, singulare aliquid in
se haberent: unde & præcipuas
eorum actiones cæteri in suam uni-
ce contumeliam interpretabantur.
Nemo enim Pythagoreorum erat,
qui suo nomine præceptorem ap-
pellaret; sed quamdiu in vivis fuit,
Divinum; postquam vero obiisset,
Virum Illum, nominabant: quem-
admodum Homerus Eumæum,
cum Ulyssis mentionem facere vel-
let, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit,
nomine sueto*

Fieri autem interdum solet, ut Scripto-
res, qui longis utuntur periodis (ex quo-
rum numero est Jamblichus noster) prio-
rum nonnunquam obliviscantur, & sic
orationem ἀνωγεινὴν relinquant.

¹⁹ Ὀμηρὸς] *Odyss.* x. ubi tamen in
versu secundo pro *Ἰδῆς* legitur *Ἰδῆς*.

Appellare : etenim me cura & amore fovebat.

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum ē lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago inculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinerent ab huiusmodi annulo; ne forte ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis ē Secta illa iussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, didicorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecturi sunt, cum bonis faustisque ominibus oram solverent. Talia, ut mo-

Αἰδέομαι· ὡς γὰρ μὴ ἐφίλη & κήδετο λίλυ.

* Ομοιοτρόπως ἢ μηδ' ἐκ τ' κλί- 256
νης αἰνέσονται ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον
αἰνέχων· μηδὲ δακτύλιον ἔχοντες
θεῶν σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τ' μὲν
ὡδρατρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσέ-
ξων· τὸν ἢ μὴ περὶ τήδεα, φυ-
λαττομένων, μὴ προσεγγέωσιν
πρὸς ἐκφορὰν, ἢ πνα τόπον ἢ κα-
θαρὸν. ὁμοίως ἢ μηδ' ²⁰ ἀπροεξ-
λάττον, μηδ' ἀνυπαδύτων μηδὲν
πιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρά-
ζειν, τὴν πρᾶκτεον· εἰς δὲ τ' νύκτα
ἀναλογίζεσθαι, τὴν διακρίνασιν, ἅμα
τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τ' μηνίμην γυμνα-
ζομένων. ὡδρατρεῖσθαι δ', εἰ τις
τ' κοινωνῶντων τ' διατρεῖσθαι ἀπα-
τήσιν κελύσειεν εἰς πνα τόπον,
ἐν ²¹ ἐκείνῳ περιμένειν, ἕως ἔλθοι,
δὲ ἡμέρας ἔν νύκτας· πάλιν ἐν τῇ-
τῷ τῶν Πυθαγορείων σωεθίζοντων
μεινῆσθαι τὸ ῥηθὲν, καὶ μηδὲν οἰκῇ
λέγειν. * Ὅπως δ' ἀχρεῖ τῆς π- 257
λάτῃς εἶναι τι προσεπεγμῶν· καὶ
κατὰ τ' ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὡς περ ἐν
ταῖς ²² ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ
τῆς εὐφημίας, ²³ ἥνπερ ἐπιδύντο
διωθευμένους πλὴν ἀνδρείων. πρὸ μὲν

²⁰ Ἀποστέλλων] Sic rectius MS. quam prior Edit. quæ habet, ἀποστέλλων.

²¹ Ἐν ἐκείνῳ περιμ.] Historia, huc pertinens, narratur supra, Num. 185.

²² Ἀναγωγαῖς] Sic recte MS. pro ἀνα-

γωγαῖς. Ἀναγωγή autem hic est, exitus ē portu, cum nempe nave soluta in altum provehimur.

²³ ἥνπερ ἐπιδύντο διωθευμένους τὴν ἀνδρείαν] Est locus obscurus & corruptus:

ποιῶντα, καθάπερ προῖπον, ὅππῃ
ποῦντων ἐλύπη καὶ νῶς ἀπαντῶς, ἐφ'
ὅσον ²⁴ ἔωσαν ἰδιόζοντες ἐν αὐτοῖς
ὅσῳ συμπεπαιδευμένους. ὅππῃ δὲ
τῷ, μόνοις πῖς Πυθαγορείοις πλὴν
δεξιᾶν ἐμβάλλειν, ἐπὶ τῷ ᾧ μηδενὶ
τῶν οἰκειῶν, πλὴν τῶν γονέων, καὶ
τῷ πᾶσι βίας ἀλλήλων μὲν παρέχεν
κρίσις, πρὸς ἐκείνους δὲ ἐξηλλο-
τριωδίας, χαλεπώτερον ἐφερον
οἱ συγγενεῖς. δέχοντων δὲ τῶν
τῆς ἀφαιρέσεως, ἐπιμῶς αἱ λοιπὴ
προσέπιπτον εἰς τὸ ἔχθραν. καὶ λε-
γόντων ἐξ αὐτῶν τῶν γονέων ἰππῶς
καὶ Διοδώρου καὶ Θεάγου ἐπὶ τῷ
πρωτῷ κοινωνεῖν τῷ δέχῃ καὶ τῷ ἐκ-
κλησίᾳ, καὶ διδόναι πᾶσι εὐθυίας
ὅσῳ ἀρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λα-
χῶσιν. ἐναντιομενῶν δὲ τῷ Πυθα-
γορείῳ Ἀλκιμάχῃ καὶ Διμάχῃ καὶ
Μέτων ²⁵ καὶ Δημοκλήδῃ, ²⁵ καὶ
ἀφαιρούντων τὸ πάτριον πολιτείας

do dictum est, tantum communi-
ter omnibus doloris afferebant,
quantum utilitatis iis, qui seorsim
sub uno doctore profecerant. In-
primis autem ægre habebat cognat-
os Pythagoreorum, quod cum
solis Pythagoreis dexteras jube-
bantur Pythagorei jungere; cum
nemine vero consanguineorum,
exceptis parentibus: item quod
communes inter se opes haberent;
exclusi ab hoc consortio cognat-
is; perinde ac si peregrini essent.
Hi itaque rebus istis commoti,
seditionis initium fecerunt; reliqui
autem prompte in hostile odium
prolapsi sunt. Cumque ex iisdem
cognatis Hippasus, Diodorus, &
Theages contenderent, omnes pro-
miscue cives magistratuum comi-
tiorumque participes fieri, quique
magistratus gessissent, apud eos,
qui ex omni multitudine sorte lecti
essent, rationem reddere debere:
contra autem niterentur à Pytha-
goreis Alcimachus, Dimachus,

Meton, & Democedes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

in quo vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani pro ἀνδρείῳ rescribendum
censebat, ἀνδρείῳ: sed quo sensu? Fel-
icius Obrechtus, qui locum hunc sic leg-
git, ὥστε ἰσοῦστοι εἰ διαδύμηναι τὸ Ἀνδρείῳ.
Certe ἀνδρείῳ ab imperitis librariis muta-
tum quoque fuit in ἀνδρείῳ, apud Hesy-
chium v. Ἀνταποδοῖς: ut pater vel ex
ipso Hesychio v. Ἐνδίδει; qui locus cum
priorē conferendus est. Quod autem ad
rem ipsam adinet; solebant navigaturi
præcipue εὐχόμεναι, sive votis & verbis
bene ominatis felicem a Diis reditum ex-

petere: idque eo diligentius, quo magis
navigatio aliqua erat periculosa, & mare
turbidum. Tale autem habebatur mare
Adrianum, sive Adria, ut vel ex Hora-
tio patet, qui nunc, *Fretis acrior Adrie*;
nunc, *Improbo iracundior Adria*; & ali-
bi, *Dux inquieti turbidus Adria*, dixit.

²⁴ ἔωσαν] Cum Obrechtō lego, ὥση-
ται: ab ὄσημι, juvo, posum.

²⁵ Καὶ ἀφαιρούντων πλὴν πατρ. πολ. καὶ
ἀφελ.] Lego, καὶ ἀφαιρούντων πλὴν πα-
τρίοι πολιτείας ἀφαιρούν.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque convocata multitudinis concione, Cylon, & Ninon è rhetoribus; quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur; divisus inter se orationibus, Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quæ in literas redacta servabat, ea potissimum arripuerat, quæ criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribæque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio ejus erat, *Sermo Sacer*: character operis iste: Amicos Deorum instar colendos; reliquos ut bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagoræ nomine verbis inclusisse ejus sectatores, canentes:

Discipulos equidem maculabat honore Deorum;

At reliquos habuit illo numero locove.

Laudem cum primis mereri Homerum, quod pastorem populi nominaverit. Cum enim dominationi

μὴ καταλύειν ἐκρέτησαν οἱ τῷ πλήθι σωηγοῦντες. * Μετὰ δὲ 258
παύτῃ 26 στωιέντων τῷ πολλῶν, διελουδοῖς τὰς δημογραφίας, κατηγόρην αὐτῶν ἐκ τῶν ῥητόρων Κύλων ἐ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶν εὐπρόνων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. πλείων δὲ λόγων μακροτέρων ὡς τὰ Κύλων ῥηθέντων, ἐπήγνεν ἐπεὶ, προσωσιγμῶν μὲν ἐξητακέναι τῶν Πυθαγορείων ἀπόρρητα, ὡς πλακῆς ἣ καὶ γεγραφώς ἐξ ὧν μάλισται αὐτὰς ἡμελλε διαβάλλειν, καὶ δὲ τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγιγνώσκειν. * Ἦν ἣ αὐτῷ 259
ὑπὸ γεγραφή μὲν, λόγῳ ἱερῷ. ὁ ἣ τύπῳ τοιαύτῳ τῶν γεγραμμένων τὰς φίλως, ὡς περὶ οὗτοῦ θεῶς σέβασθαι. οὗτοῦ ἣ ἄλλως ὡς περὶ τῆς ἑλίας χειρᾶς. πλὴν αὐτῷ παύτῃ γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρα μεμνημένος ἐν μέτρῳ οὗτοῦ μαθητὰς λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπαίρους ἦγον ἴσον μακάρεσσι θεοῖσι.

Τὰς δὲ ἄλλας ἡγαῖτ' ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀριθμῷ.

* Τὸν Ὀμηρον μάλισται ἐπαινεῖν, ἐν 260
οἷς εἶρηκε, ποιητὰ λαῶν. ἐμφανίσκειν γὰρ βροσκήματα οὗτοῦ ἄλλως

* Στωιέντων τῷ πολλῶν.] In prior Edit. locus hic corrupte sic legitur, στωιέντων τῷ πολλῶν, διελουδοῖς τὰς δημογραφίας, κατηγόρην αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

wellum in Exercitat. de Pythagoræ aetate, pag. 111. qui locum hunc ita; ut eum hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ὄντας, ὀλιγοπραγὸν ὄντα. 27 Τοῖς ἀτάμοις πολεμοῖν, ὡς δόχητοῖς γαστροῖς ἔκκληρα, καὶ ἔκκαθίσταται τὰς λαχίνους ὅππῃ τὰς ὀπμιελείας.

27 Τοῖς ἀτάμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κυάμοις, i. e. fabis. Fabis enim Græci olim in sortitionibus uti solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam & Hefychium, v. Διάφραγμα, v. Κυάμοισι, & v. Κυάμοισι. Huc etiam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelit. pag. 132. Οἱ Πυθαγόριοι δὲ ἀνιγκμάτω πα τῆς φιλοσοφίας ἐμύθησαν δόγμα. περιδίδωσι δὲ μὴ ἀκῶν καὶ τῶ τοῦ ἀνιγκμα. Κυάμοις μὲν ἰδίῳ. τυτῆσι, μὴ προδιδόντες τὸ δι. κμοῖσι δὲ ἀποδοκῆσαι χεῖρας. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι παλαιὸν δικαστὴν ἀπὸ ψήφου κυάμοις ἐχρῶντο ὡς κρινέουσι ἐπὶ τῆς δικασθῆαι. Pythagorei per enigmata discabant Philosophiæ dogmata. Tradebatur vero inter alia & hoc enigma: Fabas non edere. Id est, ad jus prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in judiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κυάμοι ἀπὸ χροῦ. ὅτι ἔστι πολυτέλειαι. κυάμοισι γὰρ ἡτοῖς ἐμπροσθεν αἱ ψήφοι, οἱ δὲ πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν δόχαις. Fabis abstinentum. [Per id Pythagorei significabant] abstinentum esse Republicam. Olim enim suffragia per fabas ferebantur in creandis magistratibus. Sed de sensu Symboli huius non assentior Plutarcho. Plurimi enim Pythagoreorum olim Rempubl. tractarunt: imo præcipui ex veteribus Legislatoribus in Magna Græcia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prorsus abstinentum esse censuerint. Electionem tantum magistratuum, quæ fiebat per fabas, sive per sortem, improbant; quippe indignos sæpe hac ratione Reip. præfeci censerent. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egrege

paucorum faveret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegit. Cum fabis bellum gerendum esse; tanquam sortitionis patronis: quia per illas Reip. administrationem fortientes consequuntur.

hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis & Ethicis editus a Thom. Galeo) Dissert. v. pag. 728. Λίγοντι δὲ τοῖς τῶν διακροσίων, ὡς καὶ τοῖς δόχαις ἀπὸ κλάμω γινώσκ, ἡλίβληται ταῦτα τομίζοντες, &c. At quidam oratores populares ajunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λίγοντι δὲ, ἀρᾶν ἡμεῖς καὶ διακροσίων. χροῖται ἐπὶ ἡμεῖς τομίζω διακροσίων. ἐπὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς πόλεσι μισοῦμεν ἄλλοις, οἱ αὖτε τῆς ὁ ΚΥΑΜΟΣ, ἀπλῶς τὸ δόγμα. ἀπὸ καὶ τὸ δόγμα αὐτῶν ὁρᾶνται ἀρῆσαι πάντας τοὺς ἰσχυροὺς αὐτῶν, &c. At rem bonam & populam esse clamant: (scil. sorte magistratus creari.) Sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in civitatibus, populo inimici: in quos si FABAM inciderit, plebem perdet. Enimvero oportet ut populus ipse prospiciens, sibi benevolos omnes eligat, &c. Cæterum, cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte, lib. 1. Αἰσχρολογίαι.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρὸν εἶναι τὸν μὲν τῆς πόλεως ἀρχόντα ἀπὸ ΚΥΑΜΟΥ καλεῖσθαι, καὶ ἑστῆναι ἢ μηδὲν θέλει πεχεῖσθαι ΚΥΑΜΕΙΤΩ, καὶ δὲ τίς ἐστι, καὶ αὐλῆται, &c. Stultorum esse, magistratus civitatis per FABAM constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicine, &c. Hinc satis apparet, quis sit verus loci huius apud Jamblichum sensus: neque ullo modo dubitandum est, quin pro ἀτάμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu caelestibus verterat, scribendum sit κυάμοις. Addo, τὸ πολεμοῖν τοῖς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Jamblichum, quo apud Plutarch. in Απορητῶν. pag. 192. C. τοῖς πολυπραγμοῖς ἐπολεμῶν; &c

Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere; præstare, unum diem tantum, quam per totam vitam bovem esse. Laudanda quidem aliorum instituta; suis vero placitis omnino inhaerendum. Præterea Ninon philosophiam illorum: conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum revocarent, quod in concionem venturi nunquam fuissent, si Pythagorei mille virorum consessui consilium suum approbassent: propterea æquum non esse, ut illis dicendi potestas concedatur, qui pro virili sua, alios, ne auderentur, prohibuissent: quin itaque potius dextram à Pythagoreis rejectam, iisdem infectam haberent, cum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent, se triginta myriadum apud flumen Tetraenta victores, à millesima illorum parte, in ipsa urbe per factionem opprimi. Ut paucis absolvam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, ut paucis

Τυραννίδου ὀρέσασθαι. ὁ δὲ μα-
λὺν ἔ, κρεῖττον οὐκ αἰσίου καὶ χυ-
δαί μίας ἡμέρας πῶρον. ἢ πάντων
τῶν αἰώνων βίον. ὑποκρίνεται πρὸς τὸ ἄλλοτε-
νόμιμα. κελύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς
ὑπὸ αὐτῶν ἔγνωσμένοις. κατὰ πᾶσιν
τῇ φιλοσοφίᾳ αὐτῶν συμμοσίου
ἀπὸ φανερῶν. ἢ πολλῶν, καὶ περὶ αὐ-
τῶν μὴδὲ τὸ φανερὸν ἀνέχουσιν συμ-
μοσίου καὶ πᾶσι, ἀλλὰ ἐν θυμῷ καὶ δό-
ξει. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἀνὴρ σωτήρ ἐστι
τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὗτος Χιλιέ-
κτιστος ὁνομαζόμενος καὶ συμμο-
σίου. ὡς πῶς καὶ τὸ ἐκείνων δυνά-
μει κατελυμένοις τῶν ἄλλων αἰώνων,
καὶ προσηλὺς ἐστὶν αὐτοῖς λέγειν, ἀλλὰ
τῶν δεξιῶν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποδοδεύει-
μασιν. ἵνα πολέμιον ἐκείνοις ἔχον,
ὅταν πᾶς γνώμας χειροστανῇσιν, καὶ
τῶν ψήφων λάβωσιν. αἰσχρὸν οὐκ
νομίζοντες, ²⁸ τῶν τετρακόντων μυ-
ριάδων πρὸς τὸν ²⁹ τετρακόντα πε-
ταμὸν πεντηκοντάρους, ὑπὸ δὲ χι-
λιασὶ μίρυσ ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πό-
λει φανερῶς κατεστρατομένης.
* Τὸ δὲ ἄλλοι ἄνω τῇ ἀποβολῇ ὄντι. ²⁶
ἀκρόντας ἐξηγέμενοι, ὡς μετ'

apud eundem in *Quest. Roman.* pag. 285.
καὶ οὗτοι δὲ πάντων μάλιστα τὸ ζῶν ἐκκλησία;
δε *de Orac. Pyth.* pag. 401. τῇ μύρῃ πολέ-
μῳ. Illis enim omnibus in locis τὸ πο-
λεμῶν simpliciter significat, inimicum esse,
vel odio prosequi, vel adversari; uti de
hoc loco apud Jamblichum.

²⁴ Τῶν τετρακόντων μυρ.] Intelligit victo-

riam, quam Crotoniarum à Sybaritis repor-
tarunt; cujus etiam meminerunt Diodo-
rus & Strabo.

²⁵ Τῇ τετρακόντῃ περ.] Eruditissimus
Beaulejus in *Dissertat. de Phalar. Epist.*
pag. 72. τὸ τετρακόντα hic scribendum esse
monet. Sic enim Flavius illam vocat
Diodorus, pag. 87.

dicentes, non oportere liberos à parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dinarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditioforum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia cives subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & juramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant, agrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

ἀσθεν³², ἐδὲ τὰς παῖδας ἀπὸ τῶν γονέων ἀφαιρῶν. καὶ πάλιν πρὸς αὐτοὺς ἔλθον, καὶ τὴν γλῶσσαν ἀνάστασαν ἐποίησαν. * Ἐπιγυρομένων ὃν πολ- 263
λῶν ἐτῶν, καὶ τῶν περὶ τὸ Διόνυσον ἐν ἑστῇ κινδυνῇ πελάγησαντων, ἀποθανόντων καὶ 33 λιπῶντες, ὅσους ἦν ἡγεμονικώτατοι τῶν παλαιῶν τῶν, εἰς οὓς ἐμετέοιοι ἐτίεστο, καὶ τὰς ἀρχαίων ἀντιτάξεις αὐτῶν ἡβελήσας καταγινῶν. μεταπειθήσαντες ὃν πρὸς τὸν Διόνυσον ἐξ Ἀχαιῶν, δι' ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπεπληρωτάς διελεύσαντες, καὶ τὰς ὁρμὰς εἰς Διόνυσον ἀνέστησαν. * Ἦσαν ὃν τῶν Πυ- 264
θαγορέων καὶ περὶ ἐξήκοντα πικρὰ μέρη, οἱ καταλήπτες; ἀντὶ τῶν πρὸς τὸν Διόνυσον, ἐν οἷς ὅτι τὸ ἰατρικὸν καὶ πᾶσι καταπνεύοντες, καὶ ἀλλήλους τὰς ἀρρώστιας ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατέστησαν τῆς ἀρχαίας μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τὰς σωζόμενους ἀφαιρόντας τῶν πολλοῖς εὐδοκίμαντας 34 καὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένης πρὸς τὰς ἀρχαίων μεθόδους, οὐκ ἔστιν ὅτι Νινῶν. Γενέσθαι φασὶ πάντων τὸ πᾶν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκβαλόντων τῶν θυρίων καὶ χύμας, ἐκδοθήσαντας καὶ μετ'

³² Ἀσθεν] In priore Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocavi.

³³ Λιπῶντες] An forte Θιπῶντες; cujus paulo ante facta fuit mentio.

³⁴ Εὐδοκίματας] Propter ἀρχαίαν orationis scribe, εὐδοκίμων. Pendet enim a præcedenti συνέβη. Deinde ea, quæ

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἦν πρὸς τὰς ἀρχαίων μεθόδους, οὐκ ἔστιν ὅτι Νινῶν. φασὶ ὃ μὴ τὸ τοιαῦτα ἐκβαλόντων τῶν θυρίων καὶ τῶν χύμας, ἐκδοθήσαντας, δεξιῶν certe pro θυρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κινδυνεύοντες ἀποθνή-
σκειν. τὴν δὲ πόλιν ἔτις εἰς τὸναντίον
μεταπιστῆναι, ὥστε χωρὶς τῶν ἐπαίων,
ὧν ἐπιβντο παρὶ τῶν ἀνδρῶν, ἵππο-
λαβεῖν μᾶλλον παῖς μέσσις κεχα-
ρισμένην ἢ ἰσοτῆν, καὶ
τῶν Μυσηίων τῶν δημοσίων ἐπιβντο
θυσίαν, καὶ αὐτὰς ἐκείνους πρὸς
πρὸν ἰδρυσαίμενοι παῖς θεῶν ἐτήμων.
παρὶ μὲν ἔν τῳ κατὰ Πυθαγόρειον
ἡμορφῆς Πηλίσσιος πτωχὸν εἰ-
ρηθῶ.

Κ Ε Φ. λς.

265 Δ Ἰαδοχὸς δὲ πρὸς πάντων ὁμο-
λογεῖται Πυθαγόρην γεγονέναι.
Ἀρσασίῳ Δαμοφῶντι, Κροτωνιάτης,
κατ' αὐτὸν τῷ Πυθαγόρῳ
πῆς χρόνοις ἡρόδοτος, ἐπισημαίνων
ἔγγιστε πρὸ Πλάτωνος· καὶ ἔμ-
νοι τῷ Χολῆς, ἀλλὰ ἔτις τῆς παιδο-
τροφίας καὶ ἔτις Θεανῶν γάμου κα-
ταξιάγη, ἂν πῆς ἐξαιρέτως παρὶ
κεκρατημέναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν
μὲν γὰρ Πυθαγόρην ἀφηγήσασθαι
λέγει, ἐνὸς δέοντος, ἐπὶ πτω-
χῶν, καὶ πάντων βιώσαντα ἐπὶ
ἔγγυς τῶν ἱερῶν. ὡς δὲ δὲναι δὲ
Ἀρσασίῳ τῷ Χολῆς, περὶ βυτῶν
ἐν πῆς. μεθ' ὃν ἡγήσασθαι Μήσαρ-

egressi, in prælio omnes una oc-
cubuerunt. Civitas autem adeo
animum mutavit, ut præter laudes,
quibus Viros illos prosequeretur,
decreverit, publicum sacrificium
peragendum esse in æde Musarum,
quam olim ex ipso Pytha-
goreorum præscripto, in honorem
Dearum Crotoniæ extruxerant:
sic enim festum Musis gratius fore
existimabatur. Atque hæc de insi-
diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

S Uccessor Pythagoræ communi-
ter ab omnibus agnoscitur Ari-
stæus, Damophontis filius, Cro-
toniates; qui Pythagoræ cœvus,
septem ætatibus Platonem ante-
cessit. Neque scholæ tantum suc-
cessione, verum etiam liberorum
educatione, Theanusque nuptiis
dignatus est; quia dogmatum
cognitione inter paucos eminebat.
Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
num prope centesimum usque in
viviis; annis autem undequadra-
ginta scholæ præfuit; & Aristæum
semio jam provectum, successorem
reliquit. Illum excepit Mnésar-

Ἐστὶν αὖ τὴν ἰσοτῆν, καὶ τὸ μυσίον
τὴν δημ. Et hæc mutila sunt & obscu-
ra, quæ sic in integrum restituo, ἰσοτῆν
τὴν ἰσοτῆν, ἢ καὶ τὸ μυσίον τὴν δημοσίαν

παιδων θυσίαν, ἢ κατ' αὐτὸς ἐκείνους πρὸς
πρὸν, &c. Sic omnia erunt clara.

Διὰ τὴν ἐξαιρέτως περικερα. Scribe,
ἀφ' ὅτ' ἐξαιρέτως κεκρατημένα.

τῶν ἀφ' αὐτῶν, μετὰ παιδείας κρύψαι
ἐκφύρονται πρὸς Πυθαγόρα δόγματά.

267 * Τῶν δὲ συμπάντων Πυθαγορείων,
οἳ μὲν ἀνθρώποις πρὸς ἀνθρώπους
πᾶσι πολλὰς εἰκὸς γεγονέναι. τῶν δὲ
γνωστῶν ἀφ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖς πρὸς οὐρανὸν.

ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΑΙ, Ἰπποστρά-
τους, Δύμας, Αἴγων, Αἶμων.

• Σίλιος, Κλεοφάνης, Ἀγέλας.

Ἐπίουλος, Φυκιάδας, Ἐφραν-
τος, Τίμαιος, Βυθίος, Ἐρα-
τος, ἡ Ἐτμαῖος, Ἰσίδωρος.

Βρύσις, Εὐανδρῶς, * Μιλίας.

Ἀντιμέδων, Ἀγίας, Λεόφρων.

Ἀγυλῶς, Ὀνάτος, Ἰπποστρά-
της, Κλεόφρων, Ἀλκαταῖος, Δα-
μωκλῆς, Μίλιον, Μίνων.

ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βροντίος,

9 Περμεσίος, 10 Ἀρεσίδας,

Ἀἴων, Δαμάρειος, Αἰνέας,

Χιλάς, Μελισσίας, Ἀρστέας, Λα-
φίων, Εὐανδρῶς, Ἀγησίδαμος,

Ζενοκλῆς, 11 Εὐρύφρημος, Ἀρ-
ταμῆς, Ἀγησίταρχος, Ἀλκίας,

Ζενοφάντης, Θερασίδης, Ἄρυστος,

Ἐπίφρων, Εἰρήσιος, Μιγιστίδας,

Λεωνίδης, Θερασμάδης, Εὐφρη-
μος, Περσίλος, Ἀντιμέδων,

Δαμάρτιος, Δαμοκλής, Πύρρων, Ἡξίβιος,

Ἀλῶπις, Ἀγύλος.

lorum complexus est; atque adeo
indendo, dogmata Pythagoræ oc-
cultata, edidit. Cæterum ex uni-
versa Pythagoreorum Secta veri-
simile est ignotos, & sine nomine
complures fuisse: qui vero cele-
bres extiterunt, eorum sequentia
recensentur nomina: CROT-
ONIAΤÆ, Hippostratus, Dymas,
Ægon, Æmon, Silius, Cleosthe-
nes, Agetas, Epiphylus, Phyciadas,
Ecphantus, Timæus, Bathius, Era-
tus, Imæus, Rhodippus, Bryas,
Evandrus, Mylias, Antimedon,
Agas, Leophron, Agylus, Ona-
tus, Hipposthenes, Cleophron,
Alcmaeon, Damocles, Milton, Me-
non. METAPONTINI, Bron-
tinus, Parmiscus, Orestadas,
Leon, Damamenus, Æneas,
Chilas, Melisias, Aristæas, La-
phion, Evandrus, Agefidamus,
Xenocades, Euryphemus, Ari-
stomenes, Agesarchus, Alceas,
Xenophantes, Phrasæus, Arytus,
Epiphron, Eiriscus, Megistias,
Leocydes, Thrasymedes, Eu-
phemus, Procles, Antimenes,
Lacritus, Damotages, Pyrrho,
Rhexibius, Alopecus, Astylus,

7 Ἰσίδωρος] Ex MS. pro Ἰσίδωρος.

8 Μιλίας] Potius, Μυμίας. Vide su-
pra, Num. 192.

9 Περμεσίος] Hunc Athenæus & Læc-
tius Περμεσίον vocant. Vide Menag. ad
Læct. 12. 20.

10 Ἀρεσίδας] Potius, Ὀρεσίδας, ut
habet Lærtius VIII. 20.

11 Εὐρύφρημος] De hoc vide supra,
Num. 185. ubi Εὐρύφρημος vocatur. Do-
rice nimirum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestizus, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lyfibijs, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pificrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidus, Clinias, Abroteles, Pisyrrhydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Diccas, Carophantidas. SYBARI-
TÆ, Metopus, Hippasus, Proxenus, Evanor, Deanax, Menestor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemæus, Evæus, Tyrsenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARI, Ætius, Phæneclis, Dexitheus, Alcimachus, Dinarchus, Meton, Timæus, Timesianax, Amcerus, Eumaridas. LOCRI, Gytius, Xenon, Philodamus, Evetes, Adicus, Sthenonidas,

Τίμαιος, Τιμησιάνης, Ἄμοιρος, Γύπης¹³, Ζένων, Φιλόδαμος,

Δακύνδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκίνος. Αἰγριγεντίνος, Ἐμπεδοκλῆς. Ἐλεάτης, Παριωνίδης. Ταραντῖνοι, Φιλόλαος, Εὐρυτός, Ἀρχύτας, Θεόδωρος, Ἀεστειππίς, Λύκων, Ἐστιαῖος, Πολέμαρχος, Ἀστίας, Κλενίας, Κλείων, Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλεναγόρας, Ἀερίππος, Ζώπυρος, Εὐθύωνος, Δικαίμαρχος, Φιλωνίδης, Φρεντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δανοκράτης, Ἐχικράτης, Πακλίων, Ἀκυσιλάδας, Ἰκκίος, Πισικράτης, Κλεάρατος, Λεοντάς, Φρυγίος, Σμυχίας, Ἀεστικλίδας, Κλενίας, Ἀβροπλῆς, Πισύρρυδος, Βρύας, Εὐανδρός, Ἀρχέμαχος, Μιμνόμαχος, Ἀχμονίδας, Σίκας, Καροφαντίδας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέππις, Ἰππασός, Πρόξενος, Εὐάνωρ, Δεάναξ, Μενέτωρ, Διοκλῆς, Ἐμπίδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος, Εὐαῖος, Τυρσώνης. ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀνθην. Ὀδῖος, Λεοκράτης. ΠΑΡΙΟΙ, Αἰήπιος, Φαινεκλῆς, Δεξιήτης, Ἀλκίμαχος, Δέναρχος, Μέτων, Εὐμαρξιδίας, Λοκροῦ, Εὐέτης, Ἀδικός, Σθενωνίδας,

¹³ Ἐμπεδοκλῆς] Reinecius Var. Lect. pag. 344. legendum censet, Θυμάριδας. Certe, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

nime obscurus; quem mirarer a Jamblichō prætermittendum esse.

¹⁴ Γύπης] Obrechtus, Γόττης.

Σωσίρατ[Ⓢ], Εὐθύνης, Ζάλευ-
κ[Ⓢ], ¹⁴ Τιμάρης. ΠΩΣΕΙΔΩ-
ΝΙΑΪΤΑΙ, Ἀθάμας, Σῖμ[Ⓢ],
Πρόξεν[Ⓢ], Κράνο[Ⓢ], Μύης,
Βαθύλα[Ⓢ], Φαίδων. ΛΕΥΚΑ-
ΝΟΙ, ¹⁵ Ὀκελ[Ⓢ], καὶ ¹⁶ Ὀκυ-
λ[Ⓢ], ἀδελφοί, Ὀρίστωρ[Ⓢ].
Κέραμ[Ⓢ], Δαρδανός, Μαλίας.
Αἶγειοι, ¹⁷ Ἴππομίδων, Τι-
μοδείνης, Εὐέλθων, Θεραύδα-
μ[Ⓢ], Κρίτων, Πολύκτωρ. ΛΑ-
ΚΩΝΕΣ, Αὐτοχαραίδας, Κλεά-
νωρ, Εὐρυκράτης. ΤΙΠΕΡΒΟ-
ΡΕΙΟΣ, Ἀΐσαρις. ΡΗΓΙ-
ΝΟΙ, Ἀρεσιδής, Δημοδείνης,
Ἀρεσικράτης, Φύπ[Ⓢ], Ἐλικάων,
Μησιόβυλ[Ⓢ], Ἴππαρχίδης, Ἀθo-
σίων, Εὐθυκλής, Ὀΐμ[Ⓢ]. ΚΑ-
ΛΑΪΣ, ΣΕΛΙΝΟΤΥΝΤΙΟΣ.
ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, Λεπτήνης,
Φιντίας, Δάμων. Σ'ΑΜΙΟΙ,
Μέλιος[Ⓢ], Λάκων, Ἀρχιπ[Ⓢ],
Γλώριπ[Ⓢ], Ἐλωρις, Ἴππων.
ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΪΤΑΙ, Καλλιόβο-
τ[Ⓢ], Δίκων, Νάσας, Δρύμων,
Ξέντας. ΦΑΙΑΪΣΙΟΙ, Διοκλῆς,
Ἐχεκράτης, Πολύμνας[Ⓢ], Φάν-
των. ΣΙΚΤΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δήμων,
Σωσράπ[Ⓢ], Σωδείνης.
ΚΥΡΗΝΑΪΟΙ, Πρωῖρ[Ⓢ], Μελάνιπ[Ⓢ], Ἀρεσίγγιλ[Ⓢ], Θεόδωρ[Ⓢ].

Sofistratus, Euthynus, Zaleucus,
Timares. POSIDONII, Atha-
mas, Simus, Proxenus, Cranous,
Myes, Bathylaus, Phædon. LU-
CANI, Ocellus & Ocyclus fratres,
Oresandrus, Cerambus, Darda-
neus, Malion. ÆGEI, Hippo-
medon, Timosthenes, Euclithon,
Thrasydamus, Crito, Polyctor.
LACONES, Autocharidas, Clea-
nor, Eurycrates. HYPERBO-
REUS, Abaris. RHEGINEN-
SES, Aristides, Demosthenes,
Aristocrates, Phytius, Helicaon,
Mnesibulus, Hipparchides, Atho-
sion, Euthycles, Opsimus. Calais,
SELINUNTIUS. SYRACU-
SANI, Leptines, Phintias, Da-
mon. SAMII, Melissus, Lacon,
Archippus, Glorippus, Heloris,
Hippon. CAULONIENSES,
Callibrotus, Dicon, Nastas, Dry-
mon, Xentas. PHLIASII, Dio-
cles, Echecrates, Polymnastus,
Phanton. SICYONII, Poliades,
Demon, Softratus, Sosthenes.
CYRENÆI, Prorus, Melanip-
pus, Aristangelus, Theodorus.

¹⁴ Τιμάρης] Hic supra, Num. 172.
vocat[Ⓢ] Τιμάρατ[Ⓢ].

¹⁵ Ὀκελ[Ⓢ]] Potius Ὀκελ[Ⓢ], per du-
plex λ. Hic est nimirum Ocellus ille,
cujus libellus περὶ τῶν πέντε φάσεων, ho-
die adhuc existat. Vide Cl. Joann. Alb.
Fabricium, in *Biblioth. Gr.* Lib. 11. pag.

496, 497.

¹⁶ Ὀκυλος] Alii, Ὀκελος, vel Ἐ-
κελος. Vide modo laudatum Joann. Alb.
Fabric. pag. 489.

¹⁷ Ἴππομίδων] Hujus etiam mentio fit
supra, Num. 87.

ΣΥΛΙΘΕΝΙ, Pythodorus, Hippo-
 sthaneſes, Butherus, Xenophilus.
 ΚΑΤΑΝΕΙ, Charondas, Lyſia-
 des. CORINTHIUS, Chryſip-
 pus. TYRRHENUS, Nausitheus.
 ATHENIENSIS, Neocritus.
 PONTICUS, Lyrarnnus. Omnes
 CCXII. Clariffima autem
 mulieres Pythagoreæ, fuerunt Ti-
 mycha, Myllia Crotoniaτæ uxor.
 Philcis, Theophrii Crotoniaτæ filia.
 Byndaice, ſoror Ocelli & Ocyli
 Lucanorum. Chilonis, filia Chi-
 lonis Lacedæmonii. Crateſiclea
 Lacedæmonia, uxor Cleanoris La-
 cedæmonii. Theano, uxor Bronti-
 ni Metapoutini. Mya, uxor Mi-
 lonis Crotoniaτæ. Laſthenia Ar-

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ, Πυθίδωρ, Ἰπποδίνης, Βούτρος, Ζενοφίλος.
 ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαράνδρος, Λυſιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρύσιππος. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυσιθέης. ΑΘΗΝΑΓΟΣ, Νεοκρίτης. ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Λύραμνος. ¹⁸ οἱ πάντες σὴ. Πυθαγορίδες ἢ γυναικες αἱ ὑπὸ Φανέ-
 ρῃ, Τιμόχα, γυνὴ ¹⁹ Εὐμυλλία τῇ Κροτωνιάτῃ. ²⁰ Φίλκις, θυγάτηρ Θεόφρου τῇ Κροτωνιάτῃ. ²¹ Βυνδαίικη, ἀδελφὴ Ὀκκείας καὶ Ἐκκύλας τῶν Λακεδαιμονίων. Χειλῶνις, θυγάτηρ Χείλων τῇ Λακεδαιμονίῃ. ²² Κρατισκίλεια, Λάκαινα, γυνὴ Κλειάνου τῇ Λακεδαιμονίῃ. Θεανῶ, γυνὴ τῇ

Μεταποντίῃ Βροντίνῃ. Μύα, γυνὴ Μίλων τῇ Κροτωνιάτῃ. Λαſθένεια

¹⁸ Οἱ πάντες σὴ] Poſt hæc verba verſio MS. Latina, quam poſſidet Erudiſſimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi vero ſunt Pythagorici, non omnes, ſed ex omnibus glorioſiores.* Cæterum, de his, aliſque Pythagoricis, vide omnino modo laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. Cap. XIII.

¹⁹ Εὐμυλλία] Scribe, Μυλλία, a recto Μυλλίας. Sic enim maritus Timychæ non ſolum appellatur a Porphyrio, Num. 61. ſed etiam ab ipſo Jamblichio ſupra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliſque ſæminis Pythagoricis, plura legenda ſunt apud Menagium in *Hiſtoria Mulierum Philoſopharum*, & Joh. Albert. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. c. XLII. ubi Catalogum mulierum Pythagoricarum exhibet.

²⁰ Φίλκις] Antea malè, Φίλκας, per n. Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

placet, Φιλπίτις.

²¹ Βυνδαίικη, ἀδελφὴ Οὐκκείας.] Hæc longe aliter ſe habent in verſione MS. vi: i ſæpius laudati Joh. Alberti Fabricii; in qua ſic legitur, *Byndacis, ſoror Ocelli & Ocelli Lucanorum.* Hoc ſi ſequamur, locus hic Jamblichii ſic legendus & diſtinguendus erit, *Βυνδαίικη, ἀδελφὴ Ὀκκείας καὶ Ὀκκύλας, τῇ Λακεδαιμονίῃ.* Cum hæc ſectiane conſentit, etiam verſio Obrechtii, niſi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis.* Menagius legit *Οκκεία* & *Ἐκκύλα* (ut aiuntur dicitur *Σαπφώ*) caſque filias facit Ocelli & Ecceſi: ſed prior ſententia mihi magis placet.

²² Κρατισκίλεια, Λάκαινα, γυνὴ Κλειάνου τῇ Λακεδαιμονίῃ.] Hæc in prior Edit. deſunt, quæ ex MS. addidi. Verſio Latina MS. vi: i Clariff. Joh. Alberti Fabricii *Craiſſolia* habet pro *Craiſſiclea*: ſed minus rectè, ut primo.

Ἀράδοσα. ²³ Ἀβροτίλια, Ἀβροτίλῃ θυγάτηρ τῆς Ταραντίνης. Ἐχικράτια, Φλιασία. ²⁴ Τυρσηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδῃ, Ταραντίς. ²⁵ Νεσιτάδουσα, Λαίκανα. Βρυώ, Ἀργεῖα. Βαβέλυμα, Ἀργεῖα. Κλεαίχμα, ἀδελφὴ Αἰπυχαρίδα τῆς Λάκωνος. αἱ πῦσαι ιζ'.

cas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliafia. Tyrfenis, Sybaritis. Pisirrhonde Tarentina. Nisteadusa Lacedæmonia. Bryo, Argiva. Babelyma, Argiva. Cleazchma, soror Autocharidæ Lacedæmonii. Omnes XVII.

²³ Ἀβροτίλια] Et hæc vox in priorē Edit. desideratur, quam itidem ex MS. revocavi.

²⁴ Τυρσηνίς] Antea male, Τυρσηνίς. Recte versio MS. modo laudati Joh. Al-

betti Fabricii, Τυρσηνίς.

²⁵ Νεσιτάδουσα, Λαίκανα. Bpud] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim male legebatur, Νεσιτάδου Σαλαμίνος. Bpud Αργυ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X

A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

- A**ndrocydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles ἐν πρὶς περὶ Πυθαγορικῆς Φιλοσοφίας. 31.
 Aristoxenus. 251.
 - - - - Εἰς τῇ περὶ Πυθαγορικῆς Βίης. 233.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtæ Salaminii, versus duo. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 - - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.
 Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum
de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lydis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 - - Εἰς τῇ Πολιτείᾳ. 131.
 Pythagoræ Λόγος Ἱερός. 146.

I N D E X

RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas, sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad ultima statim philosophiæ arcana admissus est. 90. Fuit Sacerdos Apollinis Hyperborei. 91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse conjecit. *ibid.* Dictus fuit *Ἀσπόμενος*, quod sagitta vectus, flumina, maria, & invia quæque superaret. 136. Eum convivio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Græciam venerit. 141. Lacedæmonem a pestilentia liberavit. *ibid.* Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quas veritates Abaridem docuit Pythagoras. *ibid.* Abaris cum Pythagora de variis rebus coram Phalaride sermonem habuit. 216

Abstinentiam ab animalibus præcepit Pythagoras. 68. Abstinentiam ab animalibus, iis præcipue præcepit Pythagoras, qui ad majorem præ reliquis perfectionem in philosophia aspirarent. 107. Quare Pythagoras suis præceperit, ut animalibus abstinerent. 186

Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagoræ. 30. 81. Vide infra *Discipuli*.

Acusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82

Admonitiones quomodo faciendæ sint, secundum Pythagoreos. 101

Adolescentem quendam qua arte Pythagoras a palæstra ad philosophiæ studium

traduxerit. 20. Adolescentis comessabundi rabiem cantu spondaico compescuit Pythagoras. 112

Ægyptii symbolica philosophia præcipue usi fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Ægyptii Geometriæ præcipue studebant. 158

Æqualitati in vita & moribus maxime studebant Pythagorci. 196

Affectus animam corpori veluti clavis quibusdam affigunt. 228

Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica tradidit. 146

Agrigentum a servitute liberavit Pythagoras. 33

Alcæus, cujus hæres Pythagoras fuit. 170

Alcimachus Pythagoreus. 257

Alcmæon. 104

Amici ita tractandi, ne unquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discussit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126.

Amicorum omnia communia. 32. 92

Amicitiam omnium erga omnes inculcavit Pythagoras. 69. 219. Amicitiam quomodo conservandam esse præceperint Pythagorci. 101. Amicitia ob quas causas dissolvenda sit. 102. 232.

Amicitia est æqualitas. 162. Qualia præcepta de Amicitia tradiderit Pythagoras. 230. Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorci. 233.

Amicitia memorabilis Phintiz & Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.

Amicitiz suæ quem scopum proposuerint Pythagorci. 240

Anaximander Physicus. 11

INDEX RERUM

Ancus Jove natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
 Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113
 Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70
 Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est. 85. Animam suam noverat Pythagoras, quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt. 173
 Animalia quædam nobiscum cognationem habent. 108. Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia & homines conjunctionem quædam esse voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
 Animus mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras. 71
 Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obfident. 77
 Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256
 Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37
 Antrum Pythagoræ, prope Samum. 27
 Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35
 Apollo puerili specie representabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex Tripode oracula reddebat; & quare. 152. Apollinem se esse quæ ratione indicaverit Pythagoras. 177. Apollinis Oracula. 222
 Aquilam supervolitantem Pythagoras celsissimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulset. 142
 Aquimali non esse satigendum Pythagoras præcepit. 83
 Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adoravit Pythagoras. 108

Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124
 Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat. 246
 Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemæi. 52
 Archippus Pythagoreus. 249
 Archytas. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus servos verberare noluit. 197
 Arcas Pythagoreus. 266
 Aristæus. 104. Pythagoræ successor fuit. 265
 Aristæus Proconesus. 138
 Aristocrates Pythagoreus. 130. 172
 Astronomiæ inventionem alii Egyptiis, alii Chaldeis tribuunt. 158
 Athletæ at pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præceperit. 25.
 Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios ledere student. 49
 Attica dialectus inter Græcos ad recentissimam; & quando existerit. 243
 Avaritia quorum victorum mater fit. 78
 Avium viscera castipicio maxime apta esse censentur. 147
 Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedebant Pythagorei. 187

B.

B Alneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit. 83
 Barba aurea simulacri. 143
 Bellum cædium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines fictum sit. 232
 Bias Priæniensis. 11
 Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144
 Bitale Pythagorica. 146
 Bonæ communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 72. 81. 168
 Bona Pythagoreorum administrabantur ab eis, quæ *Politici* & *Oeconomici* vocabantur. 72. 74
 Bos Tarenti, Pythagoræ præcepto obsecutus, fabis abstinuit. 61. Boves immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150
 Bryf-

Bryllon. 104
Bulagoras Pythagoreus. 265

C.

CAdavera mortuorum igne comburi
Pythagoras vetuit. 154
Caedes. Qui eadem involuntariam per-
petraverat, aqua marina lustrari debe-
bat. 153
Calumni quovis gladio acutior. 125
Carmelus mons Phoeniciz. 14. In eo
Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Prae
aliis montibus sacer habebatur. 15
Carnibus animalium, quae sacrificare fas
erat, vesciebantur Pythagorei. 98
Castigationes quomodo instituendae sint.
231
Catanen urbem a servitute liberavit Py-
thagoras. 33. Catanensibus leges de-
dit Charondas. *ibid.*
Cataplasmatibus usi fuerunt Pythagorei. 244
Kαταπλάσματα quid appellaverint Pytha-
gorei. 98
Cauponatores disciplinarum damnabant
Pythagorei. 245
Cedro Dii honorandi. 154
Cenotaphium, tanquam mortuis, Pytha-
gorici extruebant iis, quos e coetu
suo eiecissent. 73. 74. 246
Cerebri esum omnino suis interdixit Py-
thagoras, & quare. 109
Charondas Catanus, Legislator. 33. 104.
130. 172
Chordae lyrae, *κίθαρα, λύρα, & κίθαρις*. 119
Χορδαί lyrae. 118
Cibis, qui rationis promptitudinem im-
pedirent, abstinebant Pythagorei. 68.
Qualibus cibis praecipue usi fuerint Py-
thagorei. 97. 98. Quales cibos caven-
dos esse Pythagorei praeeperint. 106.
Cibos lautos ad coercendum tantum
appetitum, non ut eos ederent, in con-
vivii apponere solebant Pythagorei.
187. Cibi varietas multiplex est.
206. Quis cibis peculiaris alicujus
affectus in nobis causa existit. 208
Clinias iratus omnes castigationes differ-
re solebat, donec ira mente decessisset.
198. Propter rebus affligis succurrit. 239

Clinias & Prorax, par amicorum. 127
Comatus Samius. Vide infra *Proverbium*.
Coenas ita instituebant Pythagorei, ut
illis ante Solis occasum finis imponere-
tur. 98
Κοινάκια dicebantur Pythagorei, a bono-
rum communione. 29
Communio bonorum iustitiae principium.
167. Communio bonorum inter Py-
thagoreos viguit. Vide supra *Bona*.
Communioni divinorum bonorum praeci-
pue studuerunt Pythagorei. 240
Concubitus cum matre, filia, & sorore,
illicitus habendus est. 210. Quis con-
cubitus legitimus habendus sit. *ibid.*
Consilium est res sacra. 85
Continentiae studium Pythagoras discipu-
lis magnopere inculcavit. 188, & *segg.*
Conversatio. De conversatione quae prae-
cepta suis dedit Pythagoras. 181
Convitiis abstinendum, nec convitanti-
bus respondendum. 51
Convivium. Vide infra *Syllis*.
Cor edere suos vetuit Pythagoras. 109
Corpus quomodo curare soliti fuerint Py-
thagorei. 196
Credere. Pythagorei facile credebant ea,
quae ad Deum vel religionem refereban-
tur. 138. 148. Non cuius opinioni
temere credendum est. 200
Creophilus, Pythagorae praceptor. 9
Creophilus, cognomen Hermodamantis. 11
Creophilus, Homeri hospes & amicus. 11
Croton urbs septem una Olympiade sta-
dionicas tulit. 44. Ab Hercule condi-
ta est. 50
Crotona cum applausu Pythagoras do-
cuit. 39. Crotonem a servitute libe-
ravit Pythagoras. 33
Crotonem Hercules noctu imprudens oc-
cidit. 50
Crotoniatas Pythagoras a pellicum con-
suetudine abduxit. 132
Cupiditates multos in perniciem detruse-
runt. 78. Cupiditates pleraque non
sunt naturales, sed adscititiae. 205
Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressi-
nas arcas sepulcrales fieri vetuit Pytha-
go-

INDEX

goras, quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exstitit seditionis in Pythagorcos coortæ. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37

Damo, filia Pythagoræ. 146

Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234

Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. li- dem vesperti etiam deambulare sole- bant. 97

Defunctos in albis vestibus deduci Pytha- goras præcepit. 155

Deli incolæ admirati fuerunt Pythago- ram. 35

Democleides Pythagoreus. 257. 261

Deum sequi, actionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium do- minus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174

Dextras Pythagorei solis Pythagoreis jun- gere jubebantur. 257

Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstite- rit. *ibid.*

Dixta. Vide *Medicina*. Dixtæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus ad- modum fuit Pæon. 208

Dii. Quidam Deorum patris simul & ma- tris personam sustinuerunt 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii in- feri continuis libationibus & inferiis sumptuosius gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218

Diocles Pythagoreus. 251

Diodorus Aspendius. 265

Dion Syraculanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199

RERUM

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide infra.)

Dionysius Tyrannus, Sicilia regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234

Disciplina non sunt mercede docenda. 245

Discipuli Pythagoræ. Ex iis quidam vo- cabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *No- mothetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esoterici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150

Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94

Discordiam omnem ex urbibus Italiae & Sicilia sustulit Pythagoras. 34

Divinationi studebant Pythagorei. 138.

Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Divinationem per exta, sive viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147

Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innoscerent. 226

Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169

Dorica dialectus reliquarum optima & an- tiquissima. 241. 242. 243

Doris Oceani filia. 242

Dorus Deucalionis & Pyrrha filius. 242. Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*

Avopuπas variz species. 171

E.

Echecrates, Pythagoreus. 251

Elementum nullum est purum. 130

Eleusinia initia. 151

Elicæon Pythagoreus. 130. 172

Elixum non est assandum. 154

Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revo- cavit. 113. Α'λεγάμενος dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166

Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160

Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R A E C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoraeorum. 266

Epimenides dictus fuit *Καθημενός*. 136.

Qua ratione infidiatores vitae suae ad mortem adegerit. 122

Eruditionis laus. 42. 43

Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109

Eryxidas Chalcidenfis Olymp. 62. stadio vicit. 35

Esoterici discipuli Pythagorae quinam dicti fuerint. 73

Eubulus Messenius a Naufitho e praedonum manibus ereptus fuit. 127

Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum ejus Junoni Argivae dedicatum fuit. *ibid.*

Eurymenes iussu Dionysii Tyranni Pythagoreis infidias tendit. 189. 190

Eurypheus Syracusius. 185

Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148

~~Ex~~ *Ex* *populo* semper utebatur Pythagoras. 149

Exercitiis corporis qualibus usi fuerint Pythagorei. 97

Expectare nos omnia oportet, quae homini accidere possunt. 196. 124

Extispicium. Vide supra *Divinatio*.

F.

Fabis Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Magistratus eligi solebant. 260

Fabula de tribus mulieribus, quae uno communi oculo usae fuerunt. 55

Femur aureum Pythagorae. 92. 135. 140

Feritatem & ferociam Pythagorei Philosophiae inimicam ducebant. 95

Festo die nec capilli, nec unguis praecidendi. 154

Fides quae amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185

Fœminae. Vide infra *Uxores*.

Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do suos imbuerit Pythagoras. 225. 226

Funus. A sumptuosius funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatis dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pignatur, & quare. 123

G.

Gallus albus non est immolandus. 84

Gallus Soli sacer. 147

Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriae praecipue studebant Aegyptii, & quare. 158

Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265

Græcia Magna. 30. 166

Grues supervolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126

H.

Halterum jactu sese exercere solebant Pythagorei. 97

Harmodia sphærarum coelestium. 65.

Harmoniam Musicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniae *ἡμάρμον, ἡμάρμον, & ἡμάρμον* dictae. 117. 118

Helicaon. Vide supra *Elicaon*.

Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Jovis. 242

Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173

Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152

Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11

Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164

Himæram a servitute liberavit Pythagoras. 33

INDEX RERUM

Hipparchus arcana Pythagoreorum divulgavit. 78
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari periit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Homerus summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177
 Honestum & bonum preferendum est utili. 104
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149
 Hyppare, chorda quædam lyra ita dicta. 119

I.

I Costagonum, figura Geometrica. 247
Ἰσος λόγος, liber Pythagoræ sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugi tribuunt. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164.
 Incontinentia unius hominis Græcos & Troianos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati præstat, quam hominem occidere. 155. 179
 Injustitiæ vindex acerrimus est Deus. 42
 Inscitia quovis modo ex animo pellenda. 34

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Græci Barbaris præsent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptum erat cupressinum. 154
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorici. 196. 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias*.
 Isthmici ludi. Vide *Ludi*.
 Italia propter Pythagoram Magna Græcia dicta fuit. 166
 Judicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162
 Jusjurandum. Dei nominæ non est abutendum ad jusjurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuræ fides habeatur. *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144. 155

Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitiæ principium quoddam. 167. Ad justitiæ colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180.

L.

L Acedæmon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 50
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorici. 198. 226. 234
 Lavacris utebantur Pythagorici. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legislatore quidam celebres. 172
 Legislatoria justitia præstantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset, 126. Legi opem ferendam esse præcipiebant Pythagorici. 100. 171. 223
 Liban-

P R Æ C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter cœnandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora fœderis conjugalis. 47. Liberorum procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquuntur, qui Deum colant. 33. 36. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*.

Lingua continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Lincea non lanca veste utebantur Pythagorici. 100

Litæges, Pythagoreorum hostis insensibilissimus. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42

Locrensiur urbs optimis usæ fuit legibus. 33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolant Dæmones. 30

Lustrationes variz ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præcepit eum, qui cædem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagoræ fuit *ἡ ἑρμῆος*. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

MAcule animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatarum. 126

Mais quæ dicatur apud Græcos. 56

Malva sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malva sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa dietam versatur. 163. 244

Melampyllos olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109

Melicerter. Ob ejus mortem instituti Iuddi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorei. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166

Menon Crotoniatarum. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis. 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero sarda & cæca. 228.

Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorici. *ibid.*

Mercurius non fit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurium dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniatarum. 260

Milon Crotoniatarum. In ejus domo Pythagorici combusti fuerunt. 249

INDEX R E R U M

Miltiades Carthagenensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnesarchus, pater Pythagoræ, ab Anczo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9
 Mnesarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpres. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearum laus. 45. Musis sanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 124
 Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65
 Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & seqq. Musicam quomodo invenerit Pythagoras. 115. & seqq. Musica tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris cœstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates antè fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242
 Nessus fluvius Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nete, chorda quædam lyre ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarent. 257. 260.

Non est hic, qui fuit sub Ninone status = proverbium Crotoniatarum. 264.
 Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Nossese ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59.
 Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Numeri essentia quæ comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162.
Núμφ quæ dicatur apud Græcos. 56.

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70.
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 170
Οἰκονομίας dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
Οἰκονομῆς, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149.
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Anczo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5. Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyæ raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. *ibid.* Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transtulerit. 147. Orpheum in plerisque æmulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honoratur. 37.

P R A E C I P U A R U M.

P.

Pæon & Æsculapius. 208
Παιδαγωγός, Pythagorei vocabant admonitiones. 101. 231
Παιδαγωγός Pythagoreis idem erat quod *μαστῆρ*. 197
 Pangæus mons. 146
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pæne vesciebantur Pythagorei. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divellere, facinus injustissimum est. 49. Parentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gratia. 37. Parentibus tantum debemus, quod vivamus; at Philosophis, quod bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedi dextro calceus prius induendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pelticum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reprobatus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Quanta libertate dicendi Pythagoras coram eo usus sit. 216. Divinationem negavit; itemque providentiam. 216. 217. De quibus rebus Pythagoras coram eo disseruerit. 218. Phalaris eodem die ab insidiatoribus interfectus est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ periculum intentavit. 221. Phalaridis mortis causa exstitit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrus, Pythagoræ præceptor. 9. Morbo pediculari extinctus est. 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *αὐτομαθὴς*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canentem audivit. 139. 148. Primus libros, dogmata Pythagorica continentes, divulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philosophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137; Philosophiam quomodo definiverit Pythagoras. 159. Philosophiæ major habenda est ratio, quam parentum & agriculturæ. 245

Philosophus quis dicatur. 58. Philosophum se primus nominavit Pythagoras; cum ante Philosophi *Sapientes* dicerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par amicorum. 127. 234. 235
 Phœnices Arithmeticæ inventores fuisse dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat & inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quantum piscium numerum capturi essent. 36
 Piscibus raro vesciebantur Pythagorei. 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere nefas censebant Pythagorei. 99
 Pluto dicitur *Ἄδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poëtæ finxerint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Possides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135. 136
 Principium in omnibus rebus scire magni interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*: & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127. 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuebant Pythagorei. 145. Providentiam esse Abaris coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Rueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile exaudiunt. 51
 Rurgationem animæ Pythagoras diligenter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti fuerunt *Esotherici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Matheumatici*. 81. Vide etiam supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri diversus, cujus sunt libri de Re Athletica. 25.

INDEX RERUM

Pythagoras. Ejus pater Mnesarchus, & mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima artificum commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem navæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambysis militibus Babylonem captivus abductus est, ubi 12 annos vixit. *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quendam ad discenda Mathematica pellicit, promisso illi pro quavis figura Geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quæ postea Pythagoræ *Hemicyclium* dicta fuit. 26. In antro sæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concessit. 28. Primo statim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Cœlestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXXI. 35. Quæ Crotone in Gymnasio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis æde præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis præceptorum ejus usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens ejus præ reliquis ho-

minibus prerogativa. 66. 67. Quo modo futuros discipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram discipuli ejus non nomine vocabant, sed *Illum*. 88. Abaridi semur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaico tantu rabiem adolescentis comestibundi compescuit. 112. Quomodo Musitam invenit. 115, & *segg.* Politicæ doctrinæ inventor fuit. 130. Crotonias docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Uno eodemque die Metaponti in Italia & Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris conjecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præstantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *ἱεῖν ἀνὴρ* vocatum. 146. Quas scientias illustraverit, & discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse jaceret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad Superos disputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc Sectatores ejus vocabant *Divinum*: mortuum vero, *Illum Virum*. 255. Pythagoræ successores. 265. Centesimum prope ætatis annum attingit. *ibid.* Pythagorici illis, quos ex cœtu suo ejecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246 Pythagorei & Pythagoristæ diversi erant. 80 Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198 Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intellegi possent. 104 Pythagorici facile credebant ea, quæ ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quæ

P R A E C I P U A R U M

quæ pridie essent, vel dixissent. 165.
 Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
 & ignotis, omnia amicitia officia exhi-
 bebant. 237. 238
 Pythagorei, deficiente jam Secta sua,
 summa doctrinæ suæ capita in commen-
 tarios retulerunt, ne plane ex homi-
 num memoria abolerentur. 253. Py-
 thagorei quomodo & a quibus op-
 pugnati & tandem dissipati fuerint.
 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei
 Crotonem, unde expulsi fuerant, tan-
 dem reduci fuerunt. 263. 264
 Pythagoreorum quidam urbes Italicas
 optime gubernarunt. 129
 Pythais, mater Pythagoræ. 4. Antedicta
 fuit *Parthenis*. 6
 Pythia. Vide supra *Oraculum*.
 Pythici ludii. Vide *Ludi*.

Q.

Quæternionis inventor fuit Pythago-
 ras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quoruplex apud
 Pythagoreos distinctio fuit. 31
 Republicæ optimæ formam quo schema-
 te Pythagoras representaverit. 131
 Republicæ in Italiâ optimæ existerunt,
 florente Pythagora, ejusque Sæctori-
 bus. 129
 Reginorum Remp. ordinarunt Pytha-
 gori. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85.
 105
 Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis
 apta sunt, non ingreditur anima ho-
 minis. 87. Sacrificia Pythagoreorum
 qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis
 immolare quibus interdixit Pytha-
 goras. 107. Dii sacrificantium mores
 potius, quam sacrificiorum numerum
 respiciunt. 122. Sacrificia animalium
 abstulit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136
 Salutationibus uti solebant Pythagorei. 111
 Samius comatus. Proverbium. 11. 30
 Samothracica initiæ. 151
 Samus (vel potius Same) urbs Cephalle-
 niæ. 3
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyl-
 lus. 3
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83
 Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159
 Sapientia a Philosophia diversa est. 159
 Sceptrum Jovis a cupresso fabrefactum
 erat. 155
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta
 fuit *Hemicyclum*. 26. Schola Pytha-
 goreorum *O'pædion* dicta fuit. 30
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint.
 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.
 Scripta sua & inventa omnia Pythago-
 rei magistro suo tribuebant. 158. 198
 Secta Pythagorica quando & quomodo
 extincta fuerit. 252
 Serpantem noxium Pythagoras e medio
 abire iussit. 142
 Silentium plurium annorum Pythagoras
 discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide
 etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.
 Sobolis procreatio magna cum cura &
 circumspicione fieri debet. 211. 212.
 A plerisque temere & pecudum more
 soboles procreatur. 213
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua,
 vel pice liquefacta, vel speculo: ut sci-
 licet oculorum imbecillitati consulatur.
 67. Solem orientem adorabant Pytha-
 gori. 256
 Somnium alicujus, qui visus sibi erat cum
 patre defuncto per quietem colloqui.
 148
 Somnolentiam & torporem cantu disci-
 tiebant Pythagorei. 114
 Somnum placidum quomodo Pythagoras
 discipulis suis conciliaverit. 65. 114.
 Somno modice utebantur Pythagorei.
 188
 Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76
 Speranda sunt omnia. 139
 Spintharus. 197
 Stateram non esse transcendendam, Sym-
 bolum erat Pythagoreorum. 186
 Stra-

INDEX RERUM

Stragulis linteis utebantur Pythagorci. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorci. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagorcos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosophia Pythagorica. 247
 Syssitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

TAciturnitatem magni faciebant Pythagorci. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno-die præstat, quam toto vitæ tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *Ἰταλίας* inscriptus. 146
 Temperantia laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. & *seqq.*
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare fœminis non sit parandum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternio*.
 Thales Mileſius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Theæretus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanoniſ Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poëtæ sinxerint. 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Theſtor Poſidoniatæ, Pythagoreus. 239
 Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150
 Thymariðs Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate conſiſtanti opem fert Theſtor Poſidoniatæ. 239
 Tibias repudiabant Pythagorci, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorſam in Tyrannæ faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, fluvius. 260

V.

VEnationem repudiabant Pythagorci. 100
 Veneræ rei usu puer usque ad annum vigesimum abſtineat. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorci. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abſtinere juſſit. 69.
 Vino interdiu abſtinebant Pythagorci. 97. Vino omnino Pythagoras abſtinere juſſit eos, qui ad majorem in philoſophia perfectionem pervenire cupe- rent. 107. Vinum immoderatus hauſtum mentem bibentibus adimit. 208
 Vita noſtra mercatui & panegyri ſimilis. 48
 Ulyſſes

P R Æ C I P U A R U M.

Ulyſſes non acceptavit immortalitatem,
ea conditione ſibi oblatam, ut Penelo-
pen defereret. 57

Ungues die feſto non ſunt præcidendi. 154

Voluptas ſedulo cavenda. 204

Urſa Daunia, Pythagoræ præcepto obſe-
cuta, nullum amplius animal infeſta-
vit. 60. Urſa alba in Cauconia; (For-
te legendum, *cū Daunia*. Vide ſupra
Num. 60.) 142

Uſtiones & ſectiones in curandis vulneri-
bus non curabant Pythagorei. 244

Vulneribus adverſo pectore exceptis oc-
cumbere bonum. 85

Uxor, quæ a marito ſuo ſurgit, ſalva pie-
tate eodem die ad ſacra accedere poteſt. 55. 132

Uxores olim, tanquam ſupplices, mariti
a focis domum ducebant. 48. Uxores
quomodo ſe erga maritos & in reliqua
vita gerere debeant. 54

X.

X Enophilus Chalcidenſis, Pythagoreus. 251

Z.

Z Aleucus, Locrenſium Legiſlator. 33.
104. 130. 172
Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173.
Apud Getas deus habitus eſt. *ibid.*
Zonam auri in templo humi lapſam ne
poſſeſſor amitteret quo ſophiſmate Py-
thagoreus quidam effecerit. 126

C A T A L O G U S

I L L U S T R I U M

P Y T H A G O R E O R U M,

Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recenſentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A.
A Baris.
A Abroteles.
A Achmonidas.
Acuſiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Ageſarchus.
Ageſidamus.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amœrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Ariſtangelus.
Ariſteas.
Ariſtides.
Ariſtippus.
Ariſtoclidas.
Ariſtocrates.
Ariſtomenes.
Arytus.
Aſteas.
Aſtylus.
Athamas.
Athoſion.
Autocharidas.

Gg

Ba-

C A T A L O G U S

B.
Bathylaus.
Brontinus.
Byas.
Butherus.
Buthius.

C.
Calais.
Callibrotus.
Carophantidas.
Cerambus.
Charondas.
Chilas.
Chrysippus.
Cleanor.
Clearatus.
Cleon.
Clinagoras.
Clinias.
Cleophron.
Cleosthenes.
Cranous.
Crito.

D.
Dacidas.
Damarmenus.
Damocles.
Damon.
Damotages.
Dardaneus.
Deanax.
Demon.
Demosthenes.
Dexitheus.
Dicas.
Dicæarchus.
Dicon.
Dinarchus.
Dinocrates.
Diocles.
Drymon.
Dymas.

E.
Echecrates.
Ecphantus.
Eiriscus.

Empedocles.
Empedus.
Epiphron.
Epistylus.
Eratus.
Evæus.
Evandrus.
Evanor.
Evctes.
Evelthon.
Eumaridas.
Euphemus.
Eurycrates.
Eurymedon.
Euryphemus.
Eurytus.
Euthycles.
Euthynus.

G.
Glorippus.
Glycinus.
Gyttius.

H.
Helicaon.
Heloris.
Hestæus.
Hipparchides.
Hippasus.
Hippomedon.
Hippon.
Hipposthenes.
Hippostratus.

I.
Icmus.
Ithmæus.

L.
Lacon.
Lacrates.
Lacrytus.
Laphion.
Leocritus.
Leocydes.
Leon.
Leophron.
Leptines.
Lycon.

Lyræus.
Lyfiades.
Lyfibius.
Lyfis.

M.
Malion.
Megistias.
Melissias.
Melissus.
Menalippus.
Menon.
Meton.
Metopus.
Milon.
Miltiades.
Mimnomachus.
Mnesibulus.
Mnestor.
Myes.
Mylias.

N.
Nastas.
Nausitheus.
Neocritus.

O.
Ocellus.
Ocyllus.
Odius.
Onatus.
Opsimus.
Oresandrus.
Orestadas.

P.
Paëtion.
Parmenides.
Parmissus.
Phædon.
Phanton.
Phæneclis.
Philodamus.
Philolaus.
Philonidas.
Phintias.
Phrontidas.
Phrynichus.
Phyciadas.

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S.	Timasius.
Pisyrthydus.	Silius.	Timefianax.
Polemæus.	Simus.	Timosthenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrfenus.
Poliades.	Sofistratus.	X.
Polyctor.	Sofsthenes.	Xenocades.
Polymnaftus.	Sostratius.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrrho.	Thrafeus.	Z.
Pythodorus.	Thrafydamus.	Zaleucus.
R.	Thrafymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A.	E.	P.
A Brotelia.	Echecratia.	Philtis.
B.	L.	Phliafia.
Babelyma.	Lasthenia Arcas.	Pisirrhone Tarentina.
Byndaice.	M.	T.
Bryo.	Mya.	Theano.
C.	N.	Thyrfenis.
Chilonis.	Nisteadusa Lacedæmo-	Timycha.
Chleæchma.	nia.	
Cratesiclea Lacedæmo-		
nia.		

F I N I S.